

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JUST ONE TASTE

bossy wicked prince

LENA HUNT

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

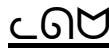
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

EMİR VEREN KÖTÜ PRENS

KARTLAR EVİ - 1. KİTAP

LENA HUNT

EMİR VEREN KÖTÜ PRENS

Evime hırsız girdikten sonra Cat Daniels'a boş odamı teklif etmek kaçınılmazdı. Onu asistanım olarak işe almak mı? Hayatımda verdiğim en kötü karardı.

O, saf bir güneş ışığı gibi; kaotik, cesur ve inatçı bir şekilde bağımsız. Ben ise kurallar, mesafe ve kontrol üzerine kurulu milyar dolarlık bir güvenlik şirketi kurdum.

Başlangıçta, onun sıcaklığından etkilenmiyormuş gibi davranmak kolaydı, ama yakın temas geç saatlere kadar süren pervasız gecelere yol açtı. Tek bir hata, üstesinden gelebileceğimize yemin ettiğimiz bir sır haline geldi, ama her seferinde adımı haykırmasını sağladığımda, onu daha çok kaybetmek istemiyordum.

Sonra bir sızıntı sırrımızı tıklama tuzağına dönüştürüyor ve sekiz haneli bir sözleşme söz konusu olduğundan Cat, inşa ettiğim her şeyi kaybetmeden önce buna son vermemiz gerektiğini söylüyor.

Ama ben geçimimi müzakere yaparak sağlıyorum ve asla mükemmel şartlardan daha azına razı olmam.

Hayatım boyunca kurallara uydum, ama onun için mi? Hepsini çiğnerim.

İÇİNDEKİLER

Referans Listeleri

Bölüm 1

kedi

Bölüm 2

kedi

Bölüm 3

nate

Bölüm 4

kedi

Bölüm 5

nate

Bölüm 6

kedi

Bölüm 7

nate

Bölüm 8

kedi

Bölüm 9

nate

Bölüm 10

kedi

Bölüm 11

nate

Bölüm 12

kedi

Bölüm 13

nate

Bölüm 14

kedi

Bölüm 15

nate

Bölüm 16

kedi

Bölüm 17

nate

Bölüm 18

kedi

Bölüm 19

nate

Bölüm 20

kedi

Bölüm 21

nate

Bölüm 22

kedi

Bölüm 23

nate

Bölüm 24

kedi

Bölüm 25

kedi

Bölüm 26

nate

Bölüm 27

kedi

Bölüm 28

nate

Bölüm 29

nate

Bölüm 30

kedi

Bölüm 31

nate

Bölüm 32

kedi

Bölüm 33

nate

Bölüm 34

kedi

Bölüm 35

nate

Bölüm 36

kedi

Bölüm 37

nate

Bölüm 38

nate

Bölüm 39

kedi

Bölüm 40

kedi

Bölüm 41

nate

Bölüm 42

kedi

Epilog

Teşekkürler

Yazar Hakkında

Lena'dan Çok Yakında!

Telif hakkı © 2025 Lena Hunt'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Kapak Tasarımı: The Pretty Little Design Co.

Düzenleme: K Morton Edits

Harita Tasarımı: Kitaplar ve Ruh Halleri

Karakter Sanatı: Khrystyna Sirko

KLIŞE LİSTESİ

- Huysuz milyarder × neşeli asistan
- Önce o düşüyor (ve daha sert bir şekilde).
- Koruyucu hisler
- Halk arasında soğuk, sadece ona karşı yumuşak.
- Yavaş yanma → yüksek ısı
- Yumuşak baskınlık + övgü fetişi (açık rıza ile)
- Zorunlu yakınlık
- Gizli ilişki/Halkla ilişkiler skandalı

BAHARAT LİSTESİ

Bölüm 7

Bölüm 9

Bölüm 16

Bölüm 19

Bölüm 25

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 40

Bölüm 42

bossy
wicked
prince

Vardiyamın sonunu soğuk hava deposunda donarak geçirmeyi hiç planlamamıştım, ama işte buradayız. Parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma biraz his gelmesi için kollarımı ovuşturarak bir o yana bir bu yana yürüyorum.

"Soğuşu çok seviyorum," diye mırıldandım kendi kendime, dişlerim birbirine çarparken. "Sıfırın altındaki sıcaklıklar tam bana göre. Saatlerce burada kalabilirim."

Parmaklarıma bakıyorum; soluk beyazdan endişe verici kırmızımsı mora dönmeye başlamışlar. Anlaşılan, sözlü onaylamalar endüstriyel bir soğuk hava deposuna karşı koyamıyor. Tahminimce saklandığım yerin durumu rahatsız edici olmaktan çıkıp gerçekten tehlikeli hale gelmeden önce sadece birkaç dakikam var.

Kapıda pencere yok, bu yüzden hiçbir şeyden anlamayan Harry'nin hâlâ dışarıda gizlice dolaşıp dolaşmadığını görmenin bir yolu yok.

Bu işi aldığım da, "Ayı"nın bana yalan söylediğini öğrendim. Şeflerin seksi, somurtkan, kusursuz beyaz tişörtlerinin altından kaslı kolları görünen, tam anlamıyla ukala tipler olması gerektiğini sanıyordum.

Ama şeflerin çoğu tam birer pislik. Nokta. Terrace Steakhouse'da vardiyalı çalışan birkaç şefimiz var ve henüz bu kuralın bir istisnasına rastlamadım.

Yine de, tüm iş arkadaşlarım arasında Harry tam bir felaket. Buraya ilk geldiğim günden beri benimle çıkmak için peşimi bırakmıyor. Şef olduğu

ve ben 'sadece' bir garson olduğum için gurur duymam gerektiğini düşünüyor galiba.

İlk birkaç sorusunda, "İş arkadaşlarımla sevgili olmam" diyerek konuyu geçiştirdim ve garip bir şekilde konuyu değiştirdim. Ne yazık ki, "İş arkadaşlarımla sevgili olmam" ifadesi Şef Harry'nin dilinde "tekrar tekrar sor" anlamına geliyor çünkü bu günlük bir trend haline geldi. Başlangıçta sadece garip bir durumdu. Ama dün gece, personel girişinin hemen dışında beni bekliyordu. Kolumdan tuttu ve beni arka yükleme iskelesine doğru çekti. İtiraz etmeye çalıştığımda, umursamaz bir şekilde sakın olmamı söyledi.

"Hadi ama, sana sadece bir şey göstermek istiyorum, Cat," dedi ve bu da beni, kesinlikle abartmadığım halde, aşırı tepki veriyormuşum gibi hissettirdi.

Ona Kill Bill gibi davranmalıyım biliyorum, ama işin aslına bakınca... donup kaldım. Kendimi hareket ettiremedim. Sanki tüm bedensel özerkliğimi kaybettim.

Diğer garsonlardan Sandy tam zamanında çıkıp gitmeseydi, Harry'nin ne yapmaya kalkışabileceğini bilmiyorum. Yani evet, Harry'den uzak durmaya çalışıyorum. Zaten yeterince uzun bir gece geçirdim. Zaten bir garsonumuz eksikti ve mutfaktaki sipariş fişi sistemi arızalandı, siparişleri vermek için acele etmemiz gerekti. En kötüsü de, en kalabalık masamdaki müşteriler, hesaplarını sekiz farklı karta bölüştürmeme rağmen bana bahşış vermedi.

Telefonumu cebimden çıkarıp saate baktım. On beş dakikadan biraz fazla olmuştu, Harry'nin sıkılıp alt kattaki gece kulübüne gitmesi için yeterince uzun bir süre olmasını umuyordum. Orası her zaman güzel kızlarla dolu ve eğer Harry Terrace'da şef olduğunu söylerse, eminim ki işi kolaylaşır.

Kapıyı yavaşça aralayıp arkasına baktım. Rahatladım, dışarıdaki malzeme odası tamamen boştu. Arkasındaki mutfak da sessizdi; aşçı yardımcıları hazırlıklarını bitirip gece için evlerine gitmiş olmalılar. Şansım yaver giderse Harry de onlarla birlikte gitmiştir. Tek yapmam gereken personel odasına uğrayıp çantamı almak ve işim tamam.

Buzdolabından uzaklaştığım anda telefonum o kadar şiddetli titremeye başladı ki, eski Rabbit'ime bile taş çıkarabilirdi. Önlüğümün cebinden çıkardım ve yüksek sesle inledim. Üç cevapsız arama ve on mesaj, hepsi aynı kişiden. Ev sahibim Steve'den.

STEVE

Lütfen en kısa sürede beni arayın.

Kira yine gecikti.

Bu her ay olamaz, Caitlin.

Steve'in beni bu kadar rahatsız etmesine bile kızamıyorum. Son birkaç aydır kiramı geciktirdiğimi biliyorum ve dairem birkaç on yıldır yenilenmemiş olsa da, Toronto'da konut bulmak hala oldukça rekabetçi. Steve beni evden atarsa, bir haftadan kısa sürede kirayı devralacak birini bulabileceğini biliyorum. Hiçbir ödemeyi aksatmayan birini. Muhtemelen o da bunu biliyor.

Zihnimde hızlıca hesap yapıyorum. Garsonlara ve ev sahiplerine bahşiş verdikten sonra bu akşam zar zor 100 dolar bahşiş topladım. Ama yarın cuma ve ayın son günü, bu da insanların cüzdanlarını daha çok açmasına neden oluyor. Eğer hafta sonu her zamanki bahşişlerimi alırsam ve barınağa bağışımı gelecek haftaya ertelersem, kiramın ödenmesi için tam olarak yeterli param olur.

İç çekerek Steve'e hem özür dileyen hem de onu rahatlatan bir mesaj yazmaya başladım.

KEDİ

Çok üzgünüm! Parayı Pazartesiye kadar size göndereceğim.
Anlayışınız için teşekkürler.

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladığımda, kalp emojisi mi yoksa gülün yüz emojisi mi ekleyeceğime karar vermeye çalışıyorum.

Bok.

Harry, öğretmenler odasının kapısına yaslanmış, elektronik sigarasından bir nefes çekiyor.

Dişlerimi sıkarak arkamı döndüm ve hızla ters yöne doğru kaçtım.

Beni görmedi.

Beni hiç görmedi.

"Hey, Kedi!"

Kahretsin.

Arkamı dönüp, merhaba deyip, çantamı dolabımdan alıp gidebilirdim. Ama içimde kötü bir his var. Saat neredeyse gece yarısı ve restoranın arka tarafında benden başka kimse yok.

Bunun yerine, onu duymamış gibi yapıp hızlı adımlarla yürümeye başladım. Neyse ki, binanın birkaç çıkışı vardı. Restoran, teraslı ikinci katta yer alıyordu ve gece geç saatlerde yemek yiyenlere, birinci kattaki gece kulübüne giren az giyinmiş kadınları ve bakımlı erkekleri izleme imkanı sunuyordu.

Binanın üst katları ofisler ve dairelerle dolu. Genellikle birinci kattaki personel çıkışına inmek için merdivenleri kullanırım, ama Harry yolumu kesti. Bu yüzden onun yerine ana Queen Street çıkışına gideceğim.

“Kedi!” diye bağıyor Harry ve hemen anladım ki ayık değil. “Beni duyduğunu biliyorum! Kedi!”

Restoranda aceleyle dolaşırken, garsonların masaların üzerine düzgünce yerleştirdiği sandalyeleri neredeyse deviriyordum.

Restoranın ana giriş kapısından içeri girdiğimde, şık koyu yeşil renkle bezenmiş mermer zeminli bir avluya karşılaşıyorum. Tavandan sarkan modern bronz avize, mekanı loş kehribar rengi bir ışıkla aydınlatıyor.

Ön çıkışa inen bir yürüyen merdiven var ve hemen ötesinde sokağa açılan cam kapılar bulunuyor. Tek yapmam gereken köşedeki otobüs durağına ulaşmak. Yürüyen merdivenden inerken planımdaki hatayı fark ediyorum.

Cüzdanım ve daire anahtarlarımın bulunduğu çantam hâlâ personel odasında kilitli duruyor.

Of.

Ne yapacağımı düşünmeye çalışırken arkamdan bir asansör zili duyuyorum. Girişin yanındaki ana asansörler değil. Yürüyen merdivenin arkasındaki özel asansör, kullanmak için özel damgalı metal bir anahtar kartına ihtiyaç duyulan asansör.

Asansör kapısından takım elbiseli bir adam çıktı. Elinde cep telefonuyla kulağına bir şeyler bağırarak binadan hızla çıktı, beni fark bile etmedi.

Kapılar kapanmaya başladı ve düşünmeden onlara doğru koştum, kapanmadan hemen önce içeri girdim.

Bakır bir duvara yaslanıp birkaç derin nefes alıyorum. Harry, anahtar kartı olmadan asansöre binemez.

Doğrusu, giriş kartı olmadan dışarı çıkabileceğime emin değilim, ama bu daha sonraki bir sorun.

Kalp atışlarım normale dönmeye başlamıştı ki asansör yukarı doğru sarsılarak yükseldi. Aman Tanrım. Biri asansörü çağırmış olmalı.

İşe alındığımız andan itibaren kafamıza kazınıyor: Bu asansör restoran personeli için kesinlikle yasak. Tek yetkili kişi baş garson ve o da sadece binanın zengin sakinlerinin üçüncü katta düzenlediği özel poker oyunlarına servis yaparken asansörü kullanabiliyor.

Düğme grubundaki üç rakamının yandığını görünce irkiliyorum.

Kahretsin, işten kovulursam kesinlikle kirayı zamanında ödeyemem.

Aklım bir türlü inandırıcı bir bahane bulmaya çalışıyor ama berbat bir yalancıyım, hele de köşeye sıkıştığımda daha da kötüyüm.

Aklıma mantıklı bir şey bile gelmeden kapılar açılıyor.

Büyük bir utançla söylemeliyim ki, karşı tarafta gelmiş geçmiş en yakışıklı erkekler listesinde yer alabilecek ya da almayabilecek bir adam var.

"Merak etme Ry, her zaman bir dahaki sefere fırsatın var," diye sesleniyor mekânın ilerisindeki bir grup erkeğe, beni henüz görmeden.

Hiçbiri böyle görünmüyor, her biri poker oyununa dalmış durumda.

'Ry' lakaplı kişi, alaycı bir veda hareketiyle başının üzerinde dantelli kadın iç çamaşırına benzeyen bir şeyi sallayarak, "Kendine öyle demeye devam et dostum. Milyonlarını seve seve alırım," diye yanıtlıyor.

"Kahretsin," dedi önümdeki, gümüş grisi gözleri benimkine kilitlenip yüzünde bir somurtma belirince birden olduğu yerde donakaldı.

Yüzümü buruşturup, sanki yeterince çabalarsam asansörün duvarının içinde kaybolabilirdim gibi kendimi sıkıca duvara yasladım.

"Her şey yolunda mı dostum?" diye soruyor başka bir adam ve aman Tanrım, sanırım patronum. Daha doğrusu, patronumun patronu. Velvet & Vice gece kulübünün ve Terrace Steakhouse'un sahibi olan adam.

Mahvoldum resmen.

Sanki Kaşlarını Çattıran Prens aklımı okuyabiliyor ve bana acıyabilirmiş gibi, başımı hafifçe salladım, gözlerimle yalvarırcasına asansörün köşesine doğru kaybolmaya ve diğerlerinin görüş alanından çıkmaya çalıştım.

Adam boğazını temizledi, asansör kapılarının kapanmasını engellemek için kolunu uzattı ve içeri girdi. "Evet," diye homurdanarak patronuma seslendi, kolunu hareket ettirerek.

Kapılar kapanana kadar arkasını dönmüyor, sonra da 1.98 metrelik boyuyla üzerimde yükseliyor. Ciddi söylüyorum, adam devasa, özellikle de benim 1.52 metrelik boyuma göre. Sadece uzun boylu da değil; omuzları o kadar geniş ki bazı kapılardan geçmek bile zor olabiliyor.

"Şey," diye mırıldandım, dar alanda boynumu uzatarak ona bakmaya çalıştım. "Teşekkürler."

Heybetli fiziği, özel dikim bir takım elbise içinde; bileğindeki saatin parıltısı ise muhtemelen benim bir yılda kazandığımdan daha pahalı. Bana doğru başını eğiyor ve parfümünün kokusunu alıyorum. Yumuşak baharat ve iç çamaşırlarını eriten günah gibi kokuyor.

Onun inceleyici bakışları yüzümden ayrılıp bluzumdaki altın renkli isim etiketine kaydı. Evet, burada olmamam gereken bir garson olduğumu doğrulayan etikete. Dolgun dudakları gergin bir çizgi haline geldi ve belki de her şeyin yolunda olmadığını düşünmeye başladım.

Evet, işe, daireye ve yarı istikrarlı mali duruma elveda.

Sizi tanımak güzeldi.

Bana cevap vermek ve korkularımı doğrulamak yerine, cebinden siyah bir anahtar kartı çıkarıp düğmelerin altındaki parlak okuyucunun önünde salladı.

Tuşa basmadan önce duraksıyor ve kaşını bana doğru kaldırıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Bu soru karşısında o kadar hazırlıksız yakalandım ki beynim dondu. "Ben..."

Takım elbiseli Adonis bana daha iyi bakmak için geri çekilirken, onu tanıdığımı fark ettim. Keskin çene hattı ve ışık altında petrol lekesi gibi parlayan siyah saçları. Onu ilk gördüğümde Süpermen'in biraz kötücül kardeşi gibi görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum.

Binanın en üst katlarından birinde oturuyor ve akşamları sık sık restorana uğrayıp bir kadeh Twisted Devil viskisi içiyor. Ona hiç kendim servis yapmadım; garsonlar onu her zaman arka taraftaki, nadiren hizmet verdiği bir bölüme oturtuyorlar.

Onun ününü biliyorum gerçi. Çalışanlar, bina sakinleri hakkında sürekli dedikodu yapıyorlar çünkü onlar diğer insanlardan daha sık biftek lokantasına uğruyorlar. Uzun ve somurtkan Bay... evet, uzun boylu ve somurtkan olmasıyla meşhur. Bina huysuz sakini ve garsonların sohbet etmeye çalışmasından nefret ediyor. Tek kelimelik cümlelerle iletişim kuruyor ve ancak homurdanmak cevap olarak yeterli olmadığında konuşuyor.

Bu gece farklı görünüyor, muhtemelen bu yüzden onu hemen tanıyamadım.

Restoranda giydiği takım elbiseler her zaman tertemiz, mükemmel ütölenmiş ve zarif renkli bir kravat ve uyumlu bir saatle tamamlanmıştır. Ancak bu gece... dağınık. Genellikle kusursuzca şekillendirilmiş saçları, sanki parmaklarını saçlarının arasından geçirmiş gibi hafifçe dağılmış. Kravatı bir yerlerde bırakılmış ve gömleğinin kolları dirseklerinin kıvrımlarına kadar kıvrılmış, üstteki birkaç düğme açık bırakılmış, güçlü, erkeksi bir boyun ortaya çıkmış.

Adını hatırlamak için beynimi zorluyorum, eminim diğer garsonlardan biri bir ara bahsetmiştir, ama bir türlü aklıma gelmiyor.

Tanrım, öylece bakakalmışım. Ağzım açık kalmış bir şekilde bakakalmışım ve cevap verecek kadar uzun süre tutarlı bir düşünce üretmiyorum.

Hadi ama, Kedi. Uyan artık.

Bu adamı, işten kovulmaman için ikna etmelisin.

“Ben...” diye tekrar deniyorum, yutkunarak. “Ben sadece—”

"Bu asansöre giriş yasak," diyor, kaşlarını çatarak uzanıp asansörün daha fazla yukarı çıkmasını engelleyen pirinç bir topuzu çekiyor.

Başımı öne eğdim. Anlaşılan beni affetmeyecekmiş.

"Bak, biliyorum, tamam mı? Asansörde olmamam gerekiyordu. Özür dilerim. Bunu asla yapmamalıydım..."

"Hayır," diyor neredeyse hırıldayarak, burun delikleri genişlemiş bir halde. "Bunu kastetmedim."

“Peki sonra... ne olacak?”

“Bir sebep olmasaydı kullanmazdınız, biliyorum,” diyor yavaşça ve her kelimeyi vurgulayarak. “Bir şeyler... ters gidiyor. Ne oldu?”

Beni dikkatle incelemesinden, kapsamlı bir açıklama beklediğini anlayabiliyorum. Çelik grisi gözleri gergin omuzlarıma, kızarmış yanaklarıma ve alnımdaki kırışıklığa takıldıktan sonra göğsüme iniyor.

şimdi hatırlıyorum. Kendisi United Protection Services'ın CEO'su.

Ve ben de gerekli izni almadan onun özel asansörünü kullandım.

Bok.

“Önemli değil,” diye ağzımdan kaçırdım, başımı Prens Frowning'in arkasındaki, ışıklı ve yeni bir seçim yapmasını bekleyen düğmelere doğru eğerek. “Benim için lobiye basabilir misin?”

Mümkünse, kaşlarını daha da çatıyor.

Göğüs uçlarımin hâlâ buzdolabından çıkmış minik çakıl taşları gibi sert olduğunu fark edince içten içe irkildim. Boğazımı temizleyip, onları

gizlemek için kollarımı göğsümde kavuşturdum ve düğmeleri işaret ederken daha iyi bir sütyen alacağıma dair kendi kendime söz verdim.

Tanrım, neden sürekli öyle bakıyor?

"Üzerinde L harfi olan," diyorum kendimi durduramadan. "Tam orada."

"Bana neden kuduz bir köpek tarafından bu asansöre kovalanmış gibi görüldüğünü söyleyene kadar olmaz."

Kendimi durduramadan kahkaha attım ve ağzımı sıkıca kapattım.

Yani, çok da yanılmıyor.

Gri gözleri sessizce beni sorguluyor ve ben de onların altında kıvranarak rahatsız edici bir kahkaha daha atıyorum.

"Köpek değildi," diye itiraf ettim, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak. "Yeni gelen aşçıydı. Zararsız biri ama bu akşam onunla uğraşmak istemedim."

"Yani özel asansörde mi saklandınız?" diye soruyor, alnında öfkeli bir endişe çizgisi var.

Acı dolu bir omuz silkme hareketiyle karşılık verdim.

"Adı neydi? Yeni şef."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Ona söylememin hiçbir faydası olmayacak; patronumun patronuna söylese bile, kimse bir garsonu memnun etmek için bir şefi işten çıkarmaz.

"Bütün bunları unutmayı tercih ederim," diyorum. "Endişelenme."

Çenesi kasılıyor ve kafasında çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyorum.

"Öyleyse, sizi arabanıza kadar uğurlamamda bir sakınca yok, değil mi?" diye soruyor sonunda.

Ağzım açık kalacak neredeyse. Kaşlarını çatan Prens benim korumam olmak mı istiyor? Bu... beklenmedik bir şey.

"Arabam yok," diye açıklıyorum. "Genellikle yürürüm ama bu akşam otobüse binecektim."

"Pekala. O zaman seni otobüs durağına kadar götüreyim."

"Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Yapmadın."

"Biraz patronluk taslıyorsun, değil mi?"

Düşünmeden önce kelimeler ağzımdan kaçtı ve utandım. Zaten bana bir iyilik yapmıştı; yapmam gereken son şey ona hakaret etmektir.

Şaşırtıcı bir şekilde gülüyor. Kahkaha atmıyor, sadece kısık bir kıkırdama, ama bu bile beni etkisiz hale getirmeye yetiyor. Sesi derin ve

tok, ama kahkahası bal gibi viski gibi ve bir kez daha tadına bakmak için canımı verirdim.

"Nate Walsh," diyor elini uzatarak. "Ve ben sadece önemli konularda otoriterim."

Gülümsememi zorla bastırıyorum. Nate. Doğru. Adı buydu.

"Caitlin Daniels," diye yanıtlıyorum, sıcak, nasırlı elini avucuma alarak. Sıkıca sıkıyor, elimi tutuşu bir saniye fazla sürüyor.

Yutkundum ve geri çekildim. "Ama çoğunlukla insanlar bana sadece Kedi diyor."

"Kedi," diyor, sanki onu denemek istercesine ve ben ürperiyorum.

Kartını tekrar okuyucuya yaklaştırıp lobi düğmesine basıyor. Bu gerçekten oluyor mu?

Bu zengin ve huysuz adam gerçekten beni otobüs durağına kadar götürecektir mi?

Asansör durup kapılar açıldığında, kapıların önünde biri duruyor.

Harry'nin gözleri, vardiyasından sonra içtiği içkilerden dolayı donuktu, ama beni görünce parladı. Sonuçta asansöre koştığımı görmüş olmalı. Ve burada, tam bir sapık gibi, bekliyor.

"İşte buradasın."

Şimdi bambaşka bir nedenden dolayı titriyorum ve Harry öne doğru ani bir adım attığında donakaldım. Kaslarım gerildi, dizlerim kilitlendi ve konuşamadım. Dün de aynı tepkiyi vermişim.

Kahretsin. Savaş ya da kaçma mücadelesinde, vücudum neden hep boyun eğmeyi seçiyor?

Yanımda, Kaşlarını Çattırان Prens boğazını temizledi. Ona baktım ve Harry'ye öfkeyle baktığını gördüm. Ona isim vermemiş olmamın bir önemi yoktu; beni kimin rahatsız ettiği oldukça açık.

"Bu kadarı yeterli," diyor sert bir bariton sesle, bu da Harry'nin yaklaşmasını yavaşlatıyor.

Konuşmak için kendimi zorluyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

"Yeni şef sizsiniz, değil mi?" diye soruyor yeni korumam, sesi soğuk ve sert.

"Evet," diye yanıtlıyor Harry, dudağı kıvrılarak. "Kim öğrenmek istiyor?"

"Bu binada oturuyorum. Sizinle konuşmam gerekiyor."

Hayır.

Eğer Nate kavga çıkarırsa, bu işin sonu tek bir şekilde biter: Harry rezil olur ve ikimiz de sakinlerden biriyle sorun çıkardığımız için işten kovuluruz.

Harry'ye dik dik bakarken midemde buz gibi bir korku belirliyor. Şiddetten nefret ediyorum.

Bir şey söylemek, durumu yatıştırmak için ağzımı açıyorum ama Nate beni yine şaşırtıyor.

“Önümüzdeki Perşembe günü yapacağımız poker gecesinin menüsünü görüşmek istiyordum,” diyor. Şef Harry'nin omzuna o kadar sert vuruyor ki, şef irkiliyor. “Bazı isteklerim var.”

Harry'nin gözleri irileşti, ifadesi agresiflikten memnuniyete dönüştü. Binanın en zengin sakinlerinden biri kişisel bir ricada bulunuyordu.

Bir anda, neredeyse tamamen unutuluyorum.

İki adam, kısık sesle konuşarak avludaki kanepelere doğru yürüyorlar.

Nate, gözleriyle olabildiğince yüksek sesle "git" dercesine bir bakış atıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ona, sonra da çantamı almak için restorana geri döndüm; o gece, hiçbir şeyi anlamayan Harry'den olabildiğince uzaklaşmak istiyordum.

“Harry gitti mi? Öylece mi?”

“Javier öyle söyledi. Beau ondan tüm hafta boyunca çift vardiya çalışmasını istedi.”

Sandy ve Olivia, çatal bıçakları sararken hep dedikodu yaparlar. Normalde, onların sohbetlerine sadece şöyle bir merak duyardım. Ama Sandy'nin Harry'nin adını söylediğini duyunca, onların arkasında öylece durdum.

“Harry bir şey yapmış olmalı, değil mi?” diye soruyor Sandy. “İnsanları uyarı vermeden işten çıkarmazlar. Yoksa geçen ay o kadar çok vardiya için aradığımda kesinlikle işten çıkarılırdım.”

Midem alt üst oldu. Harry'nin işten atılmasına kimin sebep olduğunu az çok tahmin edebiliyorum. Nate ve dolayısıyla ben. Bu ikisi henüz bilmiyorsa bile, yakında öğreneceklerdir. Her şeyi gören Sandy ve her zaman dinleyen Olivia'nın gözünden hiçbir şey kaçmaz.

“Harry kesinlikle bir şeyler yaptı.” Olivia, vurgu yapmak için temiz bir çatalı salladı. “Adam perişan haldeydi. Sigara molalarında kokain kullandığını duydum.”

“Bu da öfkesini açıklıyor. Javier'e tabak fırlattığı zamanı hatırlıyor musun?”

“Evet, şey—ah! Bir şeye mi ihtiyacın vardı, Cat?” Olivia kaşlarını kaldırarak bana döndü.

Hata.

“Şey, ben molaya çıkıyorum,” dedim hızlıca. “Şarküteriden bir şey ister misiniz?” Teknik olarak yalan söylemiyorum. Mola veriyorum ama kendi fıstık ezmeli sandviçimi kendim hazırladım.

"İyiiz, teşekkürler!" diye hep bir ağızdan karşılık verdiler.

Yemin ederim, Sandy ve Olivia bir gün tek bir kişiye dönüşecekler. Her şeyi bilen, her şeyi gören, dedikoducu, şeytani bir Fransız tarzına sahip, topuklu ayakkabılar giyen ve Chanel parfümü kokan dev bir kadın.

Teneffüse çıkmak için aceleyle uzaklaşırken, bu görüntünün yarattığı duyguya hafifçe kıkırdarak dudaklarımı bastırdım.

"Harry'yi bir daha asla görmeyeceğim" diye dilek günlüğüme yazdığımda, bunun bu kadar çabuk gerçekleşeceğini düşünmemiştim. Sihirli bir şekilde istifa etmeye karar vermesini ya da Antarktika'daki araştırmacılar için hamburger çözme işi teklif edilmesini umuyordum.

Ama evrenin bana cevap vermesini beklemek zorunda kalmadım. Onun yerine Kaşlarını Çattıran Prens kontrolü ele aldı. Kesinlikle o olmalıydı, değil mi?

Milyarder arkadaşına ağzından kaçırmış olmalı ve işte Harry'nin geçmişi de böylece yok oldu.

Rahatlamış hissetmeliyim aslında—Harry'nin işten çıkarılmayı hak etmediği söylenemez. Ama yine de içimde küçük bir suçluluk duygusu var. Ya o da benim gibi maaştan maaşa yaşıyorsa? Ya bakmakla yükümlü olduğu aile üyeleri varsa? Ya kirasını ödeyemeyip sokakta kalırsa?

Bu benim hatam olurdu, en azından kısmen.

Düşüncelerim hâlâ karmakarışıkken, en yakın arkadaşım Pipsqueak, yani Pippa'dan gelen bir telefon aldım. Takma adı ironik, çünkü o benim 1.56 metre boyumdan birkaç santim daha uzun. Evet, o yarım santim gerçek. Benim ve onu sahipleniyorum.

Yutkunduktan sonra, "Hey, Pips," dedim. "Naber?"

“Bir kaza oldu ve 401 numaralı otoyolda mahsur kaldım. Bir saattir buradayım ve canım sıkılıyor. Benimle konuşun.”

"Eyvah. Umarım kimse yaralanmamıştır."

"Hiçbir fikrim yok, kedicik. Üzerinde durmayalım. Bana güzel bir şey anlat."

Kıkırdadım. "Ne gibi?"

"Her şey olabilir. Beni gelişmelerden haberdar et. Çok çalışıyorsun, sanki benden kaçınıyorsun gibi hissediyorum."

“Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun,” diye takıldım. “Ama suçlu sadece sensin. Bu işe başvurmamı bana sen söyledin.”

"Hayır, suçu Ryan'a atacağız."

Üvey erkek kardeşi, işletme sahibi Beau Bishop ile çok yakın arkadaş; bu sayede Pippa, ilk iş ilanı yayınlanmadan önce bile işe alım yapılacağını biliyordu. Özgeçmişimin listenin en başında olmasının sebebi oydu. Belki de Ryan'ı Beau'ya benim için iyi bir referans vermeye zorlamış olabilir, ama evet, suçu Ryan'a atalım.

Bir önceki geceden bir anı aklına geliyor. "Ryan! Pippa, sanırım dün gece sonunda üvey kardeşini gördüm."

"Tahmin edeyim. Seninle birlikte olmak mı istedi?" diye kuru bir sesle soruyor.

"İğrenç, hayır," diye kıkırdadım ama sonra başka bir şey hatırladım. "Ama aslında, dantelli bir iç çamaşırı salladığından oldukça eminim."

"Tabii ki öyleydi. O domuz." Telefonun diğer ucundan bile gözlerini devirdiğini duyabiliyorum.

Pippa'nın üvey kardeşi Ryan Archer, efsanevi bir çapkın. Ciddi söylüyorum, Toronto Tea'de onun bir model veya sosyetikle birlikte olduğuyla ilgili bir makalenin çıkmadığı bir gün geçmiyor sanırım. Elbette, herhangi bir dedikodu blogu gibi, orada okuduğunuz her şey doğru değil. Ama Ryan söz konusu olduğunda, Pippa bana hiçbir yalan tespit edilmediğini söylüyor.

"Umarım dün Ryan'a hizmet etmek zorunda kalmamışsındır," diyor Pippa.

Garson kız, zorba ve huysuz adamla ilgili tüm olayı ona anlatmayı kısaca düşündüm. Olan biten her şeyi detaylıca konuşmak güzel olurdu. Ama bir de kendini kurtarıcı ilan eden başka biriyle uğraşmak istemiyorum. Nate yeterli, teşekkürler.

Bu yüzden Pippa'ya özetlenmiş versiyonu veriyorum.

"Uzun hikaye ama kısacası kendimi Ryan'ın poker katındaki asansörde buldum."

"Ah. Demek ki Kara Kart Galerisi'nin tamamıyla tanıştın, değil mi? Şımartılmış, milyarder dostlarının hepsiyle."

"Hayır, onları sadece bir saniyeliğine gördüm. Aslında konuştuğum tek kişi Nate'ti."

Pippa gülüyor. "Nate mi? Tahmin edeyim, sen konuştun ve o sadece ilkel homurtularla cevap verdi."

"Onu tanıyorsunuz, öyle mi?"

"Bu beşli grubun tamamını tanıyorum. Bazılarını diğerlerinden daha iyi tanıyorum. Nate'i o kadar iyi tanımıyorum, ama bunun sebebi ikimiz de hâlâ evde yaşadığımız dönemde Ryan'ı ziyarete geldiği birkaç seferde benimle iki kelimedenden fazla konuşmamış olması."

"Şey, benimle konuştu. Adamın çok konuşkan olduğunu söyleyemem ama tamamen de soğuk değildi. Hatta beni arabama kadar bırakmayı teklif etti."

"Arabanız yok."

"Olayın özünü kaçırıyorsunuz."

Karşıma tam bir sessizlik çıkıyor.

"Merhaba?" dedim, acaba telefon görüşmesi kesildi mi diye merak ederek.

"Hayır, buradayım, sadece... düşünüyorum. Açıklığa kavuşturayım, Nate, yani Nathaniel Walsh, sizinle samimi bir sohbet etti ve sonra sizi dışarıya kadar uğurlamayı teklif etti, değil mi?"

Ses tonu inanmazlıktan başka bir şey söylemiyor.

"Evet. O sırayla. Bence sadece iyi niyetli olmaya çalışıyordu, Pips." Sesimdeki savunmacılığı hissedebiliyorum. "Bu kadar şaşırtıcı mı?"

"Nate Walsh hiç de iyi biri değil, Cat. Darth Vader'ı bile sevimli bir ayı gibi gösteriyor. Olabilecek en huysuz ve otoriter insanlardan biri. Senin en yakın arkadaşın olarak, onunla kesinlikle çıkmaman gerektiğini söylemeyi görevim olarak görüyorum."

Ağzım açık kaldı. "Vay canına. Onunla çıkmaktan kim bahsetti ki?"

"Bunu yapmak zorunda değildin. Bir erkeği çekici bulmadıkça onun hakkında rastgele bilgi toplamaya çalışan biri değilsin. Ve evet, Nate Walsh çok seksi ve milyarder. Ama bu, onunla çıkılabilecek biri olduğu anlamına gelmiyor."

"Pekala," diye kekeledim, bir yanıt beklercesine. "Bir ila on arasında on üç puan verdiğini fark etmiş olabilirim, ama açıkçası çıkmak niyetinde değilim Pippa. Çok meşgulüm."

"Tabii ki," diye soğukkanlılıkla cevap veriyor. "Bak, Nate, Ryan gibi tam bir çapkın değil ama yine de kadınları mendil gibi tüketiyor. Onları bir geceden fazla yanında tutmuyor ve duyduğuma göre bu kasıtlı. Onların ciddi bir ilişki kurma fikrine kapılmalarını istemiyor."

Ağzım açık kaldı. Bu, dün gece tanıştığım, bana korumalık yapmayı düşünceli bir şekilde teklif eden adama hiç benzemiyor. Otoriterdi, evet.

Huysuzdu, kesinlikle. Ama insanların duygularını umursamayan biri gibi görünmüyordu.

“O sessiz hayal kırıklığını bir kenara bırak, kedicik. Günün çorbası olup da dünkü paket servis yemeği gibi bir kenara atılmayı hak etmiyorsun.”

"Sorun yok," diyorum, muhtemelen çok aceleci bir şekilde. "Devam edelim."

“Lüks bir yatakta sevişip sonra o adamla bir daha asla konuşmamak istiyorsanız, o başka,” diye şaka yapıyor. “Yani, eğer öyleyseniz, o zaman elbette hayatınızın tadını çıkarın.”

Gün boyunca ilk defa yüzümde gerçek bir gülümseme belirdi. Pippa dışarıdan ateş gibi görünse de, özellikle arkadaşları söz konusu olduğunda içten içe kamp ateşi marshmallow'u kadar yumuşak. Ve ben de onlardan biri olduğum için şanslıyım.

"Merak etme. Ona aşık olma ihtimalim yok," diye onu rahatlattım. "Büyük ihtimalle bir dahaki sefere restorana uğradığında benimle konuşmayacak bile."

Bu itiraf karşısında bir miktar hayal kırıklığı hissetmem beni şaşırttı, çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. Benim gibi biri, Nate Walsh gibi birinin yanında hiç kimse.

Pippa cevap vermeye başlar ama bir sürü araba kornasının sesi arasında sözü kesilir.

"Kahretsin, özür dilerim, trafik tekrar akmaya başladı," diyor.

"Tam zamanında, molam yaklaşık"—saate bakıyorum—"iki dakika önce bitti aslında."

"Sonra görüşürüz?"

"Sonra görüşürüz, Pips."

VARDİYAMIN SONRAKİ ALTI SAATİ GÖZ AÇIP KAPAYINCAYA KADAR geçiyor. Cuma geceleri restoran o kadar kalabalık oluyor ki, bölümümdekilerin içeceklerinin tazelenip tazelenmediğini düşünmekten başka bir şey düşünmeye vaktim kalmıyor.

Şansıma, lise mezuniyetlerinin 35. yıl dönümünü kutlayan yaşlı hanımlardan oluşan harika bir masa buldum. Sadece çok tatlı ve komik

değiller, aynı zamanda beni de çok sevimli buluyorlar ve bana neredeyse %30 bahşiş veriyorlar, bu da kiramı ödemeye başlamama yetiyor.

Kaslarım ağrıyor ve ayaklarım sanki bir manda sürüsü ezmiş gibi sızlıyor olsa da, kendimi iyi hissediyorum. Hatta, eve doğru yürürken binadan çıkarken mırıldanıyorum.

Arka otoparktan çeyrek blok kadar uzaklaşmıştım ki, yanıma şık siyah bir sedan yanaştı. Cam açıldı ve şoför şapkasının altında kıvrılan kır saçlı bir adam görüldü.

Boynumu uzatarak, aradığı kişiyi bulmak için etrafa bakındım, ama sonra şöyle dedi...

"Affedersiniz, Caitlin Daniels?"

Duraksıyorum. "Şey, evet?"

Gülümsemeye çalışıyorum ama kaşlarımın arasında hissettiğim kafa karışıklığını söylemeyeceğini biliyorum.

"Adımı nereden biliyorsunuz?"

Bu adam sapık gibi görünmüyor ama neredeyse eminim ki onu hiç tanımadım. Belki de restoranda ona servis yapmışımdır?

Arabayı park edip indi ve bana en yakın yolcu kapısına doğru aceleyle ilerledi. İçgüdüsel olarak geri çekildim ve yabancıyla aramda birkaç santimlik mesafe daha bıraktım.

Kapıyı açıp içeri girmem için işaret ederken, "Nathaniel Walsh sizi eve götürmem için beni gönderdi," dedi.

"Kim?" diye patladım, tekrar etmesini istiyordum. Gerçekten de Nate'in ondan beni eve bırakmasını istediğini mi söyledi?

Anlaşılan, bu adam bir kadının bir geceden fazla yanında kalmasına izin vermiyor. O halde neden benim adımı hatırlasın ki?

Şoför kaşlarını çattı, şaşkınlığı benimkiyle aynıydı. "Bay Walsh, onu tanıdığınızı söyledi."

"Hayır, onu tanıyorum," diye açıklıyorum. "Sadece şaşırdım, hepsi bu."

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu adama inanıp inanmadığımdan bile emin değilim.

Bir kıza milyarderin onu şoförlü arabayla eve bırakmayı teklif ettiğini söylemek, o kıızı arabanıza bindirip baltayla öldürmenin oldukça kurnazca bir yolu gibi görünüyor.

"Bay Walsh, güvenliğiniz konusunda bazı endişelerini dile getirdi. Gecenin bu saatinde, hele de yalnız başınıza sokaklarda dolaşmamalısınız."

İçimden bir ah çektim.

GörünüŖe göre Nate'in kahramanlık yapmaya meraklı bir yanı var, bu yüzden beni eve kadar götürmesi için vasallarından birini gönderdi. Tabii ki, onun gibi zengin bir adam, bir kızın tek başına eve yürüyerek gitmesinin, büyük bir tehlikeyle karşılaşmadan mümkün olmadığını düşünürdü.

Ama yıllardır geceleri şehirde yürüyerek eve gidiyorum. Belki Nate, kısa boylu olduğum ve çatışmadan kaçındığım için beni çaresiz küçük bir kız çocuğı sanıyor. Ama göründüğümünden çok daha güçlü biriyim. Beni neredeyse hiç tanımayan birinden araba yolculuğına ihtiyacım yok.

"Bu onun tarzı ama ben iyiyim," dedim şoföre. "Yürümeyi seviyorum."

Bana sanki ne dediğimi doğru duyup duymadığından emin değilmiş gibi bakıyor.

"Yürüyerek mi geleceksin?" diye tekrarladı.

"Evet," diyorum kararlılıkla.

"Bayan Daniels," diyor kibar ama biraz gergin bir gülümsemeyle. "İnsanlar Nathaniel Walsh gibi bir adamı reddetmez."

"Neyse ki ben insanlardan değilim," diyorum omuz silkerek. "Benim kendi istisna maddem var."

Bir an bana bakıyor, göz kırpmıyor ve sonra başıyla onaylayarak yolcu kapısını kapatıyor.

"Pekâlâ. Kendinize iyi bakın, Bayan Daniels."

Fotoğraftaki adam çok çirkin bir herif. Burnunun birkaç kez kırıldığı belli, kaşları gür ve bakımsız, fotoğrafçıya da sanki onunla kavga etmek istiyormuş gibi dik dik bakıyor.

Özgeçmişine bakmama bile gerek yok; dik duruşu eski asker olduğunu, kalın boynundaki dövmeleler ise terhis olduktan sonra bazı tatsız işlere bulaştığını gösteriyor. Bunlar kırmızı bayraklar—tabii ki ben hariç. Zaten elit güvenlik personeli bölümümüz için mülakata girecek mükemmel bir aday olduğunu söyleyebilirim.

Güvenlik şirketim United Protection Services, birkaç yıl önce geliştirdiğim yeni siber güvenlik bölümü sayesinde hiç olmadığı kadar yoğun çalışıyor. Özellikle yaklaşan Crown Hotel Group anlaşmasıyla birlikte talebi karşılamak için yirmi ek koruma görevlisi daha işe almamız gerekiyor.

Toronto'yu ziyaret eden neredeyse her ünlü veya yüksek profilli politikacı otellerimizden birinde konaklıyor. Biz onların özel güvenlik sağlayıcısı olduğumuzda, her yüksek gelirli bireye sunduğumuz hizmetlerin bir örneğini göstererek, daha fazla büyüme fırsatı yaratacağız.

Normalde, burnu kırık kavgacıyı doğrudan mülakat aşamasına geçirirdim. Tek yapmam gereken ekibime birkaç e-posta göndermek. Ama her mesaj yazmaya çalıştığımda, aklım asansördeki garsona geri dönüyor.

Walsh, odaklan. Şu lanet olası e-postaları gönder. Kızı unut.

Yukarıdakilerin hiçbirini yapmıyorum.

Cat ne yapıyordu da eve bırakılmayı reddediyordu? Gece bu kadar geç saatte tek başına eve yürümesinin güvenli olmadığını bilmiyor muydu? Çok ufak tefek biri, birinin onu kaldırımından kapıp bir arabaya veya ara sokağa çekmesi çok kolay olurdu...

Benim gözetimim altında olmaz.

Benim şehrimde değil.

Dışlerimi gıcırdatıyorum.

Arabayı bu gece tekrar göndermeyi planlamıştım ama içimden bir ses onun saf olduğu kadar inatçı olduğunu söylüyor. Bunun benim sorunum olmadığını biliyorum ama Beau'nun Harry Pinkerton'ı kovduğundan emin oldum. Ayrıca biraz araştırma yaptıktan sonra sicilinde bir değil, üç taciz suçlaması bulduktan sonra, bu şehirde bir daha işe alınmayacağından da emin oldum.

Eğer bu sapığın sandığımdan daha fazla zekası varsa, olayları bir araya getirip yanlış kızı taciz ettiği için kara listeye alındığını anlayabilir.

Belki bana saldırmaz—turuncu bir tulum giymek ve torunlarının ölümünden çok sonra bile ödeyeceği kadar yüksek bir ücret talep etmek istemediği sürece—ama ona saldırabilir.

Ve bunu vicdan azabı çekerek taşıyamam.

Şimdilik en azından, tehdit ortadan kalkana kadar, o benim savunmam gereken çevre hattım.

Yaklaşmakta olan baş ağrısını dindirmek için başparmağımla alnımı ovuyorum, ama nafiye.

Kapıya sert bir şekilde vuruldu ve asistanım Raven elinde bir yığın kağıtla içeri girdi. Masama doğru ilerlerken yüksek topuklu ayakkabılarının mermer zeminde çıkardığı tıkırtı sesi duyuldu.

"Crown'dan Edgar, imzalamanız için bazı sözleşmeler gönderdi," diye mırıldandı ve sesinin tonu başımdaki zonklamayı daha da şiddetlendirdi.

Raven iyi bir asistan, ama sesini sürekli kısık ve boğuk bir mırıltıya indiriyor, bu da tüylerimi diken diken ediyor. Sanırım böyle seksi görüldüğünü düşünüyor, ama daha çok amatör bir tiyatro oyununda kötü bir aksan taklit ediyormuş gibi geliyor.

Bilgisayar ekranından gözümü ayırmadan bir kalem alıp sözleşmeleri önüme koyuyorum. Raven eğilip kırmızıya boyanmış tırnağıyla bir satıra dokunuyor.

"Baş harfini oraya yaz," diye hırıltılı bir sesle söyledi, göğüsleri yüzüme birkaç santim kala.

Geri çekilip burnumun köprüsünü sıktım. "Bana bir Advil getirir misin?"

Raven homurdanarak ayağa kalktı ve ofisten öfkeyle çıktı.

O gittikten sonra, sözleşmeleri gözden geçiriyorum, ilk sözleşmedeki her sekmeli sayfayı imzalıyorum, ancak ikinciye geçmeden önce aklım tekrar Cat'e kayıyor.

Onu ilk olarak bir ay önce, binanın dışındaki seyyar satıcıdan üç tane acılı peynirli sosisli sandviç alırken fark ettim. Bu minik kadının üçünü birden nasıl yiyebileceğini merak ederek gözlerime inanamadım.

Bunun yerine, caddenin aşağısında ezilmiş karton kutuların üzerinde oturan, yırtık pırtık giysiler içindeki iki orta yaşlı adamın yanına gitti. Her birine birer sosisli sandviç verdi ve tam aralarına yere oturdu. Hep birlikte yediler, eski dostlar gibi gülüp sohbet ettiler.

Kadın, erkeklerden herhangi bir tehdit altında görünmese de, oradan ayrılamadım. İzlemeyi bırakamadım.

Minyon yapısı, parlak gülümsemesi ve sıcak kehribar gözleriyle, avcılarla dolu beton bir ormanda av gibi görünüyordu.

O günden beri aklımdan çıkmıyor. Onu neyin harekete geçirdiğini anlamıyorum ve gizemlerden hoşlanmıyorum. Benim işimde, insanların niyetlerini ve motivasyonlarını okumak, güvenlik ihtiyaçlarını değerlendirmek için çok önemli.

Kendime, bu yüzden sürekli Steakhouse'a gittiğimi söylüyorum.

Yukarı kattaki dairemde kendime rahatlıkla bir bardak Twisted Devil viskisi doldurabilirdim. Bunun yerine, haftada en az üç kez, Cat'in vardiyaları sırasında birkaç içki sipariş ediyorum. Bana asla servis yapmıyor, ama bu bana onu uzaktan izleme fırsatı veriyor.

Onu daha iyi tanımak için bir fırsat.

Masamdan uzaklaşıp köşeye monte ettiğim barfiks çubuğuna doğru ilerliyorum. Düşüncelerim çok karışınca fiziksel bir sıfırlamaya ihtiyacım oluyor. Ceketimi çıkarıp dikkatlice bir sandalyenin arkasına koyuyorum.

Adamlar kıyafetlerime özen gösterdiğim için bana laf ediyorlar. Bu dinsizler, usta İtalyan terziler tarafından elde dikilmiş, ısmarlama takım elbiselere gereken saygıyı göstermiyorlar. James hariç tabii.

Barı kavrayıp, ağırlığımı yavaşça yukarı çekiyorum, bilinçli bir şekilde karın kaslarımı çalıştırıyorum. Kaslarımın hareketine odaklanmak düşüncelerimi dağıtmalı.

"Gerekir" kelimesi burada kilit nokta. Bunun yerine, sorular sürekli olarak ön plana çıkıyor.

Kedi hâlâ aşağıda çalışıyor, değil mi?

Yakında gidecek, değil mi?

Dün gece vardiyası saat kaçta bitti?

Sonunda bardan inip bilgisayarımın başına doğru yavaşça geri döndüm. Eğer dikkatimi dağıtacaksa, sadece bir kontrol edip sonra işime geri dönmeliyim.

Bilgisayarımda tarayıcıyı açıyorum ve dün geceye ait güvenlik kamerası görüntülerini inceliyorum. Görüntüler siyah beyaz, ancak Cat'in bal sarısı, dağınık saçları, personel çıkışından kaldırırma doğru ilerlerken onu kolayca seçmemi sağlıyor.

Şoförüm yanına yanaştı ve kadının şaşkınlıkla sıçradığını gördüm. En azından yaklaşan bir arabayı fark edecek kadar dikkatliydi. Ekranı gözlerimi kısarak, konuşmaları sırasında yüz ifadesini anlamaya çalıştım. Bu mesafeden yeterince detay yoktu ve binanın güvenlik kameralarını 4K'ya yükseltmeyi aklıma not ettim. Zaten bir süredir bunu yapmayı düşünüyordum.

Cat şoföre gülümsüyor ve bunu görmek için yüksek teknolojili bir kameraya ihtiyacım yok. O gülümseme, onu ilk gördüğüm anda hafızama kazındı. Elbette, iri gözleri, dolgun dudakları ve hafifçe kızarmış soluk teniyle çok, çok güzel. Ama gülümsemesi daha önce gördüklerimden çok farklı. Çok... çok içten. Sıcak.

Ve bu sıcaklığı hisseden tek kişi ben değilim. Et restoranında masalarından mutsuz ayrılan bir müşteri hiç görmedim. O, sıcaklığını cömertçe paylaşıyor, hatta hak etmeyenlere bile.

Şu an o sıcaklığı çok özleyorum. Ama yaklaşmamam gerektiğini biliyorum. Sadece yanmama yol açar.

Cat'in neredeyse öğrendiği bir ders. Sarhoş ve kendini beğenmiş Harry'nin benim binamda onu takip edip taciz edebilmesi kabul edilemez. Dün gece onu Cat'ten uzaklaştırdıktan sonra, Beau'yu azarlamak için hemen üçüncü kata geri döndüm.

Beau, hakkını yememek gerek, hemen tüm çalışanlarının geçmişlerini araştırmama izin verdi.

Ekranı, siyah sedan araç uzaklaşıyor ve Cat kadrajdan çıkıyor.

Dün gece saat ondan hemen sonra ayrıldı.

Soru cevaplandı, işe geri dönelim.

Koruma görevlisinin başvuru sayfasına geri dönüyorum, özgeçmişinin ince ayrıntılarına odaklanmaya çalışıyorum ve dün gece Cat'in görüntülerinin geri kalanını inceleme dürtüsüne direniyorum.

Raven kapıda tekrar belirdi. "Advil'ini getirdim," dedi ve iki hap ve bir bardak su bulunan bir tabağı önüme bıraktı. Hapları yuttum ve tabakları ona geri verdim. O da iç çekerek tabakları aldı.

"Gergin görünüyorsunuz, Bay Walsh. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Erkekler bana hep omuz masajımın harika olduğunu söylerler."

Onun ellerinin üzerimde olduğunu hayal etmek bile omuzlarımın kulak hizasına kadar yükselmesine neden oluyor.

"Hayır," diyorum kararlı bir şekilde.

"Sözleşmeleri bitirdiğinizde beni arayın yeter," diyor. "Hemen dışarıda olacağım."

"Biliyorum."

Masanız orada bulunuyor.

Başımı sallıyorum. Raven her zamanki gibi sinir bozucu değil. Asıl sinirlendiğim kişi kendimim.

Dün gece kendi güvenlik protokollerimi ihlal ettim. United Protection Services, Kanada'nın en büyük güvenlik şirkettir ve şehir merkezindeki neredeyse her işletme bizden hizmet almaktadır. İşletme sahibi olarak, tüm güvenlik kayıtlarına erişimim var. Sözleşmelerimizin şartlarına göre, bu kayıtlar yalnızca bir güvenlik riski olduğunda incelenmelidir.

Teknik olarak, sanırım bir güvenlik riski vardı. Harry.

Onun da tıpkı benim gibi eve yalnız yürüdüğünü bilecek.

Ben de Cat'in eve yürümesini izledim. Kameralarımın kapsama alanı dışında kalan bir bölgeye girer girmez, yönetici yetki kodumu kullanarak komşu binanın güvenlik kamerası kayıtlarına eriştim.

Binadan binaya geçerek Cat'i Allan Gardens'a kadar takip edebildim, orada onu kaybettim. Şehrin gasp ve saldırılarıyla meşhur bir bölgesinde, bu kadar uzakta yaşaması hoşuma gitmiyor.

Beau'nun dosyalarına girip Cat'in adresini ele geçirmekten son anda vazgeçtim.

Şoförümün teklifini kabul etmiyorsa ve nerede yaşadığını bile bilmiyorsa, onun eve güvenli bir şekilde ulaşmasını nasıl sağlayacağım?

Bilgisayarımın köşesindeki saate bir göz attım. Aman Tanrım, saat çoktan on olmuş. Cat öğle yemeğinden beri çalışıyor, yani vardiyası şimdi bitmiş olmalı. Kahretsin, çok mu geç kaldım? Belki de çoktan çıkmıştır.

Binanın iç güvenlik kamerası kayıtlarını açıp Steakhouse'daki hareketliliği incelerken bacağı sabırsızca titriyor. Hala dolu olan sadece birkaç masa var, hiçbiri Cat'in bölümünde değil. Ondan hiçbir iz yok.

Kameraları tek tek inceleyerek mutfığı ve hazırlık alanını tarıyorum, onu arıyorum. Karşılama masasının görüntüsüne geçtiğimde, büyük bir eğreli otunun kısmen gizlediği bir kadının silüetini görüyorum. Acaba o olabilir mi?

Raven kapıyı çalıyor. Hemen cevap vermeyince, daha sert bir şekilde tekrar çalıyor.

"Ne?" diye hırladım.

"Sözleşmeleri imzaladınız mı?" diye soruyor.

Kadına üsttekini sessizce uzatıyorum, gözlerim hâlâ ekrana kilitlenmişken kadın eğreli otunun arkasından çıkıyor. O, oymuş. Restorandan çıkan bir çifte geniş bir gülümsemeyle bakıyor, sonra arkaya doğru yürüyor.

Raven dudaklarını şapırdatarak, "Diğerine de ihtiyacım var," dedi.

"Ne?" diye çıkıştım.

Henüz imzalanmamış olan ikinci sözleşmeyi işaret ediyor.

Sayfaları hızla çeviriyorum ve onun o sinir bozucu neon yeşil etiketleri koyduğu her yere imza atıyorum.

"Düşünüyordum da," diyor, sanki aklından geçenleri okuyabilirmişim gibi sözlerini bir an duraksayarak; oysa tek istediğim onun ofisinden def olup gitmesi. "Cumartesi akşamı ve aşağıda harika kokteyller olduğunu duydum. İşimiz bittiğinde bir içki içmek ister misin?"

Gözümün kenarından karanlık bir şekil belirdi. Lanet olsun ki, Raven adını aldığı kuş gibi masamın kenarına tünemişti.

Son imzayı da attım ve tek kelime etmeden sözleşmeyi ona uzattım.

Gülümsemesi soluyor. "Biliyorsun, cuma ve cumartesi geceleri hep geç saatlere kadar burada kaldığım için arkadaşlarımla dışarı hiç çıkamıyorum. Madem burada mahsur kaldık, belki güzel olur diye düşündüm..."

"Hepsi bu kadar, Raven."

Çalışanlarımla sıradan içki sohbetleri yapmam ve Raven'ın benden istediğinin de sıradan bir şey olmadığını biliyorum.

Ben belirli kurallara göre yaşıyorum. İş yerinde flört etmiyorum. Sınırları aşmıyorum. İmparatorluklar sınırlar sayesinde ayakta kalır.

Raven surat asıyor ve bu suçluluk duygusu yaratma çabası çok yersiz. Asistanlarıma iyi maaş ödüyorum çünkü onların 7/24 hazır olmalarını

bekliyorum. Eğer Raven'in maaşıyla ilgili şikayetleri varsa, bunları maaş departmanına iletebilir.

Kalçasının hâlâ masaya yapışık olduğu yere dik dik bakıyorum ve sanki itilmiş gibi kayıp düşüyor.

Parmaklarım klavyede hızla hareket ediyor, Cat mutfaktan geçip eşyalarını almak için personel odasına giderken onu takip ediyorum. Cumartesi gecesı, sokakların sarhoş parti katılımcıları ve kolay av arayan yırtıcılarla dolu olduğu bir zamanda, yine tek başına eve yürümek üzere.

Kendi güvenliğini hiç umursuyor mu?

“Bu işi yapmak için sosyal hayatımdan tamamen vazgeçmemin umurunda mı?”

O hâlâ burada mı?

“Eğer doğru hatırlıyorsam—” Ben her zaman doğru hatırlarım. “Mülakatınızda geç saatlere kadar çalışmaktan memnun olduğunuzu söylemişsiniz. Sanırım tam olarak şu sözleri kullanmıştınız: ‘Zaten pek sosyal bir insan değilim.’”

Ve bu, ona tek seferde söylediğim en fazla kelime sayısı. Gurur duymalıydı. Ama bunun yerine, sanki mısır gevreğine işemişim gibi bakıyor.

Personel odasında Cat'in başka bir garsonla sohbetini izlemeye geri dönüyorum. Umarım birlikte eve yürümek için plan yapıyorlardır. İkisinin de bir tehdidi nasıl tespit edip etkisiz hale getireceğini bildiğinden şüpheliyim, ama en azından kalabalıkta güvenlik var.

Raven'a az önce verdiğim sözleşmeyi masaya sertçe bıraktı. "Biliyor musun? Bunu hukuk departmanına kendin gönder. İstifa ediyorum."

Başımı kaldırmadığımda inliyor ve gözümün ucuyla, tırnaklarının inanılmaz derecede uzun olduğu için ellerinin yumruk haline geldiğini ve bunun acı verici olması gerektiğini fark ediyorum.

Burada kalmasının sebebi apaçık ortada: Kalması için bana yalvartmak. Ama işe yaramayacak, çünkü umurumda değil. Personel birkaç gün içinde bana başka bir asistan gönderecek, meşgul olduğum zamanlarda dikkatimi dağıtmayacak kadar zeki biri.

“Pekala,” dedim soğukkanlılıkla. “Anahtar kartınızı resepsiyona bırakın. İnsan Kaynakları departmanı son maaş çekinizi kişisel eşyalarınızla birlikte posta yoluyla gönderecek.”

Raven, ofisimden öfkeyle çıkmadan önce bir çığlık atarak kapıyı arkasından çarptı.

Sonunda, Cat'i daha yakından takip edecek kadar dikkatim toplandı. Konuştuğu diğer garsonun çantasından gümüş bir elbise çıkarıp tuvalete gittiğini izliyorum. Muhtemelen aşağı kattaki gece kulübünde stres atmak için kıyafet değiştirecek. Bu da Cat'i arka çıkışa doğru yalnız başına yürümeye bırakıyor.

Masadan kalkıp askıdan takım ceketimi alıyorum.

Cat şoförümü reddedebilirdi, ama bana doğrudan hayır der miydi?

Yakında öğreneceğim.

Bok.

Şemsiyeyi yanımda getirmeliydim.

Akşam işten çıkarken gökyüzüne bakıp, eve gidene kadar yağmurun yağmaması için içimden sessizce yalvarıyorum ve bulutların uğursuz bir şekilde gürlmesiyle yüzümü buruşturuyorum.

Daha da aceleci davranıp, sevimli ama itiraf etmeliyim ki pek de sıcak tutmayan ceketimi üzerime daha sıkıca sarıyorum; keşke zümrüt yeşili kumaşa işlenmiş minik tilkiler yerine işlevselliğe önem verseydim diye düşünüyorum.

En azından bir palton var, diye kendime hatırlatıyorum. Ve yağmur yağdığında gidecek bir evin var.

Barınaktaki birçok insanın böyle bir seçeneği yok; özellikle böyle gecelerde yatak sayısı sınırlı.

İş yerime bir blok kala, yanıma koyu gri bir Porsche yanaştı ve yürüme hızımı ayarlamak için yavaşladı.

Kaşlarımı çatıyorum, etrafımdaki parıldayan şeye göz ucuyla bakarken fark etmemiş gibi davranıyorum ve bir kaçış yolu arıyorum.

Bu tarz arabaların genellikle fabrika çıkışında bir densizi olur ve bu gece onlarla uğraşacak vaktim ve enerjim yok. Vardiyamın sonu zaten her türden densizle doluydu. Cam aşağı iniyor.

İçimden bir ah çekip arkamı döndüm, o sapığı lütfen ve nazikçe beni yalnız bırakması için uyarmaya hazırlanıyordum ki tanıdık bir yüz beni

olduğum yerde durdurdu.

"Nate?"

"Bin içeri," diyor kaşlarını çatarak. "Seni eve bırakıyorum."

Ciddi misin? Bu adam bir türlü anlayamıyor mu?

Sanırım Prens Somurtkan dün onun araba teklifini reddettiğim için mutlu değildi, bu yüzden bugün görevi kendisi tamamlamak için burada.

Pippa'dan Nathaniel Walsh'ın nasıl bir adam olduğunu bilmeseydim, bu durum belki de hoş olurdu. Bu yüzden, onun ilgisine sevinme isteğimi bastırıp, dinleme yeteneğinin olmamasından duyduğum rahatsızlığı dışa vurmaya çalışıyorum.

Dün gece de, bu gece de araba yolculuğu istemedim.

"Beni takip ediyor musun, Nate?" diye sordum yürümeye devam ederken.

Başını yana eğdi, benim hızımı yakalamak için motorunun gazını yükseltti. "Hayır."

"Peki, tam o sırada ayrılacağımı nereden bildin?"

"Hayır." Omuz silkerek, kayıtsızca bir tavırla, "Bir toplantıdan dönüyordum ve tesadüfen sizi gördüm." dedi.

Bunun saçmalık olduğunu seziyorum.

Cumartesi gecesı kimin toplantısı olur ki? Milyarderlerin bile sosyal hayatı var. O, bir sonraki tek gecelik ilişkisini aramakla meşgul olmalıydı, tam da doğru zamanda tesadüfen yanımdan geçmemeliydi.

Ama belki de olayı fazla abartıyorum. Bu adamla sadece bir kez tanıştım. Onun gibi zengin ve meşgul birinin neden her hareketimi takip etmekle vakit geçireceğini anlamıyorum. Eminim ki bir garsona takılıp kalmaktan daha önemli işleri vardır.

Her iki durumda da, zengin birinden acıma duygusuyla araba yolculuğuna ihtiyacım yok.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum kibarca. "Yürümeyi seviyorum."

"Bu havada mı?" diye soruyor.

Burnuma buz gibi bir yağmur damlası düşüyor, sanki hava Nate'in iradesine boyun eğmiş gibi. Belki hava, belki dünya boyun eğebilir, ama ben eğmeyeceğim.

"Hava koşullarına dayanıklı bir iyimserliğim ve harika bir çift botum var. İyi olacağım."

Cevabım istediğim etkiyi yarattı. Nate gözlerini devirdi ve alaycı bir şekilde, "Pekala. O zaman seni takip edeceğim," dedi.

“Elbette yapacaksın,” dedim başımı sallayarak ve bir sonraki sokağa girdim. Beni pes ettirmeye çalışmak için son bir boş tehdit. Gerçekten yapacağına imkan yok—

Ama yapıyor. Nate'in Porsche'si virajı alıyor ve daha önce hiçbir spor otomobilin ulaşamadığı kadar yavaş bir tempoyla yanıma geliyor.

"Tacizin bir suç olduğunun farkındasınız, değil mi?" diye belirtiyorum.

“Elbette. Eğer biri seni takip ediyorsa mutlaka bana haber vermelisin.”

"Yani şu an beni eve kadar takip eden adamdan başka mı demek istiyorsun?"

"Takip etmek, taciz etmekle aynı şey değildir," diye karşılık veriyor.

"Aslında bunların eş anlamlı kelimeler olduğundan oldukça eminim."

Daha işlek, dört şeritli bir sokağa giriyorum. Geç saat olmasına rağmen, herkes barlara ve partilere gittiği için yolda hala çok sayıda araba hareket halinde. Nate trafikte bir boşluk beklerken biraz mesafe açmayı başarıyorum. Porsche'si bana yetişince, hızını iyice düşürüyor.

"Asıl amacı kaçırıyorsunuz," diyor, sanki konuşmamız hiç kesilmemiş gibi. "Takipçiler, sağlıksız veya temelsiz bir saplantı duydukları kişileri takip ederler. Ben sadece sizin bir sokakta öldürülmemenizi sağlamaya çalışıyorum."

Nate'in arkasından gelen yüksek sesli korna neredeyse yerimden sıçratıyordu. Belli ki Nate'in arkasında kalan sürücü çok sinirliydi. Birkaç kez daha kornaya bastı ama Nate hiç tepki vermedi. Sonunda, diğer adam ikinci şeride geçti ve neredeyse önündeki arabayla çarpıştıyordu. Bu tehlikeli an karşısında nefesimi tuttum.

“Gördün mü? Şu arabalar az kalsın çarpıştıyordu!” İlerideki araçları işaret ediyorum ama Nate gözlerini benden ayırmıyor.

"Burada geceleri çok kötü sürücüler var," diye mırıldanıyor. "Bu yüzden arabaya binmelisiniz."

Durakladım ve ellerimi belime koyarak ona dik dik baktım. "Bana istediği gibi emir verebileceğini nereden biliyorsun?"

Arabayı durdurdu. Gümüş grisi gözleri, sanki ruhuma nüfuz etmeye çalışıyormuş gibi, gözlerime dikildi.

“Çünkü haklıyım,” diyor. “Tek başına yürümen senin için güvenli değil. Ve içten içe bunu biliyorsun.”

"Yıllardır tek başıma eve yürüdüğümü ve başıma hiçbir şey gelmediğini biliyorum."

Gözlerini kısarak, "O zaman şanslıymışsın. Ama şansın da bir günü gelir." dedi.

Önündeki ışık yeşile döndüğünde ve o yerinden kımıldamadığında, bir dizi yüksek sesli korna sesi neredeyse son sözlerini bastırıyordu.

"Hey, pislik herif, yoldan çekil!"

"Hey güzel bayan, lütfen arabaya biner misin? Gitmem gereken yerler var!"

"Çekil lan, salak!"

Dudaklarımı ısırdım. İnsanları bekletmekten nefret ediyorum. Elbette, cumartesi günü bu saatte çoğu muhtemelen barlara gidiyordur. Ama ya çocuklarının yanına eve gitmeye çalışanlar ya da uzun iş günlerinden yorgun düşenler?

"Gidebilir misin?" Bir kez daha deniyorum. "Birisi arabayı mahvedecek."

Nate ellerini başının arkasına koyarak taşınmaya niyeti olmadığını belirtti. "Yeni bir tane alacağım."

Gece yarısı sokakları dolduran korna sesleri artarken ona kaşlarımı çattım ve tam o sırada gökyüzü açılıp azmimi yerle bir eden yağmurla beni sırlıslıklam etti. Buz gibi sağanak yağmur saniyeler içinde beni ıslattı ve Nate'in yolcu kapısını açtığını duyduğumda kendi kendime küfredip çantamı başımın üstünde tutarak kaçmaya çalıştım.

"Sana hiç kimse tamamen itici biri olduğunu söylemedi mi?" diye soruyorum ona, koltuğa oturup kapıyı arkamdan kapatırken, nemli deriye doğru titreyerek.

Gözleri zaferle parlıyor. "Birçok kez."

İstemsizce de olsa dudaklarımın kenarında hafif bir tebessüm belirliyor ve o kendini beğenmiş herifin bunu görmemesi için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

"Neden sen araba kullanmıyorsun?"

Toronto trafiğini aksatmaya devam ederken, "Bana henüz yol tarifi vermediniz," diyor sanki bu çok açık bir şeymiş gibi.

"Beni takip eden biri olarak, nerede yaşadığımı zaten bildiğinizi varsaydım," diyorum kendimi tutamadan. "Doğrudan gidin."

Arabayı vitese takıyor, birkaç düğmeye basıp birkaç kadranı çeviriyor, ta ki havalandırma deliklerinden sıcak hava üflenip popom koltuğa yapışacak kadar ısınana kadar.

Biz ilerlerken Nate her zamanki sessiz tavrına geri dönüyor. Ama bu benim için sorun değil; sessizliği doldurmak için konuşmama gerek yok. Üstelik hoparlörlerden Cigarettes After Sex'in şarkısı kısık sesle çalıyor. Benim çalma listelerimde bile olan birini dinlemesine şaşırdım doğrusu.

Birkaç trafik ışığı daha geçtikten sonra, "Buradan sola dönün," diyorum.

Sessizce itaat ediyor ve vites değiştiriyor. Gözlerim kalın, erkeksi parmakları ve geniş ön koluna doğru uzanan tendonlarıyla sağ eline kayıyor.

Arabanın dar alanında, Nate'in ne kadar iri olduğunu fazlasıyla fark ediyorum. Geniş omuzları, uzun bacaklarını rahatça sığdırmak için geriye doğru itilmiş koltuğun doğal hatlarını aşılıyor. Vücudu kadar rahatsız edici olan bir diğer şey de kokusu; baharatlı, seksi ve pahalı bir koku.

Tıpkı dün olduğu gibi, her zamanki düğmeli kıyafetini giymemiş, ancak ceketini arka koltuğun üzerine düzgünce serilmiş halde, üzerine katlanmış adaçayı yeşili kravatıyla birlikte görüyorum. Kolları yine ön kollarına kadar sıyrılmış, üst düğmeleri açık. Koyu renk saçları, alnına düşen tek bir kıvrımlı tutam dışında, çoğunlukla düzgün.

Onu böyle, biraz dağınık haliyle seviyorum. Daha ulaşılabilir, daha... dokunulabilir. Zihnim otomatik olarak tasarım kıyafetlerinin altında ne olduğunu, kaslarının hatlarını, dövmesi olup olmadığını hayal etmeye çalışıyor...

Durmak!

Kafamın içinde Pippa'ya çok benzeyen bir ses beni kendime getiriyor. Şu an flört etmekle ilgileniyor olsaydım -ki bu hala tartışmalı- bu adam benim için daha kötü bir seçim olamazdı. Çok soğuk ve ciddi, kişiliğe hiç tahammülü olmayacak.

Ayrıca, beni yatağında istese bile, hemen ardından kovardı ve ben hiçbir zaman tek gecelik ilişki seven biri olmadım. Ama aynı zamanda hiçbir zaman ilişki insanı da olmadım. Belki de flört hayatına uygun değilimdir. Zaten kimin buna vakti var ki?

Pencereden dışarı baktım ve dönmemiz gereken yolun yanımızdan geçtiğini gördüm. Kahretsin, hiç dikkat etmiyorum.

"Bir sonraki sağa dönün," diyorum.

Başını sallıyor ve sinyal veriyor. Sadece yol tarifi veriyor olsa da, emirlerimi bu şekilde yerine getirmesi garip geliyor. Özellikle de eve bırakma teklifini bir değil, iki kez reddettiğimde beni tamamen görmezden geldikten sonra.

Asansörde olduğumuz sırada ondan Harry'nin beni rahatsız etmesini unutmamasını da istedim ama bunu da yapmadı, değil mi?

Şu an Harry olayının arkasında onun olduğundan yüzde yüz emin değilim... ama yine de öğrenmeliyim sanırım.

"Harry'nin işten atılmasını sen mi sağladın?"

Cevap vermeden önce biraz duraksıyor. "Bu sizi üzer miydi?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum düşünmeden.

Söylerken bunun doğru olduğunu fark ediyorum. Evet, Harry'nin işe ihtiyacı olması konusunda hâlâ içimde bir suçluluk duygusu var ve Nate'in hayatıma karışabileceğini düşünmesini istemiyorum. Ama bu karmaşık duygular sisinin içinde en çok öne çıkan şey rahatlama. Artık her işe gittiğimde Harry'nin beni rahatsız etmediği gibi davranmak zorunda kalmayacağım. Boş bir malzeme deposuna her girdiğimde, peşimden geleceğinden endişelenerek arkama bakmak zorunda kalmayacağım.

Yağmur hafifliyor ve iki dönüş daha yaptıktan sonra nihayet sokağıma varıyoruz. "Binam bir blok ileride, sağda. Beni şu kırık sokak lambasının yanında bırakabilirsiniz," diyorum işaret ederek.

Nate, haftalardır tamir etmedikleri lambanın yanındaki boş bir park yerine yanaştı ve ben emniyet kemerimi takmaya uzanırken irkildi.

"Burada mı yaşıyorsunuz?" diye soruyor ve ses tonunu hiç kaçırmıyorum. Sadece şaşırmış değil, belki de biraz da dehşete kapılmış olduğunu gösteren bir ton.

Yüzüm kızardı. Dairemin övülecek bir yer olmadığını biliyorum. Ön kapı on yıl önce yeniden boyanmaya ihtiyaç duyuyordu ve Steve hâlâ giriş penceresindeki kırık camı tamir etmeye fırsat bulamadı. Bozuk sokak lambası her şeyi olduğundan daha karanlık ve kasvetli gösteriyor. Yani, burada yaşamaktan gurur duyduğum bir yer değil.

Bir dakika, boş ver.

Nate kim oluyor da beni dairemnden utandırıyor? Hepimiz devasa bir güvenlik imparatorluğunun varisi olamayız. Çoğumuz sadece ay sonunu getirmeye çalışıyoruz ve yaratılmasında hiçbir payım olmayan bu mücadele kültüründen dolayı özür dilemeyeceğim.

"Biraz elitist davranıyoruz, değil mi?"

Kapımı açıp dışarı çıkıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, Nate de dışarı çıktı ve kapısını gerekenden biraz daha sertçe çarptı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, ağzım açık kalmıştı.

"Sizi kapınıza kadar götürüyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Dudakları inceliyor. "Israr ediyorum."

Nate ön kapıya doğru yürürken, benim apartmanın yan tarafına yönelmemi görünce şaşkınlıkla bana baktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Ön kapının anahtarını kaybettim ve apartman yöneticim henüz bana yeni bir anahtar temin edemedi."

"Peki, nereye gidiyoruz?"

Veranda kapısı."

"Veranda kapısı mı?" diye sordu, tıpkı burada yaşayıp yaşamadığımı sorduğundaki aynı dehşet ve tiksintiyle. "Sokaktan erişilebilen bir kapı mı?"

"Saçmalama. Önce çöp kutularının etrafından dolaşıp cüceleri geçmen gerekiyor."

"Bu da neyin nesi?"

Freya ve Sven'le mantar masalarında çay içerken tanıştığını anlayabiliyorum. Bahçe cücelerimi ikinci el eşya dükkanından beş dolara aldım. Görünüşe göre, Nate'in homurdanmalarını durduracak kadar sevimli değiller.

"Kim olur da yalnız bir kadının birinci katta, hele de bu semtte, yaşamasına izin verir?" diye mırıldanıyor.

"Kadınların sürekli kurtarılmaya muhtaç çaresiz küçük kızlar olduğunu düşünmeyen biri."

Steve'i neden savunmaya çalıştığımı bilmiyorum, apartman yöneticim gerçekten de bir aptal, ama yine de savunuyorum. "Eğer bu kadar endişeleniyorsan, birileri içeri girip kravatını çalmadan önce Porsche'ne geri dönsen iyi olur."

Nate alaycı bir şekilde güldü ama beni takip etmeye devam etti. O kadar yakındı ki, aniden durduğumda tam bana çarptı.

Çünkü veranda kapım tamamen paramparça oldu...

Kedi, dondurucusunda bir şeyler ararken dondurulmuş brokoli poşetlerini mutfak masasına fırlatıyor.

“Kahretsin,” diye mırıldandı. “Aldılar.”

"Neyi aldın?" diye soruyorum.

“Kira param. Bahşışleri nakit olarak alıyorum.”

O kadar yenilmiş görünüyordu ki, iyi bir hırsızın ilk baktığı yerlerden birinin dondurucu olduğunu söylememeye karar verdim. Eğer o berbat bina yöneticisi bu kadar çok temel güvenlik açığına izin vermeseydi, bunun bir önemi olmazdı.

Kapının kırık olduğunu görür görmez Cat hemen apartman yöneticisini aradı. Ben onun gelmesini beklerken yanında kalmakta ısrar ettiğimde hiç karşı çıkmadı. Hatta o dışarıda beklerken daireyi hırsız aramak için kontrol etmeme bile izin verdi. Eğer bana öncülük etme izni veriyorsa, bu hırsızlığın onu ciddi anlamda sarstığı anlamına geliyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyor kendi kendine sessizce, minik mutfağında volta atarken. "İyileşeceğim. Bunun üstesinden geleceğim."

Derin derin nefes alıp veriyor, göğüsleri inip kalkıyor. Onlara baktığımı fark ettiğim anda bakışlarımı kaçırıyorum. Kahretsin, bu kadar üzgünken ona nasıl böyle bakıyorum? Ona biraz mahremiyet tanımak için yüzümü çeviriyorum.

Gözlerim otomatik olarak iki apartman girişi arasında gidip geliyor. Ön kapı, hâlâ kilitli ve güvenli. Arka kapı ise hâlâ zar zor kapı gibi. Kedi, davetsiz misafirlerin geri dönmesi ihtimaline karşı tetikte olamayacak kadar tedirgin, bu yüzden ben onun için tetikte olmalıyım.

Geri dönüp alacakları değerli bir şey de yok zaten. Her yeri aradım zaten; mutfak, oturma odası, yatak odası, banyo, dolap. Evin 500 metrekairelik her yerini. Yatak odası ancak Cat'in çift kişilik yatağı ve küçük sehпасı için yeterli büyüklükteydi, hırsızlar sehpanyı devirmişler.

Tahminimce vibratörünün yere düşmesinin sebebi buydu; tabanı kırılmış, pilleri dökülmüştü. Bütün bu karmaşayı ayakkabımla yatağın altına ittim ve hiç görmemiş gibi davrandım.

Ona doğru dönüp, söyleyecek bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışırken, durdu ve nefesi kesildi, kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştu.

"Aman Tanrım. Özür dilerim, size içecek bile teklif etmedim."

Kedi buzdolabını açar. "Ben... şey, biraz Gatorade içtim. Su da var."

Şişeyi çıkarıp bana uzattı.

Başımı sallayıp homurdanıyorum. "İyiyim." Ve o, lanet olası bir suç mahallinin ortasında ev sahipliği yapmak zorunda değil.

Mobilyaların yarısı devrilmiş ve birkaç tabak yere saçılmış olsa da, burası garip bir şekilde hala davetkar hissettiriyor. Cat, dairenin küçük boyutuna alışmış, oturma odasına birkaç rahat koltuk koymuş ve üzerlerine tüylü battaniyeler sermiş. Kendisinin ve bir arkadaşının bu koltuklara kıvrılıp sohbet ettiğini ve eski görünümlü plak çalarından müzik dinlediğini hayal edebiliyorum. Arka verandaya bakan küçük bir pencere kenarı var ve altında tanımadığım pembe ve mavi kitaplarla dolu yerleşik bir kitaplık bulunuyor.

Mobilyaların işgal etmediği her boş santimetre kare, saksı bitkileriyle dolu. Bazıları yemyeşil ve sağlıklı, saksılarından taşarak çiçek açıyor. Diğerleri ise yarı ölü gibi görünüyor, dondurma çubuklarıyla dikkatlice desteklenmiş, sanki iyileşmeleri için ikna ediliyorlar.

Kedinin çiçekleri sevdiğini zaten biliyordum. Eve yürüyüşlerinde her zaman küçük bir çiçekçiye uğrayıp vitrinlere bakar ve sahipleriyle sohbet ederdi. En sevdiği, ön taraftaki pembe çiçeklerdi; çünkü her zaman durup onları koklardı. Ama asla hiçbirini satın almazdı.

Kapı çalındı ve Cat doğruca kapıya doğru yürüdü. Kahretsin, bu kadar dikkatsiz olduğu için onu boğmak isterdim—eğer davetsiz misafirler geri

dönerse, saniyeler içinde şakağına silah dayayabilirlerdi.

Onu durdurmak için omzuna sertçe elimi koydum ve parmağımy dudaklarıma götürdüm. Gözlerini devirdi.

"Bu sadece Steve," diyor.

"Bunu bilmiyorsun," diye fısıldıyorum.

Omuz silkerek kapıya yaklaşmama ve gözetleme deliğinden dışarı bakmama izin verdi. Dışarıdaki adamın kalın, gri bir bıyığı vardı ve sertleşmiş bir suçludan çok emekli bir tesisatçıya benziyordu. Yine de Cat'e baktım ve bıyık taklidi yapmak için parmağımy dudağımın üzerine koydum. "Steve?"

"Evet, Steve'in bıyığı var," diye yanıtlıyor, bilerek yüksek sesle.

İç çekerek sürgüyü açtım ve kapıyı onun için açtım. Steve beni görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Hırsızlık mı?" diye sordu, sesi şaşkın geliyordu.

"Evet." Cat kapıyı daha da açıp yöneticisine içeri girmesi için işaret etti. "Veranda kapısından içeri girdiler. Geçen seferden sonra güvenlik kameraları taktıracağınızı sanıyordum."

En son ne zaman oldu? Bu ne sıklıkla oluyor?

Steve homurdanarak, "Bu benim yapılacaklar listemde," dedi.

"Binanın güvenliğini sağlamaya bile zahmet etmiyorsanız neden bu kadar yüksek kira ödüyorum anlamıyorum." Cat kollarını kavuşturdu, bu tür bir yüzleşmeden açıkça rahatsızdı. "Yani, en azından kilitleri değiştirin ve ön taraftaki pencereyi tamir edin."

Ayrıca interkom sistemini güncelleyin, veranda kapılarına kırılmaz cam takın, pencere sensörleri takın, kapılara zincir kilit takın, verandayı ve arka bahçeyi sokaktan ayıran bir çit yapın...

"Belki yardımcı olabilirim." Cebimden bir kart çıkarıp yöneticiye uzattım. "United Protection Services şirketinin sahibiyim. Beni aradığınızda belirtirseniz, güvenlik sisteminizi birkaç gün içinde yükseltebiliriz."

Steve başını salladı, homurdandı. "United Protection, ha? Geçen sefer fiyat teklifi almak için aradığımda ve bütçemi verdiğimde, şirketiniz neredeyse telefonda benimle alay etti."

Ona eğer bunu karşılayamıyorsa apartman kiralama işine girmemesi gerektiğini söylemek istiyorum, ama Cat için zaten yarattığım rahatsızlığı daha da artırmamak adına sözlerimi yutuyorum.

"Fiyatlar konusunda pazarlık yapmaya hazırım, eğer öyleyse—"

"Çok pahalı. İlgilenmiyorum, ama teşekkürler."

Kartımı Cat'in tezgahına bırakıyor ve daha fazla tartışmanın faydasız olacağını anlıyorum. Bu, işinden ve sunduğu hizmetlerden gurur duyan bir adam değil; ondan kiralama yapan herkesten her kuruşu sıkıp çıkarmak istiyor, asgari düzeyde iş yapıyor ve sunduğum hiçbir indirim onu cezbetmeyecek.

"Masraflardan bahsetmişken, yine kirayı geciktirmişsin," diye utanmadan Cat'e söylüyor.

Gömleğinin kenarıyla oynuyor. "Biliyorum, ama eve girenler paramı buldular ve—"

Ona yumruk atma.

Ona yumruk atma.

"Üzgünüm Cate," diyor Steve, hiç de üzgün olmadığını belli eden bir tonda. "Eğer daireyi istemiyorsan, onu hemen alacak başka birini bulabilirim."

"Adım Cat," diye düzeltiyor.

Öne doğru kayıyorum, böylece o herifin dikkatini tekrar kendime çekiyorum çünkü eminim ki eğer Cat'e bir kelime daha söylerse, en önemli kuralımı çiğnemek zorunda kalabilirim.

"Çalınan eşyalar ne olacak?" diye soruyorum. "Bayan Daniels'a bunların bedelini geri ödeyecek misiniz?"

"Polisi ara ve rapor tut. Onun işi benim sorumluluğumda değil. Mümkün olan en kısa zamanda birini gönderip kapıyı tamir ettireceğim. Sonra da kira konusunda ne yapmak istediğini bana mesajla bildirebilirsin."

Cat'e son bir kez dikkatlice baktıktan sonra, kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Cat'e tekrar baktığımda, gözleri yere sabitlenmişti. Solgun yanakları kıpkırmızı olmuştu. Tahminimce ödenmemiş kira yüzünden utanıyordu, gerçi benim umurumda bile değildi. Onu henüz tanımıyorum ama sorumluluklarından kaçacak türden bir insan olmadığını anlayabiliyorum. Ödeyebilseydi öderdi ve belli ki bu apartman diye geçinen küçücük berbat yer için fazla para ödüyordu.

"Polisi arayacak mısın?" diye nazıkçe sordum.

Omuzları düştü ve içini çekti. "Neden uğraşalım ki? Hiçbir şey yapmıyorlar. Sadece olanların kaydını tutuyorlar, ama hiçbir şey değişmiyor ve sorumluları da asla bulamıyorlar."

Haklı olabilir ama bundan nefret ediyorum. Bunu yapan kimse hapse atılmayı hak ediyor. Kahretsin, ya Cat evde yalnız olsaydı? Ya yatakta

uyuyor olsaydı? Ya...

İstemedim, simsiyah giyinmiş, maskeli iki adamın veranda kapısından içeri girdiğini hayal ediyorum. Oturma odasından gizlice geçip Cat'in yatak odasına girdiklerini görüyorum. Uykudan yumuşamış yüzü ve çarşaflarına dolanmış çıplak bacaklarıyla küçük bedeninin üzerinde beliriyorlar.

Para ve değerli eşyalar aramak için gelmiş olabilirler, ama ya onu bulurlarsa...

Ya bu kişi Harry Pinkerton olsaydı?

Parmak boğumlarım bembeyaz olana kadar sıkıldım. Her şey olabilirdi. Böyle bir yerde kalmamalıydı.

Kedi, bana bakmaktan kaçınarak bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yolculuk için teşekkürler Nate. Sen... sen artık eve gitmelisin."

Başımı salladım. "Seni burada bırakmayacağım."

Bana baktığında, iri kehribar rengi gözlerinde incinmiş bir gurur parıldıyor. "Burası benim yaşadığım yer."

"Bu gece olmaz, olmaz. Eşyalarını al. O pislik düzgün bir güvenlik sistemi kurup kapını tamir ettirene kadar benim misafir odamda kalacaksın."

"Ne? Sana böyle rahatsızlık veremem." Başını salladı ama gözleri kırık ve soğuk geceye açık olan veranda kapısına kaydı. Burada kalmanın bir seçenek olmadığını anlayacak kadar akıllıydı.

"Başka kalabileceğiniz biri var mı?" diye soruyorum ve cevabın hayır olmasını umduğumu fark edince dişlerimi sıkıyorum.

"Arkadaşım Pippa... ama onu aramak için çok geç." Cat derin bir nefes verdi. "Bir motelde kalabilirim."

Yüzümdeki ifade her şeyi anlatıyor olmalı çünkü dudaklarını büzdü ve homurdandı.

"Pekala. Gidip eşyalarımı toplayacağım."

"Harika. Hemen dışarıda olacağım."

Dışarı çıkıp, kimsenin duymayacağı ama göremeyeceği bir mesafeye geldiğimde, işletme müdürümü arıyorum. Telefon üç kez çaldıktan sonra açıyor.

"Bu John," diyor uykulu bir sesle. Onu ilk kez uyandırmıyorum ama her zamanki gibi, şikayet edecek kadar profesyonel değil.

"3534 Beckett Caddesi," diyorum. "Satın alın."

Eğer Steve binalarının temel güvenliğini bile sağlayamıyorsa, artık yetkin birinin görevi devralmasının zamanı gelmiştir.

Telefonun diğerk ucunda John'un klavyeyle yazdığını duyuyorum. "Dört katlı apartman mı?" diye soruyor.

"Evet."

"Oldukça bakımsız görünüyor, patron."

"Nasıl görüldüğünü sordum mu?"

"Tamam. Şimdi ilanı kontrol ediyorum. Hım. Satılık gibi görünmüyor."

"Doğru fiyatı teklif ederseniz her şey satılıktır." Bir an önce bitirmek için sabırsızlanarak ayağımı yere vuruyorum. Kedi her an dışarı çıkabilir.

"Binayı satın alın ve ardından UPS'ten sorumlu adamlarımdan birini oraya göndererek tüm binaya artırılmış güvenlik önlemleri ve zemin kattaki tüm dairelere kurcalamaya karşı dayanıklı camlar taktırın. Anlaşmanın tamamlanmasını ve güvenlik sisteminin gelecek Cuma'ya kadar kurulmasını istiyorum."

Kedi küçük verandasına çıkıp kapıyı kapatmak için dönerken, kapının bozuk olduğunu hatırlayınca kendi kendine karanlık bir şekilde güler.

"Ama Nate, bu—"

"Hadi, bitir şunu," diye homurdanarak telefonu kapattım, Cat de hızla yanıma geldi.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, ruh halimi fark edip muhtemelen değişimin kendisinden kaynaklandığını düşünüyor.

Onun burada kalmasına izin veremeyebilirim, ama zaten oda arkadaşı da istemiyorum. Daha önce hiç oda arkadaşım olmadı ve içimden bir ses bana özellikle bu kişinin iyi bir fikir olmadığını söylüyor. John'un sihrini çabuk göstermesi gerekiyor. Onu daireden ne kadar çabuk çıkarırsam o kadar iyi. Dikkatimi dağıtacak bir şeye tahammül edemem. Kariyerimin en büyük anlaşmalarından bazıları masada dururken.

Boğazımı temizleyip Porsche 911'ime doğru kolumu salladım. "Evet. Her şey yolunda. Gidelim mi?"

Yanımda Nate varken binaya girmek tuhaf bir his. Lobiden geçen birkaç kişinin de bize bakıp, garsonun suratı asık milyarderle ne işi olduğunu merak ettiğini düşünüyorum.

İnan bana, ben de bilmiyorum.

Nate, özel asansörün sensörünün önünde kartını okutarak asansörü lobiye çağırdı. "Yarın size kartımın bir kopyasını vereceğim, böylece ihtiyacınız olduğunda kendiniz yukarı çıkabilirsiniz."

"Bunu yapmanıza gerek yok. Zaten uzun süre kalmayacağım. Yarın arkadaşım Pippa'yı arayacağım ve eminim kapı tamir edilene kadar onun yanında kalmama izin verecektir."

Nate dudaklarını büzdü. "Pippa nerede yaşıyor?"

"Scarborough'da bir evi var."

Kaşlarını kaldırarak, "Bu işe gitmeyi zorlaştırmaz mı?" diye sordu.

"Trenler ve otobüsler var. Bir şekilde hallederim."

Asansör lobiye geri döndüğünde zil sesi çıkarır. Nate kartını okutur ve "7" tuşuna basar.

"Arkadaşını rahatsız etme. Benim misafir odamda kal," diyor. "Çalıştığın binada kalabilecekken taa oraya kadar gitmenin bir anlamı yok."

Başımı salladım. "Hayır, böyle bir şekilde rahatsızlık veremezdim."

"Sorun değil. Zaten sürekli çalışıyorum, bu yüzden hiç evde olmuyorum. Ev neredeyse tamamen size ait olacak."

Buna itiraz edemem. Aslında etmem gerektiğini biliyorum, çünkü birkaç gün önce tanıştığım birine yük olacağım. Belki bu kadar yorgun olmasaydım davetini kabul etmemek için iyi bir sebep bulabilirdim, ama şu anda söyledikleri mantıklı geliyor. Ayrıca, fikrimi değiştirirsem yarın Pippa'yı arayabilirim.

“Pekala. Teşekkür ederim.”

Beklendiği gibi, homurdanarak karşılık veriyor.

Asansör kapıları açıldığında, Nate'in dairesindeki ışıklar otomatik olarak yanıp sönüyor. Mekana dair ilk izlenimim soğuk. Sıcaklık olarak değil, tarz olarak. Kanepelerin ve mutfağın üzerinde soluk, loş ışık halkaları belirliyor, ancak bunun dışında mekan tamamen karanlık. Mobilyalar, halılar ve ara sıra görülen tablolar tek renkli ve pahalı görünüyor, ancak pek de davetkar değil. Sanırım Nate'in kendisi gibi.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Yiyecek bir şeye ya da çaya?" diye soruyor.

“Belki biraz su içsem yeter. Geç oldu, artık yatmalıyım.”

Başını salladı ve mutfak bölümüne doğru yürüdü.

"Neden oturmuyorsun?" diyor, mutfak adasının yanındaki tabureleri işaret ederek. "Yorgun görünüyorsun."

Çantamı yere bırakıp oturuyorum. Suyumu odama götürmeyi planlamıştım ama belki Nate, sivilerin mutfakta kalması gerektiğini düşünen o tutucu insanlardan biridir.

Nate dolaplardan birini açar, ancak içinde yığın yığın tabak bulur. Diğer dolap tamamen boştur. Bardakları bulabilmesi için iki deneme daha yapması gerekir.

"Oturmamı istemene şaşmamalı," diye takıldım. "Bu biraz uzun sürecek."

Omuz silkerek, "Sana zaten evde olmadığımı söylemiştim," dedi.

Buzdolabının kapağını açtığında, içinde pahalı bir votka şişesi ve başka hiçbir şey yoktu. Kaşlarını çattı. "Burada Brita su arıtma cihazı olduğunu sanıyordum."

“Bana musluk suyu yeter,” diye teklif ediyorum. Nate buz yapma makinesini çözmeye çalışırken, işe giderken topladığım alçak topuzu açmak için arkaya uzanıyorum. Asi saçlarımın yerinde kalması için inanılmaz sayıda tel toka gerekiyor ve yine de gevşek teller ve uçuşan saçlar kalıyor. Ama tüm tokalar mutfak tezgahında küçük bir yığın halinde olsa bile, saçlarım hala boynumun dibinde karışık kalıyor.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Nate, sonunda suyumu masaya bırakırken.

"Sadece kolyem, saçlarıma takıldı," diye homurdandım.

"İzin verir misiniz?" diye soruyor, elini uzatarak.

Dur, gerçekten de kolyemin düğümlerini çözmeyi mi teklif ediyor?

Başımı sallayıp arkamı döndüm ve Nate'e düğümlenmiş saçlarımı gösterdim. "Gerçekten çok sıkışmış. Çıkaramazsan sorun değil."

Homurdanarak, sanki bir oyun planı kuruyormuş gibi başımın arkasına bakıyor. Sonunda bana dokunduğunda, şaşırtıcı derecede dikkatli davranıyor; sanki saçımı çözmekten çok bir bombayı etkisiz hale getiriyormuş gibi. Saç tellerimi yavaşça ayırıyor, çözülmüş olanları omuzlarımın üzerinden atıyor. Sanırım onun gibi ciddi bir adamın bu kadar... metodik olması mantıklı.

Ardından parmak uçları enseme değdi.

Nefesimi tutamadım. Parmakları pürüzlü ve sıcaktı, kısa bir dokunuş bile beni ürpertmeye yetti. "Hâlâ karışık." Nate'in sıcak nefesi tenime değdi ve tenim ısındıkça ürpermem kayboldu. Onun gibi bir adamın bana bu kadar yakın durduğunu en son...

Kimi kandırıyorum ki? Daha önce onun gibi yakışıklı ve heybetli bir adamla hiç karşılaşmadım. Arkamda dururken vücudundan yayılan sıcaklığı hala hissedebiliyorum. Göğsüm çok sıkışmış, tenim diken diken ve hassas. Bir tarafta tezgah, diğer tarafta onun sert vücuduyla kapana kısılmış olduğumun fazlasıyla farkındayım.

Ah, onun vücudunu düşünmemeliydim bile. Evet, yakışıklı, bu kesin. Ama yaklaşık bin sebepten dolayı ona yaklaşamam. Patronumun arkadaşı. Onun evinde kalıyorum. Soğuk, ciddi, huysuz ve benim için tamamen yanlış biri.

Uzun ve berbat bir gündü. Daireme hırsız girdi ve kira param gitti. Tabii ki hayal gücüm çok masum bir jest yapıyor, çünkü gün boyunca ilk kez iyi hissettiren şey buydu. Dişlerimi sıkıyorum ve tertemiz parke zemine bakıyorum.

"Anladım," diye nefes nefese söyledi sonunda.

Elini uzatıp altın zincirimi önümdeki tezgâhın üzerine bıraktı. Hemen uzaklaşacağını bekliyordum. Bunun yerine, parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip karışmış buklelerimi çözdü. Sadece titiz davranıyordu, eminim. Acıyarak evine bıraktığı garson kıza yakın durmak için bir bahane arıyor olamazdı.

Birkaç saat önce dairemi yerden yere vuruyordu. Şimdi onun sarayında durduğuma göre, tamamen farklı dünyalardan geldiğimizi hatırlıyorum. O, Muhteşem Milyarder Huysuz Gezegeni'nden, ben ise gerçeklikten. Eminim beni romantik bir seçenek olarak bile görmüyordur.

Sonra tırnakları, günahkarca hoş bir his veren bir şekilde kafa derime sürtünüyor. Engelleyemeden dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor.

Kahretsin.

Ne yapıyorum ben? Beni ona kur yapıyor sanacak! Kaba ama kibar bir şekilde, ilgilenmediğini söyleyeceğine kendimi hazırlıyorum.

Nate sadece bir an duraksıyor. Sonra elleri tekrar hareket etmeye başlıyor ve saçlarımdaki düğümleri tarayarak, saçlarım sırtımdan aşağıya düzgünce dökülene kadar işleme devam ediyor.

İşini bitirdiğinde, ona bakmak için arkamı döndüm. O kadar yakındı ki, birkaç santim öne eğilsem burnumu açık yakasına değdirebilirdim. Geniş omuzları arkasındaki oturma odasının görünümünü tamamen kapatıyor, dairenin etrafımda küçüldüğü hissini veriyordu.

Bu da bizi birbirimize daha da yakınlaştırıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Hafif bir onaylama sesi çıkarıyor. Ona söyleyecek başka bir şeyim yok, ama konuşmayı bitiren kişi olmak da istemiyorum.

Gözlerinin içine bakmak istiyorum ama bakışlarım yakasından yukarı kayınca dudaklarına takılıp kalıyorum. Erkeksi ve biçimli dudakları var ama dokunulduğunda yumuşak olup olmadıklarını merak ediyorum.

Nefesim kesildi. Ciddi ciddi onu öpmeyi mi hayal ediyorum, yoksa?

Yukarı baktım ve gümüş rengi gözlerinin yarı kapalı olduğunu gördüm. Gözbebekleri genişledi, karanlık ışığı dışarı itti.

O da beni öpmeyi düşünüyor.

Öyle değil mi?

Onu anlamak çok zor. Kafasında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece bedenlerimizin birbirine birkaç santim uzaklıkta olduğunu ve aramızda şüpheli bir an yaşandığını hissediyorum.

Belki, sadece bir dakikalığına, onun güvenlik sektörünün önde gelen isimlerinden Nate Walsh olduğunu unutmama izin verebilirim. Sanki o sadece beni isteyen sıradan bir adammış gibi davranabilirim.

Dudaklarım bir iç çekişle aralandı.

Tabii ki, gözlerimi kapatıp her şeyin olmasına izin vermeye karar verdiğim anda, hayal yerle bir oldu. Nate geriye doğru iki uzun, hızlı adım

attı, aramızda bir motosikletin geçebileceği kadar mesafe bıraktı. Yüzü donuklaştı, ifadesi bir kağıt yaprağı kadar boştu.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıyorum. Az önce çok güzel bir an yaşamıyor muyduk?

Ama... aman Tanrım.

Ben uydurdum.

İşaretleri yanlış yorumladım çünkü gerçekten de çok hayalperestim. Aylardır hiç öpülmedim, gerçek anlamda iyi bir öpüşme ise çok daha uzun zaman önce oldu. Bu yüzden seksi milyarderin beni istediğine karar verdim. Açıkçası, kendi şehvetimi gerçekten benimle aynı seviyede olan birine yansıtmak çok kolay olurdu. En aşağılayıcı seçeneği hayal etmem gerekiyordu.

Bir şekilde, onurumun büyük bir kısmını koruyarak bu konuşmadan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım.

“Şey—yatma vakti geldi,” diye kekeledim. “Yarın barınakta gönüllü çalışmam var. Uyumam lazım.”

Başını yana eğdi. "Evsizler barınağı mı? Yakınlarda mı?"

“Çok uzak değil! Neyse. İyi geceler.”

Çantamı kapıp Nate'ten beş adım kadar uzaklaşmıştım ki kaçış planımdaki ölümcül hatayı fark ettim.

Bu dairede hiçbir şeyin nerede olduğunu bilmiyorum.

"Şey, misafir odası nerede?" diye mahcup bir şekilde sordum.

"Tuvaletin karşısındaki, soldaki ikinci kapı," diyor.

Ona başparmağımı yukarı kaldırarak onay işareti veriyorum, çünkü görünüşe göre maksimum düzeyde garip davranmaya tamamen hazırım. Sonra da olabildiğince hızlı bir şekilde odama koşuyorum.

Duş başlığının vanasını sonuna kadar açıyorum. House of Cards'taki yüksek kaliteli su ısıtıcılarıyla, bu gerçekten çok yakıcı. Buhar banyoyu boğucu derecede yoğunlaştırıyor. Duş başlığının altına girdiğimde, ısı o kadar yoğun ki cildim kızarıyor.

Güzel. Dün gece yaşanan her şeyin hatırasını silmeyi düşünüyorum.

En iyi zamanlarımda bile pek uyuyamıyorum. Poker geceleri hariç, genellikle gece geç saatlere kadar çalışıyorum. Ama bu sefer beni uykusuz bırakan iş değildi.

O, Kedi'ydi.

Hırsızlık olayı onu çok sarsmış olmalı. Sanki önemsiz bir rahatsızlıkmış gibi davrandı, ama ben gerçeği biliyorum. Evinize hırsız girmesi bir ihlaldir. İnsanların güvenliğe para harcamasının asıl sebebi de bu. Değerli eşyalarını güvende tutmak değil. Güvenlik önemlidir çünkü bir kez olsun gardınızı indirebileceğiniz bir yerin olması gerekir.

Cat'in oyunculuğu ne kadar güçlü olursa olsun, muhtemelen hala gergin.

Onun iyi olup olmadığını kontrol edecek ve emin olacak birine ihtiyacı var. Tanrı bilir, ben pek de teselli edici bir tip değilim. Eğer arkadaşı Pippa'nın yanında kalsaydı, ona sarılacak ve doğru şeyleri söyleyecek biri olurdu. Madem burada, sahip olduğu tek şey benim. Onu kontrol etmek için defalarca yataktan kalkmaya çok yaklaştım.

Yapmak istediğim sadece bu değildi.

Şampuanımı ellerime sıktım ve saç derimi gerekenden daha sert ovdum. Dün gece onu o şekilde öpmeye kalkışırken ne düşünüyordum ki? Evet, güzel bir kız. Ama aynı zamanda savunmasız, evine dönebilecek kadar güvenli hale gelene kadar benimle kalmak zorunda. Ona böyle bir şey yaparsam en alçak herif olurum.

Elbette, bu beni bunun hayalini kurmaktan alıkoymadı; aklımı başıma toplamasaydım ve geri çekilmeseydim neler olabileceğini hayal ediyordum. Hayallerim sadece Cat'in soluk teni ve yumuşak, dağınık bal sarısı saçlarının görüntülerinden ibaretti. Sıcak sesi, adımlarını mırıltıyordu. Sıcak dudakları, boynumdan, göğsümden ve karnımdan aşağıya doğru, tam da ağzını en çok istediğim yere kadar açık ağızlı öpücükler konduruyordu.

Uyandığımda penisim taş gibi sertleşmişti, iç çamaşırımın içinde sızıyordu.

Kendimi yataktan sürükleyerek kalkıp duşa girdikten sonra bile, hâlâ o kadar sertleşmiş durumdayım ki, canım acıyor.

Elimle penisimi kavradım. Eğer Cat'ten uzak durmayı planlıyorsam, en azından onun hakkında fanteziler kurabilirim. Kahretsin, belki de fırsat buldukça onu yakalama isteğimi bastırmama yardımcı olur.

Kedinin narin elinin penisimi okşadığını hayal ederek, yukarı aşağı doğru okşuyorum.

Elim, Cat'in elinin nasıl hareket edeceğini hayal ettiğim gibi hareket ediyor. Deneysel olarak okşamaya başlayacak, neyi sevdiğimi görecek. Başparmağı, penisimin üzerindeki kalın damarı takip edecek. Bundan ne kadar hoşlandığımı görünce, daha sert sıkacak kadar cesur olacak. Belki de ona tam olarak nasıl hoşuma gittiğini göstermek için elimi onun elinin üzerine koyacağım.

Özünde, Cat insanları mutlu etmeyi sever. Cinsellik söz konusu olduğunda da memnun etmeye can atacağını biliyorum.

Kahretsin. Tam da istediğim şey. O benim kişisel Kriptonitim gibi.

Hızlanırken destek almak için boşta kalan elimi duvara sertçe vuruyorum.

Zihnimde Cat'in önümde diz çökmüş, dudakları aralık bir görüntüsü canlanıyor. Penisimi sıcak ağzına sokmadan önce, başımdaki meni damlasını yakalamak için dilini dışarı çıkaracaktı. Şu anda o kadar çaresizim ki, yavaş davranmak için tüm varlığımı kullanmam gerekiyor. Kontrolün onda olmasına izin vermeliyim ki onu bunaltsam.

Onun beni tamamen yutmak için can atacağını bilmeme rağmen.

Sırtıma su şiddetle çarpıyor. Suyun tenime çarpma sesi fayanslardan yankılanıyor. Korumam gereken kızı alt üst etmeyi hayal etmenin yanlış olduğunu biliyorum. Ama buna ihtiyacım var; onu aklımdan çıkarmak için tek bir fanteziye.

Boşalırken elimi ve duş duvarını tamamen meniyle kapladım.

Eğer Cat burada olsaydı, o lanet olası her damlayı yutardı.

"Çok acınası birisin, Walsh," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

İstersem şu an gidip başka bir kız bulabilirdim. Ama işte buradayım, sahip olamayacağım tek kıza mastürbasyon yapıyorum. Çok acınası bir durum.

Duşumu hızlıca bitiriyorum, bugün tıraş olmaya zahmet etmiyorum. Dolabıma gidip stilistimin benim için seçtiği koyu gri bir takım elbise, ütülü beyaz bir gömlek ve güvercin grisi bir kravat seçiyorum. Evet, stilist kullanıyorum. Erkeklerin bunun için bana ne kadar laf ettikleri umurumda değil; iyi görünmek için giyiniyorsanız, yarım yamalak yapmazsınız.

Gömleğimin düğmelerini iliklerken telefonumdan bir bildirim sesi geldi. Nedense House of Cards grup sohbeti açılmıştı. Her neyse, giyinene kadar bekleyebilir. Kravatımı bağlayıp saatimi takana kadar sohbeti açmıyorum.

O zamana kadar elbette artık çok geç olur.

RYAN

Dün gece eve bir kız getirenin kim olduğuna inanamayacaksınız.

LUKE

Kendi başarılarınızla övünüyorsanız, bunu duymak istemiyoruz.

RYAN

Birincisi, artık kim "fetihler" diyor ki?

RYAN

İkincisi, size kendi gece misafirimden bahsetmeyecektim ama Natalia tam bir afet.

LUKE

Tekrar ediyoruz: Bunu duymak istemiyoruz.

BEAU

Ryan eve her kız getirdiğinde rapor alsaydık, hiçbir işimizi bitiremezdik.

JAMES

Eleme yöntemi: Ben değildim, Luke da değildi ve Beau, Pedro Pascal'ın yeni devam filmini izlemek için sabah 3'e kadar evimdeydi.

LUKE

Senin adına çok sevindim, Nate. Uzun zamandır görüşmemiştik.

BEAU

Dur, onun kıvrıcık sarı saçları yok, değil mi?

RYAN

Nereden biliyorsun?

BEAU

Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum! Nate, eski aşçımızın onu taciz etmesinden dolayı çok sinirliydi.

BEAU

Ona iyi davranmış olmalısın dostum. Cat benim en iyi garsonlarımdan biri. Eğer kalbini kırdığın için işi bırakırsa, bundan seni şahsen sorumlu tutacağım.

RYAN

Kedi, harika bir isim.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. En son ihtiyacım olan şey, erkeklerin Cat hakkında yüzüme karşı böyle davranmalarıydı. Onunla olan sınırları zaten çok fazla bulanıklaştırmıştım. Eğer bunu hızlıca durdurmazsam, hepsi sırf beni sinirlendirmek için onunla tanışmaya başlayacaklar.

Her şeyin nasıl gelişeceğini zaten biliyorum. Ryan onunla durmaksızın flört edecek. Beau onu yeni iş arkadaşı yapacak, ona özel muamele gösterecek; belki de bunu hak ediyor ama kesinlikle nefret edecek. Luke, onun sohbete dahil olduğunu hissetmesini sağlayacak, ama aynı zamanda tam bir pislik olmak için tüm kirli küçük sırlarımızı onunla paylaşacak, stratejik olarak kendi birçok günahından hiçbirini paylaşmaktan kaçınacak.

Asıl endişelenmem gereken kişi James. Bana en çok benzeyen o; içine kapanık, mantıklı, işine takıntılı derecede odaklanmış ve o kadar ifadesiz ki, Cat'in coşkulu sıcaklığı bile ona nüfuz edemeyecek.

Bu da demek oluyor ki, Kedi'nin beni ne kadar tedirgin ettiğini ilk fark edecek kişi o olacak.

Cevabımı hazırlamak için acele etmiyorum. Doğru adımları atarsam, bana sataşmanın artık ilgi çekici olmayacağı kadar bilgi veririm.

NATE

Üzgünüm ama misafir odasında uyudu. Dün onu yağmurda yürürken görünce eve bıraktım ve vardığımızda evine hırsız girmişti. O berbat ev sahibi kapıyı tamir edene kadar burada kalacak. Zor bir durumda, bu yüzden savunmasız olduğu bir anda ona sarkma, Ryan.

Hemen ardından telefonumda onların cevapları tekrar belirdi.

RYAN

Merak etme dostum. Asla senin bölgesine girmem.

BEAU

Konuk odası, tamam. Eğer işten ayrılırsa, bana yeni bir garson borçlusun.

LUKE

Mağara adamı gibi homurdanmalarınızdan sıkılırsa, benim evimde kalabilir.

JAMES

Sana Pedro Pascal filmini göndereceğim. Onu romantik bir akşam yemeği filmi olarak pazarlayıp pazarlamayacağıma karar vermem gerekiyor.

NATE

Hepinizin yapmanız gereken işler yok mu?

Bildirimlerimi susturuyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum. Eğer bütün gün beni rahatsız edeceklerse, işim bitene kadar onları görmezden geleceğim. Crown Hotel Group anlaşmasıyla ofiste yapacak çok işim olacak, onlarla vakit kaybetmeye vaktim yok.

Yatak odamdan çıktığımda, Cat'i ön kapının yanında diz çökmüş, bir çift spor ayakkabısını bağlarken buldum. Anında, onun çok farklı bir amaçla diz çöktüğü düş fantezim aklıma geldi.

Hayallerimi aklımdan çıkarmak konusunda yapacaklarım suya düştü.

“Günaydın!” diye gülümsedi. Saatin bu kadar erken olmasına rağmen fazla parlak bir gülümsemeydi bu. “Tam da sığınağa gitmek üzereydin. Bu arada, sizin için demlikte kahve var.”

Asistanlarım genellikle masama kahve getirdiğinden, kahve makinesini en son ne zaman kullandığımı hatırlamıyorum. Sanırım Ameera dolapları temel malzemelerle dolu tutuyor olmalı. Kupalar ilk açtığım dolapta değil, ikincisinde var.

"Ev sahibinizden henüz bir yanıt aldınız mı?" diye soruyorum.

Ayakkabı bağcıklarını bağlamayı bitirip çantasını alıyor. "Henüz değil, ama sığınak evime çok yakın. Mahallede olduğum sırada muhtemelen bir uğrayacağım. Umarım en azından kapı tamir edilmiştir. Söz veriyorum, en kısa sürede senden uzaklaşacağım."

"Sorun değil. Ben de tam ofise çıkmak üzereydim."

Kaşları kalktı. "Pazar günü mü?"

Omuz silktim. "Sana zaten burada hiç bulunmadığımı söylemiştim."

"O halde, bunlardan birini kullanmalısın." Cat bir dolabı açıp kenarında UPS logosu olan bir seyahat kahve kupası çıkarıyor. Daireme geleli on iki saatten az oldu ama mutfağımı benden daha iyi biliyor, bu nasıl oluyor?

Sormadan bardağı dolduruyor. Dairesi darmadağınık ve hayatı altüst olmuş olsa bile, hâlâ başkalarına yardım etmeye çalışıyor. Bu kadar zahmetsizce iyi bir insanla hiç karşılaşmadım. Bu da bana şunu hatırlattı...

"Kaybettiğin paraya ne olacak? Kirayı ödeyebilecek misin?"

Kedinin parlak gülümsemesi, kırılğan ve yapmacık bir şeye dönüşüyor. "İyiym. Bir yolunu bulurum."

Belli ki kirasını ödeyecek hiçbir yolu yok. Bir yanım ona parayı doğrudan teklif etmek istiyor, ama aramızdaki sınırlar zaten yeterince bulanık. Teklif etsem bile, prensip gereği reddedeceğini biliyorum. Yine de, yapabileceğim bir şey olmalı.

"Biliyorsun, eğer Beau sana yeterince para ödemiyorsa, her zaman onunla biraz sohbet edebilirim."

"Sanırım benim adıma onunla konuşmanızdan bıktım, teşekkürler," diyor kuru bir sesle. "Harry'nin kovulması yeterliydi. Beau da bana gayet iyi para ödüyor, teşekkürler."

"Gönüllü olarak yaptığınız işleri azaltıp daha fazla nöbet tutabilirsiniz; eminim Beau rica edersen size nöbetleri verir."

Başını sallamaya başladı bile. "Barınak zaten finansman konusunda sıkıntı çekiyor. Daimi personel sayısı çok az ve alabilecekleri her gönüllü saatine ihtiyaçları var. İkinci bir iş arıyorum ama düzgün iş bulmak zor, özellikle de gönüllülük çalışmalarım ve Steakhouse'daki çalışma programımla uyumlu bir iş bulmak zor."

Sonra birden aklıma geldi. Eleman arayan, iyi bir işveren tanıyorum.

Ben.

Ve şu anda, onun elimden kayıp gitmesine izin vermemek için her türlü bahaneyi bulmaya çalışıyorum.

“Aslında yeni bir asistan arıyorum. İlgilenir misiniz?”

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sizin için mi çalışıyorum?"

“Evet. İstersen iş senin. Tanımadığım yeni mezun birindense tanıdığım birinin benimle çalışmasını tercih ederim.”

Bunların hepsi doğru.

Bu, Cat'i işe almanın iyi bir fikir olduğu anlamına gelmiyor. Nedense, onun yanında garip davranıyorum - ve benim hiçbir şeyim asla garip olmadı. Üstelik, ona karşı bir çekim duyuyorum. Kahretsin, bu sabah duşta ona mastürbasyon yaparken aylardır yaşadığım en sert orgazmı yaşadım.

Cat başını aşağıya eğdi, belli ki benim kadar ikilemde kalmış hissediyordu. "Bilmiyorum Nate. Bu tür işlerde pek tecrübem yok."

“Gerçekten harika bir eğitim programımız var. Size bilmeniz gereken her şeyi öğretecektir.”

"Peki ya biftek restoranındaki işim?"

“Sanırım çoğunlukla gece ve hafta sonları çalışıyorsunuz; bu da normal çalışma saatlerimizle çakışmaz. Bir şey çıkarsa programınızı değiştirebilirsiniz. İşler tamamlandığı sürece ne zaman olduğu umurunda değil.”

Kollarını savunmacı bir şekilde göğsünde kavuşturdu. "Bilmiyorum Nate. Tam da paraya ihtiyacım olduğu bir zamanda birini işe alman çok uygun değil mi?"

“Yani bu işi uydurduğumu mu ima ediyorsunuz?” Kaşlarımı kaldırdım. “Gerçekten bu kadar cömert olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

“Bilmiyorum! Sadece... zamanlama çok mükemmel, değil mi? Ve ofisleriniz benim zaten çalıştığım binada. Benim şansım böyle yürümüyor işte, Nate.”

Omuz silktim. "Belki bu sefer işe yarar. Acıdığım için teklif etmiyorum, Cat. Bu benim için de uygun. Önceki asistanım Raven sürekli şikayet ediyordu ve sınırlarını aşıyordu. Senin yapacağını düşündüğüm şeyler değil bunlar."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Şey, Raven adında bir asistan uyduracağınızı sanmıyorum."

Hâlâ gözlerindeki kararsızlığı görebiliyorum; gururunu çaresizliğiyle tartıyor. Çoğu insan, acıma duygusuyla teklif edilmiş olsa bile, hiç düşünmeden işi kabul ederdi. Cat ise onlardan daha güçlü. Ne elde ederse etsin, bunu hak etmek istiyor.

Buna saygı duymamak elde değil.

Sonunda içini çekti. "Ne zaman başlamamı istersiniz?"

Göğsüm zaferle kabarıyor. Kabul ettiğine çok sevindim, dürüst olmak gerekirse biraz fazla sevindim.

"Yarın Pazartesi. Sabah ofise gelebilirsiniz, böylece İnsan Kaynakları departmanı sizi hazırlayıp eğitiminize başlayabilir."

Başını salladı. "Kulağa hoş geliyor. Gitmeliyim artık, zaten biraz geç kaldım. Görüşürüz sonra."

O arkasını döndüğünde, gözlerim otomatik olarak kot pantolonunun kalçalarını nasıl sardığına kayıyor ve kendime yüzüncü kez "Bende ne yanlış var?" diye soruyorum.

Ona iş teklif etmeseydim, Cat birkaç gün içinde hayatımdan çıkardı. Ona yardım etme teklifinde bulunmaktan kendimi alamıyorum. Çünkü evet, onun da birinin ona sahip çıkmayı hak ettiğini düşünüyorum—ama bu, bu iş için doğru kişi olduğum anlamına gelmiyor.

Kahretsin. Onun ofisimde, bana yakın bir yerde olması, tahmin ettiğimden çok daha zor olacak.

"Sonunda seni dışarı çıkmaya ikna ettiğime şükürler olsun!" diye sevinçle bağırdı Pippa, espresso martinisini kaldırarak.

Rosé şarabımı onun kadehine tokuşturuyorum. "Ve beni zorla, itiraz ederek sürükleyip getirdiğin ve tüm süre boyunca kusursuzca şık görüldüğün için sana da şerefe!"

Sırıttıyor ve benim için küçük bir dönüş yapıyor, gökyüksekliğindeki topuklu ayakkabılarına takılıp düşmemeyi başarıyor. Her zamanki gibi şık görünüyor, imzası haline gelen kırmızı ruju ve kanatlı eyeliner'ı ile. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Şimdi, bana bunun oturma odanızda romantik komediler izlemekten daha eğlenceli olmadığını söyleyin."

Gözlerimi diktim. "Hey. Paul Rudd ve Piña Colada partilerimi küçümseme. Onların birinci sınıf olduğunu biliyorsun."

"Doğru. Ama seni iş kıyafetleri ve pijamaların dışında bir şey giymiş görmek güzel."

Pippa, yeni işimi kutlamak için beni dışarı çıkarmakta ısrar etti. Perşembe akşamını Velvet & Vice'da geçirebilmek için Sandy ile vardiyamı değiştirdim. Pippa bana elbiselerinden birini ödünç verdi; soluk altın ve bronz renkli, onda mikro mini duran bir elbise. Bende ise neredeyse diz hizasında. En azından şık parti katılımcıları arasında kaybolacak kadar güzel.

Restoranın altındaki gece kulübüne hiç girmedim ama muhteşem bir yer. Kırmızı ve fuşya renkli ışıklar, aynalı bar ve modern bronz aydınlatma

armatürlerinden yansıyor. Bel hizasına kadar uzanan mikro örgülü saçlı, göz alıcı bir DJ, büyük bir dans pistinin önünde baştan çıkarıcı müzikler çalıyor. Arka duvarda yüksek, karanlık localar sıralanmış, VIP'lere şampanya içip aşağıda kıvranan dansçıları izleme imkanı sunuyor. Pippa ve ben tam anlamıyla zengin olmadığımız için, içkilerimizi yüksek bir masada yudumlamakla yetindik.

Pippa koyu renk saçlarını kulaklarının arkasına doğru itti. "Peki, Grouchzilla için işler nasıl gidiyor?"

"Şimdilik her şey yolunda. Pazartesi günü eğitime başladım ve oldukça kolay. Takvimini yönetmek, seyahat planlarını hazırlamak, nefret ettiği o güve canavarının yer altında kalmasını sağlamak gibi işler yapıyorum."

Pippa homurdandı. "Ama hadi ama. Ciddi bir cevap ver, Cat."

"İki günlük eğitimim daha var. Çoğunlukla arka ofiste oturup bir bilgisayar kursunu tamamlamakla geçiyor. İnsan Kaynakları, Nate'in yeni asistanları adeta şeker gibi tükettiği için, yeni asistanları hızla işe alıştırmak amacıyla bu programı hazırladı."

Burnunu buruşturdu. "Onlara ne yapıyor, gözlerine çatal mı saplıyor?"

"Merak etmeyin. İnsan kaynakları sorumlusu bana sadece kaşık kullanılacağına söz verdi."

"Sürekli konuyu saptırırsan, Stockholm Sendromu geçirdiğini düşünmeye başlayacağım. Sana iyi davranıyor mu, Cat?"

Omuz silktim. "Bana iyi ya da kötü davranma fırsatı bulamadı. Nate'i günlerdir görmedim."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ama sen onunla kalıyorsun. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Evde hiç bulunmadığını söyledi. Bunun bir deyim olduğunu düşündüm, ama anlaşılan masasında yaşıyormuş."

Doğrusu, ben de dairede pek vakit geçirmiyorum. Çoğu gün UPS'teki eğitimden sonra doğrudan Terrace'daki işime gidiyorum, arada sırada da birkaç saat boş vaktim olduğunda barınaktaki vardiyalarımı araya sıkıştırıyorum.

Bu çok kötü, çünkü Nate'in dairesi harika. Odamda şimdiye kadar uyuduğum en rahat yatak var, milyonlarca iplik sayısına sahip çarşaf ve bir yığın yastıkla birlikte. Sabah çayımı her zaman yatağıma geri getiriyorum ki aşağıda şehrin ve limanın muhteşem manzarasının tadını çıkarabileyim. Evime dönmenden önce sadece bir gecem daha var, bu yüzden lüksün tadını çıkarabildiğim kadar çıkarmalıyım.

Misafir banyom bile inanılmaz. Nate'in hizmetçisini hiç görmedim ama her gün benim için taze, yumuşak havlular ve bornozlar hazırladığını biliyorum. Hatta içinde lüks şampuanlar, saç kremleri ve sabunlarla dolu bir dolap bile var; hatta beni bal ve vanilya gibi kokmamı sağlayan muhteşem bir banyo köpüğü bile mevcut.

Açıkçası, Nate köpüklü banyoyu kullanmıyor. Sanırım, tek gecelik ilişkilerinden sonra kadın misafirlerinin kullanmasına izin verdiği banyoyu kullanıyorum. Benden önce orada yıkanan kadınlar hakkında fazla düşünmemeye çalışıyorum. Eğer kendimi durdurmazsam, sonunda onların nasıl göründüklerini ve Nate'in alışılmış tipine yakın olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

“Sanırım mesafesini koruması iyi bir şey,” diyor Pippa. “Yeni iş sadece bir işten ibaretse, senin adına mutluyum. Ama keşke benim evimde kalsaydın.”

“Seninle geceyi birlikte geçirmeyi çok isterdim ama bir saatlik yolculuktan hoşlanmıyorum, teşekkürler. Ayrıca, sanırım yarın kendi evime dönebilirim.”

"Bekleyin, gerçekten de sizi bir ay bekletmeden kapınızı tamir ettiler mi? Tembel apartman yöneticinize ne oldu?"

Şarabımın son yudumunu içiyorum. “Binayı yeni bir emlak yönetim şirketi satın aldı. Yeni güvenlik kameraları takacaklarına ve pencereyi tamir edeceklerine söz verdiler. Komşum bana, kapıya gelenlerin kimliklerini kontrol edebilmemiz için o şık video kameralı kapı zillerinden birini bile takmayı düşündüklerini söyledi.”

“Kesinlikle! Bence bir tur daha hak ediyor.” Pippa elimi tuttu ve beni bara doğru çekti; orada müzik ve konuşmalar on kat daha gürültülüydü.

Kalabalığın arasından ilerlerken, kalabalıkta kısa boylu olmanın ne kadar berbat bir şey olduğunu bininci kez hatırlıyorum. Etrafımdakilerin omuzlarının üzerinden göremediğim için nereye gittiğimizi görmek için başımı kaldıramıyorum.

Bar tıklım tıklım dolu, ama Pippa kendine bir yer bulmayı başarıyor. Barmeni çağırmaya çalışırken ben de biraz insanları izliyorum. Başında duvak ve kuşak olan bir kız nedimeleriyle shot içiyor. Arkasında, uzun boylu sarışın bir kadın, daha da uzun boylu, sarışın bir adamla öpüşüyor. Sanki bir savaşçı ailesi kurmaya hazır iki Viking gibi görünüyorlar. Ve onların arkasında, koyu renk takım elbiseli uzun boylu bir adamın kısa bir görüntüsünü yakalıyorum.

Dur, bu Nate mi?

Ciddi ciddi ofisinden çıkıp gece kulübünde eğlenmeye mi geldi? Bu ona hiç benzemiyor. O kadar ciddi bir adam ki, kokteyller ve dansın onun için iyi vakit geçirme fikri olabileceğini hayal edemiyorum. Rahatlamak istediğinde muhtemelen sadece viski içip duvara bakıyordur.

Boynumu uzatarak gerçekten o olup olmadığını anlamaya çalıştım. Sonra bekarlığa veda partisi dans pistine doğru ilerledi, görüşümü engelledi ve onu gözden kaybetmeme neden oldu.

"Biraz yardım eder misin, Cat?" diye sesleniyor Pippa. Hem ikimiz için içecek doldurmaya çalışıyor, hem de içinde berrak bir şeyler olan küçük bardakları idare etmeye çalışıyor.

Otomatik olarak gözlüklerimi alıyorum. "İçki içmeye ne zaman karar verdik?"

"Biz almadık. Barmenden." Barmen, gözleri doğrudan göğüs dekolteme dikilmiş bir adama işaret ederek, "Bir hayranın var, Cat." dedi.

"Hiç de ince bir espri değil." Kızlar gecesi ruhuna uygun olarak yine de bir kadeh kaldırıyorum. İçmemek günah olurdu. Tekila boğazımı yakıyor ve bu yanmayı dindirmek için limon dilimini emiyorum. Pippa'ya baktığımda, ağzı açık kalmış, kadeh hâlâ elinde.

"Bu adam ne yapıyor böyle?" diyor kadın.

Dönüp neye baktığını anlamaya çalıştım. Ama yine kalabalık çok uzun olduğu için pek bir şey göremedim. "Kim ne yapıyor?"

"Kötü üvey kardeşim." Pippa duvardaki yüksek masalardan birini işaret ediyor. Uzun boylu bir adamın kucağında uzun bacaklı, kızıl saçlı bir kadının silüetini seçebiliyorum. Adam bir kolunu masanın arkasına rahatça uzatmış, kadının gözlerinin içine bakarken başparmağıyla çıplak uyluğunda küçük daireler çiziyor.

Kızıl saçlı kız, anında benzemek isteyeceğiniz türden havalı bir alternatif kız. Saçları gevşek bir denizkızı örgüsüyle arkaya toplanmış ve kolunun yarısını kaplayan siyah botanik dövmeleri var. Ryan'ın zaten neredeyse tamamen açık olan gömleğinin en alt düğmesiyle oynuyor. Vücut yapısı Nate'inkinden daha uzun ve ince, ama kaslarını seçebiliyorum.

"Vay canına. Birbirlerine çok düşkün görünüyorlar," dedim ona.

Pippa homurdandı. "Az önce orada sevişiyorlarmış gibi. Giydiği şeye inanabiliyor musun?"

Başımı yana eğiyorum. Kızıl saçlının gri deri mini elbisesi, Pippa'nın kendi siyah elbisesinden daha skandal bir şey değil. Belki Pippa, herkesin

zevkine hitap etmeyebilecek yüksek topuklu askeri botlarından bahsediyordur. Şahsen, asla giyemeyecek olsam bile, bence oldukça havahlılar. Ama Pippa'nın şu anda bunu duymak istediğini sanmıyorum.

Neyse ki, bir cevap bulmama gerek yok. Çünkü Ryan kızıl saçlı kızı kendi üzerine oturtuyor ve Pippa kekeleyerek nefes nefese kalıyor.

"Ciddi mi bu? Herkesin içindeler! Eğer sevişmek istiyorsa neden onu yukarı kata götürmüyor?"

Ryan ellerini kızıl saçlı kadının bacaklarından kalçalarına doğru kaydırırken, bir yandan da elbisesinin etek ucunu yukarı çekiyor. Bronzlaşmış elleriyle teninin ve siyah dantelli külotunun kontrastını görebiliyoruz. Kadın bu durumdan etkilenmiş gibi görünmüyor. Sadece kalçalarını daha sert bir şekilde onun kalçalarına sürtüyor.

"Bu çok fazla," diye itiraf ediyorum.

Ve bu... biraz da ateşli. Birbirlerine tamamen dalmış gibiler, kimin izlediğini umursamıyorlar sanki. Ya da belki de ilgiden hoşlanıyorlar. Belki de ikisinin de ne kadar muhteşem olduklarını sergilemekten, o kadar seksi bir şov yapmaktan hoşlanıyorlar ki, yanlarındaki herkes izlemekten kendini alamıyor.

Ryan, kadının boynunun çizgisi boyunca öpücükler kondurur ve kadın, belirgin bir zevkle başını geriye atar. Tırnaklarını Ryan'ın neredeyse tamamen açıkta olan göğsünde gezdirir ve Ryan bu fırsatı değerlendirerek kadını çevirip, kadının kendi altında, kabin koltuğunda yatmasını sağlar.

Pippa ellerini gözlerinin üzerine koydu. "Tanrım, bakamıyorum bile. Utanmaz! Tam bir domuz. Ve görünüşe göre, halka açık yerlerde cinsel ilişkiye girmekte bir sakınca görmüyor."

"En azından o sadece üvey kardeşin. Kimse sana bakıp da akraba olduğunu düşünmez."

"Doğru." diye kıkırdadı.

"Ve bakın, tam bir çapkın olmasına rağmen, size hiç sarkmadı! Tanrım, bu iğrenç olurdu."

"Kesinlikle," diyor Pippa, ama sözlerinde pek bir coşku yok. Elindeki shot bardağına sanki yeni hatırlamış gibi bakıyor. Bardağı bir dikişte bitiriyor ve elimi tutuyor. "Hadi, gidip dans edelim."

Pippa beni dans pistine doğru çekiyor. Bana bir şeyler bağılıyor ama hoparlörlerin titreşimine yaklaştıkça ne dediğini anlayamıyorum. Zaten pek de önemli değil, çünkü pistte kendimize bir yer bulur bulmaz kalçalarını sallamaya başlıyor.

Bu yüzden onun hareketlerini taklit ediyorum ve kendimi bırakıyorum. En son ne zaman gözlerimi kapatıp, düşüncelerimin uçup gitmesine izin verip, sadece bedenimde olabildim? Şimdi bile, para, barınak ve ailemle ilgili bir endişe dalgası hissediyorum.

Vurucu bas sesleri tüm vücudumu titreştiriyor. Loş ışıklandırma, kalabalığın içinde kaybolmama, sürünün isimsiz bir üyesi gibi görünmeme olanak tanıyor. Ellerimi vücudumda gezdiriyorum ve hiç derdim yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum.

GECE YARISINA DOĞRU, SONUNDA SARHOŞ VE KIKIRDAYARAK KULÜPTEN sendeleyerek çıktık. Pippa topuklu ayakkabılarıyla düşmemek için koluma sıkıca tutundu.

"Neden her gece dansa gitmiyoruz?" diye iç çekti.

"Çünkü işimiz var. Ve hayatımız var."

"Bu saçma. Biz sadece güzel, kusursuz parti kızları olmalıyız."

"Bu, neslimizin en büyük sesi olma planınıza engel olmaz mı?"

"Sessiz ol." Koluma şakayla karışık vurdu. "Ben Belladonna Dergisi için içerik üreten biriyim. Pulitzer ödüllü bir romancı değilim ki."

Başımı omzuna yasladım. "Küçümseme. Yazıların çok komik ve keskin, bence sen bir dâhisin."

İçini çekerek, "Ağzınızdan çıkanlar editörümün kulağına ulaşsın," dedi.

Beyaz bir araba yanaştı ve plakasını Pippa'nın telefonundakiyle karşılaştırdım. "Uber'in geldi, ufaklık. Eve vardığında bana mesaj at."

"Söz veriyorum." Beni sıkıca kucaklıyor. "Ve Nate'in sana kötü davranmasına izin verme. Onunla kavga etmek istemiyorum."

"Emin misin? Çünkü bence onun hakkından gelebilirsin."

Pippa gülerek arabasının arka kapısını açtı. "Seksi milyarderlere dikkat et, Cat. Unutma ki çoğu kötüdür."

Arabası uzaklaşırken bana bir öpücük gönderdi ve beni onun tavsiyeleri üzerine düşünmeye bıraktı. Çoğunlukla üvey kardeşinden bahsettiğini biliyordum. Pippa, Ryan'ı tanıdığı günden beri ondan ve dolayısıyla tüm arkadaşlarından nefret ediyordu. Yaptıkları hiçbir şeyin onun gözüne gireceğini sanmıyorum.

Yine de, Nate konusunda haklı olabilir mi? Bütün o homurdanmaların ve somurtkanlığın altında iyi bir insan olduğu için bana yardım ettiğini düşünmek istedim. Belki de saf davranıyorumdur. O baştan sona bir iş adamı. Kendisine bir şekilde fayda sağlamayan hiçbir şey yapmazdı.

Ama hayatıma sinsi bir şekilde girmeye çalışmasının bencilce bir sebebi olabileceğini düşünemiyorum. Param yok ya da onun gibi erkeklerin istediği başka bir şeye de sahip değilim.

Belki de sadece seninle birlikte olmak istiyordur, diye hatırlatıyor içimdeki Pippavari ses.

Eğer bu doğruysa, o gece neden beni öpmedi?

"Hey, bayan! Dur bir dakika!" diye arkamdan kaba bir erkek sesi geldi.

Kalın siyah sakallı, yaşlıca bir adam topallayarak bana doğru geldi. Üzerinde lekeli bir Blue Jays sweatshirt'ü ve ince kalçalarından aşağı sarkan eşofman altı vardı. Cep telefonunu uzattı.

"Bu senin çantandan düştü."

Bana uzatacak kadar yaklaştığında, dişlerinin arasındaki boşlukla oluşan gülümsemesini tanıdığımı fark ediyorum.

"Teşekkür ederim! Adınız Rupert, değil mi? Ben Cat, barınaktanım."

"Doğru. Seni hatırlıyorum. Seni tekrar görmek güzel, genç bayan." Rupert koluma sevgiyle dokunduktan sonra, bol pantolonunu yukarı çekmek için elini uzattı.

Çok kilo vermiş, bu yüzden onu hemen tanıyamadım. Aylardır barınağa uğramamış. Acaba hasta mıydı, hatta hastanede mi yatıyordu?

"Nasılsın? İyi misin?" diye soruyorum nazikçe, son birkaç tekila kadehinin etkisiyle dengemi korumaya çalışarak.

Kıkırdadı. "Ah, biliyor musun? İyiyim. Hala buradayım."

"Neden sığınağa uğramadınız?"

"Şey, oraya giden başka birisiyle bir sorunum vardı." Yere bakıyor. "Bir süreliğine uzak durmanın en iyisi olacağını düşündüm."

"Eminim ki üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey yok. Rupert, düzgün bir yatağı ve gerçek yemeği hak ediyorsun. Beni senin için endişelendirme."

Ses tonum şakacı ama gerçek şu ki, onun için endişeleniyorum. Cildi mum gibi olmuş ve koyu kahverengi gözleri çukurlaşmış. Belli ki duş alıp kıyafetlerini yıkayacak bir yeri olmamış ve sağ bacağına çok fazla yaslanmış. Ona bakmak bana babamın ölümünden önceki halini hatırlatıyor.

Rupert tekrar koluma dokundu. "Pekala. Seni ziyaret etmek için sığınağa uğrayacağım. Şimdilik seni eve kadar bırakayım. Genç bir hanımefendi bu saatte yalnız başına dışarıda olmamalı."

"Ah, ne kadar tatlısın! Ama ben çok uzağa gitmiyorum. Aslında bu gece burada kalacağım." Arkamızdaki binayı işaret ediyorum.

Islık çalıyor. "Vay canına! Buraya mı taşındın canım?"

"Hayır, sadece bir geceliğine burada kalacağım. Bir arkadaşımla."

"Bir arkadaş," diye tekrarlıyor şüpheyle. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Bu beton kulelerde yaşayan o zengin heriflere güvenmiyorum. Senin de güvenmemen gerektiğini düşünüyorum."

Onun bu koruyucu tavrı beni gülümsetiyor. "Kendime bakabilirim Rupert. Sen benim için endişelenme, ben de senin için endişelenmem. Tamam mı?"

İçini çekti. "Pekala. Ama dikkatli olacaksın, söz mü?"

"Tamam. Şimdi seni en kısa zamanda sığınakta görsem iyi olur. Seni aramak zorunda kalmak istemiyorum."

Rupert gülümsedi ve sahte bir savunma hareketi yapar gibi ellerini kaldırdı. "Orada olacağım."

Son bir el sallamasıyla binanın içine geri döndüm. Rupert hâlâ sokakta iken, ısıtılmalı lüks lobiye girerken hafif bir suçluluk duygusu hissettim. İşte ben lüksün kucağında otururken, aynı derecede bunu hak eden biri soğuk sonbahar havasında dışarıdaydı.

Asansörün önünde kartımı okuttum ve kapılar anında açıldı. Zamanlama, son birkaç gündür biraz fazla şanslı olduğum hissine katkıda bulundu. Yeni iş, Nate'in evinde kalmama izin vermesi, binamızın daha iyi ev sahipleri tarafından satın alınması... hepsi gerçek olamayacak kadar güzel geliyor. Bu da demek oluyor ki, kötü bir sürprizle karşılaşmamın zamanı çoktan geldi.

Nate'in dairesinin açık kapılarından içeri girdiğimde, kesinlikle bir sürprizle karşılaşıyorum, ama hiçbir şey kötü görünmüyor.

Nate mutfaktan çıkıyor, portakal suyunu doğrudan şişeden içiyor. Duştan sonra ıslak olan koyu saçları ışıktaki parıltıya.

Üzerinde sadece beline gevşekçe dolanmış bir havlu var.

Kedi, giriş holünde donakalmış bir halde duruyor, gözleri banyo havluma kilitlenmiş.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı. “Sen—özür dilerim, ben—şey, burası senin evin ama, eee...”

Konuşma tarzından anlaşıldığı kadarıyla çok fazla içki içmiş. Sadece ona bakarak sikimin sertleşmesinin hiçbir anlamı yok.

Muhteşem görünüyor, bal sarısı saçları doğal, dağınık bukleler halinde serbestçe dökülüyor ve parmaklarımı içine batırmak istiyorum. Parıldayan elbisesi, soluk teninin altın tonlarını vurguluyor. Velvet & Vice'da bir peri gibi, karanlıkta süzülen büyülü bir yaratık gibi görünüyordu.

Çenem kasılıyor.

Bu akşamın başlarında Ryan beni kulüpte bir içki içmeye davet etti. Yaklaşık yarım saat sohbet ettik, sonra uzun bacaklı kızıl saçlı bir kadın onun dikkatini çekti. Onu bizim masamıza çağırdı ve birkaç dakika sonra, sanki odada sadece ikisi varmış gibi, kadın onun üzerine oturmuş ve ona sürtünüyordu.

Gitmek için işaret aldığımı anlamaktan çok mutluydum. Ta ki Cat'i elinde bir kadeh şarapla gülümseyerek görene kadar.

Onu görür görmez yukarı çıkmalıyım. Cat'in Velvet & Vice'da ne yaptığı beni ilgilendirmiyordu.

Sonra Cat, ayağı takılıp düşen ve çok yüksek topuklu ayakkabılarıyla kalkmakta zorlanan bir kıza yardım etmeye gitti ve içeceğini masanın

üzerinde tamamen gözetimsiz bıraktı; herkes içine bir şey koyabilirdi. Kabul edelim, Beau'nun kulübünde bu pek olası değildi, çünkü UPS güvenlik sistemini kullanıyordu. Ama neden daha dikkatli değildi ki? Onun gibi güzel kızlar avcılar için adeta mıknaş gibidir.

Aşağıya inip tüm kulübün önünde onu azarlamadan önce oradan ayrılmak zorunda kaldım. Kulüp güvenlik şefine onu gözetmesi için mesaj attım ve öfkemizi atmak için spor salonuna gittim. Ondan haber alamayınca, hala güvende olduğunu ve aşağıda dans ettiğini varsaydım.

Oysa o benim oturma odamda. Bana bakıyor.

"Ben... ben yatmalıyım ama önce biraz su içsem iyi olur," diye kekeledi.

Cümlesinin ortasında yön değiştirmeye karar vermiş gibi görünerek hareket etmeye başlıyor. Konsantrasyonu kaybolunca kendi topuklarına takılıp düşüyor.

İçgüdüsel olarak, yere düşmeden önce onu yakalamak için öne atıldım. Kollarından tutarak onu kendime doğru çektim. Ayrılmadan önce üç saniye boyunca sabununun -vanilya ve bal- kokusunu içime çekme ayrıcalığını kendime tanıdım.

"İyi misin?"

Kedi cevap vermiyor. Gözleri kocaman açılmış bir şekilde havlunun eskiden olduğu yere bakıyor. Kahretsin. Onu yakaladığımda, anlaşılan o lanet şeyi yerinden oynatmışım.

"Şey—sen..." Sözü nü burada bitiriyor, anlaşılan söyleyecek söz bulamıyor.

Cümlesini bitirmesine fırsat vermeden eğilip havluyu alıyorum ve tekrar üzerimi örtüyorum.

"Dışarıda olduğunu sanıyordum," diye mırıldandım.

"Öyleydim. Az önce döndüm, tabii ki." Tekrar aşağıya bakıp kıkırdadı. "Misafirleriniz varken havluyla ortalıkta dolaşmamalısınız, öyle görünürseniz birine kalp krizi geçirtebilirsiniz."

Başımı yana eğdim. "Ne gibi?"

Cat başını geriye atıp kahkaha attı. "Tanrım, bunlar gerçek mi? Yoksa implant falan mı?" Şaşkınlıkla, parmaklarını karın kaslarımın üzerinde gezdirdi. Bu his, Cat'i dik tutmaktan zaten yarı sertleşmiş olan penisime doğru yayıldı.

Onu oyalamalıyım. "Gerçekten de karın kası estetiği yaptıran tiplerden biri gibi mi görünüyorum?"

“Belki. Seni henüz o kadar iyi tanımıyorum. Emin olmak istiyorsam, tekrar kontrol etmeliyim.” Cat elini karnıma bastırıp kıkırdadı. Kahretsin, bana ne yaptığının farkında mı acaba? Eğer tüm benliğim havlunun altından ereksiyonumu görmemesi için çabalamasaıydı, onun için karın kaslarımı bile gösterirdim.

Şaka mı yapıyor yoksa gerçekten bana mı kur yapıyor anlayamıyorum. Cat'i diğer insanlar gibi çözemiyorum hâlâ. Gerçekten görüldüğü kadar tatlı ve masum olabilir mi?

Daha önce, kulüpte içkisini umursamazca bırakıp gittiği için ona çok kızmıştım. Ama o öfke şimdi çoktan geçti. Bu kadın birkaç içki içtikten sonra tamamen etkisiz hale geliyor.

Muhtemelen bana dokunmasıyla bir ilgisi var.

Onun burada olması ve güvende olduğunu kendi gözlerimle görebilmem beni çok mutlu ediyor.

"Bana dokunmayı bitirdiğine göre, seni odana geri götürmemiz gerekiyor sanırım."

Dudaklarını büzerek alaycı bir şekilde elini indiriyor. Dokunuşunu anında özliyorum, bu da çok aptalca. Aramıza olabildiğince mesafe koymalıyım. Kedi bana artık yeterli. El sıkışmadan daha samimi herhangi bir dokunuş son derece uygunsuz.

Şu anda, umursayan yanıma ulaşmakta zorlanıyorum.

Elimi belinin alt kısmına koyarak onu koridordan misafir odasına doğru götürdüm. Elbisesinin üzerinden bile vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Keşke ellerimi biraz daha özgür bırakabilseydim. Vücudunun geri kalanını, belinin kıvrımını, sıkı küçük kalçasının ağırlığını hissetmek istiyordum—

Sanki beni duyabiliyormuş gibi, Cat elbisesinin arkasındaki fermuara uzandı. Garip açı nedeniyle tutmakta zorlanarak elini uzattı. "Ah, ulaşamıyorum. Bana yardım eder misin?"

Tehlikeli.

Kedinin kıyafetlerini çıkarmasına yardım etmekle ilgili hiçbir şey yapmamalıyım. Tam kapısının önündeyiz, kullanılmamış yatağı da hemen arkasında. Her şey çok davetkar. Şu anda yapmam gereken tek şey uzaklaşmak.

İçgüdülerimi görmezden gelerek, arkasına geçtim ve sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdum. Uzun fermuarı yavaşça sırtından aşağı

kaydırarak, tenini santim santim açığa çıkardım. Fermuar sonunda dantelli iç çamaşırının hemen üzerinde durdu.

Nefesimi tuttuğumun farkındayım.

Fermuarını açmayı bitirdim ama bir adım geri çekilmedim. Arkasında, aramızda sadece birkaç santimlik bir mesafe kalacak şekilde durdum.

Kahretsin, bu çok yanlış. O benim asistanım, ben de onun patronuyum. Ona iş teklif ettiğim an aramızda bir şey olma şansını mahvettim.

Sonra elbisesini omuzlarından kaydırıyor. Altın rengi kumaş yığını ayaklarının dibinde birikiyor ve onu sadece beyaz dantelli bir sütyen ve ona uygun minik bir tanga ile bırakıyor. Ağzım açık kalıyor. Küçük, ince vücudunun ve tatlı kıvrımlarının inanılmaz bir görüntüsüne sahibim.

Hayal edebileceğimden bile daha güzel. Kürek kemiğindeki güzellik benini görebiliyorum. Yazın bikini giymekten kalmış, neredeyse solmuş bronzluk izini. Karşınızdaki kadının etten kemikten olduğunu ve ona dokunmak için elinizi uzatırsanız sizin olduğunu hatırlatan tüm o küçük kusurlar.

Kedi arkasını döndü, yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

İyi bir adam olsaydım bakmazdım. Ama içimdeki tüm iyilik melekleri ruhlarını sattı, çünkü yeryüzünde hiçbir şey beni bu muhteşem manzarayı izlemekten alıkoyamazdı. Sütyeninin altından görünen pembe uçlu soluk göğüsleri. Karnının ve kalçalarının kıvrımları. Uyluklarının birbirine yapışma şekli.

"Senin de beni görmen adil olur," diyor. "Mutfakta seni epey bir izledim."

Penisimin seğirmesi, onun tam olarak ne gördüğünü hatırlatıyor bana.

Göğsümü işaret ederek, "Orada küçük bir yaran var. Nereden kaynaklanıyor?" diye sordu.

Cam şişe tutarken tökezleyip düştüğümde oluştu. Ama ona bunu söylemiyorum, çünkü nereden kaptığımın umurunda olmadığını biliyorum. Sadece parmak uçlarıyla ona dokunmak için bir bahane arıyor, böylece dokunuşunun beni nasıl ürpertiğini görebilsin.

Bana doğru bakıyor, gözlerindeki açlık midemde büyüyen açlıkla aynı. Dolgun alt dudağını ısıyor ve kendimi tutamıyorum.

Dudaklarım onun dudaklarına yapıştı ve bu kaçınılmaz gibiydi. Çok uzun zamandır birbirimizin etrafında dönüp duruyorduk. Sonunda bir şeylerin kopacağı belliydi.

Dudaklarımız birbirine karışırken kedinin dili benimkine değiyor. Öpüşmeyi bana bırakıyor, onu tam istediğim gibi tadıyorum.

Daha iyi. Gerçeklik, hayal ettiğim her şeyden daha iyi.

Kedi parmaklarını karın kaslarımın üzerinde gezdiriyor, vücudumdaki her kıl diken diken oluyor. Homurdanarak bileklerinden tutuyorum ve ellerini göğsüme doğru çekiyorum, böylece penisim aşağı doğru hareket etmeye devam ederse neler olabileceği konusunda herhangi bir parlak fikir edinmeden önce önlem alıyorum.

Dudaklarıma doğru mırıldanıyor, bir yandan da göğüs ve pazı kaslarımı zevkle keşfediyor. Sanki beni ezberlemek istiyormuş gibi dokunuyor.

Kalçasından tutarak onu yukarı kaldırıyorum, böylece onu öpmek için çok eğilmeme gerek kalmıyor. O da bacaklarını belime doluyor ve denge sağlamak için omuzlarımdan tutuyor.

Havlum yine düştü ve ikimiz de umursamadık. Sertleşmiş penisimi onun sızan vajinasından ayıran tek şey tanga külotu. Tek yapmam gereken kumaşı kenara çekmek ve onu elde edebilirdim. Tam burada, tam şimdi.

Bu çok cazip geliyor. Cat'in beni durdurmayacağını biliyorum. Ama eğer bunu yapacaksak, acele etmek istemiyorum. Zamanımı sonuna kadar kullanacağım.

İleri doğru yürüyorum, böylece Cat'in bedeni benimle duvar arasında sıkışıyor. Sırtını kamburlaştırıyor, göğüslerini göğsüme bastırıyor. Sertleşmiş meme uçları bana değiyor. Onu yatağıma yatırıp göğüslerini emmeyi ve bacağıma sürtünürken onu tahrik etmeyi dört gözle bekliyorum.

Kedinin parmakları saçlarımdan arasına giriyor, öpüşünü derinleştirirken hafifçe çekiyor. Tarçın ve bal gibi bir tadı var ve—

Viski.

Kahretsin, sonunda ona dokunabildiğim için o kadar heyecanlanmıştım ki, içki içtiğini görmezden geldim. Zaten sarhoş olduğu için bana çarpmıştı. Burada kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Onu nazikçe yere bıraktım, dengesini sağlaması için duvara yaslayacak şekilde pozisyonunu değiştirdim. Bir adım geri çekilip ellerimi yukarı kaldırdım. Yüz ifadesi şehvetten şaşkınlığa, oradan da acıya dönüştü. Onu incittiğim için kendimden nefret ediyorum. Onu öpmek berbat bir fikirdi, hele de sarhoş olması durumu daha da kötüleştirmişti.

"Kahretsin. Özür dilerim. Kurallarımdan birini daha çiğniyorum."

"Kurallar çiğnenmek için vardır demiyorlar mı?"

Bana o arzu dolu gözleriyle bakışı...

Başımı sallıyorum. "Benim değil."

Suratını asıyor.

"Patron olmam beni onlardan muaf tutmuyor. Sizi, hatta benden bile, güvende tutmaya çalışıyorum."

Gözlerini abartılı bir şekilde devirdi ve neredeyse tökezleyerek benden geriye doğru adım attı, tıpkı kaçmış bir peri gibi parıldıyordu. "Ne kadar da centilmen."

"İnan bana, kolay değil." Yumruklarımı sıktım. "Pişman olabileceğin bir şey yapmanı istemiyorum."

Burun kıvrarak, "Bu çok komik. Bundan pişman olacak olan ben olacağım." dedi.

Bununla tam olarak ne demek istediğinden emin değilim ama sarhoşken akla gelen düşünceler her zaman en mantıklı olanlar olmuyor.

"Uyu biraz. Bu gece için endişelenme. Yanlış bir şey yapmadın, utanacak bir şeyin yok."

Başını salladı ve sendeleyerek yatağa doğru gitti. Kolundan tutarak yatağa çıkmasına yardım ettim.

"Biliyor musun? Şu an bunun için utanacak kadar enerjim yok," diye esniyor. "Yarın utanırım. İyi geceler, Kaşlarını Çattıran Prens."

Takma isme ve hastane tarzı sıkıca köşelere sıkıştırılmış çarşafları çekmek için verdiği mücadeleye sııttım. Çarşafları açmasına yardım ettim ve o başını yastığa koyup gözlerini kapatırken ben de üzerini örttüm.

"İyi geceler, yavrum," diye fısıldıyorum.

Cevap vermiyor. Ağır ağır nefes alışından sanırım çoktan uykuya dalmış.

Ve bu gece onun bu yatakta uyuyacağı son gece olduğunu fark ediyorum.

Akıllı olsaydım, binayı satın alma ve güvenlik sistemini kurma sürecini uzatabilirdim. Cat'in taşınması fikri hoşuma gitmiyor.

Bu da demek oluyor ki başım büyük belada.

Yeni çalışma masam pencerenin yanında, bu da sukulentim için harika bir haber. Zavallı küçük bitkiyi kaldırımda "ücretsiz eşyalar" kutusundan düşerken yarı ölü halde buldum. Küçük saksısını güneş ışığına, Pippa'nın bana verdiği kalp şeklinde yapışkan notların ve daha önce hiç kullanma nedenim olmayan kedi şeklinde ataşların yanına koydum.

Masamın dekorunun en göz alıcı parçası küçük bir Eyfel Kulesi heykeli. Çocukken Amélie'yi izlediğimden beri Paris'e takıntılıyım ve bir ziyaret gerçekleştirene kadar bu küçük figürle idare etmek zorundayım.

Ofisteki yirmi kadar masadan benimki Nate'in ofisine en yakın olanı. Bu sabah ilk gelen bendim, ama yeni iş arkadaşlarım yavaş yavaş gelmeye başladı. Saat onda tüm çalışanların katıldığı bir toplantı var, orada henüz tanışmadığım herkesle tanışacağım.

Masamın sandalyesine yaslanıp hazırladığım düzeni hayranlıkla inceliyorum. Bugün eşyalarımı Nate'in ofisinde açıyor olmamın ironisini görmezden gelmeyi planlıyorum; çünkü cuma sabahı şafak vakti bavulumu toplayıp dairesinden gizlice çıkmıştım.

Yüzüm kızardı ve domates gibi kıpkırmızı olduğumu anlamak için aynaya ihtiyacım yok. Hâlâ sarhoş olup Nate'e yaklaştığıma inanamıyorum. Sinyalleri yanlış yorumladığım açıkça belli olsa da, onun için soyundum bile. Onu öptüğümde, benden olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı. Haftasonunu ondan uzakta geçirmek, utancımı azaltmadı.

“Bunu asla dile getirmeyecek,” diye mırıldanıyorum kendi kendime. “İkimiz de hiç olmamış gibi davranacağız. Eğer dile getirirse de utançtan eriyip gitmeyeceğim. Profesyonel bir şekilde özür dileyeceğim ve ikimiz de yolumuza devam edeceğiz.”

Çünkü artık Nate sadece evinde kalmama izin veren adam değil.

O benim patronum.

Artık maaş çeklerimi o imzaladığına göre, aramızda bir şey olması çok daha yanlış olurdu. Gerçi o bunu aklından bile geçirmez.

Telefonum çalıyor ve ekranda annemin adını görüyorum. İnliyorum. Günlerdir onun aramalarından kaçıyorum. Annemle konuşmak asla eğlenceli olmuyor; hayatımla ilgili yaptığım hemen her seçimi onaylamıyor. Sürekli "sadece bir garson" olduğumdan şikayet ediyor ve bana uzaktan bile yetkin olmadığım veya ilgimi çekmeyen iş ilanlarının linklerini gönderiyor. Aktüerya analisti mi? Teşekkürler, hayır.

Nate bana asistanlık işini teklif ettikten sonra, biraz onay almak umuduyla ona mesaj attım. Belki de bir tebrik bile alırdım. Bunun yerine, sürekli olarak ofiste nasıl giyinmem ve davranmam gerektiği konusunda ders veren, ayrıca nasıl davranmamam gerektiği konusunda uyarılar içeren mesajlar aldım. Sanki annemin bana iş telefonuna flört uygulaması indirmemem gerektiğini söylemesine ihtiyacım varmış gibi.

Asla bir tanışma uygulaması indirmem.

Eninde sonunda cevap vermek zorunda kalacağım, şimdi iyi bir zaman olabilir. Hakaret içeren bir şey söylediği anda, işime geri dönmem gerektiğini söyleyebilirim.

Bu görüşme iyi geçecek.

Gerçekleşeceğini düşünmediğim bir olumlama.

"Merhaba anne," dedim neşeyle.

"İlk iş gününde ne giyeceksin?" diye soruyor karşılama amacıyla.

"Bir pantolon ve bir bluz."

"Gömleğin yakası açık mı?"

"Tabii ki hayır!" diye kekeledim. Ciddi anlamda, beni ne kadar profesyonellikten uzak biri olarak görüyor acaba?

"Yarın, dekolteli bir tane giy."

Ağzım açık kaldı. "Neden?"

"Biliyorsun, yeni patronun çok zengin ve bekar. Onun ilgisini çekmeyi düşünebilirsin."

Yüzüm kızardı. Annemin Nate ile flört ettiğimizden haberi yok. Yani benim hakkımdaki düşüncesi o kadar mı düşük ki, tek geleceğimin para avcısı olmak olduğunu düşünüyor?

"Bu profesyonelce olmazdı," diye çıktım. "Bana sürekli profesyonelliğin ne kadar önemli olduğunu anlatıyorsun."

İçini çekti. "Bu kazandığın parayla hayatını nasıl geçindirmeyi bekliyorsun? Gerçekçi olmalısın Caitlin. Dünyada tek başına değilsin. Bir gün ben de emekli olacağım ve katkıda bulunabilirsen çok iyi olur."

İşte bu. Annem paranın kokusunu aldı ve tadına bakmak istedi. Ama bu olmayacak. Nate şu an buraya gelip, tek dizinin üzerine çöküp, bana elini ve servetinin yarısını teklif etse bile, evet demezdim ve kesinlikle ikisini de anneme vermeye çalışmazdım.

"Gitmem gerekiyor. Hoşça kalın," diyerek telefonu kapattım.

Telefon ekranında annemin adı tekrar belirdi. Ne yazık ki, en az bir hafta daha kızım ile görüşme ayrıcalığını kaybetti. İlk gününe onun bu yaramazlıklarıyla başlamak en son isteyeceğim şeydi.

Tanrım, Nate gelmeden ve asıl iş başlamadan önce kendimi iyi bir ruh haline sokmam gerek. Mutfığa gidip kahve fincanımı dolduruyorum. Sonra, masamdaki her şeyi tekrar düzelterip, her şeyin derli toplu ve profesyonel görünmesini sağlıyorum.

Tam iş dizüstü bilgisayarım için yeni bir arka plan seçiyordum ki Nate ofise girdi. Gözleri telefonundaydı, odanın yarısını geçene kadar beni fark etmedi bile. Çelik gibi gri gözleri bana değdiğinde, olduğu yerde durdu. Şaşırmış görünüyordu...

Omuzlarımı dikleştirdim. Ne yani, cuma günü olanlardan o kadar utandığımı ve işi bıraktığımı mı sandı? Asla. Bu işe çok ihtiyacım var.

Şaşırtıcı bir şekilde, yeni bina yöneticim kiramı düşürdü. Gönderdikleri mektuptan anladığım kadarıyla, eski kiram Toronto'nun kiracı koruma yasalarına göre çok hızlı bir şekilde artırılmıştı. Yeni sahipler her şeyi usulüne göre yapıyorlar. Herkesin kilitlerini değiştirdiler, ön giriş pencerelerine demir parmaklıklar eklediler ve inanılmaz sayıda güvenlik kamerası kurdular. Her şey tam bir Büyük Birader sistemi gibi, ama en azından dairem güvende.

Belki ben şanslıydım ama barınak öyle değil. Müdür cumartesi günü bana, önümüzdeki birkaç ay içinde daha fazla fon alamazlarsa Noel'den önce kapanmak zorunda kalabileceklerini söyledi. Tatillerde gidecek hiçbir yeri olmayan tüm sakinleri düşündüğümde içim acıyor.

Hayır, bu yeni maaşımdan alacağım her kuruşa barınağa yardım etmek için ihtiyacım var. Yeni patronuma kendimi beğenmişlikten duyduğum utanç, istifa etmek için yeterli bir sebep değil.

Nate'e öyle geniş bir gülümseme gönderdim ki yanaklarım ağrıdı. "Günaydın. Size kahve getireyim mi?"

"Hayır." Bunun ardından bir "teşekkür ederim" demeden yanımdan geçip ofisine girdi.

En azından homurdanmaktan daha fazlasıydı.

Dizüstü bilgisayarımı alıp onu takip ettim. "Haftalık programınızı zaten gözden geçirdim. Crown Hotel Group sözleşmesiyle ilgili notlarınızı hukuk departmanına gönderdim ve değişikliklerin öglene kadar hazır olacağını söylediler. Değişiklikleri CHG'ye göndermeden önce tekrar gözden geçirmek ister misiniz?"

Yüzündeki doğal kaş çatması şaşkınlıkla kalktı. "Evet. Ve öğle yemeği toplantısı..."

"Çarşamba gününe ertelendi. Terrace şefi yemek servisi yapacak."

Nate gerçekten etkilenmiş görüldüğünde birazcık da olsa gurur duyma isteğime karşı koyuyorum. İnsan kaynakları sorumlusu kadın bana onu memnun etmenin imkansız olduğunu bin kere söylemişti. Görünüşe göre ona yanıldığını kanıtlayacağım.

Sonra Nate'in gözleri boynuma kaydı ve kaşlarını çattı. Kahretsin, yakam aşağı kaymış olmalı.

Cumartesi günü gönüllü olarak çalışırken Rupert kahvaltıya geldi. Onu gördüğüme çok sevindim, ta ki diğer sakinlerimizden Darren ona saldırana kadar. Kimse yaralanmadan kavgayı durdurmak için aralarına atladım ve boynuma bir darbe aldım.

Meğer Darren, Rupert'ın çantasından biraz para çaldığını sanmış. Her şeyi halletmeyi başardık ve Darren benden en az bir düzine kez özür diledi. Bu sabah giyinene kadar neredeyse tamamen unutmuştum, morluğu gizlemek için de kravat yakalı bir bluz seçmek zorunda kaldım.

Yakamı düzeltmek için elimi tekrar yukarı uzattım ama artık çok geçti.

"Kapıyı kapat," diye hırladı Nate. Sesi o kadar alçak ki, neredeyse tenime sürtündüğünü hissedebiliyorum.

Başımı salladım ve arkamdaki dolu masalara göz attım. Nate bana bağırırsa duyabilirler mi acaba...

Kapıyı kapattığımda garip bir sessizlik çöktü. Nate bana doğru yaklaştı ve bluzumun yakasındaki bağcığa uzandığında irkildim. Çekti, fiyonku

       ve morluğun tamamını ortaya   kardı.

"Ne oldu?" diye soruyor.

G  zlerim d  md  z ileriye bakıyor, kravatına kilitlenmiş durumda. Bug  n kravatı   elik mavisi. "Bir şey yok. Sadece bir morluk."

"Birinden aldığın bir morluk."

  imden bir ah   ektim. "Barınakta iki adam kavga etti. Ben araya girdim ve ufak bir morlukla atlattım. Hepsi bu."

Yanımda duran kapıya elini sert  e vurdu, bu da beni irkiltti.

"Sen deli misin?" diye tısladı. "Ne halt ediyordun, kavga eden iki yetişkin adamın arasına atlayarak?"

"  nemli bir şey değil."

G  zleri   fkeyle parlıyordu. "Sende iz bıraktılar. Bu   ok b  y  k bir olay."

Kollarımı kavuşturuyorum. Sanki hastaneye kaldırılmışım gibi davranıyor, oysa sadece hafif  e yaralanmıştım. Yemin ederim, kafasındaki ben, kendi kalemini bile kaldıramayan   aresiz k    k bir prensesim.

"Kavgalar neredeyse hi   olmaz, olduğunda da halledebilirim. Ayrıca, Rupert'ı sığınağa geri d  nmeye ikna etmek benim hatam. Orada biriyle sorunu olduğunu s  ylemişti ama ben onu vazge  irdim. Bu y  zden kavgayı ayırmak zorunda kaldım. Eğer i  lerinden biri yaralansaydı veya başı derde girseydi, bu benim hatam olurdu."

"Yaralandın!" Kapıdan geri   ekilip, bana bakmaya dayanamıyormuş gibi masasına doğru y  r  d  . "Bu sığınakta hi   g  venlik yok mu?"

"Bunu bir s  re   nce yapmıştık. Ama fonlar azaldı ve ilk iptal edilen şeylerden biri oldu. Barınak zaten zar zor ge  iniyor."

Uzun bir s  re sessiz kaldı.

"Sana bir teklifim var."

Kaşlarımı   attım. "Anlaşma derken ne demek istiyorsun?"

"Eğer barınakta g  venlik   nlemlerini uygulamama izin vererseniz ve ofiste veya Terrace'da ge   saatlere kadar s  ren vardiyalarınızdan sonra şof  r  m  n sizi eve g  t  rmesine izin vererseniz, barınağın yılın geri kalanındaki masraflarını kendim karşılayacağım."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Ciddi ciddi beni eve bırakmak i  in şantaj yapıyor olamaz. Ama bunu nasıl reddedebilirim ki? Onun sağladığı fonlarla, barınak diğer bağışlarını ger  ekten ihtiya   duyduğu iyileştirmelere y  nlendirebilir. Mutfak yenilemeleri, ek yataklar, hatta belki k    k bir bilgisayar laboratuvarı bile eklenebilir.

En   nemlisi, kapanmasından endişelenmemize gerek yok.

Bunu düşünmek bile içimi rahatlatıyor, gözlerim dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyor. Tanrıya şükür Nate henüz dönüp onları görmedi. Onun gibi bir iş adamının bana saygı duymasını sağlayamazdım—

Beklemek.

Nate bir iş adamı ve iş adamları pazarlığı sever. Çenemi yukarı kaldırıyorum.

“Önümüzdeki yıl da öyle. Bu yılın geri kalanında ve önümüzdeki yıl da.”

Dudaklarında hafif bir alaycı gülümsemeyle bana doğru döndü.

“Pekâlâ. Gelecek yılın sonuna kadar.”

Elini uzatıyor ve ben de hevesle uzanıp tokalaşıyorum. Ellerimiz birbirine değdiğinde, artık tanıdık gelen bir elektriklenme hissediyorum. Sanki bedenim manyetik olarak onun bedenine uyum sağlamış gibi; nefes alıp verirken göğsünün inip kalkmasına kadar her hareketinin farkındayım. Bedeninin onun bedenine yaslanmasının nasıl bir his olduğunu bilmediğimi iddia etmek imkansız.

Elini çok uzun zamandır tutuyorum.

Kapıyı hızla geri çektim ve Nate'e son bir kez başımı salladıktan sonra kapıyı açtım ve ofisten gelen gürültünün tekrar içeri girmesine izin verdim.

Yakındaki bir masada oturan iki kadın başlarını birbirine yaslamış, fısıldıyorlar ve biri Nate'in ofisini işaret ediyor. Beni görünce donup kalıyor, belli ki yakalanmış.

İçeride ne yaptığınızı sanıyorlardı acaba?

Başımı öne eğip aceleyle masama geri döndüm. Nate ile hiçbir şey olmamış olsa da, onunla orada olmanın yanlış olduğunu hissediyordum. Tabii ki, beni öpmeye çalıştığım konusunu açmadı; iş hayatına bunu getirmeyecek kadar profesyoneldi.

Bu, benim için unutmamanın o kadar kolay olduğu anlamına gelmiyor.

Nate ofisinden başını uzattı. "Söylemeyi unuttum—CHG sözleşme imzalama işlemini genel merkezlerinde şahsen yapmak istiyor. Pazartesi sabahı New York'a gidiş-dönüş, Salı günü dönüş olmak üzere iki bilet ayırtabilir misin?"

Dedikoduculardan dikkatimi dağıtacak bir iş bulma isteğiyle başımı salladım. "Elbette."

“Pasaportunuz var, değil mi?”

Onun ne demek istediğini anlamadan önce otomatik olarak başımı salladım. "Bekle, benimle mi gelmemi istiyorsun?"

"Sen benim asistanımsın, değil mi?"

"Doğru. Sadece ben genellikle Pazartesi g nleri barınakta g n ll  olarak  alışıyorum."

Sırttı. "Yeni fonlarıyla eminim ki senin masraflarını karşılayabilirler. Bana orada, yanımda olman gerekiyor."

Bacaklarım birbirine kenetlenirken, zihnim onun bana nasıl ihtiya  duymasını dilediğimi bir bir tamamlıyor.

"Bunu hallededeğim."

Ayaklarım düzenli bir ritimle kaldırıma vuruyor. Genellikle koşu bandında koşarım ama Ryan'ı spor salonunun penceresinden görünce hemen geri döndüm. Dün geceki poker oyununu kazandıktan sonra, bunu yüzüme vura vura anlatmasına hiç niyetim yok.

Neyse, hava oldukça güzel. Gökyüzü bulutlu ama havada hissedilen sonbahar serinliği egzersiz yapmayı daha rahat hale getiriyor.

Koşuya başladıktan birkaç kilometre sonra, tanıdık bir sarı bukle yığınıyla karşılaştım. Cat, sırt çantası takmış ve ağır görünen bir çanta taşıyarak karşımda, caddede yürüyordu. Çantayı taşıırken neredeyse 45 derece sağa doğru eğilmişti.

Karşıya geçip selam vermeli miyim? Yoksa artık onun patronu olduğuma göre bu samimiyet sınırını aşmak mı olur? Sınırları aşmamaya çalışıyorum ama zor. Olması gerekenden daha zor. Hatta, onu New York'a getirmek için bir neden bulmam gerekirken, ofiste bir gün bile çalışmamıştı.

Ben karar vermeden önce, Cat benim yerime karar veriyor. Beni görüyor ve o kadar geniş bir şekilde gülümsüyor ki, yanağında daha önce hiç görmediğim bir gamze belirliyor. Öyle parlak bir gülümseme ki, ruhumu aydınlatıyor adeta. Daha önce hiç kimse beni gördüğüne bu kadar mutlu görünmemişti.

Kendimi durduramadan caddenin karşısına, ona doğru koşmaya başladım.

“Bununla ilgili yardıma ihtiyacınız var mı?” diye çantasını işaret ettim.

“Ah, harika olurdu! Şu an ilerideki kampa gidiyorum, su, granola barlar ve elektrolit paketleri dağıtacağım.” Birkaç blok ötedeki parkta bulunan büyük bir çadır kümesine işaret ediyor. “Eğer bana oraya kadar taşımama yardım edebilirsiniz çok minnettar olurum. İsterseniz benimle gelebilirsiniz! Hiç baskı yok – tabii ki koşunun ortasındasınız.”

“Ben de gelebilirim.” Tabii ki onunla gideceğim. Cat’in, ondan ne bekleyeceklerini kim bilir yabancılarla dolu bir kampa girmesine asla izin vermeyeceğim. Elbette, ondan sadece bir granola bar ve bir gülümseme almakla mutlu olacak bir sürü insan olacaktır.

Peki ya biri daha fazlasını hak ettiğini düşünüyorsa?

Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim.

Şişe sularla dolu çantasını alıp omzuma attım. Kahretsin, benim için bile çok ağır. Bu ufak tefek kadın bunu nasıl tek başına bu kadar uzağa taşıyabildi? Tamamen inatçılık, diye tahmin ediyorum.

"Çok teşekkür ederim," diyor Cat. "Barınakta tam vardiya yapacak vaktim yoksa, gelip insanların susuz kalmadığından emin olmayı seviyorum."

Başımı sallıyorum. Şaşırmadım—Cat'in muhtemelen şehrin her yerinde koruyup kolladığı bir sürü insan var. Sanki o kadar iyilik dolu ki, bunu fiziksel olarak içinde tutamıyor.

Kampın girişine doğru ilerlerken gözlerim her yeri taradı. Barınakların bazıları branda, karton ve banttan derme çatma yapılmıştı, diğerleri ise biraz yıpranmış görünen geleneksel kamp çadırlarıydı.

İki genç kadın, girişin hemen yanındaki açık çadırın içinde oturuyor. Gözleri odaklanmamış ve boş bakışlı, ta ki Cat'i görene kadar. Ona gülümsüyorlar ve birinin diş teli olduğunu fark ediyorum. İkisini de yirmili yaşlarının başında sanmıştım, ama şimdi acaba ergenlik çağında olabilirler mi diye düşünüyorum.

“Nasılsınız kızlar?” diye soruyor Cat. “Beni hatırlıyor musunuz bilmiyorum—”

Diş telleri olan kız, "Evet," diyor. "Tekrar geldiğin için teşekkürler, Cat."

Cat diz çöker ve onlarla sohbet eder, onlara granola barları ve içinde kadın hijyen ürünleri olduğunu tahmin ettiğim küçük bir kağıt torba verir. Elbette her şeyi düşünmüş, genç kızların tamponları açıkta bırakmaktan utanabileceklerini de hesaba katmış.

Yandaki çadırın kapısı fermuarla kapatılmıştı ve içeriden bir adamın anlamsız şeyler mırıldandığını duyabiliyordum. Bir an için Cat'in çadıra girmeyi planladığından endişelendim. Ama sessizce kapının önüne birkaç atıştırmalık bırakınca rahatladım.

"Kimseyi rahatsız etmek istemiyorum," diye mırıldandı bana.

Tanıdığı ve tanımadığı herkesle konuşmak için duruyor. Birkaçının sohbetle ilgisi yok, ki o da buna her zaman saygı duyuyor. Diğerleri ise Cat'in kulağını hava durumu, şehrin diğer ucundaki kampa yapılan polis baskınları veya sığınaktaki insanlar hakkında dedikodularla çınlatmaktan mutluluk duyuyor.

Konuşmayı sadece yarım yamalak dinliyorum çünkü herkesi gözlemliyorum, tahmin edilemez davranan veya hasta ya da uyuşturucu etkisinde olabilecek birini arıyorum. Yine de Cat'in insanlarla sohbet etme konusunda ne kadar iyi olduğuna hayranım. Benim için kısa sohbetler zorlayıcı. Eğer biriyle konuşmam için bir sebep yoksa, sessizliği doldurmanın bir yolunu bulmakta zorlanıyorum.

Kedi öyle değil. O kadar açık fikirli ve meraklı ki, herkesle ortak bir nokta bulabiliyor gibi görünüyor.

Kalabalığın arasından kolayca geçiyor ve birdenbire ondan birkaç metre uzakta olduğumu fark ediyorum. Kalabalığın içinde kaybolmuş. Ona doğru ilerlemeden önce, uzun boylu bir adam Cat'e doğru atılıyor. Elinde bir şey var—bıçak mı?

Kahretsin, onu herkesin gözü önünde taciz ediyor!

Kediyi yakalayıp güvenli bir yere çekmek üzereyken kahkaha attı. "Hey, Walter!"

Onun ona saldırmadığını, aksine ona sarıldığını ve kadının da bunu hoş karşıladığını fark ettim. Geri çekildiğinde, omuzları düşük ve topallayan yaşlı bir adam olduğunu gördüm. Ona saldırmamıştı, yaralanması nedeniyle tökezlemişti.

Rahatlama hissiyle vücudum titremeye başladı. Kedi arkasını döndü ve bana yanına gelmem için işaret etti.

"Bu benim arkadaşım Nate. Sizin için su şişeleri getirdi."

Walter bana sırtıttı. "Tanıştığımıza memnun oldum, genç adam."

Başımı salladım ve hiçbir şey söylemeden ona bir su şişesi uzattım. Cat gözlerini kıstı ve onaylamadığını hissedebiliyordum. Onun kadar sıcak ve arkadaş canlısı olmamamın nedenini anlamıyordu. Ama bu adamın bir tehdit olduğuna ikna olmuş olan içimdeki sesi nasıl susturacağımı

bilmiyordum. Kibar olmak yapabileceğim en iyi şeydi, ama onun için bunun yeterli olmadığını biliyordum.

Kamp alanında onu takip ederken, beni başka kimseyle tanıştırmıyor. Konuştuğu herkese sessizce bir şişe su uzatıyorum ve etrafı tehditlere karşı gözetliyorum. Walter'ın Cat'in arkadaşı olması, buradaki herkese güvenilebileceğim anlamına gelmiyor; eğer ona bir şey olursa, tam burada, onun yanındayken kendimi asla affedemezdim.

Biz oradan geçene kadar Cat'in sırt çantası boşalmıştı ve ben de tüm suları dağıtmıştım. Onu kaldırıma kadar takip ettim. Boş çantasını geri verdim ve bana dik dik baktı. Neredeyse bir adım geri çekildim—daha önce hiç kimseye, o pislik şefe bile, böyle dik dik baktığını görmemiştim.

"Bu kadar kaba davranmana gerek yoktu," diyor. "Çok konuşkan biri olmadığını biliyorum, ama en azından insanlara merhaba diyebilirdin. Hayatta senin kadar şanslı olmayan insanların yanında rahatsız olman, onlara önem vermemen anlamına gelmez."

"Benim kastettiğim bu değildi."

Cat bana daha fazla açıklama yapma fırsatı vermiyor. "Bu insanlar burada kendi istekleriyle bulunmuyorlar, biliyorsun. Sokakta olmaksızın kendi evlerinde yaşamayı tercih ederlerdi ama yapamıyorlar."

"Bunu biliyorum. Onları yargılamıyordum, Cat. Sadece seni güvende tutmaya çalışıyordum."

"Orada güvende olmayan ben değilim!" diye çıkıştı. "Sokaktaki insanların ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? İnsanlar onları sürekli soyuyor ve taciz ediyor. Düşünsene, sahip olduğun her şey bir sırt çantasına sığsa ve biri onu alsa. Neler yaşadıklarını hayal bile edemezsin. Elbette, her yerde olduğu gibi birkaç kötü insan var. Ama çoğu iyi insanlar ve onları yargılayıp hepsinin yırtıcıymış gibi davranamazsın!"

İçgüdüm ona tartışmak yönündeydi, ama sonra çadırdaki mırıldanan adamı hatırladım. Yanımıza bile yaklaşmadı, ama bir şey deneyeceğinden endişelendim.

"Haklı olabilirsiniz," diye kabul ediyorum. "Evsiz insanlara karşı farkında olmadığım önyargılarım olduğundan eminim. Ama şunu bilmelisiniz ki, sadece kampta değil, her yerde güvenliğinizi konusunda endişelenirdim."

Kaşlarını çattı. "Ama neden?"

"Benim yapım böyle. Hayatım boyunca güvenlik sektöründe çalıştım. Gençliğimde bile, kadınların ve savunmasız insanların hiç beklemedikleri

bir anda saldırıya uğradığı videoları izliyordum. Güvenlik sistemlerimiz başarısız olduğunda, nerede yanlış gittiğini görmek ve düzeltmek zorundaydık. Her yerde tehdit görüyorum. Bu benim doğamda var.”

Kedinin yüzü yumuşadı. "Ah."

Normalde burada dururdum. Ama Cat'le ilgili bir şey beni daha fazlasını açıklamaya itiyor. Nasıl düşündüğümü anlamasını istiyorum ve bunu yargılayacağını sanmıyorum.

“Kalabalıkta daha kötü. Algılanması gereken çok fazla uyaran var; tüm insanlar, nereye gittikleri, niyetleri... Bu beni geriyor. Eğer orada bir uyarı işaretini görmeseydim, birileri ben onları durdurmadan önce sana zarar verebilirdi.”

Elini uzatıp pazı kasıma dokundu. "Benim için endişelenmene gerek yok Nate. Kendime bakabilirim."

“Bunu biliyorum. Ama bunu yapmak zorunda kalmamalısın—ben oradayken değil.”

Ona her zaman yanında olabilmeyi dilediğimi söylemiyorum. Bu yüzden geceleri yalnız başına eve yürümesinden nefret ediyorum ve bu yüzden bazen apartmanının dışındaki kameraları kontrol ediyorum. Cat'e bir şey olursa, nerede olursa olsun kendimi sorumlu hissederim.

Kedi dudağını ısırdı. "Bak, bir dahaki sefere su dağıtmaya geldiğimde belki sen de benimle gelebilirsin. Böylece endişelenmezsin ve arkadaşlarımla yanında daha rahat hissadersin. Burada kalabalık olmasını seversin diye düşünüyorum."

“Harika. Bir dahaki gelişinde bana mesaj atabilirsin.”

Ona, mesaj atmazsa yine de gelebileceğimi söylemiyorum.

"O adam sana bakıyor," diyor Alice.

Barınağın sık sakinlerinden biri olan Alice, biraz paranoyak bir yapıya sahip. Ama bu sefer yukarı baktığımda, kapıda duran güvenlik görevlisini işaret ettiğini görüyorum. Adam resmen bana dik dik bakıyor. Bu çok tedirgin edici.

"Eminim özellikle bana bakmıyor, Alice."

"Evet, öyle. Bir dakikadan fazla süredir gözlerini ayırmadı. Süreyi ölçtüm."

Sinir bozucu homurtumu bastırıyorum. Nate buraya güvenlik ekibini görevlendirdiğinde, özellikle bana dikkat etmelerini söylediğinden şüphelenmeye başladım.

"Endişelenme. Eminim sadece boşluğa dalmış falan duruyordur," diye onu rahatlattım. "Çamaşır makinesine koymamı istediğin bir şey var mı?"

Başını salladı, gözleri hâlâ güvenlik görevlisine sabitlenmişti.

Alice yeni güvenlik görevlilerinden pek hoşlanmasa da, sığınaktaki herkes bu görevlilerden çok memnun. Tüm sakinleri dostane ve profesyonel bir şekilde karşılıyorlar; bu da genellikle alay konusu olan insanlar için büyük bir şey. Hatta vardiyası bittikten sonra görevlilerden birinin Rupert ile iskambil oynadığını bile gördüm. Bu içimi güneş ışığıyla dolduruyor gibi hissettiriyor.

Kirli çarşafarla dolu sepeti alıp minik çamaşır odamıza taşıdım. 80'lerden kalma eski, berbat çamaşır makinelerimiz yerine, floresan

lambalar altında parıldayan yepyeni Whirlpool marka çamaşır makineleriyle dolu bir duvarla karşılaştım.

Barınağın yöneticisi ve bağış toplama sorumlusu Minnie, çoktan temiz çarşafları katlamaya başlamıştı bile. Beni görünce gülümsedi ve dudak piercingi parladı.

“Yeni makinelerin ne kadar hızlı olduğuna inanabiliyor musunuz? Eskilerinden yirmi kat daha hızlılar. Nate Walsh'ın bağış erekten harika bir iş çıkardı.”

“Önemli bir şey değil.” Kirl çarşafları boş çamaşır makinesine attım. “Yeni patronuma ihtiyacından bahsettim sadece.”

“şu konuyla ilgili... Size bir şey sormam gerekiyor ve umarım bu durum garip gelmez.”

Göğsüm sıkışıyor. Ne diyeceğini bilmiyorum ama iyiye işaret değil. “Ne oldu?”

Minne katladığı kağıda bakıyor. “Bu bağış... gerçekten çok büyük. Ve yeni fonlama için gerçekten minnettarsınız. Sadece parayı doğru nedenlerle verdiğinden emin olmak istiyorum.”

“Doğru nedenler derken neyi kastediyorsunuz?”

“Bunu yapmasının, kendi cömertliğinden başka, gizli bir amacı var mıydı acaba?”

Nefes almakta zorlanıyorum. Satır aralarını okuyabiliyorum—Nate ile birlikte olarak bağış aldığım konusunda endişeli. Bu doğru olmayabilir, ama aramızda kesinlikle cinsel bir çekim var. Nate'i hiç tanımayan Minnie için bile bu kadar açıksa, diğerk herkes ne düşünüyormalı?

Kendime güvenli görünmeye çalışarak olabildiğince içten bir şekilde gülümsüyorum. “Endişelenmenize gerek yok. Ben Nate'in asistanıyım, başka bir şey değil. İhtiyaç duyacağından çok daha fazla parası var. Sadece cömert davranıyordu.”

Minne kısa kesilmiş saçlarını eliyle düzelitti. “Güzels. Bakın, söylediklerim için özür dilerim. Sadece barınağı korumam gerekiyor ve eğer bizimle bağlantılı herhangi bir skandal olursa, bu diğerk fonları almamızı zorlaştırır. Bağış almak için ne yaptıysanız, bunun ortaya çıkmasını sağlamam gerekiyor. Çünkü eğer ortaya çıkarsa, artık burada çalışmanıza izin veremeyebiliriz.”

Sanki bir sürahi dolusu buzlu su yutmuş gibiyim. Hayatımda bu barınaktan daha önemli hiçbir şey yok. Burayı daha iyi hale getirmek için

kalbimi, ruhumu ve sayısız saatimi harcadım. Buradaki insanları çok seviyorum; Pippa'dan sonra en iyi arkadaşlarım.

"Bu arada, yeni işin nasıl gidiyor?" Sesi bilerek rahat bir tonda. Az önce bana sorduğu sorunun ardından ortamı yumuşatmaya çalışıyor.

"İş iyi."

Bu biraz muğlak bir cevap ama patronumun beni ne kadar şaşırttığını detaylıca anlatmaktan daha iyi.

Ofisteki herkesin ondan çok korktuğunu öğrendim. Tek bir kaş çatması bile onları çılgına çeviriyor, onu neyin kızdırdığını anlamaya çalışıyorlar. Nate'in her zaman asık bir yüz ifadesi olduğunu düşünürsek, bu oldukça zor.

O, talepkar biridir ve özellikle bir hata bulursa ve kimse bunu kabul etmezse acımasızlaşır. Birleşme ve Devralmalar Başkanı'nın, kilit çalışanlar hakkında güvenlik soruşturması yapmayı unuttuğunu gizlemeye çalışırken Nate'in ofisinden gözyaşları içinde ayrıldığını gördüm.

Ayrıca Nate'in özellikle müzakereler söz konusu olduğunda çok zeki olduğunu da öğrendim. United Protection Services'ın anlamadan en iyi şekilde faydalanmasını sağlamak için ne kadar çok çaba sarf ettiğini bizzat görmek için yeterince görüşme notu aldım. Rakamları en ince ayrıntısına kadar incelemekten veya istediğini elde etmek için yöneticilerle sonsuza dek tartışmaktan çekinmiyor - ki her zaman da başarıyor.

Ağır adımlar düşüncelerimi böldü. Az önce bana dik dik bakan güvenlik görevlisi kapının önünden geçti. Sanki beni kontrol ediyor, yumuşatıcıdan falan bir şey yüzünden tehlikeye düşmediğimden emin olmak istiyor gibiydi. Gözlerimi devirdim. Eğer böyle devam ederse, Nate ile konuşmak zorunda kalacağım. Güvenlik kameralarımızı yükseltmesi yeterliydi zaten. Kişisel bir korumaya gerçekten ihtiyacım yok.

"İnanabiliyor musun, önümüzdeki hafta bu çarşafaları atacağız?" diyor Minnie. "Yeni yataklara bile uymayacaklar."

"Yeni yatak almaya ne zaman karar verdik?"

"Hayır, göndermedik. Şirketiniz onları bağış olarak gönderiyor, ayrıca bir sürü yeni yastık da gönderiyorlar. Üstelik, gelecek Noel'e kadar yetecek kadar kişisel bakım paketi hazırlayıp kışlık kıyafet almayı başardım."

Ağzım açık kaldı. "Ciddi misin?"

"Evet. Bütçe tablolarım sonunda her açtığımda bana bağışmayı bıraktı. Sanki tamamen yeni bir barınak olduk, Cat."

Gülümsememi bastırmak için dudagımı ısırarak zorundayım. Minnie'nin Nate'e ne kadar minnettar olduğum konusunda daha fazla fikir edinmesini

istemiyorum.

Ama belki de Nate'i beni takip eden güvenlik görevlileri konusunda artık sıkıştırmayacağım. Eğer tüm bu iyileştirmelerin bedeli buysa, fazlasıyla değer. Her şey güncellendiğinde barınağın nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Muhtemelen New York'tan döndüğümde her şey tamamlanmış olacak.

Aman Tanrım, New York'ta nasıl hayatta kalacağım ben?

Nate'e karşı duyduğum çekimi inkar etme noktasını çoktan aştım. Ciddi anlamda, her gün yeni bir işkence biçimi gibi geliyor. Masamın üzerine eğildiği her an, baharatlı kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Bana evrak uzattığı her an, eli elime değişiyor ve tenimde kıvılcımlar uçuşuyor. Bir şey bana bunun sadece bana özgü olmadığını söylüyor. Bana yol göstermek için koluma veya belime elini koyma fırsatı bulduğunda, bunu yapıyor. Her dokunuş, gerekenden bir saniye daha uzun sürüyor.

Nate'in tek bir bakışı bile midemde bir sıcaklık hissetmeme yetiyor. Ona duyduğum özlemi dindirmek için kaç kere bacaklarımı birbirine sürttüğümü sayamam.

Bedenim çok ince gerilmiş bir iplik gibi hissediyor. Her an, aramızdaki gerilim ipliği koparacak.

En kötüsü de, öpüşmemizi düşünmeden duramıyorum. Soyunup onu öptüğümü hatırlıyorum, ama aynı zamanda beni duvara yasladığını da hatırlıyorum. Sertleşmiş penisinin kasıklarına baskı yapmasını. Belki o da bunu istiyordu.

Eğer o olaylara engel olmasaydı, neler olurdu?

Biliyorum, onu yatağa doğru çekdim ki vücudunun ağırlığını üzerimde hissedebileyim. Çıplak göğüslerimizin birbirine yapışmasının, bacaklarımızın birbirine dolanmasının nasıl bir his olacağını çok merak ediyorum. Tırnaklarımı sırtından aşağı doğru gezdirir, sert kaslarını hissederdim. Belki o da boynumu öper, sonra daha aşağıya iner ve—

Dur artık, Kedi.

Bu fantezilerle sadece kendinizi işkenceye maruz bırakıyorsunuz.

Günün sonunda Nate öpüşmeyi durdurdu. Belki o zamandan beri bunu hiç düşünmemiştir bile. Tanrım, bana ne yaptığının farkında mı acaba?

Yapmamış olması daha iyi. Minnie'nin uyarısından sonra, bu ilişkinin zaten olduğundan daha karmaşık bir hale gelmesine hiç ihtiyacım yok.

Minnie homurdandı. "Ah, kahretsin, saat altı olmuş bile. Akşam yemeğini servis etmeye yardım etmem gerekiyordu."

"Çamaşırları yıkamayı sen bitirmek istersen, ben hallederim," diye teklif ediyorum.

"Hayat kurtarıcısın! Eğer saç filesi takmak için fazladan birine ihtiyaç duyarlarsa bana seslen yeter."

Ben kafeteryaya doğru inerken güvenlik görevlisi birkaç metre arkamdan yürüyor. Sanırım artık gizli davranma çabasından vazgeçmiş.

Bir çift eldiven ve bir saç filesi alıp giyindim ve arkadaşlarım Nikita ve Alex'in yanına, yemek tezgahına gittim. Bu akşam fırında tavuk, patates püresi, buharda pişmiş yeşil fasulye ve ekmek var. Yemekler bile bir üst seviyeye çıkmış gibi görünüyor; sebzelerin taze, dondurulmuş olmadığını ve dilimlenmiş beyaz ekmek yerine çıtır fırın ekmekleri olduğunu anlayabiliyorum.

Patates püresini kaşıklarken, babamın böyle bir yerde, belki Vancouver veya Edmonton'da kalıp kalmadığını merak ediyorum. Eğer hala Toronto'da olsaydı, evsizlerle bu kadar çok vakit geçirdiğim için şimdiye kadar ondan haber alırdım veya ona rastlardım. Taşınmış olmalı. Ya da belki de...

Başımı sallıyorum. Bunu düşünmeme izin vermeyeceğim. Babam bir yerlerde, mutlaka hayatta olmalı. Eğer hayattaysa, belki de eve dönecek kadar iyileşebilir. Gitmeden önce söylediğim o korkunç şeyler için özür dilemenin bir yolu olduğuna inanmalıyım.

Babam yaşıyor, diye düşünüyorum kendi kendime. Yatağı var, yiyeceği de var. Geri dönebilmek için kendini iyileştirmenin bir yolunu buluyor.

Onun sonsuza dek gitmiş olabileceği gerçeği çok gerçekçi geldiğinde her zaman başvurduğum olumlama cümlesi bu ve kendim de buna inanana kadar kafamda tekrarlıyorum.

PIPPA, FİLDİŞİ RENGİ BİR CEKETİ KALDIRARAK, "PEKİ YA BU?" DİYE soruyor.

Başımı salladım ve kolu işaret ettim. "Lekeli. Kırmızı kalem lekesi gibi görünüyor."

Ürperdi. "Tanrım, umarım kırmızı kalemle çizilmiştir."

"Peki ya bu?" Ona uzun kollu, bordo renkli, balıkçı yaka bir elbise gösteriyorum. "Biraz büyük ama bence giyebilirim."

Dudaklarını ısırarak düşündü. "Çok tatlı ama bu hafta New York'ta sıcak hava dalgası geliyor. Çok sıcak olacak."

İç çekerek elbiseyi askıya geri koydum. Şimdiye kadar, Nate'in ofisinde çalışırken aynı siyah pantolonu üç farklı bluzla giyerek idare edebiliyordum. Ama New York seyahati için daha şık bir şeye ihtiyacım olacak. Programımda birkaç saat bulmayı başardım ve Pippa'yı da alışverişe yardım etmesi için yanıma aldım.

Laura's Closet, şehirdeki en sevdiğim ikinci el mağazası. Şaşırtıcı bir şekilde, burada Laura diye biri yok. Mağazayı Paul adında yaşlı bir adam işletiyor ve bana insanların kendisinden ziyade Laura adında birinden kıyafet almayı tercih edeceğini düşündüğünü söyledi. Raflar, şehrin daha az moda bir köşesindeki koca bir depoyu dolduruyor. Bir sürü ıvır zıvır var, ama fiyatlar düşük ve alışveriş yaparken kendimi bir hazine avında gibi hissediyorum.

Pippa rafının sonuna ulaştı. "Hiçbir şey yok. Sanırım şansımız yaver gitmedi."

"Henüz pes etme!" diye yalvardım. "Burada mutlaka bir şey olmalı! Eğer yeterince dikkatli bakarsam her zaman bir şey bulurum. Çöp kutularını karıştıralım."

Omuz hizama kadar uzanan, tasnif edilmemiş bağışlarla dolu devasa kutulara doğru ilerliyorum. Daha iyi görebilmek için taburelerden birini kenara çekiyorum. Pippa ise isteksizce atılmış tişörtleri inceliyor.

"Bu gezi gerçekten iyi bir fikir mi?" diye soruyor. "Barınak sizi özlemeyecek mi?"

"Birkaç gün bensiz de idare edebilirler." Nate'in büyük bir bağış yaptığından bahsetmiyorum. Pippa başından beri ondan şüpheleniyor ve eminim ki bana onun gizli bir amacı olduğunu söyleyecektir. Ona daha fazla güvensizlik nedeni vermek istemiyorum.

"Seni buraya getirmesi garip değil mi? Yani, daha yeni onun için çalışmaya başladım."

"Ben onun asistanıyım. Başka kimi getirebilirdi ki? Ayrıca, yasal detayları halletmesi falan da gerekmiyor. Sözleşmeyi imzalamak sadece bir formalite."

Kollarını kavuşturdu. "O zaman sana neden ihtiyacı var ki? Bir evrak imzalamak için çocuk bakıcısına mı ihtiyacı var?"

"Pips, neden bu kadar paniklisin? Bu sadece normal bir iş seyahati."

“Çünkü bu konuda çok endişelisin!” diye ağlıyor. “Üç saattir beni bu mağazanın her köşesinde sürükleyip mükemmel kıyafeti arıyordun. Giyinişine hiç bu kadar önem vermemiştin. Bir şeyler ters gidiyor, sadece ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Haklı. Tabii ki haklı. Pippa her zaman benimle ilgili bir şeylerin ters gittiğini anlıyor gibi görünüyor. Ona Nate'i öptüğümünden ya da aramızdaki tuhaf, uzun süredir devam eden cinsel gerilimden bahsetmedim. Bu yüzden neden gergin olduğumu bilmiyor.

Ona gerçeği söylemeliyim. En azından bir kısmını.

“Sekreterlik işinde yeniyim. Daha önce hiç ofis işi yapmadım ve yanlış bir şey yapıp Nate'i ve şirketi kötü duruma düşürmek istemiyorum.”

Yüzü yumuşadı. "Bunu yapacağından emin değilim. Evet, hiç ofiste çalışmadın. Ama yıllarca garsonluk yaptın ve müşterilerle nasıl konuşacağını biliyorsun. Çok farklı olamaz herhalde."

“Sanırım öyle. Doğru şeyi giydiğimi bilsem kendime daha çok güvenirdim. Beni profesyonel gösteren, ikinci el olduğu belli olmayan bir şey.”

“O zaman sana bir kıyafet buluruz. Eğer burada yoksa, kredi kartımı kullanarak sana yeni bir şey alırız.” Pippa kendine bir tabure çekip, yeni bir coşkuyla çöp kutusundan kıyafetler alıyor.

On dakika sonra, abartılı bir şekilde nefes nefese kalır.

“Buldum,” diye fısıldadı, sanki kırılğan ve paha biçilmez bir şeymiş gibi elbiseyi nazikçe kaldırırken. Mısır çiçeği mavisi renginde, diz hizasında etekli, yüksek kare yakalı ve kalın askılı bir elbise. Belli ki ofis kıyafeti, ama boğucu ya da fazla çaba sarf edilmiş gibi durmuyor.

“Bakalım uyacak mı,” diyorum ihtiyatlı bir şekilde. “Kesinlikle güçlü bir aday.”

"Takacağım," diye böbürleniyor. "Mükemmel. Şimdiden teşekkürler."

“Göreceğiz.” Elbiseyi elinden alıp soyunma odalarına doğru yöneliyorum.

Arkamdaki perdeyi kapatıp, kazağımı ve kot pantolonumu çıkarıyorum. Elbiseyi başımdan geçirip aynada kendime bakıyorum. Farklı görünüyorum... Genellikle giydiğim pratik ikinci el kıyafetlerimden daha zarif. Saçlarımı topluyorum, yüzümün ve boynumun mavi kumaş üzerindeki görünümünü beğeniyorum.

Nate'in bu konuda ne düşüneceğini merak etmeden edemiyorum. Şık kravatları ve parlak saatleriyle kıyafetlerine çok önem verdiği belli. Acaba

beni böyle bir elbiseyle görmek ister miydi?

"Ee?" diye cıvıldadı Pippa perdenin arkasından. "Haklı mıydım? Çok güzel değil misin?"

"Belki de öyleyim," diye mırıldanıyorum, Nate'in yanımda lacivert bir takım elbise ve ona uygun açık mavi bir kravat takmış halde durduğunu hayal ederek.

Hemen arkaya uzanıp fermuarı açıyorum. Hayallerimin giyim tarzının ötesine geçmesine izin veremem, yoksa bu geziyi gerçekten mahvedeceğim.

Hava, frenlerin gıcirtısı ve araba kornalarının gürültüsüyle doluyor. Neon reklam panoları her tarafımızı aydınlatıyor ve her kırmızı ışıktaki yayalar, arabaların arasından geçmek için yaya geçitlerinden taşarak ilerliyor. Hava gri ve sisli, ara sıra gökyüzünden yağmur çiseliyor. Times Meydanı'nda trafikte sıkışıp kaldık, yeryüzündeki cehenneme en yakın yer burası.

Bu sırada Cat, araba penceresinden dışarı bakıyor ve sanki hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi sırtıyor.

New York yolculuğumuz bir aydınlanma oldu. İş için o kadar çok seyahat ediyordum ki, artık tamamen duyarsızlaştım. Oteller, havaalanları ve lüks arabalar uzun zamandır rutin, hatta sinir bozucu şeylerdi. Her şeyi Cat'in gözünden görünce, her şeyin biraz heyecan verici olabileceğini fark ettim. Güne bir ülkede başlayıp, saatler sonra başka bir ülkede bitirmek...

Bahse girerim ki Cat daha önce hiç uçağa binmemiştir. Havaalanında yürürken, güvenlik kontrol merkezinden bagaj bantlarına kadar her şeye sanki bambaşka bir dünyadaymış gibi baktı. Ben her zaman ticari uçak yerine özel jetle uçmayı tercih ederim, ama James ile birlikte kullanıyoruz ve o bu hafta Roma'da bir üreticiyle yemek yemek için şimdiden kullanacak.

Uçuş görevlisi ona birinci sınıfta kahvesinin yanında şampanya ikram ettiğinde gözleri parladı ve bunu sesli olarak dile getirmese bile, tüm bu lüksün tadını çıkardığını anlayabiliyordum.

Kalkış sırasında kol dayanağını o kadar sıkı tuttu ki, parmak boğumları bembeyaz oldu. Şehirden gittikçe uzaklaşıp bulutların üzerine çıktığımızda tamamen kaybolana kadar yüzü adeta cama yapışmıştı.

Önümüzdeki taksi şeritimize girince kiraladığımız araba sarsıldı. Cat öne doğru sendeledi, dengesini sağlamak için uzanırken eli bacağıma değdi. Beni bırakmadan önce özür dileyen bir gülümseme gönderdi.

Dişlerimi sıkıyorum. Kedi bana dokunmasına gerek yok, beni etkilemesi için. Nerede olursa olsun, sürekli onun farkındayım. Arka koltukta yanımda otursa bile, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Yakın olduğumuz her an aramızda oluşan o sıcaklığı...

Onun tam ofisimin dışında olması işkence gibi. İşe konsantre olmak neredeyse imkansız hale geldi. Tamamen işe yaramayacağını bildiğim toplantılarda not almasını istedim, sadece birkaç metre yakınında oturabilmek için. Acınası bir durum ama kendimi durduramıyorum. Tıpkı satıcısının bütün gün kapısının önünde beklediği bir bağımlı gibiyim.

Masasına gidip bir şey istemek için sürekli bahaneler uyduruyorum. Orada, kaçınılmaz olarak tüm çalışanlarımı nasıl etkilediğini izliyorum. Bilgi işlem sorumlusu Oliver, omzunun üzerinden eğilip yazı yazmasını izlemek için her türlü bahaneyi bulmuş gibi görünüyor. Onu haklı bir sebep olmadan işten çıkaramayacağımı kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Eğer onu ofisime çağırırsam, işkence daha da kötü olur. Kapıyı kapatıp kapatmamamın bir önemi yok. Vanilya kokulu şampuanını kokladığım ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissettiğim sürece, aklım sürekli iğrenç yerlere gidiyor.

Cat'in masamın üzerine eğilmiş, rahat iş ayakkabılarını çıkarıp tatlı kalçalarını havaya kaldırmış halinin ne kadar muhteşem görüneceğini bir düşünün.

Ya da uzun ve sıkıcı bir telefon görüşmesinde sıkışıp kaldığımda, onun masamın altında diz çökmüş halde, güzel küçük ağzına penisimi sokmasını ne kadar çok isterdim.

Eğer Cat, ofiste onu hayal gücümde kaç farklı şekilde becerdiğimi bilseydi, muhtemelen yüzüme bir tokat atardı.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum. Hayallerim beni tamamen ele geçirmeden önce dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

Neyse ki, arkadaşlarımla olan grup sohbetimden gelen birçok bildirimi kaçırmışım. Hızlıca yukarı kaydırıp olanları kontrol ediyorum.

LUKE

Pazar günü yeni Gilded Age filmi için kimler geliyor?

BEAU

Kimse. O saçmalığı izleyen tek kişi sensin.

LUKE

Birincisi, berbat değil. Railroad Daddy ve Railroad Mommy, ilişki hedefleri için mükemmel bir çift.

İkincisi, Ryan'ın sevdiğini biliyorum. Kızlar Jane Austen'ı sever ve kızlar seviyorsa, Ryan da sever.

JAMES

Aynı zaman dilimini kapsamıyorlar.

LUKE

Gördünüz mü? James de izliyor!

BEAU

Hayır, öyle değil. Bunu nereden biliyorsun?

JAMES

Edebiyat ve tarih konusunda temel bilgisi olan herkes bunu bilir.

James'in kuru sesini neredeyse duyabiliyorum, bu da beni güldürüyor. Kedi bana bakıyor.

"Komik olan ne?"

"Poker oyuncularıyla grup sohbeti."

Gülümsüyor ve yüzü aydınlanıyor. "Hepinizin bu kadar iyi arkadaş olması çok güzel."

Telefonumda Ryan'ın adı belirdi ve okuyacağım şeyin kesinlikle hoş bir şey olmadığını anladım.

RYAN

Özür dilerim, yeni uyandım. Masözümüz Maya dün gece bizde kaldı ;)

Kaslarım hiç bu kadar rahat hissetmemişti.

Ve Pazar günü için beni de sayın! Kesinlikle Da Gild'deyim. Carrie Coon benim izin belgem.

LUKE

Bütün öğretmenlerle yatıyorsan, okuldan ayrılmak için izin belgesine ihtiyacın yok.

RYAN

Ahh, en sevdiğim seks rüyası.

JAMES

New York nasıl, Nate? Bana siyah beyaz kurabiyeler getir.

Allah razı olsun James. Konuşmayı her zaman az çok medeni bir noktaya geri getirmeyi başarır.

BEAU

Ben biraz simit alayım.

LUKE

Bana da simit, teşekkürler.

NATE

Ben Instacart çalışanı değilim. Buraya iş için geldim.

RYAN

Ama açız! Sosisli sandviç gönderin.

NATE

Ancak uslu durursan.

RYAN

Boşver o zaman.

Arabamız nihayet Times Meydanı'ndaki trafik sıkışıklığından kurtulup, yavaşça Bryant Park'a doğru ilerliyor. Kedi, gelinlik ve smokin giymiş, fotoğraf çektiren bir çiftte işaret ediyor.

"Aaa, onlara bakın! Çok tatlılar," diye mırıldanıyor.

Ben homurdanıyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Anladık, Kaşlarını Çattırın Prens. Romantik biri değilsin."

Toplantımız için Cat, oturduğunda etek boyu dizlerinin hemen üzerinde biten mavi bir elbise giymiş. Baldırının soluk kıvrımına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Kahretsin, o gece elbisesini çıkardığında kusursuz bacaklarını görebiliyordum...

O görüntüyü aklımda canlandırarak bacağımı yana doğru indirdim, böylece hafifçe onun bacağına değdi. Kedi, temas anında içgüdüsel olarak sıçradı ve bir an bacaklarını geri çekeceğini düşündüm. Çok şükür ki çekmedi. Dokunuşa hafifçe yaslandı, bacaklarımız birbirine yaslandı.

Bir kızla dizlerimizin birbirine değmesi ne zamandan beri penisimi sertleştirmeye yetiyor?

"Bu gece nerede kalacağız?" diye soruyorum. Sesim kısık ve boğuk çıkıyor.

Cat çantasına uzanıp not defterini çıkarıyor. Notlarını gözden geçirirken dolgun alt dudağını ısırma şeklini fark ediyorum.

"Sizin için Mandarin'de bir oda ayarladım. Tam istediğiniz gibi, çatı katı süiti. Ben küçük odada kalacağım, siz de ana odada. Biz toplantıdayken şoför bagajlarımızı getirecek."

Onu süitinde tutmak muhtemelen bir hataydı. Şoför bizden sadece birkaç metre uzaktayken arabada otururken bile ellerimi ondan zor tutuyorum. Yan odada kalması ise imkansız olacak.

Ona iki ayrı oda ayırtmasını söylemeliydim. Önceki tüm asistanlarımla da öyle yapmıştım. Cat'in sıcaklığına daha yakın olmak için, sahip olduğumu bile bilmediğim kuralları çiğniyorum.

Boğazımı temizledim. "Güzel. Bu akşam tek başınıza yemeğe çıkmak, şehrin tadını çıkarmak isterseniz, masraflarınızı biz karşılarız."

Biraz mesafe koymak daha iyi. Herhangi bir mesafe.

"Belki," diyor Cat dalgın bir şekilde. Gözlerini kısarak pencereden dışarı bakıyor. "Bir dakika. Bu hiç doğru görünmüyor."

Pencereden baktığımda, sadece birbirini takip eden yüksek binalar görüyorum. Bana göre hiçbir şey yanlış görünmüyor.

Not defterinin sayfalarını hızla çeviriyor. "60. sıradan yukarı çıkmamalıyız," diye mırıldanıyor. "Yoksa... yanlış mı hatırlıyorum?"

En yakın sokak tabelasında 72. Cadde yazıyor. Zaten kendisinin de görebildiği bir şeyi işaret etmeye gerek duymuyorum. İçgüdüsel olarak saate bakıp zamanı kontrol ediyorum.

"Saat 2:25," diyor otomatik olarak. "Beş dakikamız var."

"Henüz çok erken."

Cat bunu fark etmedi. Hatta duyup duymadığından bile emin değilim. Not defterini bırakıp telefonundan haritayı açtı, sinirsel enerjisini atmak için farkında olmadan ayağını yere vurdu. Başparmakları ekranda hızla hareket ederken bir şeyler yazdı, sonra haritada gezinmeye başladı. Gördüğü her

neyse, nefesini tutmasına neden oldu. "Kahretsin," diye bağırdı. "Aman Tanrım, kahretsin, kahretsin!"

"Sorun nedir?"

"Ah Nate, çok özür dilerim, her şeyi mahvettim—" Cümlesinin ortasında nefesi kesildi. Konuşmaya devam etmek için yeterince nefes almaya çalışırken yüzünün rengi soldu. "Ben—ben—ben—"

Nefes nefese kalmış. Gözleri bulanık ve odaklanmamış, gözlerinin köşelerinde yaşlar birikmiş.

Bir panik atak.

Bu ona hiç benzemiyor. Tanıdığım kedi, bir sorunla karşılaştığında neşeli ve sakindir; hatta dairesine hırsız girdiğinde bile bu kadar telaşlanmamıştı. Bunun neden farklı olduğunu daha sonra anlayacağım.

Şimdi onu tekrar sakinleştirmek benim görevim.

Elimi bacağının üzerine koydum ve hafifçe sıktım. "Beni dinle, Cat. Gözlerini kapat ve derin bir nefes al."

Gözlerini hafifçe kapatarak itaat eder. İlk derin nefes alma girişimi yine kısa ve sığdır, ikincisi de pek farklı değildir.

Yine de ona, "Güzel. Şimdi burnundan nefes al," diyorum.

Evet, öyle.

"Bir, iki, üç," diye sayıyorum o nefes alırken. "Ve yavaşça ver. İşte bu kadar."

Sonraki birkaç nefesini sayarak, yavaş yavaş sakinleşmesini izliyorum. Göğsü nihayet normal bir hızda inip kalkmaya başladığında, bacağına hafifçe vurup, onu rahatlatacak şekilde sıkıyorum.

"İşte böyle. Aferin kızım."

Kedi bu sözler üzerine titriyor, sonra gözle görülür şekilde rahatladığını görebiliyorum. Kaslarındaki gerginlik azalıyor ve omuzları gevşiyor.

Övgü almaktan hoşlanıyor.

Bunu bilmek güzel.

Sırıttım ve o da başını yana eğerek bana baktı.

"Ne?" diye soruyorum.

"Çok güzel bir gülüşün var."

Burnumu çektim. "Bunlar sadece senin için. Kimseye söyleme, tamam mı?"

Bakışlarını yere indirip saçlarını kulağının arkasına ittiğinde yanakları pembeleşti.

Tanrım, gergin olduğunda çok tatlı oluyor.

"Seni bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye soruyorum.

Pencereyi işaret ederek, "Tabela. Crown değil, Crain Hotel Group yazıyor. Yanlış binaya gelmişim. Burada olmamamız gerekiyor." dedi.

Ah. "Pekala."

Gözlerini açıyor. "İyi misin?"

"Evet. Sorun yok. Doğru binaya gideriz."

"Kızgın değilsin, değil mi?"

"Kolay bir hataydı ve bunu kabul ettiniz. Şimdi sorunu çözeceğiz."

Derin bir nefes verdi. "Pekala. Notlarıma bir bakayım."

Telefonunu eline alıp, hızlı ve ustaca parmak hareketleriyle e-postalarını taradı. CHG ekibinden gelen son e-postayı açıp aşağıya doğru kaydirdi ve adresi buldu. Ardından harita uygulamasına girdi, rotayı ayarladı ve ne kadar gecikeceğimizi hesapladı. Konuşurken, CHG ekibinin ana asistanının e-posta adresine biraz gecikeceğimizi bildirmek için hızlı bir e-posta yazdı.

"Tamam. 280 Park Caddesi'ndeler." Sürücüyü interkomla aramak için düğmeye basıyor. "Yeni varış noktası," diyor. "280 Park, lütfen olabildiğince hızlı gidin."

Cat telefonunu kucağına koydu ve rahatlamış bir nefesle koltuğuna yaslandı, ancak yine de konsantre olduğunda gözlerinde beliren o parıltı vardı.

"Bunu tekrar yapmanı görmek için sabırsızlanıyorum."

Merakla bana kafasını salladı. "Ne yapayım?"

"Benim için muhteşem ol."

Dudaklarını ısırırken, bu ısırık doğrudan cinsel organıma dokunuyor, bir yandan da dalgın bir şekilde parmaklarını kolçakta tıkırdatıyor. "Neyse, trafik yüzünden yine de geç kalacağız."

Başparmağımla dizinin üzerinde geziniyorum ve dokunuşumla titremesinin tadını çıkarıyorum.

"Bekleyebilirler."

Bana gülümsüyor ve ardından Toronto'daki ofise döndüğümüzde yapmayı planladığı bir yapılacaklar listesini içeren not defterini açıyor ve defterin sırtındaki bir yuvadan pembe bir kalem çıkarıyor.

"Tekrar muhteşem ol," diye yazıyor en üstte, iki kez altını çizirken alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Sonunda geldin, değil mi?"

CHG konferans salonunda takım elbiseli dört adam bizi bekliyor. Kravatlarının hepsi geniş, kırmızı ve pahalı takım elbiseleriyle pek de uyumlu değil. Gri ve bulutlu şehrin manzarasına sahip, kasvetli gri konferans salonunda kendilerini evlerinde gibi hissediyorlar.

"Eğer kahve çok soğumadıysa, srahide kahve var," diyor adamlardan biri.

"Daha sonra golf oynamayı umuyordum ama anlaşılan kendi programınıza göre hareket ediyorsunuz," diyor bir başkası.

Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. Doğru, New York'taki trafik gerçekten de söylendiği kadar kötüydü; planladığımızdan yarım saat geç kaldık. Ama Nate onların yorumlarına hiç aldıırış etmiyor.

"Beyefendiler." Elini aralarındaki en uzun olana uzattı. "Golfn bu birleşmeden daha önemli olduğunu fark etmemiştim."

Gerçekten bunu mu söyledi?

"Ben Kyle Ambrose," diyor el sıkıştığı kişi, rahatsız edici bir kahkahayla boğazını temizleyerek. "CHG'nin başkanıyım. Bunlar Greg, Jaime ve Chris. Ve siz de... rahmetli Nate olmalısınız."

Nate, belli ki etkilenmemiş bir şekilde, her zamanki soğuk, mesafeli ve huysuz tavrına geri dönerek, "Hım," diye homurdandı.

Diğer adamlar, sanki zekice bir şey söylemiş gibi kıkırdadılar. Nate ise her zamanki gibi umursamaz bir tavırla, söylenenleri hiç dikkate almadan

kol düğmelerini düzeltilti.

Birkaç dik dik bakan kişi bana yöneldi ve ben de yerimde kıpırdanarak, doğrulup, olabildiğince profesyonel ve kendinden emin görünmeye çalıştım.

“Bu benim asistanım Bayan Daniels.”

Koluma nazikçe dokunuyor. Bu, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir güvenceydi; bu adamların yaptığı her ne kadar tatsız şakalar olursa olsun, biz bir takımız. Biz onlara karşıyız.

“Evet, e-postalardan adınızı hatırlıyorum,” diyor Chris. “Nedense sizi bu kadar genç hayal etmemiştim.”

"Ya da senin de öyle görüldüğünü bilmiyordum," diye ekliyor Kyle. "Walsh, güzel kızları işe almayı sevdiğini bilmiyordum. Onu getirmen, geç kalmanı neredeyse telafi ediyor."

Bizi geç kaldığımız için üçüncü kez alaya aldı. Bunun Nate ile hiçbir ilgisi yokken ona saldırmalarına izin veremem. "Geç geldiğimiz için çok özür dilerim. Benim hatam. Yeni geldim ve adreste hata yaptım."

Kyle kıkırdar. "Ah-boot, eh?" der abartılı bir Kanada aksanıyla. "Şu kızın özür dilemesine bakın. Kanadalı kızların ne kadar da memnun etmeye hevesli olduklarına bayılıyorum."

İğrenç. Bana öyle dik dik bakması ağızımda kötü bir tat bıraktı. Başka biri olsa, ona durmasını söyledim. Ama ben burada Nate'in şirketini temsil ediyorum. Profesyonel kalmalıyım. Burası bir bar değil, toplantı odası.

"Size biraz kahve getireyim," dedim Nate'e.

Bana bakmıyor bile. Omuzları kaskatı, ifadesi donuk. Adeta ondan yayılan buz gibi soğukluğu hissedebiliyorum.

Dur, bana kızgın mı?

Belki de Kyle'ın dikkatini çekmeye çalıştığımı düşündü? Elbiseme baktım. Onun yerine takım elbise mi giymeliydim? Daha profesyonel olur muydu? Ya da belki de CHG yöneticilerinin ne kadar sinirlendiklerini açıkça belirtmelerinden sonra, gerçekten de geç kalmamıza kızmıştır.

Her neyse, burada durup ona bakakalarak sorunu çözmeyeceğim. Köşeye kurdukları masaya doğru gidiyorum. Umarım biraz kafein Nate'in moralini yükseltir.

Tabii ki, yalıtımlı sürahidan iki fincan kahve doldurduğumda kahve dumanı tüterek sıcaktı. Kendi fincanıma krema ve şeker döküp karıştırma işlemini otomatik olarak yaparken zihnim biraz sakinleşti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Kaşlarını Çatmış Prens kahvesini sade içti.

Ayrıca birbirinden güzel pastalar da var. Çok şükür, bademli kruvasan tam da ihtiyacım olan şeydi. Bu sabah aceleyle evden çıkarken kahvaltıyı atladım ve uçakta da sadece bir enerji barı yedim. Boş midem muhtemelen panik atağıma katkıda bulundu.

İçimden utanıyorum. Nate'in önünde, ona ne kadar profesyonel olabileceğimi göstermeye çalışırken böyle bir şeyin yaşanmasından nefret ediyorum. Yıllardır böyle tam anlamıyla bir kriz geçirmemiştim. Bunlar on yedi yaşımdayken, babamla olan tüm olaylarla başlamıştı. Bunlarla başa çıkmada daha iyi oldum, ama sanırım ilk uçak yolculuğumun heyecanı, yolculukla ilgili sinirlerimle kötü bir şekilde karıştı, öğrendiğim tüm sakinleşme teknikleri sanki aklımdan uçup gitti.

Özellikle Nate'in bağışlarının barınağa ne kadar büyük bir etki yarattığını gördükten sonra, bu seyahatin iyi geçmesine çok ihtiyacım vardı. Muhtemelen bağışlarının sakinler üzerindeki etkisini asla bilemeyecek. Temiz, güvenli bir yerde kalacaklarını, duş alıp çamaşırlarını yıkayacaklarını, iyi bir yemek yiyeceklerini bilmek... Bunların yokluğunun ne kadar insanlık dışı olduğunu, yok olana kadar anlamıyorsunuz.

Nate ile beni işten çıkarırsa ne olacağı hakkında hiç konuşmadık. Şoförünün beni eve bırakmasını kabul ettiğim sürece barınağı finanse edeceğine dair anlaştık. Ama ya beni eve götürecek bir iş olmazsa? Eğer yaptığım bir şey CHG anlaşmasını bozarsa, bu tüm barınağı tehlikeye atar mı?

Derin bir nefes alıyorum. Şimdi endişelenmenin zamanı değil. Toplantıya geç kalmamıza sebep olmuş olabilirim, ama bunun benim açımdan herhangi bir sorunun sonu olduğundan emin olacağım.

Nate'in tarçınlı çörek mi yoksa klasik yaban mersinli kek mi tercih edeceğini düşünürken, çok yoğun ve misk kokulu bir kolonya kokusu alıyorum.

“Ben de tatlı bir şeyler arıyordum,” diyor Kyle. Yanımda, gerekenden çok daha yakın duruyor. “Asistanım bunları Le Bergamot'tan sipariş etti. Oraya hiç gittin mi?”

“Hayır. New York'a ilk defa geliyorum.” Garsonluk içgüdülerim devreye giriyor ve kendimi o ukalayla göz teması kurarken ve gülümserken buluyorum. Pippa'nın beni azarladığını neredeyse duyabiliyorum.

Ona karşı nazik olmak zorunda değilsin! Sana bahşış vermiyor ki!

Kyle, pahalı, bembeyaz diş kaplamalarını göstererek bana sırtıttı. “İlk defa mı geliyorsun? O zaman bunu güzel bir gezi yapalım. Keşfetmek

istersen harika yerler biliyorum. Belki özel bir kulüp?"

Ona bakıp kibarca nasıl reddedebileceğimi düşünmeye çalıştım. Eh, şüpheyi düşüğümde patronu suçlarım. "Sanırım Nate beni epey meşgul edecek."

"Eminim anlayacaktır. Bugün oldukça büyük bir sözleşme imzalıyoruz." Kyle elini belime koyuyor ve vücudumdaki her kas geriliyor. "Çalışma ilişkimize yatırım yapmak önemli."

Garson gülümsemem donup kaldı. Bu durumu nasıl yatıştıracağım? Bir adım geri çekilmeye çalıştım ama Kyle, benim hareket etmemi fırsat bilip elini kalçama doğru kaydırıldı.

"Elini asistanımın üzerinden çek," diyor Nate. Sesi buz gibi soğuk.

Kyle'dan neredeyse sıçrayarak uzaklaştım, masadaki kahveleri de bıraktım. Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum. Profesyonel asistan olmanın da ne anlamı var! Yüzümün utançtan kızardığını hissedebiliyordum. Kyle ise utanmadan sırtıttı.

"Sadece arkadaş canlısı davranıyorum," diyor. "Burada çok hoş bir kız var. Çok güzel bir gülümsemesi var."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Nate'in tüm havası buz gibi soğuk, tehlikeli bir hal aldı, tıpkı otoyoldaki kara buz gibi. "Çünkü ben gülümsemeyle fatura kesiyorum Kyle, ve sen onun gülümsemesini karşılayamazsın."

Kyle'ın kaşları çatıldı.

"Bayan Daniels belki de bir domuz gibi davrandığınızda size bunu söylemeyecek kadar kibar olabilir, ama ben kesinlikle değilim."

Göğsüm sıcaklıkla doluyor. Nate bana kızgın değil. Beni koruyor.

Nate güven verici bir şekilde elini belime koydu ve beni kapıya doğru yönlendirdi.

"İyi misin?" diye fısıldıyor.

Yutkunuyorum. "Evet. Evet, iyiyim. Teşekkür ederim... sadece teşekkür ederim."

Başını salladı ve belgelerimi içeren klasörü elimden almak için elini uzattı. "Sözleşmeyi ben alacağım. Toplantıda size gerek yok. Lütfen dışarıda beni bekleyin."

Kapıdan çıkar çıkmaz, arkamdan kapıyı hızla kapatıyor. Duvarlarda asılı duran çirkin kurumsal sanat eserleriyle dolu antrede yalnız kalıyorum. Deri bir koltuğa çöküyorum. Kapıdan boğuk sesler geliyor ama kelimeleri ya da ses tonunu bile anlayamıyorum.

Kalbim gümbür gümbür atarken elimle kalbimi kapatıyorum. Milyonlarca dolarlık bir anlaşma söz konusu olduğunda Nate'in beni böyle savunduğuna hala inanamıyorum. Sadece beni savunmakla kalmadı, adama "kahrolası domuz" dedi! Beni böyle savunan tek kişi Pippa'ydı aklımda.

Elbette, bu içsel sıcaklık suçluluk duygusuyla bastırılıyor. Eğer Nate farklı bir asistan tutsaydı, Kyle ile arayı düzeltebilecek kadar deneyimli ve bilgili birini işe alsaydı, en başından beri onlarla tartışmazdı.

Konferans salonunun kapısının arkasından boğuk bir ses yükseliyor. Bağırma mı başladılar? Kahretsin, birleşmeyi mahvettim mi?

Hayır, sorun yok. Her şey yoluna girecek.

Nate bunun üstesinden gelebilir.

Nefes al, Kedi. Nefes almamız gerekiyor.

Bu hafta onu izleyerek öğrendiğim bir şey varsa, o da Nate'in müzakereler söz konusu olduğunda acımasız ve zeki olduğudur. Bu birleşmenin gerçekleşmesini istiyorsa, bunu kendi şartlarıyla gerçekleştirecektir.

Buna inanmak zorundayım.

Arabada beni sakinleştirdiği andan itibaren elinin uyluğumdaki sıcaklığını hala hissedebiliyorum. O dokunuş, bana öğrettiği derin nefesler kadar beni rahatlattı, toprakladı. Beynimde fırtına gibi esen tüm endişe, suçluluk ve kaygıyı durdurmadı, sadece duraklattı.

Aferin kızım.

Daha önce kimse bana böyle seslenmemişti. Çok hoşuma gitti... hem de fazla.

Böylesine güçlü, böylesine kolayca emir verebilen birine tamamen sahip olmak nasıl olurdu? Bir sorun çıktığında Nate'i arayabilseydim, arabada yaptığı gibi tüm dikkatini bana verip beni sakinleştirebilseydi, böylece sorunu kendim halledebilseydim.

Pippa'nın uyarıları kafamda yankılanıyor. Nate'in beni nasıl kullanacağını, sonra bir kenara atacağını ve sonra da unutacağını söylüyor.

Sorun şu ki, haklı olduğundan emin değilim.

Tanıdığım Nate, kesinlikle umursamaz biri değil. Huysuz, evet, ve kesinlikle biraz daha neşeli olabilir. Ama dürüst, çalışkan ve düzgün bir insan.

Parmaklarım eteğimin kenarını çekiştiriyor ve orada kumaşı endişelendirdiğimi fark ediyorum. O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki, burada ne kadar zamandır oturup beklediğimi hatırlamıyorum bile.

Kapı gürültüyle açılır ve Nate elinde sözleşmeyle dışarı çıkar.

"Buradaki işimiz bitti," diyerek durmadan asansöre doğru koştu.

Ofis kapılarından içeriye baktığımda, kırmızı kravatlı adamların birbirlerine bağırp çağırdıklarını gördüm. Kyle'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Orada ne oldu?

Hızla ayağa kalktım ve Nate'e yetişmeye çalıştım. "Nereye gidiyoruz?"

"Otel."

O asansörün aşağı düğmesine basarken ben de şoföre mesaj atarak dışarıda buluşmamızı rica ettim.

İkimiz de burada gerekenden bir dakika bile fazla kalmak istemiyoruz sanırım.

Dönüş uçuşu onaylandı: Sabah 8:30.

Telefonumu yanımda duran koltuk minderine fırlattım. Felaketle sonuçlanan toplantıdan sonra Mandarin'e vardığımızda Cat odasına kapanmıştı. Bana sürekli e-postalarının kopyasını gönderdiğine göre, o zamandan beri saatlerce çalıştığını anlayabiliyorum.

Artık CHG anlaşmasını tamamen reddettiğimi biliyor. Telefonu açmayacağım için önce onlarca e-posta gönderip, sonra da yeniden düşünmem için yalvarıyorlar. Şartları yeniden görüşmek üzere sabah yeni bir toplantıya davet edildik ve maaşımızı %25 artırmaya hazır olduklarına dair ipuçları verdiler.

Ayrıca Cat'e şahsen e-posta göndererek özür dilediler ve ücretsiz akşam yemekleri, spa hediye çekleri, dilediği Broadway gösterilerine biletler vaat ettiler. Ben de teknik ekibimize bu e-postaları bana yönlendirmeleri talimatını verdim.

Cat bir özrü hak ediyor, ama tüm bu fiyaskonun sonucundan kendisinin sorumlu olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Çünkü ne kadar yeniden müzakere edilirse edilsin, bu sözleşmeyi imzalamayacağım. Liderlerinin sahip olduğu değerleri gördükten sonra asla. Bu tür adamlarla çalışmayı reddediyorum. Güvenlik sektöründe çalıştığımı söyleyip, yanlarında kadınların rahatlığına ve güvenliğine en ufak bir saygı bile göstermeyen yöneticilerle aynı firmada ortak olamam.

Telefonum tekrar çalıyor. Sessize almak üzereyken, beni açmaya zorlayan bir isim görüyorum. UPS yönetim kurulu başkanı Eric Hernandez.

"Bu anlaşmada ne oldu böyle?" diye kükreyerek karşılıyor. "Hazırdı! Tek yapmanız gereken şu lanet evrakları imzalamaktı."

"Anlaşmanın bozulması üzücü," diye katılıyorum. "Ne yazık ki, yöneticiler toplantıda kabul edilemez bazı davranışlar sergilediler."

"Pantolonlarını indirip popolarını gösterseler bile umurumda değil, yine de imzalamalıydın! Crown Hotel Group altmıştan fazla ülkede faaliyet gösteriyor. Kanada sözleşmemiz iyi gitseydi, bizi tüm küresel pazarlarına açabilirdi!"

"Bizim için en iyisi olan kararı verdim. Başkanları Kyle Ambrose, asistanımı tanıştıktan birkaç dakika sonra utanmazca cinsel tacizde bulundu." Bunu bir an düşündüm. "Eğer bunu benim önümde yapmaya razıysa, kapalı kapılar ardında kadınlara nasıl davrandığını hayal edin. Er ya da geç ortaya çıkacak. Ortaya çıktığında hedef tahtasına yakalanmak istemiyorum."

"Başkanlar görevden alınabilir, biliyorsunuz."

Sözlerinin altında yatan tehdidi duyabiliyorum. Bunu dikkate almaya tenezzül etmiyorum. Eğer beni kendi aile şirketimden uzaklaştırabileceğini düşünüyorsa, çok kötü bir sürprizle karşılaşacak.

"Kyle Ambrose görevden alınıp yerine başkası getirildiğinde müzakereleri yeniden başlatacağız. O zamana kadar anlaşma ldr."

Eric homurdandı. "Yarın yönetim kuruluna bu seçimi savunmaya hazır ol Nate. İndiğin anda doğruca ofise gelmeni bekliyoruz."

Telefonu kapattığım anda, telefonum tekrar çaldı. Cat'ten bir e-posta daha, bu sefer uçuş için atıştırmalık menüsünü onaylıyor. Bilgiler, asistanlarımdan normalde beklediğimden çok daha detaylı, ama sanırım kendini işten uzaklaştırmaya alışıyor.

Cat, toplantıdan dönüş yolculuğu boyunca arabada hiç konuşmadı. Gözlerini yere dikmiş, not defterinin kenarlarıyla oynuyordu. Kyle'in ona davranış biçimi mi onu bu kadar üzmüştü, yoksa bu seyahatin tüm amacının gözümüzün önünde yıkıldığını görmek mi, emin değilim.

Anlaşmanın bozulmasına zlmem gerekirdi. Doğrusu, umurumda değil. Verdiğim karardan memnunum.

Cat'in nasıl hissettiğini merak ediyorum, bu beni endişelendiriyor.

Kumandayı alıp akıllı TV'de Sequel uygulamasını açıyorum. Lüks otelin sihirli dokunuşu sayesinde, şirket kurulduğunda James'in benim için

oluşturduğu hesaba zaten giriş yapılmış durumda. Neredeyse hiç kullanmadım. Boş zamanlarımda televizyon izlemekten hoşlanmıyorum.

Doğrusu, boş zamanın tadını bile çıkarmıyorum. Kendi isteğimle hayatımın b y k bir b l m n  ofiste geçiriyorum.

Dikkatimi çekecek bir şey bulana kadar seçenekler arasında amaçsızca geziniyorum. oğunluğu orijinal yapım olan diziler t rlerine g re sıralanmış. Ev tadilatı, romantik komediler, yarım saatlik komediler, romantik favoriler, aksiyon filmleri, Kore romantik dizileri... neden bana bu kadar çok romantik dizi  neriyor ki? Algoritma hakkında James'le konuşmam gerekecek  nk  açıkça neyin ilgimi çektiğini bilmiyor.

Sinirlenip şu lanet televizyonu kapatıp kumandayı bir kenara attım. Tek bildiğim, odamda sessizce oturamayacak kadar enerjik olduğum. Belki otelin spor salonuna inip biraz stres atarım. Sonradan pişman olabileceğim bir şey yapmadan  nce koşu bandında kendimi yorarım.

"Merhaba," diye fısıldadı arkamdan ince bir ses.

Cat sonunda odasından çıktı.  zerinde hala daha  nce giydiği elbise var ama taytını ve topuklu ayakkabılarını çıkarmış. Anormal derecede solgun g r n yor.

"Sadece bir bardak su almaya gelmiştim." S itin mutfak b l m n  işaret ederek s yledi.

Sadece başımı sallıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. O adamların ona nasıl davrandığı için mi  z r dilemeliyim? Onunla aynı odayı paylaşmak zorunda kaldığım için mi? Ya da en başta onu buraya getirdiğim için mi?

Cat bir bardağı suyla doldurup k  k bir yudum aldı. "Akşam yemeğini sipariş ettim. Ne istediğinden emin değildim, o y zden bira şey aldım. Umarım somon veya Marbella tavuğunu seversin. İstemediğin ne varsa ben yerim."

Doğrusunu s ylemek gerekirse, yemek yemeyi aklımdan bile geçirmedim.

Yemek değil yani.

"Birleşmeyi mahvettiğim için  z r dilerim," diye patladı. "O adama farklı davranmalıydım. Belki  yle yapsaydım, t m anlaşmayı iptal etmezsiniz.  nk  y netim kurulundan gelen e-postayı g rd m. Yarın sizinle g r şmek istediklerini biliyorum, ama t m bu olay sizin suunuz değildi—"

Aceleyle özür dilerken elleri titremeye başladı. Hemen yanına gidip çıplak kollarını okşadım.

"Derin nefes al, Cat," diye hatırlattım ona. "Bak, bana bir iyilik yaptın."

Kadın homurdandı. "Bir iyilik mi? Nasıl?"

"Ben böyle insanlarla çalışmam. Bu iş için kötü; UPS'in birlikte çalıştığı herkes bizim onayımızı alıyor ve davranışları bizi yansıtıyor. Sadece ben olsaydım, en iyi davranışlarını sergilerlerdi. Eğer siz burada olup onların gerçek yüzlerini ortaya çıkarmasaydınız, daha sonra kurtulamayacağım bir sözleşmeye sıkışıp kalabilirdim."

Bu arada, Cat'in nefes alışverişi tekrar düzene girdi ve yanaklarına biraz renk geldi. Başparmağımla bir yanağını okşamadan duramıyorum.

"O şerefsizin sana böyle davrandığı için çok üzgünüm."

"Yani... beni işten çıkarmayacaksınız, değil mi?"

Gülerek, "Hayır. Aslında seni terfi ettirmem gerekiyor. Bugün iyi iş çıkardın." dedim.

Yanakları kızarıyor ve bakışları hayalperest bir hal alıyor. En ufak övgüye bile çok güçlü tepki veriyor. Ona hak ettiği iltifatları verecek kimse yok mu?

Çünkü bu görevi üstlenmekten fazlasıyla memnuniyet duyuyorum.

Parmak boğumumu yavaşça ve bilinçli bir şekilde kolunda gezdiriyorum. "Baskı altında iyi çalışıyorsun, yavrum."

Kedi dudaklarını yaladı ve kehribar rengi gözleri şehvetle doldu. O rüya gibi ifade doğrudan cinsel organıma yöneldi. Elimle kolundan tutarak onu yavaşça geriye doğru ittiğimde, hiç sorgulamadan beni takip etti. Birdenbire, loş ışıklı yemek alanının sonundaki tüm duvar boyunca uzanan pencerelerin hemen önündeydik.

"Öyle düşünmüyorum."

"Beni dinle, yavrum. Mükemmeldin."

Başını hafifçe salladı. "Ama yönetim kurulu..."

"Yönetim kurulunu ben yöneteceğim."

Geceleri şehrin ışıkları yüzünü aydınlatıyor. Boğazı titriyor.

"Gerçekten üzgün değilsin, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Aslında, size minnettarlığımı göstermek istiyorum."

Nate'in bana bakış şekli midemi alt üst ediyor.

Otel salonundaki ışıkları engelleyen geniş omuzlarıyla üzerime doğru eğiliyor. Yüzü gölgeler içinde kalmış, yakışıklı hatları daha keskin, hatta daha acımasız görünüyor. Ama çelik grisi gözleri erimiş gibi.

Anlaşmayı bozduğum için beni kovacağından çok emindim. Ama bunun yerine...

Size minnettarlığımı göstermek istiyorum.

Bununla kastettiği tek bir şey olabilir, değil mi? Beni tekrar öpecek ve bu sefer durması için hiçbir sebep yok. Karnımın altından bacaklarımın arasına doğru yayılan sıcak bir ağrıyla nefesim kesiliyor ve hızlanıyor.

Bu çok yanlış. O benim patronum. Hâlâ o felaket toplantıdan kalma kıyafetleri giyiyoruz. Hatta, asistanı olarak rezervasyon yaptırdığım bir otel süitindeyiz. Kollarının arasına atlamak, bacaklarımı ona dolamak ve bacaklarımın arasındaki baskıyı hafifletmek ne kadar istesem de, bunu yapamam.

Nate öne doğru uzanıp parmak uçlarını boynumun yan tarafına yerleştirdi. Oradaki hassas cilde hafifçe dairesel hareketlerle dokundu ve bu inanılmaz derecede iyi hissettirdi. Titrek bir nefes aldım ve gözleri göğsümün hızla yükselişine takıldı. Bunu yapmamalıyız.

Yapmamalıydım.

Ama ondan durmasını istemektense bu binanın en üst katından kendimi atmayı tercih ederim. Onu o kadar çok istiyorum ki, bu durum tüm mantıklı

düşüncelerimi ve yargılarımı gölgeliyor.

Elini kolumda yukarı doğru kaydırıyor ve o hafif dokunuş tüylerimi diken diken ediyor. "Saygıyı hak ediyorsun," diyor sesi alçak ve boğuk. "Her şeyi hak ediyorsun."

Onun övgüsü damarlarımda ateşli arzu akımları yaratıyor. Bütün vücudum tutuşuyor ve Nate'ten gelen tek bir iltifat, beni alevlendirecek kıvılcım olacak.

Elim titriyor, takım elbisesinin yakasına uzanıyorum. Pahalı yün kumaş parmaklarıma hem yumuşak hem de sert geliyor. Ona dokunmalıyım—dokunmadan duramam—ve tehlikeli bir yere düşmeden önce ulaşabileceğim en yakın nokta bu.

Nate öne eğildi, alnı alnıma değdi. "Eğer... eğer durmamı istiyorsan, başını sallaman yeterli, dururum."

Ceketinin yakasını daha sıkı tutuyorum. Yapmalıyım. Başımı sallayıp odama dönüp uzun, soğuk bir duş almalıyım. Aklım bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair tüm sebeplerle dolu. Profesyonel ilişkimizi bozabilir, işimi riske atabilir. İstifa etsem bile, Terrace ile aynı binada yaşıyor; onu sürekli göreceğim. Pippa'nın uyarıları kafamda yankılanıyor.

Kadınları mendil gibi tüketiyor.

Eğer lüks bir yatakta ilişkiye girmekten hoşlanmıyorsanız...

Bu gerçekten o kadar kötü mü olurdu? Ben de ilişki istemiyorum. Belki de sadece fiziksel bir şeyle yetinebilen bir kız olabilirim. Sonuçta, aylardır bir erkekle birlikte olmadım. Ve son erkek o kadar hayal kırıklığıydı ki, her seferinde sonrasında kendimi tatmin etmek zorunda kaldım.

İçimden bir ses, Nate ile bunu yapmama gerek kalmayacağını söylüyor. Hayır, sezgilerim Nate'in beni hayal kırıklığına uğratmayacağını söylüyor... ve bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istiyorum.

Nate'in gri gözleri dudaklarıma doğru kayd. İçgüdüsel olarak dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı ve karanlıkta göz bebekleri büyüdü.

Elini kolumdan çekip yumruk yaptı. Dudakları sıkıca kapandı ve bir adım geri çekildi. Aramızdaki mesafeyi anında hissettim, sanki bir büyü bozulmuş gibiydi.

Fikrini değiştirdi.

Onun beni şimdiden reddetmesine neden olacak ne yaptım ki?

Engelleyemeden ağızından hayal kırıklığı dolu bir inilti çıktı. Tanrım, ne kadar utanç verici. Beni acıması ve ona muhtaç biri olarak görüyor

olmalı. Ki, dürüst olmak gerekirse, öyleyim. Şu anda neredeyse ağzımın suyu akıyor onun için.

Belki de sadece ona dokunmasına izin vermem yeterli değildi. Belki de bunu istememi istiyordu.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. Şu an için söyleyebileceğim en açık ve net şey bu.

Nate tereddüt ediyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Utanç, hayal kırıklığı ve hüsrân zihnimde birbirleriyle yarışıyor.

"Lanet olsun," diye homurdandı. Bana doğru atıldı, belimden yakalayıp bedenimi kendine doğru çekti.

Beni öpüyor ve sanki beni damgalıyormuş gibi hissediyorum. Diliyle dudaklarımı ayırmasında ya da beni tatmasında nazik hiçbir şey yok. Beni sahipleniyor. Başka kimi öpersem öpeyim, şu anı hatırlayacağım ve bunun kadar tutkulu olmadığını bileceğim.

Bu, tüm sinirlerimi yakıp kavuran ve aynı zamanda iç çamaşırımı sırlıklam eden bir öpücük. Kollarımı boynuna doluyorum, sırtımı kamburlaştırıp göğüslerimi ve karnımı ona bastırıyorum. Bana o kadar iyi geliyor ki.

Dudaklarını benimkilerden ayırıp beni çeviriyor, böylece vücudumun ön kısmı cama yapışıyor. Yanaklarıma ve ellerime buz gibi bir soğukluk geliyor. Nate elbisemin sağ omuz askısını aşağı çekiyor ve omzumdan boynuma kadar sıcak bir öpücük yolu bırakıyor. Öpücükleri yavaş, ustaca ve sahiplenici. Bir eliyle saçlarımı tutmuş, başımı cama yaslamış, diğer eliyle de elbisemin etek ucunu kavramış.

Tam karşımda Central Park'ın koyu renkli ağaçlarını görebiliyorum. Ama yana bakarsam, başka yüksek binalar da görüyorum. Pencereleden içeri bakabileceğim kadar yakınlar. Kaslarım geriliyor, iç çamaşırmımda ise ıslaklık birikiyor.

"Birileri bizi görebilir," diye nefes nefese kaldım.

Nate kalçasını sırtıma sürüyor ve sertleşmiş penisinin kıyafetlerimin üzerinden bana baskı yaptığını hissedebiliyorum.

"Bırakın izlesinler," diye homurdandı, ağzı çenemin eklemine bulurken avucu göğüs kemiğime bastırdı ve kalbimin çılgınca atışını hissetti.

Nate eteğimi kalçalarıma kadar yukarı çekiyor ve bize en yakın binada, koridorda takım elbiseli birkaç adam görüyorum. Başlarını çevirmeleri bile küçük pembe külotumu ve çıplak bacaklarımı görmeleri için yeterli.

"En sevdiğin renk ne?" diye soruyor ve bu soru beni şaşırtıyor ama içgüdüsel olarak yine de cevap veriyorum. Durmadığı sürece şu anda bilmek istediği her şeyi söyleyebilirim.

"Pembe."

"Elbette, öyle," diyor enseme doğru kıkırdayarak. "En sevmediğin hangisi?"

"Benim yok."

"Şaşırtıcı değil. O zaman kırmızı."

"Ne?"

Burnunu boynumun yan tarafına sürüyor ve ben ürperiyorum.

"Pembe devam et demek," diyor boynumun kıvrımına fısıldayarak. "Kırmızı yavaşlamamı istediğin anlamına geliyor." Kulağımın arkasındaki hassas noktaya bir öpücük konduruyor. "Siyah dur demek. Anladıysan başını salla."

Başımı sallıyorum, titreyen nefeslerim camı buğulandırırken elleri vücudumu keşfediyor.

Nate, bileğimi ayakkabısıyla dürterek yana doğru kaydırmamı söylüyor. Daha geniş duruş, dengeyi sağlamak için ona yaslanmamı gerektiriyor.

Elimi arkama uzatıp parmaklarımı yumuşak saçlarının arasına daldırdım. Çenesini hafifçe bükerek bileğime kutsal bir şeymiş gibi bir öpücük kondurdu. Bu sıcaklık, ayaklarının dokunuşlarına kendimi bırakmamı ve bacaklarımı daha da açmamı sağladı.

"İşte bu," diye fısıldadı. "Tam istediğim gibi, geniş. Aynen böyle." Bileğime, sonra da boynuma bir öpücük daha kondurdu, titrememe neden oldu. "Aferin kızım."

Onun övgüleri beni eritiyor. Sıcak, parıldayan bir ısı vücudumun her zerresine yayılıyor ve kaslarım gevşemiş, rahatlamış hissediyor. Nate'in vücudunun ağırlığımı tamamen emmesine izin veriyorum. Hiçbir erkek benimle böyle konuşmamıştı. Bu sadece iltifat değil; hayranlık ve arzuyla karışık bir onay. Birinden bunu hissetmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Parmakları çıplak kalçamın kıvrımında geziniyor, bacağımın kıvrımındaki hassas deriye doğru, daha aşağıya, gittikçe aşağıya iniyor.

"Renk mi?" diye soruyor.

Aklım hatırlamaya çalışıyor. "Pembe."

Kesinlikle pembe.

Sanki Nate bütün şehrin önünde beni sahipleniyor, kime ait olduğumu söylüyor.

O.

Sadece bunu düşünmek bile beni mest ediyor. Tüm mantıklı düşünceler uçup gidiyor, geriye sadece bu hissin ne kadar güzel olduğu kalıyor. Tüm endişelerim ve şüphelerim kayboluyor. Bedenim gevşiyor ve esnekleşiyor, Nate'in bana verdiği her şeyi kabul ediyor.

Belki sonsuza dek sürmez ama bu gece Nate'inim ve o da bunu herkese göstermekten çekinmiyor.

Nate saçımı bıraktı, böylece başım omzuna yaslanabildi. Parmakları iç çamaşırımın üzerinde gezindi, ıslak kumaşın üzerinden kıvrımlarımı takip etti. Ağzım açık kaldı ve nefesim kesildi.

"Kendini mükemmel hissediyorsun." Girişimden klitorisime ve tekrar girişe kadar okşayarak sinirlerimi alevlendiriyor. "Benim muhteşem kediciğim."

Kalçalarım dönüyor, karın kaslarımı onun sert eline sürüyorum. İnanılmaz derecede iyi hissettiriyor. Normalde, düşüncelerim saniyede milyonlarca mil hızla akar, her zaman sırada ne olduğunu düşünürüm. Şimdi ise her şey sessizleşmiş ve karanlık olmuş gibi. Bedenim ve zihnim aynı güzel enerjiyle dolup taşıyor.

Nate'in eli beni bıraktığında, yüksek sesle inliyorum. "Durma!"

Karanlık bir şekilde kıkırdadı ve külotumun kumaşını kenara çekerek beni serin havaya maruz bıraktı. Kalçalarım öne doğru yuvarlandı ve çıplak vajinamı eline bastırmaya çalıştı.

"Ah yavrum, o güzel gözlerin geriye doğru kaydığını görene kadar durmayacağım."

İki iri parmak klitorisimi okşadı ve vücudumda bir sıcaklık dalgası yayıldı. Vücudum aynı anda hem gergin hem de gevşek hissediyordu. Tekrar okşadı ve inledim. Kahretsin, utanç verici derecede yüksek bir iniltiydi. Tekrar inlememek için elimi ağzıma kapattım.

Nate arkamdan homurdandı. "Öyle değil. Benim için inlemeni duymayı çok seviyorum. Kendini tutma. Hadi bakalım, yavrum, benim için mırıldan."

Klitorisimi okşadı, bu sefer biraz daha sert bastırdı. Derin bir iç çektim ve o da onaylarcasına kısık bir homurtu çıkardı. Sabırla benimle oynadı, neyi sevdiğimi anlamak için denemeler yaptı. Basıncı tam istediği gibi ayarladığında, tekrar inledim. Bu sefer kendimi tutmadım.

"Tanrım, Nate, evet!"

Hiç beklemeden, kalın bir parmağını derinlere doğru içime soktu ve ben donakaldım. Hoş olmayan bir his değildi bu; inanılmaz bir histi. Sadece, uzun zamandır vibratörümünden başka hiçbir şey içime girmemişti ve şimdi patronumun parmağıyla beni becermesine izin mi veriyorum?

Nate'in gerginliğimi hissettiğini biliyorum çünkü boynuma sürtünüyor. "Renk ister misin, yavrum?"

"Pembe."

"Mmmmm," diye inledi bana doğru.

Dişlerini hafifçe kulak mememe sürtüyor. "Lütfen, size ne kadar minnettar olduğumu göstermeme izin verin. Sizi mutlu etmeme izin verin."

Her kelime, yaptığımız şey hakkındaki şüphelerimi ortadan kaldırıyor. Bu işte yalnız değilim. Belki yanlış ama eğer Nate'in bana dokunmasına izin vererek onu memnun ediyorsam... tam olarak yapmak istediğim şey bu. Onun her övgüsünü özlüyorum. Direncimi bırakıyorum ve kaslarımı gevşetmeye zorluyorum.

"İşte bu kadar. Sadece rahatlayın ve kontrolü bana bırakın."

Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Kollarını bana sararak dengemi sağlarken ve kulağıma müstehcen övgüler fısıldarken, her şey bir anda parazite dönüşüyor. Nate'in bedenimin kontrolünü tamamen ele geçirmesine izin veriyorum ve o da beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Parmağının sık itişleriyle beni becermeye başlıyor, içimde gözlerimi bulanıklaştıran bir noktaya dokunuyor.

Başparmağıyla klitorisime bastırdığında, cama doğru kasıldım.

Kalçamdan tutarak beni cama yasladığı yerden elini kaldırıp parmaklarını nazikçe boğazımın etrafına yerleştirdi. Dokunuşu sıcak ve sahipleniciydi, ama sıkıştırıcı değildi.

"Hâlâ pembe mi?"

İnleyerek başımı salladım.

"Güzel, benimle birlikte nefes al, Yavru Kedi. İçeri..."

Bacaklarımın arasında yaptığı şey yüzünden derin nefes almakta zorlanıyorum, ciğerlerim titriyor ama deniyorum.

"Tut," diye emretti ve boğazımı hafifçe sıktı, boynumun yanlarına öyle bir baskı uyguladı ki kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atmaya başladı ve bacaklarımın arasında nabız daha da şiddetlendi.

"Ve dışarı," diyor boğuk bir sesle, tutuşunu gevşetip elini köprücük kemiğime koyarken. "Kahretsin, benim için çok ıslaksın, Yavrum."

Sağ kulağımın hemen altındaki noktayı emiyor ve beni dayanabileceğim sınırın eşiğine getiriyor.

"Sanırım bir parmak daha alabilirsin, Yavru Kedi," diye mırıldandı.

Konuşma yeteneğim olmadığı için anlaşılmaz bir şekilde inliyorum. O da ikinci parmağını dar vajinama sokuyor ve inliyor. Göğsünün titreşimlerini sırtımda hissedebiliyorum.

"Ne kadar açgözlü bir kedi yavrusu." Sesi gergin çıkıyor, bu da içimde bir memnuniyet duygusu uyandırıyor. Nate de benim kadar bundan etkilenmiş durumda.

Kalçaları bana sürtünüyor, sertleşmiş penisini parmaklarıyla kullandığı aynı ritimle kalçalarımı sürtüyor. Camın üzerine yaslanıyorum, vücudumu tamamen ona bırakıyorum.

"Renk mi?" diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Pembe."

Artık beni kimin gördüğü umurumda değil.

Bırakın da benim Nathaniel Walsh'a ait olduğumu düşünsünler.

Bu o kadar kötü mü olurdu?

"Ellerini cama koy, Yavru Kedi," diye emretti, nefesi yanağımın yanındaki yüzeyi buğulandırıyordu. "Gözlerini yukarı kaldır. Bana ne yaptığını izle."

Arkamda yansımamı görüyorum. Gözleri kısılmış, yüzü açlıkla dolu bir arzuyla gevşemiş; bana sürtünürken parmaklarının hızını, başparmağının klitorisime uyguladığı baskıyı artırıyor ve aman Tanrım...

Keyfim gittikçe artıyor, aşağıda uzanan şehrin ışıkları geceye doğru yükselirken parıldayan soyut bir görüntüye dönüşüyor.

"Aman Tanrım, Nate!" diye çığlık attım orgazmım beni ansızın yakalarken. İç duvarlarım onun parmaklarını emerken, binlerce parıldayan parçaya ayrıldım.

Ben tekrar kendime gelirken beni tutuyor, hâlâ içimde olan, hâlâ hareket eden parmaklarıyla beni yukarıda tutuyor, içimden her damla zevki sıkıp çıkarıyor. Diğer eli karnımda, kollarında titreyip paramparça olurken beni kendine doğru bastırıyor.

"Kedicik, yapmam gereken bir şey var—"

Söylemek üzere olduğu şey bir kapı çalmasıyla yarıda kesildi. Gözlerimi kırıştırdım—bu bizim kapımız mıydı? Kim olabilirdi ki—

"Kahretsin," diye mırıldandım aniden gerçekliğe dönerken. "Oda servisi sipariş etmiştim."

Otel personeli tekrar kapıyı çaldı. Nate parmaklarını çekti ve benden uzaklaştı. Ona bakmak için döndüğümde kaşlarını çatmıştı. Gözleri buz gibiydi ve bana bakmıyordu bile. Pişmanlığın dalga dalga ondan yayıldığını hissedebiliyordum.

Ona bakmaya tahammül edemiyorum.

Aman Tanrım. Az önce ne oldu?

Az önce ne olmasına izin verdim?

Elbisemi aşağı çekerek, akşam yemeğimizi almak için aceleyle kapıya koştum. Çantamdan çıkardığım nakit parayla gülümseyen görevliye bahşiş verdim—parayı UPS'e geri ödeyeceğim—sadece şimdi gitmesi gerekiyor. Hemen şimdi.

Oda servisi arabasını içeri ittiğimde Nate mutfakta ellerini yıkıyordu. Ellerini bir havluyla sildi ve bana anlam veremediğim bir bakış attı.

Belli ki, kontrolünü kaybetti. Birleşmenin kötü sonuçlanmasından dolayı kendimi kötü hissetmemi istemedi, ama işler çok ileri gitti. Midem buz gibi oldu.

Sorunları düzeltin. O sizi tamamen dışlamadan önce düzeltin.

"Çok üzgünüm Nate. Ben öyle biri değilim. Yani, ben böyle şeyler yapmam."

Başını salladı. "Hiçbir yanlış yapmadın."

Tanrım, ben ne yapıyorum? Nathaniel Walsh gibi bir adam için hiç kimse olmamalıydım.

Peki o zaman neden kendimi bu kadar anlaşılmış hissediyorum?

"Evet, yaptım." Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve o fark etmeden önce onları silmeye çalıştım. "Profesyonel bir ilişkimiz var ve ben sınırı aştım."

Nate bana doğru yürüyecekmiş gibi kıpırdanıyor ama kendini durdurup tekrar yerine oturuyor. Geniş omuzları kaskatı. İçimdeki aptalca, umutlu bir ses onun teselli edici bir şey söyleyebileceğini düşünüyor.

Ne yani, sana yine "güzelim" ve "kedim" mi diyeceğim?

Belli ki beni o şekilde istemiyor. Neden istesin ki? Gidip istediği kadını bulabilir. Beni özel kılan ne?

İyimserliğimi korumak tamamen imkansız hale geliyor ve geriye kalan ne varsa utancımın çamuruna karışıp gidiyor. Yumruğumu sıkıyorum, tırnaklarımı avucuma saphıyorum. Zaten Nate'in bugün beni iki kez sakinleştirmek zorunda kaldığı noktaya geldim. Eğer duygularımı kontrol

altına almazsam, gerçekten de asistan olarak bir yük olduğuma karar verecek.

Zoraki bir kahkaha attım. "Çok utanıyorum. İşleri çok ileri götürdüm ve bu işi tehlikeye atmak istemiyorum. Belki de bunu hiç yaşanmamış gibi unutmalıyız."

Lütfen.

Cevap vermeden önce kapıya bir kez daha vuruldu. Bu sefer kimin olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Nate kapıya baktı, yüz ifadesi daha da donakaldı.

Keşke ne düşündüğünü bilseydim. Ona işinin bittiğini, rahatladığını söyledim, değil mi?

"İşin için endişelenme." Sesi buz gibi soğuktu. "Bu gece olanlar benim hatam. Bir daha bunun hakkında konuşmayacağız."

Ellerini birbirine sürerek sanki tüm konuşmayı silmeye çalışıyor. Kapıyı açmak için yavaşça yürürken bana bir bakış bile atmıyor.

Kim olduğunu görmek için beklemedim. Bunun yerine, odama doğru neredeyse koşarak gittim ve kapıyı arkamdan sertçe çarptım. Elbisemin askısı hala omzumda gevşek duruyordu. Sinirli bir homurtuyla elbiseyi üzerimden çıkarıp yere fırlattım. O şeyi bir daha asla giymeyeceğim—açıkçası, uğursuzluk getiriyor.

Pijamalarımı giyip Kindle'ımda saçma sapan bir kitap okurken akşam yemeği yemediğimi fark ediyorum. Ama çelik gibi bakışları ve sihirli parmakları olan huysuz milyonerlerden güvende olduğum bu odadan asla çıkmayacağım.

Hayır, yarın bizi havaalanına götürecek şoför gelene kadar tekrar dışarı çıkmayacağım.

Ryan, karo yedili ve beşliyi masaya fırlattı ve bana sırtıttı. "Flush, bebeğim."

Kahretsin. İki tane kraliçe kartıyla kaybettim.

İki haftada bir yaptığımız poker gecelerinin çoğunda, en iyi oyuncu olma yarışında oluyorum. Ama bu gece berbat oynuyorum.

Luke kısık bir ıslık çaldı. "Bunu beklemiyordun, Walsh?"

Homurdanarak kartlarımı masaya bıraktım. Masadaki olası floşu görmeliydim. İsteksizce fişlerimi Ryan'a doğru ittim. O da önündeki zaten sallanan fiş yığınınına ekledi, gümüş yüzükleri ışıktaki parıldıyordu. Sonra elinde bir shot bardağı tutuyordu, Dünya Poker Serisi bileziği ışıktaki parıldıyordu.

"Beni doldurun!" diye emrediyor.

Profesyonel bir poker oyuncusu olarak Ryan, hepimizin canını okuyabilecek yeteneğe fazlasıyla sahip. İşleri daha heyecanlı hale getirmek için alkol kısıtlaması getirmek zorunda kaldık. Bir eli kazandığında bir kadeh içiyor. Yoksa tam bir katliam olurdu.

Luke, üzerinde etiket bulunmayan, kehribar renginde bir şişe çıkarıyor. "İşte. Twisted Devil için üzerinde çalıştığım yeni bir karışım. Geleneksel meşe fiçisinde olgunlaştırmayı kiraz ağacıyla birleştirdim..."

Ryan, sözünü bitirmeden atışı geri püskürtüyor ve Luke yüzünü buruşturuyor.

"Bu gerçekten kaliteli bir karışım! Bunu yavaş yavaş yudumlamanız gerekiyor."

"Öyleyse neden küçük bir bardakta doldurdun?" diye yanıtlıyor Ryan.

"Bütün açıklamalarımı dinlerseniz, bunun sıradan bir viski olmadığını anlarsınız diye düşündüm."

Beau elini kaldırır. "Doğrusu Ryan, Pappy Van Winkle'dan Evan Williams'a kadar her şey hakkında şiirsel ifadeler kullandığını duyduk."

"Çünkü Evan Williams Bottle-in-Bond burbon viskisi, olması gerekenden çok daha iyi," diye mırıldandı Luke, kollarını kavuşturarak.

Luke, en sevdiğim viski markası Twisted Devil'in baş damıtıcısı. Benim hissem sayesinde Luke, arka bahçesindeki damıtımevini Kanada'nın en hızlı büyüyen içki markası haline getirmeyi başardı. Ama onunla okulda tanıştım. Burslu, büyük hayalleri olan ve ağzından bir şey çıkmayan bir öğrenciydi.

Ben olmasaydım diğerlerinin hiçbirini birbirini tanımazdı. James'le de hazırlık okuluna gittim ve Beau ile arkadaş oldum çünkü babam hâlâ UPS'in başındayken ailesi yemek kamyonlarını eski UPS binasının hemen önüne park ediyordu.

Beau, onların izinden giderek, on sekiz yaşında ebeveynlerinin yerini aldıktan sonra seyyar yemek arabasının penceresinden sattığı el yapımı hamburgerleriyle bir hayran kitlesi oluşturdu. Terrace'a yatırım yapana kadar her kuruluşunu biriktirdi ve sonunda şehir genelinde bir gece kulübü zinciri ve birkaç üst düzey restoran daha açarak işletmesini genişletti.

Ryan'ın babası benim babamın avukatıydı ve ben on altı yaşına girdiğimden evden ayrılana kadar her yazımı Cayman Adaları'ndaki babasının yatında geçirdik. Dürüst olmak gerekirse, ilk başta adamdan hiç hoşlanmıyordum ama zamanla ona alıştım. Herkesin işine burnunu sokan azgın bir adam olabilir ama aynı zamanda tanıdığım en sadık insan. Hepimizin artık özel şoförleri ve araba servisleri olmasına rağmen, hâlâ rastgele bir şekilde havaalanına gelip 'şartlı tahliyeniz kutlu olsun' yazan bir pankartla bizi karşılayan kişi o.

James, Luke'tan kartları alıp makine hassasiyetiyle dağıtıyor. Elime bakarken yüz ifademi sakın tutuyorum. Üç ve dokuz, oldukça kötü bir dağıtım. Bir kez olsun buna minnettarım. Bütün gece odaklanmakta zorlandım ve bir tur kenarda oturmak rahatlatıcı olacak.

New York'ta Cat ile ilgili bir hata yaptım. Yaptığımı biliyorum. O zamandan beri kendimi bunun için suçluyorum. Ne zaman en savunmasız anında olsa, bir şekilde araya girmenin yolunu buluyorum.

Bir yönetici tarafından utanmazca cinsel tacize uğradıktan saatler sonra, onu bir pencereye doğru itip eteğini yukarı çekerek parmaklamaya başladım. Kahretsin, eğer kimse bizi bölmeseydi daha da kötüsünü yapardım.

Pişman olduğumu biliyorum. Oda servisi kapıyı çaldığı anda yüzünden anladım. O anın büyüüne kapıldı, iyi hissettiren şeyin peşinden koştu. Ama orgazm sonrası berraklığında bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu gördü. Bunu konuşmamış olsak da, bir ilişki aramadığımı bildiğinden şüpheleniyorum.

Felaketle sonuçlanan seyahatin üzerinden üç hafta geçti ve onu her gördüğümde hâlâ bir suçluluk duygusu hissediyorum. Birkaç günlüğüne kendi ofisimden uzaklaşmak, bir nebze de olsa kaçmak için bilerek iş seyahatleri planlıyorum. En azından bu, bir süredir gözümde olan Edmonton Security şirketini satın alma sürecini hızlandırdı.

İşime eskiden olduğundan daha az önem veriyor olsam bile.

Boş zamanlarımda stratejiler düşünmek yerine, onu orgazma ulaştırdığımda çıkardığı sesleri hayal ediyorum.

Beau, düşüncelerimi bölerek, "Hey Nate, katılıyor musun yoksa katılmıyor musun?" diye sordu.

Yukarı baktığımda, bahsini atmayan tek kişinin ben olduğumu fark ediyorum. Kartlarımı masaya atıyorum. "Ben çekiliyorum."

James dirseğıme dürterek, "Ne oldu sana? Bütün gece dalgınsın." dedi.

Kahretsin. James aramızdaki en sessiz ve açık ara en gözlemci olanı. Ama aynı zamanda tanıdığım en soğuk ve bazen en acımasız herif, bu yüzden eğer o soruyorsa, haklı olarak endişeleniyor demektir.

"Önemli değil," dedim hızla.

"Bir kız çocuğu," diyor Ryan. "Toronto Çay Partisi'ne göre New York'ta bir kadınla çok samimiymişsin."

"O lanet olası dedikodu blogunu mu okudun?" diye alaycı bir şekilde sordum.

"Kesinlikle, yapıyorum!" Ryan sandalyesine yaslandı, ellerini başının arkasına koydu, hiç utanmadan. "Kim yazıyorsa yazsın, bizim hakkımızda hikayeler yayınlamaya takıntılılar. Çok komikler."

"Bunların çoğu saçmalık," diyor Luke.

"İşte bu yüzden komikler. James'in kokain etkisi altında Margot Robbie ve Jennifer Lawrence'ı üçlü bir ilişkide hamile bıraktığını okumak kadar pazartesi günümü neşelendiren bir şey yok."

James gözlerini devirdi. "Saçmalık. Jen ve Margot, Sequel için bir filmde başrol oynuyorlar. Bir dangalak iş yemeğinde gizlice fotoğraflarımızı çekti ve birdenbire Toronto'daki dedikodu camiasının tek konuştuğu konu bu oldu."

"Gördün mü? O da okuyor!" Ryan, James'i işaret etti.

"Hayır, öyle değil," diye soğuk bir şekilde yanıtlıyor James, tıpkı Toronto Tea'nın ona taktığı 'Kötü Adam' lakabına uygun olarak. "Halkla ilişkiler sorumlum, benim hakkımda yazan herkesten gazete kupürlerini topluyor. Bu işin gereği."

"Peki, o kadın kim?" diye soruyor Luke. Ona ters ters baktığımda omuz silkiyor. "Ne? Bunca hazırlıktan sonra merak ediyorum işte."

Dört çift göz bana dikilmiş durumda. Hain James bile hafifçe ilgilenmiş gibi görünüyor. Cevap vermeyi daha fazla ertelemeye kalkarsam, beni daha da sıkıştıracaklar.

"Terrace Steakhouse'da garsonluk yapan Caitlin Daniels'ı tanıyor musun?" Viskimi yudumlarken ilgisiz görünmeye çalışıyorum. "Benimle kaldığı sırada iş aramasından bahsetmiştik ve onu asistanım olarak işe aldım. Bu yüzden bizi birlikte gördün. Heyecan verici bir şey yok."

Beau, "Ama onun bir işi var," diyor. "Benimle çalışıyor. Eminim ki az maaş almıyor."

"O çok iyi bir insan. Kazancının neredeyse yarısını gönüllü olarak çalıştığı evsizler barınağına bağışlıyor."

Ryan kahkaha atarak, "Yani o aslında bir azize ve senin için fazla iyi biri," dedi.

Gözlerimi kısarak, "Ben onun patronuyum." dedim.

"Demek ne kadar çekici olduğunu fark etmedin," diyor Beau. Ona kaşlarını çattığımda sırtıyor. "Ne? Ben de onun patronuyum ama bu benim gözlerim olmadığı anlamına gelmiyor. Kedinin güneş gibi bir havası var, biliyor musun? Hep gülümsüyor. O kocaman ceylan gözleri ve daha da büyük bir kalbi var, ama kedinin pençeleri de olduğunu anlayabiliyorum, değil mi? Adamım, tam senin tipin."

"Belirli bir tipim yok."

"Lütfen, hepimizin zevkleri farklıdır," diyor Ryan. "James kalbi olmadığı için buz kraliçelerinden hoşlanıyor, Beau komşu kızı istiyor ama ilişkiye girmek istemiyor, Luke ise meydan okumayı seviyor. Kendi seviyesinin üstünde biri. Biraz ateşli biri. Öyle değil mi Luke?"

Luke cevap vermeden önce James, "Peki, senin tipin ne?" diye sorar.

Ryan gülümsüyor. "Seksi kızlar. Her türden. Zihnim açık. Ve eğer Cat'i istemiyorsanız, belki bir deneme yaparım."

Beau ile birlikte aynı anda "Hayır" dedik ve Ryan da sahte bir teslimiyetle ellerini kaldırdı.

"Pekala, peki. Hadi oyuna geri dönelim de bütün fişlerini alayım."

Diğer üç adam el ele tutuştuğunda, James bana doğru eğildi.

"Söyleyin bakalım," diye mırıldandı. "Siz ve asistanınız, orada ne yaptığınızdan emin misiniz?"

HAYIR.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Bunu sesli söylememe bile gerek yok. James cevabı yüzümden anlıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Dikkatli ol Nate. İleride tehlike var."

"Bunu çok iyi biliyorum," diye mırıldanıyorum.

"Hey, merhaba, kedi, dünyada mısın?"

Bakımlı bir el, yüzümün önünde parmaklarını şıklattı. Gözlerimi kırıştırdım ve bilgisayar ekranımdan yaklaşık iki santim uzakta oturduğumu, tamamen önümdeki elektronik tabloya odaklandığımı fark ettim. Başımı kaldırıp baktığımda, ofis müdürü Susie'nin masamın önünde durduğunu gördüm.

"Ah, merhaba," dedim mahcup bir şekilde.

"Başını kaldırman tam bir dakika sürdü." diye gülüyor. "Bu kadar geç saatte neyle bu kadar çok uğraşıyorsun?"

"O kadar da geç değil, daha—" Bilgisayarımın saatine baktım ve şaşkınlıkla kalakaldım. "Saat neredeyse yedi! Konferans programına o kadar odaklanmışım ki, farkına bile varmadım."

"Bu yarın da bekleyebilir," diyor elini sallayarak. "Gerçekten buradan gitmelisiniz."

"Acil olmadığını biliyorum, ama bugün bitirmek istedim."

Susie kaşlarını kaldırdı. "Son üç gündür geç saatlere kadar çalışıyorsun. Nate seni çok mu zorluyor? Biliyorum, Edmonton'daki o firmayla olan satın alma işlemine odaklanmış durumda, ama senin de bir hayatın olmalı. İhtiyacın olursa onunla konuşabilirim. O surat asmasından korkmuyorum."

Buna gülmeden edemiyorum. "Belki de tek korkan sensin. Ofisteki herkes ondan çok korkuyor."

“Lütfen. Nate Walsh daha gençken beri bu ofiste çalışıyorum. Babası vefat etmeden önce onun yanında çalıştım. Kısacası, eskiden okul gezisi izin belgelerini imzalatmak için buraya gelen birinden korkamazsınız.”

"Merak etmeyin, Nate benden geç saate kadar kalmamı istemedi. Sadece biraz daha iş yapmak istedim."

New York'taki her şeyden sonra, ofiste kendimi ekstra zorluyorum. Bir önceki günün işlerini gözden geçirmek için erkenden geliyorum. Gün, hafta ve gelecek ay için yapılacaklar listesi yapıyorum ve öne alabileceğim her şeyi yapıyorum. Her gün, ofisteki herkesin ne yaptığını anlamak için yeni bir iş arkadaşımınla sohbet etmeye özen gösteriyorum.

Sanki prim, terfi ve köşe ofis istiyormuş gibi çalışıyorum.

Çünkü bu işi para için kabul ettiğimi, Nate'e yakın kalmak için bir bahane olarak görmediğimi kendime kanıtlamam gerekiyor.

Özellikle de ilişkimiz hiç bu kadar garip olmamıştı. New York'tan döndüğümüzden beri, ikimiz de neredeyse aşırı derecede nazik davrandık. Yani, birbirimizden kaçınmadığımız zamanlarda. Masam tam kapısının önünde olduğu için bunu yapmak hiç kolay değil.

“Çok geç kalma sakın,” diyor Susie. “Senin gibi güzel bir genç kızın, elektronik tablo doldurmaktan daha iyi işleri olmalı. Nate senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı.”

"Şans, kumar makineleri içindir," diyorum ona. "Ben kafeinle ve kendi uyku düzenime saygısızlıkla yaşıyorum."

O kıkırdadı ve başını salladı.

"Yakında gideceğim," diyorum ona, apaçık bir yalan söyleyerek.

Susie asansöre doğru yürüyor ve beni ofiste, birkaç temizlik görevlisi dışında, yalnız bırakıyor. İçimden bir ah çekip sandalyeme yaslanıyorum.

Doğrusu şu ki, Terrace'ta veya sığınakta ek vardiya alamadığım her gece bilerek ofiste geç saatlere kadar kalıyorum. Kendimi meşgul tutmam gerekiyor, çünkü aksi takdirde tek yapacağım şey Nate'i düşünmek olacak. Gerçekten acınası bir durum. Işıltılı bir şehre bakarken bana muhteşem bir orgazm yaşıyor ve birdenbire onu düşünmeyi bırakamıyorum.

Ve onu hayal etmek.

Her gece uykuya daldığımda, Nate bana iğrenç şeyler yapıyor. Daha önce hayal bile edemediğim cinsel eylemler. Bütün bunlar olurken, kulağıma fısıldayarak ne kadar iyi bir kız olduğumu söylüyor ve beni inlemeye itiyor.

Uyandığımda külotum sıırılsıklamdı.

Onu düşünmediğim zamanlarda bile sürekli adını duyuyorum. Sadece UPS ofisinde değil. Barınaktaki herkes onun bağışlarının ne kadar önemli olduğunu anlatıyor. Ciddi söylüyorum, sanırım Minnie onun için bir türbe inşa etmeye hazırlanıyor.

Nate artık barınağı finanse ettiği için, her kuruşumu bağışlamak zorunda değilim. Kendim için biraz para biriktirme zamanı geldi. İyi plan yaparsam, belki de önümüzdeki yıl içinde hep hayalini kurduğum Paris gezisini bile yapabilirim.

Parmaklarımı Eyfel Kulesi figürünün kenarında gezdiriyorum. Pippa'yı da yanımda götürmek daha da eğlenceli olurdu. Belki ona uçak biletleri bile alabilirdim. Pippa'nın annesi zengin biriyle evlenmiş olsa da, Pippa'ya o paranın hiçbirini beklememesi gerektiğini çok açık bir şekilde belirtmişti. Pippa'nın üvey babasının kötü biri mi yoksa annesinin sadece korumacı mı olduğunu bilmiyorum. Her iki durumda da, Pippa'nın tasarruf hesabı benimkinden çok daha büyük değil.

Bir anlık dürtüyle, iki kişi için Paris'e uçak bileti fiyatlarını Google'da aradım. Fiyatları görünce gözlerim faltaşı gibi açıldı. Ciddi anlamda, kim bu kadar parayı karşılayabilir ki?

Nate'in ofis kapısı aniden açılıyor ve adam dışarı çıkıyor. Sanırım ben fotokopi çekerken içeri girmiş olmalı. Kravatı yok ve fildişi rengi gömleğinin üst düğmesi açık, ama bunun dışında her zamanki gibi kusursuzca ütülenmiş ve bakımlı. Her adımını uzun ve emin; kendine ve dünyadaki yerine tamamen güvenen bir adam.

Gözleri benimkilerle buluşana kadar. Bir an duraksadı, aniden durdu ve bir adım geriye sendeledi. Bu o kadar şaşırtıcı derecede insaniydi ki, ona en ufak bir gülümseme vermekten kendimi alamadım.

Ve işte böylece, birbirimizi görmezden gelmeyi bıraktık.

"Çok uzun zaman önce ayrıldığını sanıyordum," diyor.

"Önümüzdeki dönem için konferans programınızı tamamlamak için kaldım. Planladığımdan biraz daha uzun sürdü."

"Bunu yapmanıza gerek yoktu."

Omuz silkiyorum. Kollarını kavuşturuyor ve kaslarının ceketinin kumaşını nasıl gerdiğini fark etmeden edemiyorum. Fırsatım varken kollarını hissetmeliydim. Gözlerimi kapatırsam, oteldeki hissi hala hatırlayabiliyorum; kollarını bana dolamış, eteğimin ucunu yukarı çekmişti ve—

Alt dudağımı sertçe ısırıyorum. İş yerinde, Nate tam karşımda dururken, kendimi bu fantezilere kaptırmamalıyım.

Normal. Normal bir şey söyle.

“Sen de geç saate kadar kalıyorsun.” Kibar, ilgili ve ona bir ağaç gibi tırmanmak istediğime dair hiçbir ima olmadan konuşmaya çalışıyorum. Umarım işe yarıyordur.

Nate'in gözleri eğlenceyle parladı. "Şirketin sahibi benim. Bütün gece burada kalmam daha mantıklı. Ayrıca, Edmonton Security'nin satın alınması için yapılması gereken çok şey var."

"Kimdi bunlar yine?" diye soruyorum, cevabı zaten biliyor olsam da. Sadece biraz daha konuşmasını dinlemek istiyorum.

"Ticari alanlarda uzmanlaşmış orta ölçekli bir güvenlik firması. Bir süredir onları takip ediyordum, ancak sahibi satmaya yanaşmıyordu."

"Sonunda pes etmek zorunda kaldı. Nate Walsh her zaman istediğini elde eder, değil mi?"

Ses tonum şakacıydı ama yüz ifadesi birden karardı. Neredeyse öfkeli görünüyordu.

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle cevap veriyor. "Yakın bile değil."

Ne demek istediğini sormadan önce midem guruldadı. Hem de çok yüksek sesle.

"Sen miydin?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Sanırım biraz acıktım."

Hain midem tekrar guruldadı ve düzeltti: Çok açım. Nate'in ağzı somurtkan bir ifadeye büründü.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye soruyor.

"Öğle yemeğinde bir muz yedim sanırım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kaşlarını daha da çattı. "Kesinlikle öyle. Akşam yemeği sipariş ediyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin—"

"Evet, öyle yapıyorum. Bu UPS'in politikası. Bir çalışan iş yerinde geç kaldığında, yemek masraflarını karşılıyoruz." Telefonunu açıyor, muhtemelen bir restoran uygulamasına giriyor. "Ne yemek istediğinizi söyleyin yeter."

Ağzım cevap vermek için açılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Beynim tamamen boşalıyor.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda.

Kaşlarını çattı. "Mutlaka bir tercihiniz olmalı. Pizza, taco, suşi..."

Birini seçemiyorum bir türlü. Sanki üç tane aynı mavi tonunu gösterip hangisinin favorim olduğunu soruyor gibi. Ah, beynimde neler olup bittiğini çok iyi biliyorum. Karar felci. Çok çalıştığım da hep başıma geliyor. Gönüllülük ve birden fazla işte yüzlerce küçük karar vermek zorunda kalmak, beynimde birikiyor. Sanki yazılımım bilgiyle aşırı yükleniyor ve çöküyor. Kendim için karar verme alanım kalmıyor.

Bunu açıklamak zor ve o kadar uzun zamandır sessiz kaldım ki Nate bana deliymişim gibi bakıyor.

Ona gülümsemeye çalışıyorum ama dudaklarımın kenarları kıpırdamıyor. Tanrım, bir şey söylemeliyim. Bunu büyük bir mesele haline getirmek istemiyorum. Tanrı aşkına, akşam yemeğinde ne istediğimi seçemiyorum. Nate'in gözlerindeki gerçek endişeyi görebiliyorum.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor. "Görünüşünüz—"

"Benim yerime karar verebilir misin?" diye patladım. "Yemek konusunda seçici değilim. Ciddi söylüyorum, bana ne istersen getir."

Gözleri hafifçe açıldı. "Tamam."

Telefonuna bir şeyler yazmaya başladı. Ben de bilgisayarına geri döndüm, sanki ilginç bir şeye odaklanıyormuş gibi yaptım, oysa kafam tamamen parazitlerle doluydu. Az önce nasıl paniklediğimi kabul etmek çok utanç vericiydi.

"Yemekler yolda," diyor Nate. "Hazır olunca size haber vereceğim."

Başımı salladım ve sonunda ofisine geri döndü. Kapıyı aralık bıraktı, bana bir nebze mahremiyet sağladı ama gerekirse onu aramamı da kolaylaştırdı. Çok düşünceli bir davranış.

Şimdi benim hakkımda ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Panik atağı da sayarsak, Nate benim soğukkanlılığımın bozulduğunu ikinci kez görüyor. Çaresiz ve kırılgan olduğumu düşünüyor olmalı. Yani, hangi yetişkin kadın akşam yemeğinde ne istediğine bile karar veremez ki? Neden benimle birlikte olmak istesin ki?

Belki geçmişte panik atak geçirmişimdir, ama son birkaç yıldır daha nadir hale geldiler. Şimdi, karar verme felci veya tekrarlayan eleştirel düşünceler gibi daha hafif şeyler daha sık yaşanıyor. Ama neden sürekli Nate'in önünde oluyorlar anlamıyorum.

Çünkü onun yanında kendimi güvende hissediyorum.

Acaba sebebi bu mu? İçimdeki bir parça, ne olursa olsun bana bakacağını biliyor mu? Ama o benim için hiçbir şey ifade etmiyor; sevgilim değil, hatta hiç birlikte dışarı bile çıkmadık. O benim patronum.

Kendimi daha sakin hissettiğimde, yüzüme soğuk su serpmek için banyoya gidiyorum. Keyifli ve neşeli bir yemek arkadaşı olmaya kararlıyım. Artık panik yok. Yemeğimi yiyeceğim ve normal davranacağım.

Masama geri döndüğümde Nate'in ofis kapısı açıktı.

"İçeri gelin," diye sesleniyor içeriden. "Çünkü gözetim olmadan yemek yiyebileceğinize güvenilemeyeceği açıkça belli."

Gözlerimi devirip içeri girdim. Nate, karartılmış bilgisayar monitörleri dışında masasını boşaltmıştı; monitörleri de kenara itmişti. Masasının karşısındaki boş sandalye, belli ki benim oturmam için ayrılmıştı.

Beklediğim gibi açık bir paket yerine, iki dilim pepperoni pizza ve yanında Sezar salatası bulunan bir kağıt tabak buldum. Nate bilmiyor ama tam da ihtiyacım olan şey buydu. Yemekler ağız sulandırıcı derecede güzel görünmekle kalmıyor, kaç dilim istediğime karar vermeme bile gerek kalmıyor.

Sandalyeme kayarak oturdum ve Nate daha oturma fırsatı bulamadan bir dilim pizza kaptım. Gözlerimi kapattım ve erimiş peynirin damağıma çarpmasıyla inledim. Sanırım sandığımdan daha açtım.

"Teşekkür ederim." Ona pişmanlık dolu bir gülümseme gönderdim. "Çok lezzetli."

"Güzel." Kollarını kavuşturup sandalyesine yaslandı. "Bunun tekrar olmasına izin veremezsin, Cat. Kendine daha iyi bakmalısın. Dinlenmen gerekiyor. Eğer yardımcı olacaksa, sorumluluklarını azaltabilirim. Seyahatlerimi Susie'ye devredebilirim."

"Hayır!" Sesim çok yüksek çıktı ve o da başını yana eğerek merakla bana baktı. "Yani, sorun değil. Üstesinden gelebilirim."

"Bu çok fazla, Cat. Kendine gerektiği gibi bakmıyorsun ve bu da bir şeylerin değişmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Belki," diye tereddütle karşılık verdim. "Ama işimi başkasına devretmek zorunda değilsiniz. Bu işi seviyorum. Dürüst olmak gerekirse, düşündüğümden çok daha fazla seviyorum."

"Takvimimi yönetmeyi gerçekten bu kadar ilgi çekici mi buluyorsun?" diye ciddi bir ifadeyle sordu.

Başımı sallıyorum. "Öyle değil. Sadece... Kendimi hiç ofis işinde hayal etmemiştim. Üniversiteyi sadece bir yıl okumuştum ve böyle bir iş için yeterli altyapıya sahip olmadığımı düşünmüştüm. Çok karmaşık olacağını veya başa çıkamayacağım kadar çok detay içereceğini sanmıştım. Ama

kendimi şaşırttım. Ayak uydurmak benim için kolay oldu. Övünmek gibi olmasın ama bence oldukça iyi bir asistanım."

"Mükemmelsin." Gözleri gözlerime dikildi ve iltifata karşılık utanarak başımı eğdim. Bana bir patronun asistanına bakması gerektiği gibi bakmıyor gerçekten. Nate Walsh bana sanki kontrol altında tutmak istediği bir sorunmuşum gibi bakıyor.

Ve beni övdüğünde, bu beni daha da derinden etkiliyor. Biliyorum ki o, herkese öyle kolay kolay övgü yağdırmaz.

Beni övüyor çünkü beni gerçekten görüyor. Bu duyguya bağımlı olabilirim ve bu da onu tehlikeli hale getiriyor.

"İş o kadar da zor değil," diyorum ona. "Herkes yapabilir."

"Bu doğru değil. Kaç tane asistanı işten çıkardığımı biliyor musun? Buradaki hızlı tempoya ayak uydurabilecek birini bulmak kolay değil."

Burun kıvırdım. "Bunun hızlı tempolu olduğunu mu düşünüyorlar? Bir de randevu gecesinde sekiz masaya birden bakmayı denesinler. Bu hiçbir şey değil."

"Eğer hiçbir şey olmasaydı, kendi pizza malzemelerini seçmek için bu kadar yorgun olmazdın." Bana delici bir bakışla bakıyor. "İster iste ister isteme, bazı görevleri senden alıyorum."

İçimden bir ah çektim. "Yapma. İş miktarı makul. Geç saatlere kadar üzerinde çalıştığım programın bitmesine daha bir ay var. Bilerek kendimi çok fazla işle meşgul ediyorum. Aklımı meşgul eden ve dikkatimi dağıtmak istediğim bazı şeyler var."

"Ne gibi?"

Sen.

Ellerin külotumun altında.

Dudakların boynumda.

Elbette, ona bunu doğrudan söyleyemem. Bu yüzden biraz temkinli davranıyorum.

"Annem Şükran Günü için eve gelmem konusunda sürekli ısrar ediyor. Onu yalnız bırakmak istemiyorum ama gerçekten de gitmek istemiyorum."

"Neden olmasın?" Gri gözleri merakla doluydu.

Babam hakkında pek çok kişiye anlatmıyorum. İnsanlar bağımlılık konusunda garip bir şekilde yargılayıcı olabiliyorlar, oysa bu bir hastalık. Tıpkı kanser gibi, kimse bunu seçmez. Babamı olanlardan sorumlu tutan birini duymak istemiyorum; her şeyi düzeltecek bir hap yoktu sonuçta.

Nedense Nate'in bunu yapabileceğini hayal edemiyorum.

“Annemle hiçbir zaman iyi bir ilişkimiz olmadı,” diyorum yavaşça. “Kontrol etmeye alışmıştı; işini, kocasını, evini. Kontrol edemediği tek şey bendim. Benim için en iyisini istiyordu. Doğru okula gitmemi, doğru işi bulmamı, doğru arkadaşlar edinmemi istiyordu. Ama ‘doğru’ tanımlarımız hiçbir zaman uyuşmadı.”

Nate gözlerime bakıyor, sözümü kesmiyor. Bu konuda çok sabırlı. Kendimi uzun zamandır aklıma gelmeyen bir hikaye anlatırken buluyorum.

“Birinci sınıftaki doğum günü partime sınıftaki tüm çocukları davet etmek istediğimi söylediğimde annemin yüz ifadesini hâlâ hatırlıyorum. Kimsenin dışlanmış hissetmesini istemiyordum. Herkesin parka gidip piknik yapmasını, saklambaç oynamasını hayal ediyordum. O ise popüler kızları manikür ve makyaj için davet etmemi istiyordu. Her şey aramızda bir mücadeleydi. Bu yüzden on yedi yaşımdayken evden ayrıldım. Bir lokantada garsonluk yaparak para biriktirdim ve kendi evimi tuttum.”

“Çok gençtin.” Nate öne doğru uzandı ve bir an elimi tutacağını sandım. Ama bunun yerine masanın kenarından bir peçete aldı ve hayal kırıklığımı yuttum.

"Gençtim ama o zamanlar çok inatçıydım."

"O zamanlar mı?" diye meydan okurcasına sorar, dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüşür.

“Tamam, her zaman inatçıydım.” En çok hatırlamaktan nefret ettiğim hikaye kısmına hazırlanırken derin bir nefes alıyorum. “Ama ben gittikten sonra annem tüm suçu babama attı. Babamın her zaman içki problemi vardı ve annem bunu suçladı—oysa benim yanımda içki içmemeye çalışıyordu. Bir hafta sonra gitti ve ona boşanma evraklarını verdi.”

Nate bana uzanana kadar peçetemle sinirli bir şekilde oynadığının farkına bile varmadım. Bu sefer gerçekten elimi tuttu ve başparmağıyla bileğimi nazikçe okşadı. Devam etmem için beni cesaretlendirdi.

“Annem ve ben ikimiz de gittikten sonra babamın durumu daha da kötüleşti. Patronu onu işte votka içerken yakalayınca işten kovuldu. En azından bana öyle söyledi. O zamana kadar eroin kullanmaya başlamış bile olabilir.” Göğsüm sıkışıyor. Şimdi bile, tüm bunların hâlâ ne kadar acı verdiğine şaşırıyorum. “Bundan sonra işler daha da kötüleşti. Evini kaybedene kadar ipotek borcunun olduğunu bilmiyordum. O zamanlar kendi hayatıma odaklanmıştım.”

Nate elimi güven verici bir şekilde sıktı. Ona minnettar bir gülümseme gönderdim, ama gülümsemem zorlamaydı. Bütün vücudum ağırlaşmış, tüm

anılar tarafından ezilmiş gibiydi.

“Sokakta uyurken bile, tek derdi bir sonraki uyuşturucu dozunu almaktı. Annem evine girdiğinde polisi aradı. Satabileceği bir şey çalmaya çalışıyordu ama annem polisi arayınca kaçtı. Onu tekrar görüp görmeyeceğimden emin değildim ama ertesi gece ben uyurken evime girdi. Etrafta bir şeyler karıştırırken duydum, dışarı çıktığımda dizüstü bilgisayarımın fişini çektiğini gördüm.”

Nate kendi kendine küfretti. “Çok korkmuş olmalısın.”

“Önce hırsız sandım. Ama babam olduğunu görünce çok sinirlendim ve çok... çok üzüldüm. O dizüstü bilgisayarı almak için çok çalıştım. Sadece ödünç aldığını, geri ödeyeceğini söyledi ama ben gerçeği biliyordum.”

“O zamanlar bağımlılık hakkında pek bir şey bilmiyordum. Aklıma gelen tek şey ona sert bir sevgi göstermekti. Bu yüzden onu bu konuda eleştirdim. İğneler, uyuşturucu izleri, uyuşturucu parası için sattığı şeyler. Kendi lanet olası evlilik yüzüğü.” Yutkunuyorum. “Korkunç şeyler söyledim. Ona—”

Bu kadar güçsüz ve aptal olacaksan, sokaklarda ölmeyi hak ediyorsun.

Her kelimeyi hatırlıyorum. Beynimde dönüp duruyorlar, bana eziyet ediyorlar. Şimdiye kadar söylediğim en kötü şey, neredeyse beni mahvedene kadar tekrar tekrar aklıma geliyor. Nate'in yumuşak bakışları ve güven veren eliyle bile bunu sesli olarak tekrarlayamıyorum. Sanki bir lanet gibi.

“Ona yardım etmenin tek yolunun bu olduğunu düşündüm. Acımasız olursam belki de bu durumdan kurtulacağını sandım. Sonra ortadan kayboldu,” diye fısıldıyorum. “Ona ne olduğunu bilmiyorum. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu, hatta hâlâ hayatta olup olmadığını bile. Sert sevgi konusunda yanılmışım. Sanırım gerçekten ihtiyacı olan şey şefkat ve anlayıştı. Birinin ona iyi ve mutlu bir hayat yaşamaya ne kadar layık olduğunu hatırlatması.”

“Elinden gelenin en iyisini yaptın, Yavru Kedi.” Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar yumuşak. “Belki de ona yardım etmenin bundan daha iyi bir yolu hiç olmamıştı.”

“Belki. Ama bazen çok acı veriyor.”

Birden Susie'nin daha önce söylediklerini hatırladım.

O vefat etmeden önce babasının yanında çalıştım.

Yüzümden kan çekildi. Nate babasını kaybetmişken ben babamın yasını tutmaktan bahsediyorum. En azından babam hâlâ hayatta olabilir, oysa

Nate'in durumu kalıcı.

“Ah Nate, özür dilerim! Şikayet etmemeliydim, hele baban öyleyken...”

Sözlerim yarım kalıyor. "Ölü" kelimesini söylemek çok kesin bir sonuç gibi geliyor.

“Sorun değil,” diyor Nate. “Bir ebeveynin sizi böyle terk etmesi, farklı bir şekilde olsa bile, muhtemelen aynı derecede acı verici. Neyse, babam bir aziz değildi. Medyada ve iş ortaklarının gözünde görüldüğü gibi değildi hiç. Tamamen farklı bir insandı—”

Boğazını temizleyip başka yöne bakıyor ve bu konuda konuşmayı bitirdiğini anlıyorum. Sormak istediğim binlerce soru var. Babası tam olarak ne yaptı? Nate bu konuda ne hissediyor? Acısı bazen gün ortasında onu vuruyor mu, ne kadar yoğun olduğuna şaşıyor mu—tıpkı benim kendi babam için duyduğum yas gibi, o hala hayatta olsa bile?

Ama onu rahatsız etmek istemiyorum, çok fazla merak edip özel hayatına girmekten çekinmem. Zaten bana her zamankinden çok daha fazla açıldı. Huysuz dış görünüşünün ardındaki Nate'i gördüm ve şimdiden daha fazlasını istiyorum. Hazır olmadan önce çok fazla zorlarsam bunu elde edemem.

“Biraz tatlı yiyebilirim,” diyor. “Bir şey sipariş edeyim mi, yoksa mola odasından kurabiye mi getireyim?”

Bilmiyorum. Aklım bomboş. İlk başta akşam yemeğinde ne istediğimi sorduğunda yaşadığım aynı aptalca karar verme felci.

Kurabiye ister miyim? Zaten çok mu tokum? Bugün mola odasında ne tür kurabiye vardı ki? Bana bir tane alsa bile bitirebilir miyim acaba? İsraf etmek istemiyorum.

Bir şey söylemek.

Bir şey söylemek.

"Şey, ben..."

Gözleri endişeyle kısıldı. Herhalde felç geçirdiğimi düşünüyor.

"Hayır, iyiyim," diye ağzımdan kaçırdım.

Başını yana eğerek yüz ifademi inceliyor.

“Şöyle söyleyeyim... anlatması zor. Ama aslında üç işim var ve sürekli bu kadar çok karar vermek zorundayım. Küçük şeyler, mesela masaya ne zaman hesap vereceğime ya da telefonu sana mı bağlayacağıma karar vereceğime. Hepsi bir araya gelince bunalıyorum ve artık daha fazla karar veremiyorum. Anlatabildim mi?”

Başını salladı. "Öyle."

“Ama bu asla senin başına gelmez.”

Nate kıkırdadı. "Hayır, öyle değil. Ama senin zihninin benimkinden daha meşgul olduğunu anlamaya başlıyorum."

Sesi sıcak ve alaycı. Onu daha önce hiç böyle görmediğimi düşünüyorum. Rahat ve korumasız. Bazı insanlar zayıflıklarını itiraf ettiğinizde susarlar, sanki sizden onlara bakmanızı bekleyeceğinizden korkarlar. Nate tam tersi. Ona zihninin içine ne kadar çok girmeme izin verirsem, o da karşılık vermeye o kadar açık görünüyor.

Pekala, ona tam erişim izni verebilirim.

“Başım adeta bir kasırga gibi.” Alnımı işaret ediyorum. “İş yerinde iyiyim. Sadece kendi kararlarımı vermekte zorlanıyorum. Bazen yatmadan önce okumak istediğim bir kitabı seçmek bile bir saatimi alıyor.” Gergin bir şekilde gülüyorum. “Ve bazı sabahlar sadece bir kıyafet seçmek bile beni bunaltıyor.”

"Gerçekten mi?"

“Dün, kıyafetlerimi seçmesi için Pippa'yı aradım,” diye itiraf ediyorum. “Biliyorum, çok acınası bir durum.”

“Hayır, değil.” Öne eğildi, kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. “Kıyafetlerimi seçen bir stilistim var. Hatta dolabımı bile düzenledi, gömleklerim ve kravatlarım zaten eşleştirilmiş durumda.”

Hayal kurarak iç çektim. "Bu harika bir şey. Birinin senin yerine karar verme işini üstlenmesi... Ciddi söylüyorum, keşke biri bana bir kerecik de olsa ne yapmam gerektiğini söylese."

Nate'in gözleri şaşkınlıkla parladı. "Bunu kastetmiyorsun herhalde."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, yüzümdeki gülümseme kayboldu. Bana neredeyse kızgın gibiydi ve nedenini hiç anlamadım. Ona anlattığım onca şey arasında onu en çok korkutan şey bu muydu?

"Evet, öyleyim," diye fısıldadım.

Aniden masadan geriye doğru çekilip, tam karşımda dikildi. Bu ani hareket karşısında şaşkınlıkla ona bakakaldım.

“Dileklerinin gerçekleşmesine dikkat et,” diye mırıldandı. Benden uzaklaştı, beyaz gömleğinin sırt kaslarını nasıl sardığını görmemi sağladı. Parmaklarım omuzlarında gezinmek, vücudunun hatlarını hissetmek için kaşınıyordu. Tanrım, otel penceresinde ona yaslanmanın ne kadar güzel bir his olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Her dokunuşunun zihnimi mutlulukla boşaltmasını özlüyorum.

Ona gitmeyi ne kadar çok istesem de, oturduğum yerde kalıyorum, bacaklarımı sıkıca birbirine yapıştırıyorum.

Onu bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama yakında öğreneceğimi hissediyorum.

Kedi, içimde neyi uyandırdığının farkında değil.

Daha önce hiç bu kadar yoğun bir arzu hissetmemiştim. Bir kadını kendime ait kılma, onu her ne pahasına olursa olsun koruma ve ona bakma konusunda karşı konulmaz, saplantılı bir ihtiyaç.

Zihnimin derinliklerinde gizlenen bir canavar gibi. New York'ta arabada Cat'e "iyi kız" dediğimde eridiği andan beri huzursuz. Otel penceresine yaslanıp aşağıda şehre bakarken yaşadığım o ateşli rüya gibi parmakla cinsel ilişki anıyla birlikte kontrolü ele geçirdi.

Şimdi yine acıktı.

Yine ona açım. Ona karşı açlıktan ölüyorum. Yani eğer beynini kapatmak için yardıma ihtiyacı varsa... son birkaç haftadır oldukça yardımsever davrandığım biliniyor.

Masamın üst çekmecesini açıp Twisted Devil şişemi çıkarıyorum. İş yerinde genellikle içki içmem ama arkadaşlarımdan biri uğradığında veya bir anlaşmayı tamamladığımı kutladığımda içmek için viski ve bardak bulundururum.

Bir elimde şişe, diğer elimde bardaklarla masanın diğer tarafına doğru yürüdüm, ta ki Cat'in arkasında durana kadar. Kalın bir örgü halinde zar zor şekillendirilmiş sarı buklelerine bakıyordum. Bu gece onunla hiçbir şey yapmayı planlamamıştım, ama bu sahnenin nasıl gelişmesini istediğimi şimdiden biliyordum.

Önüne kesme kristal bir bardak koymak için eğildim. Kolumu omzunun üzerinden geçirerek onu masa ile benim aramda sıkıştırdım. Vücudu gerildi, ama korkudan değil. Evet, bir tedirginlik vardı, ama aynı zamanda bir beklenti de.

Geri çekildiğimde, Cat tuttuğu nefesi bıraktı. Kendine gelmesi için ona zaman vermeden, hemen yanındaki masaya yaslandım. Kendi bardağımı onunkinin yanına koyup, ikisine de biraz viski doldurdum.

"Buyurun," diye uzattım birini ona.

Biraz tereddüt ederek düşünüyor.

"Sadece biraz rahatlamak için, yavrum. Seni sarhoş etmeye çalışmıyorum. Beynini kapatmak istediğini söylemiştin."

Dudaklarını yaladı ve başını salladı; bardağı almasını beklemek yerine, bardağı ağzına götürdüm ve dudaklarının aralanmasını izleyerek viskiyi ağzına döktüm. Sadece ağzını ıslatacak kadar. Başparmağımla dudaklarının köşesindeki bir damlayı yakaladım.

"Aferin kızım," diye övüyorum onu, damlayı kendi ağzıma çekip göz bebeklerinin büyümesini izlerken.

Bardağı masaya bıraktıktan sonra parmaklarımı masaya vuruyorum ve gözleri hareketi takip ediyor. O da benim kadar onun farkında. Etrafımızdaki hava yoğun ve gergin, sanki bir fırtına yaklaşıyor gibi.

Bunu hissedebiliyor mu?

Dudaklarının aralanış şeklinden, onun da beni tıpkı benim onu istediğim kadar istediğini anlıyorum. Tek ihtiyacı olan kendi izni.

"Renk?" diye soruyorum ve gözleri parlayıp keskinleşiyor.

Mükemmel dudaklarının bir köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. "Pembe."

"Sanırım şu anda neye ihtiyacınız olduğunu biliyorum. Size vermeme izin verir misiniz?"

Bir an tereddüt ettikten sonra tekrar başını salladı. "Evet. Sana güveniyorum."

Sözleri güvenimi derinden sarsıyor ve o an, bu güveni asla kırmak istemediğime karar veriyorum.

Kediciğimin incecik boğazı, beklentiyle yutkunurken çalışıyor ve kahretsin, o boğazı öpmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Elimle etrafını sarmayı. Penisimi içine sokmayı.

Avucumla yüzünü okşuyorum ve o da dokunuşuma karşılık içini çekerek kendini bana o kadar güzel bir şekilde bırakıyor ki.

Yüzü arzuyla kızarıyor, gözleri bulanıklaşıyor ve tahrik olduğunda o kızarıklığın ne kadar aşağıya ineceğini görmek için sabırsızlanıyorum ve bunu öğrenmek için daha fazla beklemeyeceğim.

"Bluzunun düğmelerini aç. Hayalini kurduğum o muhteşem vücudu görmek istiyorum."

Dudakları şaşkınlıkla küçük bir 'o' şeklini aldı, sanki onu düşündüğümü duyunca şok olmuş gibiydi.

Böyle olmamalıydı.

New York'tan sonra, nasıl olmasın ki? Aramızdaki bağı hissetmedi mi? Bu kadar tek taraflı olması imkansız.

Kedi otomatik olarak üst düğmesine uzanıyor, ama elleri donup kalıyor. Zihninde çarkların döndüğünü, her şeye boyun eğip eğmemeye karar verdiğini adeta görebiliyorum. Bu da demek oluyor ki, karar vermesine yardım etmem gerekiyor.

Elimle örgüsünün ucuna uzanıp, ucunu tutan lastiği çekiyorum. Dikkatlice çözmeye başlıyorum. "Sana ne olacağını anlatayım. Tam olarak ne yapman gerektiğini söyleyeceğim. Herhangi bir karar vermene gerek yok. Sadece dinle ve itaat et. Yavaşlamamı istiyorsan rengi ne?"

"Kırmızı."

Başımı sallıyorum. "Ya durmamı istersen?"

"Siyah."

Saç örgüsünü çözerken bana doğru eğildi, başını bacağıma yasladı.

"Yapmamalıyız," diye mırıldanıyor. Sözlerinde gerçek bir direniş yok. Sonunda bunun ne kadar kaçınılmaz olduğunu anlıyor.

"Öyleyse bana durmamı söyle."

Duraksıyor ve sonra bacağıma doğru fısıldıyor, "Durmanı istemiyorum." Ve göğsüm, bu kıza, benim kızıma, tam olarak ihtiyacı olanı verme isteğiyle sıkışıyor.

"Bu durum iş ilişkimizi etkilemek zorunda değil, Kitten," diyorum ona, sanki bunu söyleyerek bir şekilde gerçeğe dönüştürebilirmişim gibi, oysa biliyorum ki kendimi daha da derin bir çukura sürüklüyorum. Ama kimse küreği elimden almıyor gibi görünüyor, bu yüzden kazmaya devam ediyorum.

Kurallarımın hepsini çiğnemeye devam et.

Dağınık buklelerini omuzlarının üzerinden geriye doğru ittim. "Beynini kapatmak için yardıma ihtiyacın var ve tesadüfen ben bu konuda uzmanım."

Bana katıldığını gösteren seksi bir kıkırdama sesi çıkarıyor ve ben de gülümsediğimi fark ediyorum.

Kedim başını salladı ve ilk düğmeyi çözdü. Otururken bluzunun kenara kayıp teninin ortaya çıkışını izlerken nefesim kesildi. Üzerinde sadece açık mavi dantelli bir sütyen kaldığında, memnuniyetle mırıldandım.

"Aferin kızım." Dudaklarımı yaladım. "Şu iç çamaşırı..."

Yutkunuyorum, penisim pantolonumun içinde şimdiden sertleşmeye başlamıştı.

"Mavi sana çok yakışıyor, yavrum."

Vücudu gevşedikçe omuzları düşüyor. Gerçekten de övgüye çok ihtiyacı var. Bluzunu elinden alıp katlayarak masanın üzerine koyuyorum.

"Şimdi pantolonunu çıkar ve bana ver."

Alt dudağını ısırarak ayağa kalktı ve düğmesini ve fermuarını açtı. Kalçasını biraz kıpırdattı ve pantolon yere düştü. Pantolondan çıkarken dengesini sağlamasına yardımcı olmak için elini tuttum. Pantolonu yerden almak için eğildiğinde, kalçasının şeftali gibi kıvrımına bakıp inledim.

Sormaya bile gerek duymadan utanmadan ellerimle onu kavradım. "Bir dakika öyle kal," diye mırıldandım. Külotunu kavrayıp yavaşça bacaklarından aşağı kaydırdım, dokunduğum her yerde tüylerinin diken diken olduğunu izledim. Kediciğim böyle eğilmişken, enfes küçük vajinasının kusursuz bir görüntüsünü elde ettim.

"Kahretsin, seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

"Lütfen," diye inledi. Bu ses, iç çamaşırlarımın içinde penisimin seğirmesine neden oldu. Bunun onun ihtiyacı olan şey olduğunu biliyordum. Onun dağılmasını izlemek, umduğumdan çok daha iyi hissettirdi.

"Sana daha neredeyse hiç dokunmadım bile, şimdiden yalvarıyorsun. İyi bir kız olup masanın üzerine otursan nasıl olur?"

"Evet, Nate."

Tanrım, adımı söylerkenki sesine bayılıyorum. Neredeyse, hâlâ dolu viski bardaklarımızın yanında masada oturup emirlerimi yerine getirmesini izlemek kadar çok seviyorum. Göğüs uçları sıkı, pembe, emilmeye hazır. Yüzündeki kızarıklık güzel yüzünden boynuna kadar yayılmış. Bir kadını hiç bu kadar lezzetli görmemiştim.

"Mükemmel. Şimdi bacaklarını aç bakalım, yavru kedi."

İnleyerek itaat ediyor, bacaklarını aralıyor ve bana ıslak, parıldayan vajinasını gösteriyor.

Önünde diz çöküp burnumu uyluğunun kalçasıyla birleştigi yumuşak noktaya bastırıyorum ve aklıktan ölmek üzere olan bir adam gibi derin bir nefes alıyorum.

"Sen sanki benim için yaratılmışsın gibi kokuyorsun, yavrum."

Uyluğundaki nabız noktasına yavaş ve saygılı bir öpücük konduruyorum ve pürüzlü tenine fısıldıyorum: "Renk?"

"Pembe. Kesinlikle pembe," diyor nefes nefese, bacakları titremeye başlamış bir halde.

Eğilip başını geriye atıyorum, dilimi yavaşça vajina girişinden klitorisine doğru gezdirirken, parmaklarımla kıvrımlarını aralıyorum. Kedim inliyor, kalçaları ağzıma doğru yukarı doğru kalkıyor.

"Tadın inanılmaz, yavrum. Umarım rahatsındır, çünkü seninle epey zaman geçireceğim."

Tekrar duymayı dört gözle beklediğim, yapmacık bir inilti çıkarıyor. Daha yüksek sesle duymak istiyorum.

Parmakları saçlarımla arasına gömüldü, beni kendine doğru çekti. Artık utangaç, temkinli bir kız yoktu; o da bunu benim kadar istiyordu.

Yüzümü onun vücuduna gömüp, açgözlü bir şekilde içini yalıyorum. Gerçekten kendini bırakmasını istiyorsam, vücudunun nasıl hissettiğine odaklanmalı. Çok hızlı boşalmasını istemiyorum.

Onun düşüncelerinin çılgın bir ihtiyaçla dolu olmasını, tatlı azabına son vermesi ve çok istediği şeyi vermesi için onu duyacak herhangi bir tanrıya yalvarıp yakarmasını istiyorum.

Diğer elimle iki parmağımı dizinin altına geçirip, bacaklarını biraz daha açıyorum. Boşaldığında yüz ifadesini görmek istiyorum.

"Gözlerin bende olsun," diye fısıldayarak komutu verdim ve dudaklarımdaki ıslaklığı yalayıp dilimi tekrar içeri sokarken, kısık gözleri irileşti.

Klitorisine kasten dokunmaktan kaçınırken, onu tahrik edip daha da yukarı çekerken inliyor, sonunda dudaklarından kısa, hıçkırıklı inlemeler ve sızlanmalar dökülüyor.

"Lütfen, Nate," diye yalvarıyor ve ben ona hayır diyemiyorum. Sanırım hiçbir zaman da diyemezdin.

Dilimi tekrar yukarı doğru uzattığımda, en çok sevdiği yere doğru döndürüyorum.

"Nate, evet, orada," diye sızlandı. "Tam orada."

Dilimi klitorisine değdirdim ve sırtı masadan kalktı.

Şişmiş klitorisine karşı yavaş ve bilinçli daireler çizerek hareket ediyorum, her turu dilimin yaramaz bir dokunuşuyla bitiriyorum ve bu da onu her seferinde zevkten titretiyor. Nefesi kesiliyor ve ben hareket hızımı artırıyorum. Çok geçmeden nefesleri kısa ve hızlı hale geliyor. Dilime karşı kıvranıyor ve anlıyorum ki orgazma çok yakın.

Kedim ismimi tekrar tekrar mırıldanıyor. Bu ses penisimi o kadar sertleştiriyor ki, pantolonuma bastırırken acıyor. Ama henüz sıra bana gelmedi. Bu onunla ilgili ve ona tam olarak ihtiyacı olanı vermekle ilgili. Ve o, paramparça olmuş benliğini yeniden düzene sokabilmesi için benim onu mahvetmeme ihtiyaç duyuyor.

Vakit geldi.

Onu kendime doğru çekiyorum, serbest kalan parmaklarımı sıcaklığına sokup G noktasını hedef alarak kıvırıyorum, dilimle dairesel ve hızlı hareketler yapmaya da ara vermeden devam ediyorum.

Bu, onun uçurumdan aşağı yuvarlanması için yeterli.

Ağzımda parçalanıyor ve bu inanılmaz derecede muhteşem. Zirveye ulaştığında bir çığlık atıyor, sonra uylukları yüzümün etrafında titriyor, ama devam ediyorum, parmaklarımla onu becermeye devam ediyorum, onu canlı canlı yiyorum, ona verebileceğim her zevki boşa harcamamaya kararlı bir şekilde, ta ki masaya karşı çırpınana kadar.

"Aman Tanrım. Nate. Nate!"

Güzel gözleri geriye doğru dönüyor, yüzü buruşuyor ve biliyorum ki artık onu daha fazla zorlamam için neredeyse fazla hassaslaşıyor.

Yavaşlamaya başlamadan hemen önce, "Kırmızı!" diye nefes nefese kaldı ve ben parmaklarımı yavaşça geri çektim, ancak vücudu hafif titremelerle gevşerken, nefesi hala kesik kesik olsa da, başparmağımla klitorisinin etrafında yumuşak ve yavaş bir daire çizmeye devam ettim.

Masamın üzerine eğilip kasıklarına bir öpücük kondurdum, sonra da üzerine doğru sürünerek dudaklarına bir öpücük daha bıraktım. Dillerimiz birbirine dolanırken, o da kendi tadını benim üzerimde hissetti. O da bana karşılık verdi, kollarını boynuma doladı ve beni açgözlülükle öptü. Arzu ve açlıkla dolup taşmış, birbirimizi yiyip bitirmeye hazır haldeydik.

Onu o kadar çok istiyorum ki, ama biliyorum ki henüz hazır değil. Şimdi değil. Onu zevkinin sınırlarına kadar zorladıktan sonra değil.

"Aferin kızım," diye hırıltılı bir sesle sonunda söylüyorum. "Benim için çok güzel geldin."

Dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kahretsin, onu iyice sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım var.

"Kıpırdama, yavru kedi. Seni izlemek istiyorum."

Geri çekilirken yarı kapalı gözlerle bana bakarak iç çekti. Gözlerim gevşek altın sarısı buklelerinde gezindi, göğüsleri derin ve düzenli nefesleriyle inip kalkıyordu. Yüzü, göğsü ve vajinası ağzım ve parmaklarım tarafından kızarmış ve doymuştu.

"Kahretsin..." Masanın üzerindeki dokunulmamış viski bardağını alıp odanın kenarındaki kanepeye geri döndüm. Arkama yaslanıp, benim sayemde gevşemiş ve dağılmış olan Cat'in bedeninin görüntüsüne hayran kaldım. Tam bir sanat eseri gibi, hayata gelmiş modern bir Afrodite gibi görünüyordu.

Başını kaldırıp bana bakıyor, hâlâ uyanık olduğunu, hâlâ düşündüğünü gösteriyor. Daha fazlasına ihtiyacı var.

Gözleri pantolonumdaki çıkıntıya takıldı ve dudağını ısırdı.

Tamam, yavru kedi. Eğer ihtiyacın buysa.

O talimat beklerken ben viskimi yudumluyorum.

Sonra bardağı yere koydum ve dizlerimin üzerine eğilerek oturduğum yerin hemen önündeki zemini işaret ettim. "Bana doğru emekle, yavru kedi."

Gözleri faltaşı gibi açıldı, ama masadan kayıp dizlerinin üzerine çöktü.

"Güzel. Bu kadar."

Kalçalarını sallayarak yavaşça bana doğru emekledi. Vücudu, adını aldığı kedi gibi kıvrımlı kıvrım hareket ediyordu. Benim için bir gösteri yapıyordu ve ben de salondaki tüm biletleri satın aldım.

Gözleri yüzümde ve dilini çıkarıp dudaklarını yalıyor. Kahretsin, o da bunu benim kadar istiyor.

Bacaklarımın arasına durdu ve ben de elimle yüzünü kavradım.

"Çok iyi bir dinleyicisin, Yavru Kedi."

Yanakları kızardı ve belli ki memnun bir şekilde elime yaslandı, ben de baş parmağımla alt dudağını okşadım ve bana açıldı. Parmağımı diline değdirirken inledim.

"Sanırım bu dudakların penisimin etrafında olduğunu görmek beni mahvedecek, Yavrum."

Bu düşünceden dolayı şeytani bir şekilde memnun görünüyor ve onu bundan mahrum bırakarak hayal kırıklığına uğratamam.

Kemerimi çözmeye başlarken kedim keskin bir nefes aldı. Gözleri sabırsızlıkla ellerimin her hareketini takip etti. Sonunda penisimi çıkardığımda, memnuniyet dolu bir nefes verdi. Elleri otomatik olarak yukarı uzandı, sonra durdu.

"İster misiniz?" diye soruyor, bana bakarak. "Sizin için uygun bir rengimiz yok."

Sırıttım. "Senin için mi, yavrum? Her zaman pembe olacak."

Sözlerim daha ağzımdan çıkmamıştı ki, başını eğip, penisimin ucundaki yarıktan akan meni öncesi sıvıyı yalamaya başladı. Dili sıcak, ıslak ve cennet gibiydi. Kahretsin, beklemeye değdi.

Bir elini penisimin dibine sarıyor, diğerini de uyluğuma dayıyor, kontrolü ele alıyor ve güneş gibi parlayan kızım dişlerini gösterdiğinde hissettiğim o inanılmaz tahrik duygusuyla başımı geriye atıyorum.

Dilini penisimin ucundan yukarı doğru gezdiriyor, her santimini ezberlemeye çalışıyormuş gibi yalıyor.

Sonunda beni ağzının içine aldığımda, tam bir hayvan gibi hırlıyorum. Ağzını yavaşça aşağı indirirken parmaklarımı sarı saçlarının arasına geçiriyorum. Boğazının derinliklerine dalmamak için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekecek.

Kedim beni kızdırmaya zahmet etmiyor. Ağzını penisimin üzerinde eşit hareketlerle yukarı aşağı gezdiriyor, her seferinde biraz daha fazlasını içine alıyor. Islak dili penisimin hassas alt kısmını okşuyor, yanakları etrafında çöküyor.

"Çok iyi gidiyorsun. Bana kendimi çok iyi hissettiriyorsun, Yavrum."

Ağzını penisimden ayırmadan inliyor ve başını yukarı aşağı sallıyor. Bacaklarını birbirine bastırma şeklinden, bunu benim için yapmanın onu da tahrik ettiğini anlıyorum.

O beni bu kadar coşkuyla oral seks yaparken, uzun süre dayanamayacağım.

"Geliyorum, yavrum," diye uyardım onu, başındaki tutuşumu gevşeterek. Geri çekilip beni eline almasını bekliyordum ama beni şaşırttı. Beni ağzının içine olabildiğince derinlemesine aldı, gözleri yukarı doğru kayarak gelmemi izledi.

"Kahretsin, yavrum!" diye kükredim benim boğazından aşağı akarken. Dudakları sıkıca etrafımı sarmış bir şekilde, onu güzelce yuttu.

O inanılmaz. Dünyada onun ruhuna ve gücüne sahip olup da onun kadar tam anlamıyla teslim olabilen başka kimse yok.

Geri çekildiğinde gözlerini kapatıp dudaklarını yalıyor. Bana şov yapmak için değil; gerçekten tek bir damlasını bile kaçırmak istemiyor. Gördüğüm en seksi şey bu.

"Gel otur," diyorum, dizlerinin üzerinden kalkıp kanepeye oturmasına yardım ederken. Yüzünde huzur dolu bir ifade var. Yorgun ve doymuş görünüyor, günlerdir gördüğümünden daha huzurlu.

"Hemen geliyorum," diye mırıldanarak saçlarını kulağının arkasına doğru ittim.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor dalgın bir şekilde.

Mümkün olan en hızlı şekilde, ona bir bardak su getirmek için ofis mutfağına gittim. Ofise dönerken, masasının yanındaki askıdan hırkalarından birini kaptım.

Hiç kıpırdamadı. Hâlâ kanepeye yaslanmış, yüzünde rahat bir gülümseme var. Yanına oturup, uzun hırkayı battaniye gibi üzerine örtmek için onu biraz doğrulttum ve su içmesi için ikna ettim.

"Yudumla," diye emrediyorum. "Hızla içme. Yavaş yavaş iç."

Bardağı bitirmesini sağladıktan sonra, bardağı yere koyup onu kendime doğru çekiyorum.

"Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor iç çekerek.

Göğsüm memnuniyetle kabarıyor. Cat, ihtiyaç sahibi insanlara bakmak için çok zaman harcıyor ve şimdi bana babası hakkında anlattıklarından sonra, nedenini nihayet anladım. O, hak ettiği gibi ona bakacak ve onu sevecek birini hak ediyor.

Bir şekilde, onun tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Övgü, emirler ve orgazmlarla, kendi düşüncelerinin onu bunaltmadığı sakin bir yere getirebiliyorum. Bu baş döndürücü bir güç ve beni mahvediyor. Onunla birlikteyken kontrolümü kaybediyorum, yapmamam gereken dürtülere teslim oluyorum.

Cat benim çalışanım olabilir ama sanki benim ona karşı sahip olduğumdan çok daha fazla gücü var üzerimde. Onunla birlikte olmak, onu hayatıma almak istememe neden oluyor. Az önce ona ailemle ilgili gerçeği anlatmaya çok yaklaştım. Kimsenin bilmediği bir şey bu; hatta arkadaşlarımdan bile.

Onu orgazma ulaştırmak ayrı bir şey, ona karşı bir şeyler hissetmek ise bambaşka bir şey. Aramıza biraz mesafe koymalıyım ama onun bana sokulması inanılmaz derecede iyi hissettiriyor.

"Yarın benimle akşam yemeği ye," diyorum kendimi durduramadan.

Esnedi ve uykulu bir şekilde başını göğsüme gömdü. "Bu akşam yemek yedik."

"Bu sefer benim evimde olacak. Belki ben bile yemek yaparım."

İnleyerek, "Tanrım, lütfen yapma. Bütün iskambil kağıtlarından yapılmış evi yakacaksın. Hayır, ben yemek yapacağım." dedi.

"Daha fazla işe gerek yok. Sipariş vereceğiz."

"Ama tam olarak ne yapmak istediğimi biliyorum ve gerçekten çok kolay. Ayrıca, beynimi kapatmama yardım ettiğiniz için şimdi çok rahatladım. Sizin için de bir şeyler yapmak istiyorum. Lütfen?"

Büyük, kehribar rengi gözleri yalvarırcasına bakıyor ve ona daha fazla yük bindirme fikri beni rahatsız etse de, ona hayır diyemiyorum.

"Tamam. Yemek yapabilirsin."

"Güzel." Bana daha da sokuluyor. Sarı buklelerini okşuyorum ve parmaklarımın altında yumuşacıklar. Onun böyle bana kıvrılmış olması çok doğru hissettiriyor. Vücudu benimkine mükemmel uyuyor.

"Sanırım yukarı çıkmalıyız," diyorum sessizce.

"Tamam. Sadece birkaç dakika daha." Başını göğsümden birkaç santim aşağı kaydırıldı. "Sonra normal hayatımıza dönebiliriz."

Birkaç dakika sonra, bedeni benimkine yaslandı. Derin bir uykuya dalmıştı. Kendini bu kadar zorladığı için yorgun olmasına şaşırmadım.

Dikkatlice kanepenin kenarına doğru kayıyorum, böylece başı kucağıma yaslanıyor. O uyurken saçlarıyla oynamama izin veriyorum. Bunu onun için yapmış olmanın, kaygısını memnuniyete ve huzura dönüştürmüş olmanın verdiği mutluluğu yaşıyorum.

O, kontrolü bırakmayı çok istiyor, ben ise kontrolü ele almaktan zevk alıyorum.

Birbirimize sandığımdan çok daha uygunmuşuz.

Eninde sonunda kalkıp yarın için bazı işlerimi halletmem gerekecek. Ama şimdilik bulunduğum yerde mutluyum.

Ağzım kıl dolu ve sırtım ağrıyor.

Ağzıma giren saçlarımı elimle düzelttim. Yatmadan önce her zaman saçlarımı toplarım, peki neden bu sefer yapmadım—

Bok.

Gözlerim birden açıldı ve yerden tavana uzanan pencerelerden içeri süzülen göz kamaştırıcı güneş ışığına karşı gözlerimi kırıştırdım. Nate'in köşe ofisinde bu kadar çok pencere olması çok fazla. Dirseklerimin üzerinde doğrulup, tam olarak nerede olduğumu fark edince başımı hızla çevirdim.

Dün gece Nate beni beynim pelteye dönene kadar yaladıktan sonra kanepede uyuyakalmış olmalıyım. Yaptığım onca iş yüzünden pek uyuyamadım. Anlaşılan, beni uyandıracak bir alarm saati olmadığı için vücudum bütün gün uyumaya hazırды.

Saat neredeyse 10:00, herkesin ofise geldiği saati çoktan geçmiş durumdayız. Koltuğa uzanıp ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Harika. Bu işi hak ettiğimi kanıtlamak için canımı dişime takarak çalıştıktan sonra, iş arkadaşlarımin önünde utanç yürüyüşü yapmak zorunda kalacağım. Kapıdan çıktığım anda herkes bilecek. Sadece patronumla yatmakla kalmadım, bütün gece onun ofisindeki kanepede kaldım. Tanrım, benim hakkımda ne düşünecekler?

Eyvah—Nate hakkında ne düşünecekler acaba?

Dişlerimi sıkıyorum. Bunun olmasına izin veremem. Tanrım, neden beni uyandırmadı ki?

Hızla ayağa kalktım. Bu ofiste dünkü kıyafetlerimi gizleyebileceğim bir şey olmalı. Belki Nate masasında yedek bir ceket veya gömlek bulunduruyordur.

En üstteki çekmeceyi açmak üzereyken, masasının üzerinde, üzerinde çikolatalı kek olan bir tabağın yanında katlanmış kağıdı fark ettim. Dün gece kesinlikle orada yoktu.

Kağıdı açtığımda, içgüdüsel olarak Nate'in olduğunu bildiğim sıkı, sivri el yazısını görüyorum. Bu sabah ne kadar felaket geçmiş olsa da, bu durum dudaklarımın kenarında bir gülümsemeye neden oluyor. Bana mesaj atabilirdi. Bunun yerine, bana el yazısıyla bir not yazmış.

KEDİ,

ÇOK HUZURLU GÖRÜNÜYORDUN, SENİ UYANDIRMAK İSTEMEDİM. E-postalarını kontrol ettiğinde, ofisteki herkesten bugün evden çalışmasını istediğimi göreceksin. Bu seni kapsamıyor. Çok fazla çalıştın ve bugün dinlenmen konusunda ısrar ediyorum.

Gün boyunca şehrin farklı yerlerinde toplantılarım olacak, bu yüzden duş almak, uyumak veya istediğiniz başka bir şey için dairemi kullanmaktan çekinmeyin. Bu akşam yemekte görüşürüz.

Uyandığında bana mesaj at lütfen ve o lanet olası keki ye.

NATE

GÜLÜMSEMEM O KADAR GENİŞ Kİ, YANAKLARIM ACIYOR. NATE'İN sandalyesine oturuyorum, sandalyeyi normal insan boyuna indirmem gerekiyor, ve keki açıyorum. Tadı tıpkı görünüşü kadar güzel.

İnanamıyorum, Nate sırf ben uyuyabileyim ve utanç verici yürüyüşten kurtulayım diye tüm ofisi kapattı. Kim böyle bir şey yapar? Sadece benim için kırk kişinin gününü değiştirdi. Bu kesinlikle delilik. Parası olan insanlar düpedüz deli oluyor.

Aynı zamanda inanılmaz derecede tatlı.

Kimsenin beni bu kadar özel hissettirmek için bu kadar çok çalıştığını sanmıyorum. Nate'in yan taraftaki kahve dükkanına gidip benim için bir muffin seçtiğini hayal edebiliyorum, çünkü kesinlikle bomboş mutfağında fırınlanmış ürünler bulundurmuyor. Sonra aşağı indi ve beni uyandırmadan notu bırakmak için sessizce yanıma geldi.

Artık boş olan kek ambalajının fotoğrafını çekip Nate'e mesaj olarak gönderdim.

KEDİ

Uyanığım ve talimatınız doğrultusunda keki bitirdim.

Cevabı neredeyse anında geliyor.

NATE

Güzel. İyi tatiller, yavru kedi.

O lakabı her kullandığında kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Gerçi, genellikle beni öyle sert bir orgazma ulaştırıyor ki dizlerim titriyor.

Ama bence bunu böyle, sıradan bir şekilde kullanması daha çok hoşuma gidiyor. Beni öpmediğim zamanlarda da beni düşündüğünü hatırlatıyor.

Kahvaltılık iştahım belki giderilmiştir ama Nate'i çok, çok özlüyorum. Bu akşamki yemeği unutulmaz kılacağım. İlk durağım: Nate'in bebek partisi. Sonra, croque monsieur için taze ekmek ve tatlı olarak makaron almak için en sevdiğim Fransız pastanesine gideceğim. Güzel bir şişe Bordeaux ile mükemmel bir romantik gece olacak.

Ama şunu da söylemeliyim ki, Nate'in masasında sıradan bir paket pizza yemek de oldukça büyümlü bir deneyimdi.

"SİZE YARDIMCI OLAYIM, HANIMEFENDİ," DİYOR KAPICI, BİNANIN kapısını benim için açmak üzere aceleyle.

Kollarım poşetlerle dolu olduğu için ona minnettar bir gülümseme gönderdim. Alışverişte biraz abartmış olabilirim. Sadece yemek malzemeleri, makaronlar ve iki şişe şarap almakla kalmadım, ortamı güzelleştirmek için birkaç mum bile aldım. Ayrıca masaya koymak için en sevdiğim çiçekçiden büyük bir buket pembe şakayık lalesi de aldım.

Sanırım artık pembe renkteki herhangi bir şeye eskisi gibi bakamayacağım.

Kapıcı beni özel asansöre kadar götürüyor ve kendi güvenlik kartını gösteriyor, böylece benimkini çantamdan çıkarmak zorunda kalmıyorum. Nate, beni yukarı çıkarmaları için onlara söylemiş olmalı. Bina personelinin Nate ile birlikte olduğumuzu bilmesi fikri hoşuma gidiyor.

Aslında birlikte değiliz, tam olarak değiliz. Sadece eğleniyoruz, ki bu tamamen sorun değil. Hatta harika, çünkü daha fazlası ikimiz için de sorun yaratırdı. Onun yönetim kuruluyla, benim de barınakta gönüllü olarak çalışmamla ilgili.

Bu illa ciddi bir şey olmak zorunda değil; sadece rahatlamak ve bana kendimi çok iyi hissettiren bir adamla keyif almak için bir fırsat. Pippa lüks bir yatakta sevişmek hakkında ne demişti?

Buna bir etiket yapıştırmamıza gerek yok. Sadece... eğlenceli olabilir. Bağlılığa ihtiyacım yok.

Bunu doğru hissedene kadar birkaç kez kendi kendime tekrarlıyorum.

Çantalarımı karıştırıp telefonumu çıkarıyorum ve Nate'e mesaj gönderiyorum.

KEDİ

Sizin evinize doğru yoldayım!

NATE

Bir saatten kısa bir süre içinde orada olacağım. Yemek pişirmenize yardım edeceğim.

KEDİ

Kesinlikle hayır. Ama belki şarabı açmanı sana bırakabilirim.

NATE

Kendimi kanıtlamayı dört gözle bekliyorum.

Telefonuma manyak gibi sırtarak baktığımın farkındayım. Nate'in böyle şaka yapması çok nadir oluyor, bu da bana özel bir şeyin kilidini açmış gibi hissettiriyor.

Asansörün kapıları artık bana çok tanıdık gelen daireye açılıyor. Çantalarımı tezgâhın üzerine bırakmak için doğruca mutfığa giderken, gözümün ucuyla birini fark ediyorum.

Yalnız değilim.

Nate'in koltuğunda tuhaf bir kadın oturuyor.

O kadar şok oldum ki, bir adım kadar sıçradım ve çantalarımından birini düşürdüm. İçindeki mumlar mermer zeminde yuvarlandı.

Nate bir hizmetçiden bahsetmişti ama bu kadının hizmetçi olmadığını hemen anladım. Uzun, ince bacakları zarifçe çaprazlanmış ve kolunu sanki kendisine aitmiş gibi kanepenin arkasına yaslamış. Tertemiz fildişi pantolonu ve pas rengi ipek bluzu o kadar yüksek sesle lüksü haykırıyor ki, neredeyse kulakları sağır ediyor.

Başını aniden bana doğru çevirdi ve biçimli kaşlarından birini kaldırdı. Ne sorduğunu anlamam için konuşmasına gerek yoktu.

Sen kimsin lan, ve kendini buraya ait sanmana ne sebep oluyor?

Onun kim olduğunu hiç bilmiyorum. Belki de anahtarını geri vermeyen eski bir kız arkadaşındır?

Ya da daha kötüsü, şu an birlikte olduğu biri mi?

Midem alt üst oldu. Nate ile hiçbir zaman özel bir ilişki hakkında konuşmadık ve istediği kişiyle birlikte olmakta tamamen haklı. Yine de kıskançlık içimde yanıyor. Bu kadına çıkışmak ve uzak durmasını söylemek istiyorum. Nate benim.

Ama tüm gerçekleri bilmiyorum. Masum bir açıklaması olabilir ve bir yabancıya sebepsiz yere kaba davranıp Nate'i utandırmak istemiyorum. Kıskançlığımı yutuyorum ve yüzüme büyük, sahte bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Özür dilerim! Beni korkuttunuz, evde kimsenin olacağını beklemiyordum."

Eğilip mumları aldım ve çantama geri koydum. Kadına tekrar baktığımda, dolgun dudaklarında alaycı bir ifadeyle beni baştan aşağı süzüyordu.

"Asistan olmalısın." Son kelimeyi sanki bir hakaretmiş gibi tükürerek söyledi. "Beklediğim kadar güzel değilsin."

Bu sözler kalbime bir hançer gibi saplandı. Bana onun gibi bakımlı ve sofistike olmadığımı hatırlattılar. Üzerimdeki tüylü pembe kazağın ikinci el bir mağazadan alınmış olduğunu. Tek bir bakışla gerçeği gördü; yeterli olmadığını.

Ayağa kalkıp bana doğru yaklaşırken, sandığım kadar genç olmadığını fark ettim. Estetik operasyonlar geçirmişti; botoks, zevkli dolgular, belki de yüz germe ameliyatı bile. Ama bunca kozmetik işleme rağmen, en az 50'li yaşlarında olduğu açıkça belliydi.

Nasıl cüret eder! Bu kadın bu kadar kaba olmak için çok yaşlı.

Kafamda Pippa'nın sesini duyuyorum. Eğer burada olsaydı, o kadına kükrer, beni bir anne ayı gibi savunurdu. Yapabileceğim en az şey kendimi savunmaya çalışmak. Başımı kaldırıp o yabancıya yukarıdan bakıyorum.

"Tam olarak kimsiniz?" diye soruyorum, onun buyurgan tonunu taklit etmeye çalışarak.

Gözlerini kısarak, "Ben Eleanor Walsh. Nate'in annesiyim." dedi.

Ah.

Onun Nate'in annesi olması, kız arkadaşı olmaması beni rahatlattıkça, bu rahatlama hissi bir anda yok oldu. Nate'inkiyle aynı soğuk gri gözlere sahip, ama onunkinde acımasız bir şey var. Bana baktığında, belli ki beni yetersiz buluyor.

Nate'in babasının öldüğünü ve hiç kardeşi olmadığını biliyorum. Geriye kalan en yakın ailesi annesi, bu da demek oluyor ki eğer onun hayatında kısa süreli bir ilişkiden daha fazlası olarak yer almak istiyorsam, annesinin benden hoşlanması gerekiyor.

Ama ben bunu istemiyorum, değil mi?

Burada olan şey bu değil.

Bu sadece sıradan, gizli, eğlenceli bir şey. Başka bir şey değil.

Her iki durumda da, bu konuşmayı hızla kendi lehime çevirmek için bir şeyler yapmalıyım. Çantalarımı yere bıraktım ve elimi uzattım.

"Haklısınız, ben Nate'in asistanıyım," dedim olabildiğince sıcak bir şekilde. "Caitlin Daniels, ama bana Cat diyebilirsiniz. Tanıştığımıza memnun oldum."

Eleanor burnunu kırıştırdı ve elime sanki kirli bir şeymiş gibi dik dik baktı. "Nate'in yeni asistanıyla, tanıştığı bir garsonla birlikte olduğunu duydum. Hiçbir niteliği yokmuş. Bunun doğru olamayacağını biliyordum, bu yüzden itibarını zedelemeyen önce bu zararlı söylentiye ortadan kaldırması için buraya geldim. Ama anlaşılan, söylentide biraz doğruluk payı var."

Göğsüm sıkışıyor ve derin nefes almakta zorlanıyorum. Kağıt üzerinde nasıl görüldüğünü biliyorum; işe layık olduğumu kanıtlamak için çok çalışmış olsam da, kesinlikle onun asistanı olmaya uygun değildim.

Annesinin onun hakkında en kötü şeyleri düşünmesini istemiyorum. Bu yüzden belki yanlış ama, "Biz sevgili değiliz," diye ağzımdan kaçırdım.

Teknik olarak doğru. Ne yapıyorsak yapalım, bu gece yaptığımız ilk buluşma benzeri şey ve henüz böyle bir şey yaşamadık.

Eleanor alaycı bir şekilde, "Bana yalan söylemeye zahmet etme. Birlikte olduğunuzu biliyorum. Kapıyı kendi anahtarınla açıp, ucuz ekmek ve şarapla gelerek bunu kanıtladın." dedi.

Kendimi hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. Bütün öğleden sonrayı Nate ile paylaşmak için en sevdiğim şeyleri toplamakla geçirdim ve o hepsini çoktan çöpe attı. Benim zevkim, hatta tüm yaşam tarzım, zengin bir ailede büyümüş biriyle asla uyuşmayacak.

Eğer birlikte olsaydık Nate'i ne kadar çok şekilde utandırabileceğimi hayal etmek çok kolay. Etkinliklere yanlış kıyafetlerle gider, restoranlarda yanlış şarap sipariş ederdim. Eleanor gibi insanlar için doğal olan tüm o görünmez görgü kuralları, benim gibi insanlar için anlamsız kalır.

Gözlerimden süzülen yaşları görmesin diye başımı öne eğip yere bakıyorum.

Eleanor içini çekti. "Gitmem gereken bir randevum var. Oğluma burada olduğumu söyleyin lütfen. Tecrübesiz bir sekreter bile mesajı iletebilir, eminim."

Asansöre doğru yürürken yüksek topuklu ayakkabılarının ahşap zeminde çıkardığı ses yankılanıyor. Kapıların kapanma sesini duyana kadar arkamı dönmeye cesaret edemiyorum.

Nate'in lüks dairesi hem çok büyük hem de bomboş. Her nefesi beyaz duvarlarda ve yüksek tavanlarda yankılanıyor gibi geliyor.

Dün gece, Nate ile aramızda daha fazlası olabileceğini hayal ettim... Akşam yemekleri ve birbirimizin kollarında geçirdiğimiz gecelerle ilgili hayallerim şimdi çok aptalca geliyor. Eleanor, Nate'in çevresindeki insanların ilişkimizi nasıl göreceğini çok açık bir şekilde ortaya koydu. Onlar için ben, patronun onunla yatmak istemesi yüzünden işe alınmış beceriksiz bir asistandan başka bir şey olmayacaktım.

Belki de gerçekte ben buyum.

Peki ben burada ne yapıyorum?

Eleanor burnu havada bir kadın olabilir, ama haklı. Patronumun ofisinde ona oral seks yapmamalı ya da dairesinde ona yemek hazırlamamalıyım. Bu uygunsuz ve asla gerçek bir ilişkiye dönüşmeyecek.

Hemen Nate'e bir mesaj yazdım.

KEDİ

Çok üzgünüm, beklenmedik bir şey çıktı. Bu akşamki randevuyu iptal etmek zorundayım.

Tüm çantalarımı tekrar toplamak neredeyse imkansız. Dışarı çıkar çıkmaz, çiçekler için bir çöp kutusu bulacağım. Yemeği evde yiyeceğim, ama tek başıma romantik bir randevuda gibi davranmama gerek yok.

Artık rol yapmayı bırakıp eve gitme zamanım geldi.

Gözlerimin arasından süzülen ter, elimin tersiyle silsem bile yanmaya devam ediyor. Tişörtüm sıırlıklam, sırtıma ve göğsüme ikinci bir deri gibi yapışmış. Bir saatten fazla koşu bandında koştum, gözlerimin köşelerinde siyah noktalar görene kadar koştum.

Bu sabah hiçbir şey yemedim. Enerji rezervlerimi tükettim ve böyle devam edersem bayılma ihtimalim çok yüksek.

Yine de bir mili tamamladım. Çünkü altı değerli dakika boyunca telefonumdaki cevapsız mesajları düşünmedim. Zihnim ve bedenim tamamen ayakta kalmamı, asla ulaşamayacağım bir hedefe doğru koştımaı sağlamakla meşguldü.

Şimdi bacaklarım titreyerek ağırlık sehıasına oturmuşken, ne kadar aptal olduğum apaçık ortada. O şekilde koştımak kendine zarar verici ve tehlikeliydi. Eğer bacaklarım beni taşıyamayacak şekilde kaysaydı, geriye doğru uçup bir taş gibi yere çarpabilirdim. Bileğim burkulabilirdi, hatta daha kötüsü de olabilirdi.

Telefonumu açıp mesajlarıma bakıyorum, bir bildirimi kaçırmış olabileceğimi umuyorum. Ama günlerdir baktığım aynı mesajlar duruyor.

NATE

Anlıyorum. Umarım her şey yolundadır.

Dün her şey yolunda gitti mi?

Bu akşam müsaitim, isterseniz randevuyu yeniden planlayabiliriz.

Nasılsınız? Son zamanlarda barınağa uğradınız mı?

Gabriel ile önümüzdeki hafta Edmonton'da yapacağım görüşmenin teyidini aldınız mı?

KEDİ

Evet, size tekrar ilettim! Tüm detaylar takviminizde mevcut.

Sadece işle ilgili mesajlara ve e-postalara cevap veriyor. Kişisel konulara ise hiç cevap vermiyor.

Kahretsin, neyi yanlış yaptım ben?

Cat randevumuzu son dakika iptal edince, kendini iyi hissetmediğini düşündüm. Ama ertesi gün açıklama yapmayınca, bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmeye başladım. O zamandan beri sergilediği davranışlar da bunu neredeyse doğruladı.

Aramızdaki işlerin çok iyi gittiğini sanıyordum. Gözlerimi kapattığımda, penisimi yuttuktan sonraki doymuş yüzünü hala görebiliyorum. Onu kanepede yalnız uyurken bıraktığım için mi üzülmüştü? O sabahki mesajları, bunu umursamadığını gösteriyordu. Birkaç saat sonra fikrini değiştirdi mi acaba?

Bana söylemediği bir şey olmalı. Eğer bir şey öğrendiysem, o da herkesin sırları olduğudur; en çok güvendiğiniz insanların bile.

Keşke ondan şahsen bir cevap alabilseydim. Maalesef, UPS'in Şükran Günü çalışma programı nedeniyle tatilden sonrasına kadar ofise dönemeyecek. İlk defa, çalışanlarımıza bu kadar cömert bir tatil paketi verdiğime pişman oldum.

Belki de barınağa gidip orada olup olmadığına bakmalıyım. Her zaman bağışım ile ne yaptıklarını kontrol etmeye geldiğimi söyleyebilirim. Ama ya oraya da gidersem ve beni orada da görmezden gelirse? Cat'i benimle çıkmaya zorlayamam ki.

Yeter artık. Telefonuma bakıp, onun bir şey söylemesini umarak acınası bir şekilde vakit kaybetmeye devam edemem.

Su şişemden bir yudum aldıktan sonra, ağırlık sehpasına doğru ilerleyip dambıllara ağırlık plakaları takmaya başladım. Bugün ağırlık kaldırmamam gerekiyordu ama dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Dambıla 136 kilo ağırlık taktıktan sonra, sehpayı uzandım.

İlk tekrarda kaslarım canlanıyor, vücudumda bir enerji patlaması yaşıyorum. Endorfinler vücudumda dolaşüyor ve gülümsüyorum. Tam da ihtiyacım olan şey bu.

İkinci ve üçüncü tekrarlarım zor geçiyor ve dördüncüye geldiğimde halterin yukarı itilmesi için çok zorlanıyorum. Kahretsin, kendimi fazla abartmışım. Kardiyodan dolayı çok yorgunum ve kahvaltıdan da hiç enerji alamadım. Ağırıkları bırakıp seti erken bitirmeliyim.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

İçimden gelen bir dürtü, devam etmemi ve altı tekrara ulaşmamı söylüyor.

Barbell'i tekrar yukarı doğru itiyorum ve yarı yolda kaslarım iflas ediyor. Ağırlık göğsüme düşüyor, nefesimi kesiyor ve bir an için gözlerim kararıyor. Ağırlığı üzerimden kaldırmak için çabalıyorum ama kollarımı çalıştıramıyorum. Nefes nefese kalırken ciğerlerim yanıyor.

"Dostum, bu da ne?" diyor Ryan.

Sonra o ve James yanıma gelip dambılı kaldırıp yerine geri koydular. Ryan beni oturur pozisyona getirdi, beni desteklemek için omzuma kolunu attı. James spor çantasında bir şeyler karıştırıp elektrolitli sakızlardan oluşan bir paket çıkardı. Paketi elime tutuşturdu ve ben bir tanesini ağzıma atıp çiğneyene kadar beni izledi.

"İyi misin?"

"Evet," diye hırıltılı bir sesle cevap verdim. "İyiyim."

"Ne düşünüyordun da, yanında yardımcı olmadan böyle ağırlık kaldırdın?" diye soruyor Ryan. Yüzündeki endişeyi gizlemeye bile çalışmıyor. Aşk hayatıyla ilgili onu eleştirebilirdim ama bir yandan da Ryan'ın kadınlara ve arkadaşlarına karşı bu kadar açıkça sevgi dolu olabilmesine hayranım.

Ona, kendimi yıkıcı dürtülerime yenik düştüğümü, benimle ilgilenmeyen bir kızı unutmak için vücudumu aşırı yorduğumu nasıl anlatabilirim?

"Düşünmedim bile. Üstesinden gelebileceğimi düşündüm," dedim ona.

James gözlerini kısıyor ve inanmadığını anlıyorum. Elimdeki jelibon paketini işaret edip, "Afiyet olsun Walsh," diyor.

"Aa, dur bir dakika, annenle Cat arasında ne oldu?" diye soruyor Ryan.

Kaşlarım çatıldı. "Annem mi? Ne demek istiyorsun?"

"Dün Luke ile birlikte happy hour'dan dönüyorduk ve Eleanor binaya girerken neredeyse bizi ezdi. Sanki birisi mısır gevreğine işemiş gibi

görünüyordu."

Kahretsin.

Bu işin nereye doğru gittiğinden dehşete düşüyorum.

"Asansöre doğru gittiğimizde Cat çıktı ve yüzü kıpkırmızıydı," diye devam ediyor. "Onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu sormaya çalıştım ama sanırım beni duymadı bile. Bir şeyin diğeriyle bağlantılı olduğunu düşündüm."

"Ve bana bunu şimdiye kadar söylemeyi akıl etmedin mi?" diye homurdandım.

Ryan ellerini kaldırarak, "Hey, bildiğini sanıyordum. Kedi benim kız arkadaşım değil." dedi.

Tabii ki. Annem burnunu sokup aylardır başıma gelen en güzel şeyi mahvetmek zorunda kalacaktı. Tam ona göre bir şey. Cat'e ne dediğini bilmiyorum ama sanırım kızımı uzaklaştırmak için yeterince ukala ve kırıncı hakaretler sarf etmiştir.

"Başka bir şey hatırlıyor musun?" diye sordum Ryan'a.

"Şey, Cat bir sürü poşet ve büyük bir pembe çiçek buketi taşıyordu. Bildiğim tek şey bu."

Bana en sevdiği çiçekleri getirdi. Eve dönerken her zaman durup kokladığı çiçekler. Kendisi için asla almaz ama bana hediye olarak aldı. Çok cömert ve benim için çok iyi biri.

Ayağa kalktım. "Söylediğin için teşekkürler. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Spor salonundan çıkarken Ryan'ın arkamdan seslendiğini duydum: "Onun senin kız arkadaşın olduğunu inkar etmediğini fark ettim!"

Asansöre biner binmez annemin numarasını tuşladım. Dairemin kapıları açılır açılmaz, onun yapmacık sesini duydum.

"Nathaniel! Sonunda. Sana altı mesaj bırakmış olmalıyım."

"Çok meşguldüm."

Sesimdeki bastırılmış öfkeyi duyabiliyorsa da, onu görmezden geliyor. Sanki beni hiç duymamış gibi kendi kendine konuşmaya devam ediyor. "Yemek şirketiyle konuştum, Şükran Günü yemeğinin saat altıda hazır olacağını söylediler. Aile dörtte içki içmek için evimizde olacak. Teyzelerin seni görmek için çok heyecanlılar."

"Şükran Günü yemeğine gelmiyorum anne. Yaptığın şeyden sonra asla."

Duraksıyor. "Ne demek istediğinden emin değilim, Nathaniel."

"Ah, evet, öyle yapıyorsun. Ona nasıl böyle konuşmaya cüret edersin? Sana bu kadar kaba davranmanı hak edecek ne yaptı ki?"

"Sanırım asistanınızdan bahsediyorsunuz." Her kelimesi özenle, hesaplanarak söyleniyor. "Dairenize uğradığımda tanıştık, ama konuşmamız son derece kibardı. Yalan veya uygunsuz hiçbir şey söylemedim. Peki, size ne söyledi?"

"Bana hiçbir şey söylemek zorunda değildi. Seni yeterince tanıyorum, ne dediğini az çok tahmin edebilirim. Onun yeterince iyi olmadığını mı söyledin? Benimle zamanını boşa harcadığını mı? Hayatımda olmayı hak etmediğini mi söyledin?"

Anne derin bir nefes verdi. "Tatlım, sadece senin için endişeleniyorum. Dikkatin dağıldı ve yönetim kurulu seni tartışıyor. Önce Crown Hotel Group anlaşması suya düştü ve Eric bana bunun sebebinin bu kedi olduğunu söyledi."

"Hayır, asıl sebep onların cinsiyetçi ve aşağılık CEO'suydu," diye çıkıştım. "Ne olduğunu biliyorsunuz. Yönetim kuruluna detaylı bir rapor verdim. Eğer onu herhangi bir kadına karşı böyle davranırken görseydim, aynısını yapardım."

"Şu an dikkatinizi dağıtmanın zamanı değil. Edmonton Security'nin satın alınması yaklaşıyor ve bunun da suya düşmesini istemiyorum. Bu kız çok fazla dikkatinizi dağıttı ve bunun devam etmesine izin veremem. Babanız asla böyle önemsiz bir şey yüzünden dikkatini dağıtmasına izin vermezdi."

Göğsümde acımasız bir kahkaha kabarıyor. Annem zaten Cat ile olan ilişkimizi mahvetmişti. Eğer ona karşılık vermek isteseydim, soğuk kalbine saplayabileceğim zehirli bir hançerim vardı.

Ama annem bana ne yaparsa yapsın, asla onun kadar kalpsiz olamam.

Babamın dikkatini dağıtan şeyler vardı, tamam mı? Ona hiç bahsetmediği bambaşka bir ailesi vardı. Bir karısı, bir evi, çocukları.

İş seyahatlerine çıktığında, zamanının en az yarısında onlarla birlikteydi. Beni şirketini yönetmem için yetiştirdi, ancak sevgisini ve şefkatini gayrimeşru çocuklarına sakladı.

Onun sırrını on altı yaşındayken öğrendim. Masasının üzerinde, tanımadığım çocukların resimleriyle dolu bir klasör vardı. Kucağında küçük çocukların yanaklarından öpüştüğü, bana hiç gülümsemediği gibi gülümsediği fotoğrafları...

Babam, ona biraz zaman veririm anneme söyleyeceğine yemin etmişti. Gençlik aptallığıyla ona inandım. Ona gerçeği söyleme tehditlerimi yuttum ve kalbini kırmadan haberi ona iletmenin mükemmel yolunu bulmasını bekledim. Haftalarca, hatta aylarca bekledi. Sözünü tutmadan önce, gidip ölmek zorunda kaldı.

Felç geçirmesi her şeyi değiştirdi. Yönetim kurulundaki tüm acımasızlığı unutuldu. Genç yaşta öldü, bu yüzden bir aziz gibi hatırlanmalı. Annem ve tüm UPS yönetim kurulu hâlâ babamın, şirketimizi ileri görüşlülük ve eski moda ahlak anlayışıyla yeni bir yüzyıla taşıyan altın kalpli bir dahi olduğunu düşünüyor.

Bu miras, ancak benim sayemde ona kalıyor. Babamın gölge ailesine sessizlikleri için ödediğim tüm paralar sayesinde. Peki karşılığında ne alıyorum? Göğsümdeki o halterden daha ağır gelen, asla başka birine anlatamayacağım bir sır.

Ağzımda acı bir tat kaldı. Annem kediye rahat bıraksaydı, belki de kendi suçluluk duygum içinde boğularak onunla bir tatil daha geçirebilirdim. Şimdi, bunu düşünmek bile tahammül edemem.

“Biliyor musun? Hayır,” dedim, sesimde hiçbir duygu belirtisi yoktu. “Şükran Günü yemeğine gelebileceğimi sanmıyorum, ama davet için teşekkürler.”

Telefonu kapatıp olabildiğince sert bir şekilde kanepeye fırlattım. Yastıktan sekip yere düştü. Ekranda annemin adını gördüm, beni geri arıyordu. Cevap vermeye hiç niyetim yoktu.

Bunun yerine, doğruca ev ofisime gidip dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Cat'in sevdiği çiçekçiyi internette bulmam sadece birkaç dakika sürüyor. Onları arayıp o pembe çiçekler hakkında bilgi alacağım. Ellerindeki her birini teslim etmelerini sağlayacağım.

Çiçekler bir başlangıç. Ama daha fazlasını yapmak istiyorum; kalıcı bir şey. Onun asla hayal edemeyeceği bir şey.

E-postamı açıyorum ve mesaj yazmaya başlıyorum.

PİPPA

Şükran Günü için herhangi bir planınız var mı?

Annem ve üvey babam Bali'ye gidiyorlar, gelmek istersen.

Dışarıdan yemek sipariş edebiliriz ve Sequel'de saçma sapan bir şeyler izleyebiliriz.

Daireme dönerken Pippa'nın mesajlarına şöyle bir göz attım. Normalde, Şükran Günü yemeğimi kurtarma teklifine çok sevinirdim. Ama şu anda, aslında orada olmamı istemediği yönündeki mantıksız şüpheyi bir türlü üzerimden atamıyorum.

Nate'in annesiyle tanıştığımndan beri kendimi iyi hissetmiyorum. Eleanor sadece ilişkimizden şüphe duymama neden olmadı, kendimden de şüphe duymama yol açtı. Birdenbire, herhangi birinin sevgisine layık olup olmadığımı kendime sormaya başladım.

Bugün barınaktaki vardiyam boyunca bu şüphe sürekli aklımdaydı. Sakinlerin her gülümsemesi bana sadece kibar davrandıkları hissini veriyordu. Minnie bana sımsıkı sarılıp tüm emeğim için teşekkür ettiğinde, yerde eriyip gitmek istedim. Övgüsünü hak etmediğimi bilmiyor mu?

Babama söylediklerimi bilseydi, bana aynı gözle bakabilir miydi acaba?

Paltomu daha sıkıca üzerime çekip daha hızlı yürüyorum. Eve gitmem gerek. Uzun ve sıcak bir duştan sonra, yorganın altına kıvrılıp erkenden

uyuyacağım. Şanslıysam, rüya bile görmeyeceğim.

Neyse ki, iptal edilen randevumuzdan beri Nate'ten uzak durmayı başardım. Bana birkaç kez mesaj attı ama hepsini okumadım bile. Ne daha kötü olurdu bilmiyorum; onu reddettiğim için bana kızması mı, yoksa nazik ve ilgili davranması mı?

Keşke bana kızsas. Bu, bana baktığı zaman hissettiğim o güzel duyguyu, kafamdaki düşüncelerden kurtulmama nasıl yardımcı olduğunu unutmamı kolaylaştırırdı.

Teknik olarak, iş için bile mesajlarını okumak zorunda değilim. UPS, çalışanlarına Şükran Günü için birkaç gün izin verdi ve zamanlama daha iyi olamazdı. Yılın bu zamanında barınakta her zaman aç insan sayısında bir artış oluyor ve ben de gidip bayram yemeği hazırlıklarına yardım etmekten mutluluk duydum. Dairemde somurtmaktan daha iyi bir dikkat dağıtıcı.

Sokağıma girerken çantamdan anahtarlarımı arıyorum. Binamı satın alan şirket bana yepyeni, endüstriyel güçte kilitler için yeni bir anahtar seti verdi. Kapı kolunu doğru şekilde oynatmak zorunda kalmadan kendi kapımı açabilmek güzel bir şey.

Işıkları açtığımda, gözümü pembe bir dalga karşılıyor.

Dairem çiçeklerle dolup taşmış durumda. Pembe şakayık lalelerle dolu vazolar her boş köşeye tıklılmış. Çiçeklerin bu kadar çok olması yüzünden kapıyı zar zor açabiliyorum. Sanki çılgın bir peri sihirli değneğini sallamış ve tüm dairemi şakayıklarla kaplamış gibi.

"Bu da ne?" diye bağırdım.

Tam o sırada telefonum çaldı. Birinin açıklama yapmak için aradığını umarak hemen açtım.

"Merhaba, ben Sommers Property Management'tan Sylvia. Caitlin Daniels'a mı ulaştım?"

"Evet, merhaba, benim." Çantamı yere bırakırken, ayaklarımın dibindeki şakayık lalelerine dikkatlice dokunmamaya özen gösterdim.

"Sizi aramamın sebebi, apartman yöneticinizin bir kuryenin dairenize girmesine izin verdiğini bildirmek."

Kendi serama şöyle bir göz gezdiriyorum. "Öyle mi?"

"Özür dilerim. Teslimat çok büyüktü ve aksi takdirde koridoru tamamen kapatacaktı."

"Sorun değil. Bilgilendirdiğiniz için teşekkürler."

Apartment yöneticimin evime izinsiz girmesinden hiç memnun değilim ama ne yapabilirim ki? Çiçeklerin kimden geldiğinden neredeyse eminim

ve eğer Nate apartman yöneticimi ikna edip içeri girmesine izin vermediyse, başka bir yol bulurdu. Muhtemelen çiçek teslimatı konusunda uzman ninjalardan oluşan bir ekip falan göndermiştir.

Nate'in bu çiçeklerin en sevdiklerim olduğunu nasıl bildiğine dair hiçbir fikrim yok. Ona getirdiğim çiçekleri binadan birkaç blok ötede çöpe attım. Eğer hâlâ onunla konuşuyor olsaydım, ona sapık derdim.

Kapıdan mutfak masasına kadar dar bir yol var. Çiçeklerden herhangi birini devirmemeye dikkat ederek oturuyorum. Orada, aynı sivri uçlu el yazısıyla yazılmış bir not beni bekliyor.

Özür dilerim. Tekrar deneyebilir miyiz? Şükran Günü yemeği benim evimde olsun? Her şeyi ben hallederim. Tek yapmanız gereken orada olmak.
-Nate

Göğsümde umut yeşeriyor. Ona hiçbir açıklama yapmadan reddettiğim halde, hâlâ deniyor.

Annesinin konuşmamızdan bahsetmiş olup olmadığını merak ediyorum. Belki de onun dairesinde beni sözlü olarak yerden yere vurduğundan haberi bile yok.

Her iki durumda da, bu onun benim hakkımda söylediklerinin doğru olmadığı anlamına gelmez. Nate'in, iş için tamamen yetersiz olan asistanıyla ilişki yaşadığı ortaya çıkarsa, bu onu çok kötü gösterecek. Kimse onun bana iyilik olsun diye iş teklif ettiğini ya da bunu hak etmek için çok çalıştığını umursamayacak. Sadece onu bayağı bir ilişkiye sürüklemişim gibi görünecek.

UPS'in onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Sırf benim için işini böyle tehlikeye atmasına izin veremem.

Tam davetini reddetmeye karar verdiğim anda telefonum çaldı. Yemin ederim, sanki Nate beynime, onu düşündüğümü ona söyleyen bir çip yerleştirmiş gibi.

NATE

Hiç baskı yok.

Eğer benim için binlerce dolar harcayan başka biri olsaydı, üzerimde bir baskı olurdu. Ama Nate için bunun bir bedeli yok. Beni bunaltmak ya da rüşvet vermek için bu kadar çok buket göndermedi. Bunu bana ne kadar ciddi olduğunu göstermek için yaptı. Artık biliyorum ki o sadece sözde değil, eylemde olan bir adam.

İnleyerek başımı ellerimin arasına masaya koydum. Dirseğim bir vazoya çarptı, neredeyse onları devirecektim. Hepsini atmalıyım belki ama içimdeki bir ses bunu kaldıramıyor. Nate'ten aldığım, duygularını itiraf etmeye en yakın şey buydu. Çiçeklerle elini uzattı ve kendini savunmasız bıraktı.

Telefonumu elime alıp, kendimi vazgeçirmeden önce numarayı tuşluyorum. Birkaç zil sesinden sonra Pippa telefonu açıyor.

"Hey, Cat! Şükran Günü ile ilgili mesajımı aldın mı?"

Koltuğa yaslandım. "Evet, gittim ama başka bir davet aldım ve kabul edip etmeyeceğimden emin değilim."

"Öyle mi? Bu yıl annenin yanına gitmeyi düşünüyor musun?" Ses tonunun ne kadar dikkatli olduğunu anlayabiliyorum. İkimizin de annelerimizle karmaşık ilişkileri var ve kendi duygularımızı yansıtmamak zor olabiliyor.

"Bana sordu ama hayır. Başka bir şey. Aslında Nate beni bir randevuya davet etti."

Bir an sessiz kalıyor. "Tamamen şaşırdığımı söyleyemem. Bir süredir senin etrafında dolanıyor. Peki, ne diyeceksin?"

"Bilmiyorum, Pippa. Onu seviyorum. Hem de çok. Ama ilişkimiz bir yere varamaz."

"Neden?"

"O benim patronum. Ve birbirimiz için uygun olmazdık."

İçini çekti. "Bak, biliyorum, sana onun için dikkatli olmanı söylemiştim çünkü o ilişkiye girmeye pek yanaşmıyor. Ama bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, sana karşı öyle davranmadı. Yani, sırf bir CEO sana kaba davrandı diye o büyük anlaşmayı baltaladı. Ben olsam aynısını yapardım."

Sırıttım. "Sen de muhtemelen adama yumruk atardın. Nate biraz daha öz kontrol sahibi."

"Elbette, eğer o adamı yere serseydi, bu hoşlanmayı tamamen onaylardım," diyor Pippa, yanaklarının kızarmasına neden olarak. Ona henüz Nate ile aramızdaki fiziksel yakınlaşmadan bahsetmedim, sadece iş seyahatinden, ofisteki akşam yemeğinden ve Eleanor ile olan aptal kavgamdan bahsettim. Bunu ondan saklamak istemiyorum; sadece hikayenin sadece yarısını bilmesi duygularımı küçümsememi kolaylaştırıyor.

"Nate'ten nefret ettiğini sanıyordum," diyorum.

“Ondan nefret etmiyordum. Sadece ona güvenmiyordum. Ve şimdi sana nasıl davrandığımı görünce... Bilmiyorum, Cat. Belki de aslında iyi niyetlidir.”

“Endişelendiğim şey bu değil,” diye itiraf ediyorum. “Çok farklı dünyalardan geliyoruz. Onun benim hiç bilmediğim kadar çok parası ve imkanı var. Onu utandırmaktan korkuyorum ve belki... belki de onun için yeterince iyi değilim.”

“Bunu bırak,” diyor Pippa sertçe. “Senin gibi birine sahip olduğu için şanslı olurdu. Çok güzelsin, tatlısın ve komiksin. Çılgın iyimserliğinle her şeyi daha iyi hale getiriyorsun. Onun sahip olduğu ve senin sahip olmadığın tek şey para, ve para kimseyi daha iyi bir insan yapmaz. Üvey babama ve Ryan'a bak.”

Kafamda dönüp duran kaygı yavaş yavaş azalmaya başlıyor. Keşke kendimi Pippa'nın beni gördüğü gibi görebilseydim, muhtemelen çok daha mutlu olurum. "Yani Nate ile birlikte olmaya çalışmalı mıyım sence?"

“Buna karar verebilecek tek kişi sensin. Söylediğim tek şey, kendinden şüphe duymaman onunla çıkmaman için yeterli bir sebep değil. Çünkü senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı olurdu ve eminim bunu o da biliyor.”

"Teşekkürler." Sesim duygudan titreyerek çıktı. "Buna ihtiyacım vardı."

"Sana zarar verirse hâlâ çatal-kaşıkla gözlerine saplayacağım."

"Bunu aklınızda tutmanızı bekliyorum."

Pippa ile dergideki işinin nasıl gittiği hakkında biraz daha sohbet ettik ve telefonu kapattığımda ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Nate ile işlerin yolunda gideceğinin garantisi yok. Ama denemekten vazgeçersem pişman olacağım. Ona bir mesaj atıyorum.

KEDİ

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?

Hemen cevap veriyor.

NATE

HAYIR.

Gülüyorum. Onu tanıdıkça, Nate'in doyamadığım kuru bir mizah anlayışı olduğunu görüyorsunuz.

KEDİ

Bu iç rahatlatıcı.

NATE

Geleceğini söyle.

Onun gri gözlerini, telefonuna kilitlenmiş, benim "evet" diyeceğimi umarak izlediğini hayal edebiliyorum. Birdenbire, onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesine katlanamıyorum.

Kedi

Tamam. Yapacağım.

Ekrana bakıyorum, Nate'in ekranında noktaların belirip kaybolmasını izliyorum. Sonunda, noktalar tamamen kayboluyor. Nate ne söylemek üzereyse, belli ki bundan vazgeçmiş.

Kibriti akıp, masanın ortasına özenle yerleştirdiğim pembe ince mumları yakmak için eğiyorum. Hepsi yandıktan sonra geri çekilip eserime hayranlıkla bakıyorum.

Yemek masam, soluk pembe tonlu cam kavanozlarda titreyen mumlarla kaplı. Kavanozların arasına sarmaşık bir dal rdüm ve isimlerini bilmediğim bir sürü pembe çiçekten oluşan küçük buketler yerleştirdim.

Cat'in çiçeklerini sipariş etmek için çiçekçiye uğradığımda, masada birkaç iek aranjmanının olmasının hoş olabileceğini fark ettim. Dükkanın sahibi olan evli ift Alice ve Ruthie, dairemde romantik bir akşam yemeği için iek aranjmanları konusunda tavsiye istediğimde çok sevindiler. Bir anda mumlukları çıkarıp bana gl, lale ve şakayıkların ilham verici fotoğraflarını göstermeye başladılar.

Dkkandan birkaç yüz dolar daha fakirleşmiş, her şeyin nasıl düzenleneceğine dair elle çizilmiş bir şema ve iekilere karşı yeni bir sayđı duyarak ıktım.

Yaptığım işe hayranlıkla bakmak için geriye çekiliyorum ve ortaya çıkan sonuçtan memnunum. Fotoğraflardaki masalar kadar güzel değil belki ama kesinlikle romantik. Cat'in bunu görünce yüzünün nasıl aydınlanacağını hayal edebiliyorum.

Daha önce hiçbir kadını memnun etmek için bu kadar çaba gstermemiştim—ondan önce hiç istememiştim de. Ama annem onu

şaşırtınca, biraz daha fazla çabayı hak etti. Şık masam mükemmel olmayabilir, ama çaba gösterdiğim açıkça belli.

Bunu yaptıktan sonra, yemeği kontrol etmek için mutfığa gittim. Yakındaki bir restorandan, fırında nasıl ısıtılacağına dair ayrıntılı talimatlarla birlikte, eksiksiz Şükran Günü yemekleri sipariş etmiştim. Cat için bir sürpriz daha: Yemek pişirmemiş olsam da fırınımı kullandım ve iskambil kağıtlarından yapılmış ev hala ayakta duruyor.

Dolaplarda gözlük ararken asansör kapısı zil çaldı. Kahretsin, Cat erken geldi.

"Hey!" diye seslendim. "Kendinizi evinizde gibi hissedin, ben sadece şarap kadehlerini bulmaya çalışıyorum."

"Bütün bunları bizim için mi? Yapmamalıydınız," diye mırıldandı bir erkek sesi.

HAYIR.

Yavaşça arkamı döndüğümde, poker arkadaşlarımın hepsinin oturma odamda mumlara ve çiçeklere sırtarak baktıklarını gördüm.

Luke, "Mumlar hoş bir detay," diyor. "Çiçekler ise biraz fazla olmuş."

Beau, "Yıllar sonra hala denemeye devam etmesinden dolayı çok mutluyum," diye ekliyor.

Onlara öylece bakakalıyorum. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Hepsi de şaşkın ifadelerle bana bakıyor.

"Bizi sen davet ettin," diyor James yavaşça, sanki az önce felç geçirip geçirmediğimden emin değilmiş gibi.

"Biliyorsunuz... Şükran Günü," diyor Ryan.

Beau'nun kollarında bir sürü yemek kabı üst üste yığılmış halde taşınması dışında, herkesin elinde bir saklama kabı ve bir şişe şarap olduğunu fark ettim.

Birdenbire, kafamda her şey yerine oturdu.

Arkadaşlarla Şükran Günü.

Haftalar önce bunu konuştuğumuzda, ev sahipliği yapmayı teklif etmiştim. Kediyle o kadar meşguldüm ki tamamen unuttum. Bu yemeği her yıl yapıyoruz, ama genellikle Şükran Günü'nden sonraki hafta sonu. Aslında hiç bir gün önce yapmadık çünkü kaçınılmaz olarak birilerinin başka bir ailevi yükümlülüğü oluyor, ama bu yıl hepimiz aileden kimseyle görüşmüyoruz.

Hayır, hayır, hayır, kahretsin. Kedi her an burada olacak ve onları görürse, Şükran Günü'nde onları kovmak için fazla iyi niyetli olacak.

Çocukları ne kadar sevsem de, romantik gecemizi mahvetmelerini istemiyorum.

Onları yarı yolda bıraktığım için biraz üzülüyorum ama Cat'i bana bir şans vermesi için ikna ettikten sonra onu tekrar hayal kırıklığına uğratamam. Ayrıca, her zaman en üst kattaki James'in dairesine gidebilirler. Orada kocaman bir yemek masası var.

"Üzgünüm beyler, ama gitmeniz gerekiyor."

James'in yüzünde ilk önce bir anlayış belirdi. "Bekle... Bütün bunlar bir randevu için mi?"

"Bu Cat, değil mi?" diye heyecanla sordu Ryan. "Evet, Luke, bana yirmi dolar borçlusun."

Luke özür dileyen bir gülümsemeyle, "Sana karşı bahse girdiğim için özür dilerim Nate, ama onunla kesinlikle işi batıracağını düşünmüştüm. Yanıldığımı görmek sevindirici." dedi.

"Aman Tanrım, yeni asistanınla mı randevu?" diye takıldı Beau. "Skandal. Toronto Tea'den önce haberi duyduğumuza inanamıyorum."

James, "Annenin bu kadar sinirlenmesine şaşmamalı," diye ekliyor.

İnkâr etmeye kalkışmıyorum. Sonradan istedikleri kadar laf sokabilirler ama şu an hepsinin gitmesini istiyorum.

"Neden James'in dairesine çıkmıyorsunuz?" Ryan ve Beau'nun kollarından tutup onları asansöre doğru yönlendirmeye çalıştım. "Zaten çatı katından daha güzel bir manzara var."

Protesto etmeye fırsat bulamadan asansör kapıları açılır ve Cat dışarı çıkar. Vücuduna yapışan sade fildişi rengi bir hırka ve yıpranmış bir kot pantolonla inanılmaz derecede güzel görünmektedir.

Oturma odamda duran dört adama bakarken yüzündeki geniş gülümseme kayboldu.

"Şey, merhaba. Şükran Günü kutlu olsun, Bay Bishop," diyor Beau'ya.

Ryan ve Luke kahkahalarla gülüyorlar, James ise ikisinin de kaburgalarına dirseğiyle vuruyor.

"Beau iyi, Cat," diyor adam nazikçe.

Luke kahkahalar arasında kekeleyerek, "Özür dilerim," dedi. "Sorun sizde değil. Sadece... Bay Bishop'ta!"

Ryan, "Kimse bu adama bu kadar saygılı davranmamalı," diye ekliyor. "Ciddi söylüyorum, en sevdiği film Aslan Kral."

"Bir klasik." Beau'nun sesi tamamen ciddi. "Ve Nala bir tilki."

"O tam anlamıyla bir aslan," diyor Luke.

Kedinin ağzı açık kalmış, ne diyeceğini tam olarak bilemediğini anlayabiliyorum. Muhtemelen diğer patronu Beau üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyor. Diğer tüm arkadaşlarımla onunla dalga geçmesiyle, onlara ayak uydurup uydurmamakta kararsız kalmış.

Onlara kaşlarımı çatıyorum. Eğer Kedi'yi rahatsız edeceklerse, onları buradan uzaklaştırmak istiyorum. Ayrıca, kedim için bir izleyici kitlesi gerektirmeyen başka planlarım var. Mesela onu yatak odama taşımak, kıyafetlerini çıkarmak ve annemin ne kadar soğuk bir yılan olabileceğini unutana kadar ona tapmak gibi.

“Cat, Beau’yu tanıyorsun, değil mi?” Onların etrafından dolaşıp elimi belinin alt kısmına koydum. “Bunlar James, Luke ve Ryan. Tam da buradan ayrılıyorlardı.”

“Bekle, bizi kovuyor musun?” diye sızlandı Ryan. Küçük bir çocuk gibi surat astı, gerçekten de surat astı. “Arkadaşlarla Şükran Günü yemeğini gerçekten dört gözle bekliyordum. Ama sen hatırlamadın bile. En iyi arkadaşların senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?”

Pokeri unutun—Ryan’ın gerçek yeteneği vicdan azabı yaratmak. Onu çok uzun zamandır tanıyorum, bu numaranın bende işe yaramasına asla izin vermem, ama herkesin benim gibi taş kalpli olmadığını da biliyorum.

Kedi bana döndü, gözleri kocaman açılmıştı. “Planlarını bozmak istemiyorum. Gidebilirim. Gerçekten, hiç sakıncası yok.”

Dişlerimi sıkıyorum. Cat’in bu daireden çıkıp gitmesine asla izin vermeyeceğim. Ona ikinci bir şans vermesi için ikna ettim. Düşünüp fikrini değiştirmesi için ona zaman tanımayı reddediyorum.

“Kalmalısın, Kedicik.” Takma adı söylerken adamlara dik dik baktım. Duysunlar. Onu sahiplendiğimi bilsinler bari. “Eminim adamlar centilmenlik yapıp gideceklerdir.”

“Ama ben iç harcı hazırladım.” Ryan, Tupperware kabını vurgulu bir şekilde havaya kaldırıyor.

Beau, “Bir dakika,” diyor. “Hiçbirimizin buradan ayrılması için bir sebep yok. Cat, Nate kadar asosyal değil.”

“Doğru. Neden hep birlikte Şükran Günü yemeği yemiyoruz?” Luke berbat bir oyuncu. Ne kadar uğraşsa da bu repliği masum bir şekilde söyleyemedi.

“Harika fikir.” Ryan’ın sırtışı şeytani. “Arkadaşlarla yapılan bir Şükran Günü yemeğini daha fazla arkadaştan daha iyi ne yapabilir ki?”

Kedi, o sıcak kehribar rengi gözleriyle bana bakıyor. "İstemesen de sorun değil," diyor.

"Bize biraz zaman verin," dedim adamlara, Cat'in kolundan tutup onu mutfığa çekerken. "Bunun için çok üzgünüm, Yavru Kedi. Arkadaşlarla Şükran Günü yemeğini tamamen unuttum. Kalmak zorunda değiller."

Gülümsüyor. "Aslında sorun değil. Zaten büyük bir grupta Şükran Günü kutlamasına daha çok benzeyecek."

"Unuttuğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. Son zamanlarda dikkatim dağıldı. Aklımdan çıkmayan güzel bir kadın var, bu da bir şeyleri hatırlamamı zorlaştırıyor."

Kedinin yanakları güzelce pembeleşti. "Şey, eminim onlar gittikten sonra biraz yalnız kalma fırsatımız olacak, değil mi?"

Kahretsin, şimdi tek istediğim, adamların ayrıldığı ana hızlıca geçmek. Ama zaten ev sahipliği yapmaya söz verdik sayılır. Bu yüzden adamlara dönüp, "Tamam. Kalın, ama uslu durun." demek zorundayım.

"Umarım aşıllara hazırsınızdır!" diyor Ryan neşeyle.

Luke, "Bakalım Nate'i sarhoş edip Cat'e bir keresinde golf arabası çalıp annemin çiçek tarhlarının üzerinden geçtiğini anlatmasını sağlayabilecek miyiz?" diye ekliyor.

Beau, "Nate söylemezse, ben söyleyeceğim," diyor.

Herkes, yüzlerinde muzip bir gülümsemeyle, yiyecekleri hazırlamak için sırayla içeri giriyor.

Şükran Günü yemeğini Cat ve poker arkadaşlarımla yiyorum; görünüşe göre hepsi beni küçük düşürmeye takıntılı.

Tamamen mahvoldum.

Beklediğim kadar hayal kırıklığına uğramadım.

Nate'in dairesine ilk girdiğimde ve erkek arkadaşlarını -diğer patronum da dahil- gördüğümde kalbim durdu. Nate ile baş başa romantik bir gece geçirmeyi umuyordum. Masadaki çiçeklere ve mumlara bakılırsa, o da aynısını planlıyordu.

Ama adamları göndermek kaba olurdu. Şimdi yemekleri hazırlayıp masayı kurduklarına göre, ben de biraz heyecanlandım. Bir insan hakkında arkadaşlarından çok şey öğrenebilirsiniz. Nate hakkında daha önce hiç bilmediğim kadar çok şey öğreneceğim.

Nate, kurulumda yardım etmek için yanımdan ayrılmıyor. Bunun yerine, masanın bir tarafına benim için bir sandalye çekiyor ve özellikle yanıma oturuyor. Elimden tutuyor ve sıkıyor.

"Masa çok güzel görünüyor," diye mırıldanıyorum.

"Senin sevdiğin çiçekçiye gittim. Her şeyi onlar önerdi. Muhtemelen benim yerime onlar hazırlasaydı daha güzel olurdu."

Nate'in mumları ve çiçekleri özenle yerleştirip onayımı beklediğini hayal edince kalbim heyecanlanıyor. Ama bu bana şunu hatırlatıyor...

"En sevdiğim çiçekçiyi tam olarak nereden biliyorsunuz?"

Omuz silkerek, "Bir erkek bazı sırlarını saklamak zorundadır," dedi.

Ona şöyle bir baktım. Nate'i ilk defa takım elbise giymeden görüyorum. Gri yün pantolonu ve göğüs kaslarına yapışan kömür rengi kaşmir

kazağıyla benden daha şık görünüyor. Kesinlikle çok yakışıklı. Stilisti kimse, kesinlikle zayıf hak ediyor.

Nate bir şişe şarap açarken ben de telefonuma göz atıyorum.

PİPPA

Mutlu Şükran Günü, kedicik! Umarım harika bir gün geçiriyorsundur.

Ardından kalp şeklinde gözleri olan bir kedinin gif'ini paylaşıyor.

KEDİ

Yaniii, randevum senin üvey kardeşin ve tüm poker ekibi tarafından mahvedildi...

Pippa'nın cevabı neredeyse anında geliyor.

PİPPA

HAYIRRRRR!!!!!!

Bu gece seks yapmanız gerektiğini bilmiyorlar mı?

KEDİ

Sonuçta gitmeleri gerekiyor.

Adamlar yerlerine otururken ve Nate herkese kırmızı şarap doldururken telefonumu cebime geri koydum.

Luke bana işaret ederek, "Önce bayanlar," dedi. "Buyurun, kendinize servis yapın, Cat."

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." diye gülüyorum. "Her şey çok lezzetli görünüyor."

Arkadaşlar oldukça zengin bir sofraya hazırlamışlar. Beau tereyağlı patates püresi, fırında Brüksel lahanası ve ev yapımı ekmeklerden sorumluydu, ama herkes bir şeyler getirmişti.

"Al, biraz iç harç al. Kendim yaptım," diye teklif etti Ryan, daha önce hiç görmediğim türden, kahverengi ve lapa gibi bir şeyden bir porsiyon alıp tabağıma koydu. Jelatinimsi bir topak halinde tabağıma indi.

"Teşekkürler." Ryan'a içtenlikle gülümsedim, oysa ağzıma her neyse onu koymaya hiç niyetim yoktu.

Luke ve James aynı anda, "Bunu yemeyin!" dediler.

Beau, "Henüz belirtmediğiniz bir ölüm isteğiniz yoksa," diye ekliyor.

Ryan, "Sadece kıskanıyorsun çünkü Beau dışında getirdikleri yemeği pişiren tek kişi benim," diyor. "Bence çabam için A notunu hak ediyorum."

"Daha çok 'şerefsiz' anlamına gelen A harfi gibi," diye mırıldanıyor Nate.

James tabağımı alıp kendi boş tabağıyla tek kelime etmeden değiştiriyor. O kadar sessiz ki, Nate'i geveze gibi gösteriyor. Başka biri olsa utangaç olduğunu düşünürdüm ama her zerresinden özgüven fışkırıyor.

Terrace'da işe başladığımda, binadaki bazı önemli kişiler hakkında kısa bir bilgilendirme aldım. James'in Sequel'in CEO'su olduğunu biliyorum, bu da onun Nate dahil tanıdığım herkesten daha fazla servete ve güce sahip olduğu anlamına geliyor.

Para beni etkilemiyor, ama itiraf etmeliyim ki beni korkutuyor.

James tabağımı mutfığa götürüyor ve Ryan'ın itirazlarına rağmen içindeki harcı çöpe atıyor.

Önümdeki bol miktardaki yemeğe bakınca, hiçbir şey getirmemiş olmaktan dolayı kendimi suçlu hissetmeden edemiyorum. "Üzgünüm, ortak yemek etkinliğine hiçbir şey getirmedi."

Luke, "Varlığınız fazlasıyla yeterli," diyor sakın bir şekilde.

Ryan ekliyor: "Haklı. Üstelik takdir ettiğimiz şey kişiliğiniz bile değil; eminim ki kişiliğiniz de harika. Ama siz yanımızdayken Nate yüzde yirmi beş daha az huysuz oluyor, bu da paha biçilmez."

Beau, "Bir dakika önce gülümsediğini bile gördüm," diyor. "Tuhaftı ama bilirsiniz, hoş bir tuhaflıktı."

Yüzüm kızardı. Nate ile aramda tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama arkadaşlarının onayını duymak güzel.

Luke boğazını temizledi. "Şimdi asıl sınava gelelim. İçki içersin, değil mi Cat?" Başımı salladım ve o da kristal bir sürahidten bana bir bardak viski doldurdu. "Bunu dene. Ne düşündüğünü söyle."

"Deneyeceğim ama ben pek viski seven biri değilim." Bardağı alırken özür dilercesine gülümsedim.

"Sorun değil. Zaten bu yüzden buradayım, sizi ikna etmek için. İçmeden önce burnunuza yaklaştırın. Ağzınız açıkken koklayın, aromasını daha iyi almanıza yardımcı olacaktır."

Talimatlarını uyguluyorum. Kokluyorum, vanilya ve karamel kokusu alıyorum. İlk yudum, bu tatlı lezzetleri sıcak bir baharatlılık ve hafif bir alkol yakıcılığıyla kesiyor. Gözlerimi kapatıp tadın keyfini çıkarıyorum.

"Peki?" diye soruyor Luke.

Bardağı ona doğru uzattım. "Ben viski seven biri değilim ama bunu içebilirim."

Gözleri parlıyor ve gerçekten memnun görünüyor. "Pekala. Geçtiniz. Bu tek fiçıda olgunlaştırılmış, on yıllık bir viski. En iyilerimizden biri."

Nate bana yaklaştı. "Luke, Twisted Devil'da damıtıcı. Hatırlarsın belki, o benim en sevdiğim yer."

O gece Nate'in masasında bana içki içmemi emrettiği anı hayal ediyorum. Beni yatırıp ağzıyla orgazm olmamı sağladığı anı hatırladıkça bacaklarımı birbirine bastırıyorum. Birkaç saat içinde bunu tekrar yapabilir.

Nate'in arkadaşlarının önünde kendimi tahrik etmeme izin veremem. Dikkatimi dağıtmak için telefonumu çıkarıp mesajlarıma bakıyorum. Hemen Pippa'dan iki mesaj geliyor.

PİPPA

Kötü kalpli üvey kardeşimin randevunuzu mahvettiğine inanamıyorum!!

Söyleyeceği her şey için şimdiden özür dilerim.

Masanın altından hızlıca bir yanıt yazıyorum.

KEDİ

Henüz özür dilemeye gerek yok. Aslında çok cana yakın davrandı.

PİPPA

Tuhaf. Emin misin onun Ryan olduğundan, yoksa bir tür sahtekar olmadığından?

KEDİ

Cüzdanını çalmaya çalışacağım, böylece kimliğini kontrol edebileceğim.

Nate bana fısıldayarak, "Tuvalete gideceğim," dedi. "İyi olacak mısın?"

Başımı salladım. "Merak etmeyin, iyiyim."

Beau masadan kalktıktan sonra bana döndü ve "Duyduğuma göre Eleanor Walsh ile olan karşılaşmanızdan sağ kurtulmuşsunuz." dedi.

Mutluluk hissim azalıyor. Şu anda, gerçekten güzel bir Şükran Günü geçirirken, Nate'in annesi aklıma gelen son kişi. Nate'in arkadaşlarına onun hakkında kötü konuşmak kötü bir fikir gibi görünüyor, bu yüzden durumu olumlu bir yöne çekmeye çalışıyorum.

"Onunla tanıştım. O, Nate'i gerçekten çok önemsiyor."

Beau anlayışla başını salladı. "Anladım. Demek ki seni sözlü olarak yerle bir etmiş. Üzgünüm, yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Söylediklerini dikkate alma," diyor Luke. "O, UPS Yönetim Kurulu'nun Kötü Cadısı gibi ve Nate'in hayatındaki herkesin kendini kötü hissetmesinden zevk alıyor."

"Hatta sevgili oğlunu poker gecesinden vazgeçirmeye çalıştı. Bizim gibi değersizlerle takılarak zamanını boşa harcadığını söyledi." Ryan, kendisini, Luke'u ve Beau'yu işaret ederek, "James'e ayrıcalık tanındı çünkü 'doğru' okula gitti. Bir de ailesi milyarderdi."

Beau, "Terrace'ı satın almadan önce bana neler söylediğini duymalıydın," diyor. Burnunu havaya kaldırıp, Eleanor'un sesini birebir taklit ederek sesini yükseltiyor: "Nathaniel, gerçekten de pis bir kamyondan hamburger satan biriyle ortalıkta dolaşmak istiyor musun? Baban seni görseydi keşke!"

Diğerleri gülüyor ve benim kaygım tekrar kayboluyor. Beau tanıdığım en etkileyici insanlardan biri. İki tane son derece başarılı işletme yönetiyor ve neredeyse eşi benzeri görülmemiş bir şekilde tüm çalışanları tarafından seviliyor. Eğer Eleanor onunla ilgili bir sorun bulabiliyorsa, belki de onunla gerçekten başa çıkmak mümkün değil.

İçimdeki karanlık bir ses bana, "Hâlâ haklısın, Nate'in itibarı için tehlikelisin. Eğer biri öğrenirse, tüm işini tehlikeye atabilirsin" diye hatırlatıyor.

Nate ile aramda ne yaşıyorsa yaşansın, bu uzun süremez. Hakkındaki dedikodu bloglarını gördüm. Eğer bir gün kamuoyuna yansıyan bir çift olduğumuzu açıklarsak, birileri mutlaka geçmişimizi kurcalayacaktır. Beni ne zaman işe aldığını ve ne zaman birlikte olmaya başladığımızı ortaya çıkaracaklar ve hem itibarı hem de işi yerle bir olacak.

Nate yanıma, sandalyeye geri kayd ve bana gülümsedi. Yüzünde daha önce hiç görmediğim kadar geniş, dişli bir gülümsemeydi bu ve bir an için şaşkına döndüm. Muhteşemdi, sanki çizgi film prensi canlanmış gibiydi. Ve bana daha önce kimseye bakmadığı gibi bakıyordu.

Masanın altında, geniş eli bacağımı kavradı. Başparmağı iç uyluğumun üst kısmında küçük daireler çizdi, omurgamda bir sıcaklık dalgası yayıldı. Yalnız kaldığımızda bana nasıl dokunacağının bir vaadiydi bu.

Bir gün her şeye son vermek zorunda kalacağız. Ama bugün bunun tadını çıkarabiliyorum.

Telefonum cebimde titriyor ve ona bakıyorum.

PİPPA

Sizi yemeğinize geri bırakıyorum, ancak Şarap Çarşambası'nda ayrıntılı bir özet bekliyorum.

Telefonuma bakıp gülümsüyorum. Birkaç haftalık iş yoğunluğundan sonra, nihayet Pippa ve her zamanki Çarşamba geleneğimiz için programımı ayarlayabildim. Dairemin yakınında şirin bir kafe ve kitapçı var ve Çarşamba geceleri geç saatlere kadar açık kalıp gizli bir mum ışığı şarap barına dönüşüyorlar. Bunu reklamını yapmıyorlar; bilen bilir.

Ryan, "Orada kiminle mesajlaşıyorsun?" diye soruyor. "Nate'in yaramazlık yapması ihtimaline karşı gizli bir erkek arkadaşın mı var?"

"Hayır. Aslında üvey kız kardeşine mesaj atıyorum," dedim yüzümde masum bir gülümsemeyle. "Nate sana Pippa'nın en iyi arkadaşım olduğunu söylemişti, değil mi?"

Ryan'ın keskin çenesi aşağı düşer ve diğerleri kahkahalarla güler.

"O kadar sinir bozucu ki," diye homurdandı. "Tam bir sıkıcı. Onunla bir saniye bile nasıl birlikte olabiliyorsunuz anlamıyorum."

Gözlerim kıpkırmızı oldu. Belli ki o ikisinin arası pek iyi değil, ama en yakın arkadaşım hakkında böyle konuşmaya hakkı yok.

"Nereden bileceksin?" diye tükürdüm. "Birbirinizle konuşmuyorsunuz bile."

"İnan bana, bu bilerek oldu," diye mırıldandı. "Her şeyin keyfini kaçırmaktan bıktım."

"Pippa çok komik ve beni gün doğana kadar dışarıda tutan tek kişi. Sadık, kararlı ve neredeyse gelmiş geçmiş en iyi insan."

Oda sessizliğe büründü, tüm şakalaşmalar ve espriler kesildi. Diğer adamlar bana, Ryan'a ve tekrar bana bakarak onun nasıl tepki vereceğini beklediler. Nate'in çenesinde bir kas seğirdi ve Ryan kavga çıkarmak isterse beni destekleyeceğini biliyordum.

Ryan'ın da bunu bildiğinden oldukça eminim, çünkü kelimelerini özenle seçiyor. "Anlıyorum. O senin arkadaşın. Ama sen benim tanıdığım Pippa'yı tarif etmiyorsun."

"Tanıdığınız Pippa bir çocuktü. On üç ve yirmi üç yaşlarınız arasında hiç değişmediniz mi? Ona hiç şans vermediniz. Büyüyün artık. Gerçek çocuğun kim olduğu çok açık."

Gözleri kocaman açıldı ve onu tanıdığımdan beri ilk defa konuşacak hiçbir şeyi kalmadı.

James'in kısık bir kahkaha atmasıyla sessizlik bozuldu. Masanın ortasından bir şişe şarap alıp Ryan'ın bardağını doldurdu. "O yanmadan sonra bol su içmen gerek," dedi.

Ryan mahcup bir gülümsemeyle bana baktı. "Anlaşıldı. Fikir ayrılığında kalalım, Cat?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tabii, madem herkes haklı olduğumu biliyor."

Beau ve Luke kahkahalarla gülerken Nate de kolunu sandalyemin arkasına doladı.

"Unutma, benim kedimin pençeleri var," diyor omzumu sıkarak.

En son ne zaman bu kadar güçlü... bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum.

Saatler sonra, Şükran Günü yemeğini tamamen mahvettik. Bütün o kocaman sofrayı tek oturuşta nasıl yediğimize hala şaşıyorum. Anlaşılan, spor yapmaya takıntılı beş uzun boylu adam bir araya gelince, adeta çöp öğütücü gibi davranıyorlar.

Nate ve ben asansörün yanında durup misafirlere veda ediyoruz.

"Seninle tanışmak harika oldu, Cat," diyor Luke elimi sıkarken. "Arkadaşlar Günü'nüz kutlu olsun."

Beau, "Nate'in buzdolabına birkaç dilim daha turta koydum," diye ekliyor. "Eğer yarın bitmezlerse, Luke veya Ryan'ın onları çalabileceği konusunda sizi uyarmak zorundayım."

Cevap veremedim, güçlü bir çift kol beni sardı ve aniden ayaklarım yerden kesildi. Ryan beni kocaman bir ayı kucaklamasıyla sarmıştı. "Kötü üvey kız kardeşimle çok yakın arkadaş olduğumu biliyorum, ama seni affediyorum," dedi ve beni sıkıca kucakladı.

Beni yere indirdiğinde kıkırdıyorum. Nate'in Ryan'a öfkeli bakışlar attığını görünce daha da çok gülüyorum.

Ryan, "Kıskanmana gerek yok Nate," diyor. "Senin için de bol bol sarılmam var."

"İlgilenmiyorum," diyor Nate kesin bir dille. "Gidebilirsin."

Dördü birden asansöre doluşuyorlar, ancak asansör hepsini alacak kadar büyük görünmüyor.

Kapı kapanır kapanmaz Nate üzerime atıldı, sanki durursa ölecekmiş gibi beni öpmeye başladı. Dudaklarımız ve dillerimiz birbirine a lıkla değiyordu. Saatlerce yan yana oturup bu anı beklediğimiz i in zaten hazırdık.

Onu  ok istiyordum ve sonunda ona sahip olabiliyorum.

Sonunda geri  ekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Bu gece inanılmazdın," diye mırıldandı. Sa larını başımın arkasından topladı, sonra yumruğunun etrafına doladı. "Biliyorum, arkadaşlarımız bize pusu kurdu, ama sen sadece kendini savunmakla kalmadın. Onları kendine hayran bıraktın."

Onun  vgüsü i imi bir sakinlik dalgasıyla dolduruyor. Arkadaşlarıyla nasıl başa  ıktığımla gurur duyduğunu bilmek beni  ok mutlu ediyor.

"Arkadaşlarını da sevdim. Ryan'ı bile, ama Pippa'ya bunu s ylediğimi s yleme."

Kaşlarını  attı. "Beğenmenize sevindim, ama bu gecenin geri kalanında başka kimseyi d ş nmeyeceğim. Sizi tamamen kendime saklamak i in bekliyordum."

"Ben de," diye mırıldandım onu tekrar  pmeden  nce. Bedenlerimiz birbirine kenetlendi, kıvrımlarım onun sert kaslarına bastırdı.

Nate ile geleceğim hakkında endişelenmeyi bıraktım. Eğer birkaç ay veya birkaç g n i inde ilişkimizi bitirmek zorunda kalırsak, o zamana kadar acıyı bekleyerek vakit ge irmeyi reddediyorum. Onun bana hissettirdiği değer ve arzu duygusunun tadını  ıkarmayı hak ediyorum.

 ok ge meden Nate dudaklarını benimkilerden ayırıyor. Onları yakalamaya  alışıyorum   nk  onu  pmeye doymadım. Beni ofisinde ağırladığından beri sadece birkaç g n ge ti ama her dakikası işkence gibiydi.  p şlerini, bir sonraki nefesimi  zlediğim gibi  zl yorum.

"Yakında, yavrum," diyor. " nce her şeyi temizlemem gerek."

Başımı sallayarak masaya doğru gittim ve tabakları  st  ste dizmeye başladım. Nate omzuma elini koydu. "Ne yapıyorsun?"

"Temizlik yapmanıza yardımcı oluyoruz."

"Hayır, değilsin." Tabakları elimden alıyor. "Oturup rahatlamayı istiyorum. Bir kadeh şarap i . Her şeyle ben ilgileneyim."

"Ancak-"

"Size rahatlatıcı bir gece yaşatmam gerekiyor. O y zden oturun ve sizi sandalyeye bağlamadan  nce şımartmama izin verin," diyor şakayla karışık.

Dudaklarımı ısırđım. Yardım edebilecekken sadece oturup izlemek içgüdülerime aykırı geliyor, ama belki de Nate haklı. Bana her yardımcı olmayı teklif ettiğinde kendimi değerli ve önemsenmiş hissettim. Belki de sadece arkama yaslanıp onu bırakmalıyım.

"Pekala," dedim, yarı dolu şarap kadehimi alırken.

Masaya oturup Nate'in mumları üfleyip bulaşıkları lavaboya götürmesini izliyorum. Ve... bundan nefret ediyorum. Faydalı olabileceğim halde boş boş oturmaktan nefret ediyorum. Nate'in beni övmesi, öpmesi ve beni erimiş gibi hissettirmesi bir şey, ama tembelliğe kapılmak bana göre değil.

Nate masayı temizleyebilir. Ama bu benim burada öylece oturmam gerektiği anlamına gelmiyor.

Ayakta durarak ilk birkaç düğmeyi açıyorum. Nate gözlükleri almak için arkasını döndüğünde, gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Ne yapıyorsun, yavru kedi?" diye sordu sesi gergin bir şekilde.

"Hazırlanıyorum." Düğmeleri teker teker açıyorum, ta ki hırkam açılana kadar. Omuzlarımdan kaydırıp yere bırakıyorum. Nate'in gözleri çıplak tenime dikilmiş, göğüslerim onun bakışları altında sıcak ve ağır hissediyor. Ardından sütyenimi çıkarıyorum ki sivri uçlu meme uçlarımı görebilsin. Pantolonunun altında sertleşen penisini görmek beni memnun ediyor.

"Lanet olsun, Yavru Kedi," diye fısıldadı, olduğu yerde donakalmış bir halde. "Bana neler yaptığının farkında mısın?"

Sözleri üzerine tenim kızardı ve meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım. "Daha yapacak temizliğiniz yok mu?"

Nate titreyerek nefes aldı. Gözlüğe uzandı ve ben de ellerimi karnımdan aşağı, kot pantolonumun kenarına doğru kaydırıyormuş gibi yaptım. Eli havada kasıldı, sanki bana uzanma isteğine karşı koyamıyordu.

Yine de direniyor ve ulaşabildiği her şeyi aceleyle mutfığa taşıyor. Aklını işine vermeye çalışıyor ama acaba onu tamamen istifa ettirebilir miyim diye merak ediyorum.

Kot pantolonumun düğmesini ve fermuarını açıp iç çamaşırımla birlikte aşağı doğru indiriyorum. Pantolondan çıktıktan sonra ellerimi kalçalarımda gezdiriyorum. Serin havanın ve Nate'in varlığının verdiği hassasiyetle birlikte tenim inanılmaz bir his veriyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ben göğüslerimle oynarken, hassas etlerini nazikçe sıkarken ve parmak uçlarımla meme uçlarıma dokunurken.

Bakışları kararıyor, ellerime kilitleniyor, ta ki tabakları gürültüyle yere bırakana kadar.

Elimi bacaklarımın arasına uzattığımda, hissettiğim o zevk o kadar büyük ki inlememi engelleyemiyorum.

Ve bu ses, Nate'in demir gibi soğukkanlılığının sonunda kırılması için yeterli oluyor.

Kolunu bir hareketle savurarak masadaki çiçeklerin ve tabakların yarısını yere düşürdü. Kırılan camların sesiyle irkildim. Onu durduramadan, geri kalanını da iterek masayı boşalttı. Gri gözlerinde ateşle bana döndü.

“Artık beklemekten bıktım,” diyor ve bedenimi kendine doğru çekiyor. Dillerimiz ve dişlerimiz birbirine çarpıyor, birbirimizi tüketiyoruz. Belimden yakalayıp kaldırıyor ve masanın üzerine yatırıyor. Hızlıca kıyafetlerini çıkarıyor ve üzerime çıkıyor.

“Beni çıldırtıyorsun, yavrum,” diyor ve beni tekrar öptüğünde nefesim kesiliyor. Elleri vücudumda açlıkla dolaşıyor, yanlarımda kayıyor ve göğüslerimi yoğuruyor. Sanki vücudumun tek bir santimini bile dokunmadan bırakmak istemiyor. Tüm o dikkatli kontrolü şimdi yok olmuş, yerini tutkuya bırakmış.

Onu böyle yapanın ben olduğuma inanamıyorum. Onun için soyunarak bir şov yapmak, o sakın Nate Walsh'ı bu kadar vahşileştirdi. Bu bana daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde güçlü ve arzu edilir hissettiriyor.

Parmaklarım hevesle sırtındaki ve kollarındaki kasların üzerinde geziniyor, her bir kıvrımı takip ediyor. Çok sağlam ve güçlü, saatlerce spor salonunda çalışarak şekillenmiş bir vücut. Nate hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz; vücuduna da işine olduğu kadar çok emek verir. Vücudunun nasıl hissettirdiğini ne kadar sevsem de, o spor salonu günlerinin birkaçını kanepede geçirse de ona aynı derecede ilgi duyardım. Ya da, insan dambıl olarak gönüllü olabilirim. Beni istediği kadar kaldırabilir.

Nefes almak için dudaklarımı Nate'inkinden ayırdığımda, yüzümün yanından boynuma ve köprücük kemiğime doğru öpüyor, sonra daha da aşağıya iniyor. Dudaklarını meme ucumun etrafına sarıyor, dili ve dişleriyle onu tahrik ediyor. "Senden asla bıkmam," diye mırıldanıyor. "Sanırım asla da bıkmayacağım."

Övgüsü, dokunuşu kadar beni ürpertiyor. Bacaklarımı beline doluyorum, sızan vajinamı penisinin hizasına getiriyorum. Sürtünmenin verdiği o nefis hisle inleyerek, penisinin uzunluğuna sürtünüyorum.

Nate, "Böyle ıslanarak beni çok tahrik ediyorsun," diye mırıldanıyor. "Benim için bu kadar ıslanmanı çok seviyorum."

Nate'in penisini alabilmek için ısınmam gerektiğini biliyorum, ama onun övgüleri beni sabırsızlandırıyor. Onu şimdi içimde, beni doldururken istiyorum. Aramıza uzanıp penisini girişime doğru yönlendirmeye çalışıyorum, ama başını sallayarak beni durduruyor.

"Henüz değil."

Beni ters çeviriyor, böylece ben onun üstüne çıkıyorum ve kısık gözlerle bana bakıyor.

"Uslu bir kız ol ve yüzüme tırman, yavrum. Seni yemek istiyorum."

Yüzüm kızarıyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştım; kimse teklif etmemişti ve ben de hiç istememişim. Üstelik Nate beni herkesten çok daha fazla ıslatıyor. Ya çok fazla olursa? Eğer gerçekten yüzüne otursam ve çok ıslak veya çok ağır olduğum için kalkmamı istese ne yapacağımı bilmiyorum ama güvensizliklerimi bir kenara bırakıyorum. Nate gerçekten istemeseydi sormazdı ve beni kendim hakkında kötü hissettirecek hiçbir şey yapmadı.

Bacaklarımı omuzlarının etrafına yerleştiriyorum, üzerine fazla ağırlık vermemeye özen gösteriyorum. Onu ezmek istemiyorum.

Ama Nate kalçalarımın tutup vücudumu aşağı çekiyor, böylece tamamen yüzünün üzerine oturuyorum. Dili klitorisimi yalarken inliyor. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi vajinamı yiyor, burnu ve çenesi kıvrımlarıma yapışmış durumda.

O beni adeta yiyip bitirirken hissettiğim tüm öz saygı yok oluyor. Utanmadan inliyor, ne kadar tahrik olduğunu bana açıkça belli ediyor. Dudakları klitorisimi kavıyor ve içimde bir arzu patlaması yaşanıyor. İçgüdüsel olarak kalçalarımı ağzına doğru hareket ettiriyorum. Nate'in gözleri açılıyor ve bana saf, erimiş bir ateşle bakıyor.

Onun üzerine binmemi istiyor.

İşte ben de tam olarak bunu yapıyorum.

O beni yalıyor ve emiyor, ben de zevk veren şeyin peşinden koşuyorum. İkimiz de doğru ritmi bulurken kalçalarım ağzına sürtünüyor. Vücutlarımız doğal bir şekilde birlikte hareket ediyor, Nate'in dili kalçalarımın her hareketinde vajinamla buluşuyor. Utanmadan inliyorum, yaptığı her şeyden ne kadar zevk aldığımı ona bildiriyorum.

"Yaklaşıyorum," diye inledim. Uyluklarım yüzünün etrafında titriyordu ve parmağını içime sokmadan hemen önce beni hareket ettirdiğini

hissettim. Ani giriş beni doruk noktasına ulaştırdı, orgazmım içimde patladı ve görüşüm beyazlaştı. Nate'in ellerinin kalçalarımda ve ağzının hala benimle meşgul olmasının dışında dünya yok oldu.

Hala yere doğru süzülüyordum ki Nate beni yeniden konumlandırıp altına yatırdı. Yüzümü elleriyle kavrayıp, sanki kurtarıcısıymışım gibi bana baktı.

"İçine girmem gerekiyor, yavrum. Bırak da seni ele geçireyim."

"Evet," diye fısıldadım.

Penisinin geniş başı açıklığıma bastırıyor. Yavaşça itiyor, tamamen içeri girmiyor ama uyarılmamın penisinin üzerinde yavaşça süzülmesine izin veriyor. Gözlerimiz birbirine kenetleniyor ve onun gözlerinde gördüğüm saf arzu karşısında kendimi kaybediyorum.

Uzun zamandır bunun için hazırlanıyorduk ve şimdi tam eşiğindeyiz. Nate ile işler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bu geceyi sonsuza dek hatırlayacağım.

Dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe bastırırken, o da geniş penis başını içime sokarak, kalınlığına uyum sağlamak için beni gerdi.

"Renk?" Bu soru dişlerinin arasından bir iniltiyle çıktı ve bunu yavaş yavaş yapabilmek için tüm gücünü topladığını biliyorum.

Ona bunu yapmaktan çok hoşlanıyorum.

"Pembe," diye fısıldadım, kalçalarımı kıpırdatarak onu daha derine çekmeye çalıştım.

İstilaya alışırken tırnaklarım sırt kaslarına saplanıyor, vücudumun tamamı ona uyacak şekilde yeniden şekilleniyormuş gibi hissediyorum; santim santim içeri giriyor ve minik itişleri sinir uçlarımda kıvılcımlar yaratıyor.

Onun tamamen içime girmesi sadece iyi hissettirmekle kalmıyor, hayatımı değiştiriyor gibi geliyor.

Onun kasıklarındaki baskısı gözlerimi geriye doğru döndürüyor ve kalçalarını bana doğru esneterek, imkansız bir santim daha kazanırken, en dip noktayı buluyor ve öyle bir noktaya ulaşıyor ki gözlerim kararıyor.

Ona sıkıca sarılıyorum, dişlerimin arasından nefes alıyorum, bedenim onun derinlerdeki hissiyle canlanıyor.

İç kaslarım gevşerken beni nazıkçe öpüyor. "Hâlâ pembe misin, yavrum?"

Ağızına doğru inleyerek başımı sallıyorum, ama o, şişmiş klitorisimi ona sürtmek için kalçalarımı yana doğru eğinceye kadar hareket etmeye

başlamıyor.

"Acıyor mu?" diye soruyor ve yemin ederim gözlerinde bir anlık kırılganlık görüyorum.

Başımı salladım ve dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdum. "Acıtması çok güzel."

Gözleri irileşti. "Lütfen." Ona doğru kıpırdandım. "Hareket etmeni istiyorum. Hareket etmeni istiyorum..."

O geri çekilip, özlediğim o güçlü penis darbesini bana vermeden önce ben işimi bitiremiyorum.

"Evet." Bu kelime dudaklarımdan bir hırıltı gibi döküldü. "Her şeyini ver bana, Nate."

Vahşi bir zevkle dişlerini gösteriyor, kalçalarını öne doğru hızla iterken inliyor ve beni nefes nefese bırakıyor. Sonra birkaç santim geri çekiliyor ve daha sert bir şekilde tekrar ileri itiyor.

Vajinam onun etrafında kasılırken keskin bir nefes alıyorum. Beni becerme şekli hiç yumuşak değil, ama bayılıyorum. Beni işaretlemesini istiyorum. Beni sahiplenmesini istiyorum.

"Tanrım, yavrum," diyor titrek bir iniltiyle, bu da beni inanılmaz derecede tahrik ediyor. "Kendini çok iyi hissettiriyorsun."

Hızlanıp penisini içime sertçe sokarken yüzümü boynuna gömüyorum. Hassas klitorisim her vuruşta zonkluyor ve o da benden aldığı zevki gizlemeden içimde bir haz dalgası yükseliyor.

"Nate!"

"İşte bu kadar, Yavru Kedi, adım söyle. Dünyaya içindeki bu penisi ne kadar çok sevdiğini göster."

Beni daha sert beceriyor.

"Nate!"

O, benim zevkime ortak olarak homurdanıyor.

"Çok güzel," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum. "Çok derin."

Orgazmımın yeniden yükselmeye başladığını hissediyorum, sırtım masadan kalkıyor. "Lütfen. Evet. Lütfen, Nate."

"Ah, merak etme yavrum. Durmuyorum. Asla. O güzel gözlerinin nasıl döndüğünü göreyim."

Kalçalarımı hafifçe eğerek onun hareketlerine karşılık veriyorum. Asansörde ilk karşılaştığım o soğuk, mesafeli adamdan eser yok. Tamamen açık, arzu ve zevki yüzünde sert, gölgeli çizgiler halinde yazılı. Yüzünü avuçlarıma içine alıyorum, oradaki tutkuyu içime çekiyorum.

Nate, acımasızca bacaklarımın arasına girip çıkmaya devam ederken, birleştığımız yere bakabilmek için kendini yukarı doğru itiyor; kalçalarının her hareketi, etrafımızdaki odada yankılanan ıslak bir şaplak gibi geliyor.

"İnanılmaz," diyor usulca. "Beni çok iyi karşılıyorsun, Yavrum."

Bu övgüler beni çıldırttı, tıpkı gerilmiş bir ip gibi. Her an kopacağım ve Nate'i de yanımda götürmek istiyorum.

"Aman Tanrım," diye sızlanıyorum. "Yaklaştım. Benimle gel."

Gözlerinin içine baktığında gri gözleri sıcacık. "Bunu istiyor musun, güzel kızım? Bu vajinaya boşalmamı istiyor musun?"

"Evet!"

Bakışları ilkel bir hal alıyor, buz gibi renge rağmen gözleri alev alev yanıyor.

"İçime gir," diye nefes nefese fısıldadım. "Bunu hissetmek istiyorum, Nate."

Beni sertçe öpüyor ve sözlerimin onu nasıl alt üst ettiğini vücudumun her zerresinde hissediyorum. Vuruşları çılgıncasına artıyor, daha da derin bir nokta buluyor ve orgazmım beni mahvederken çığlık atıyorum.

"Kahretsin!"

İçime boşaldığı anda hissettiğim o yoğun sıcaklık, orgazmımı bambaşka bir seviyeye taşıyor.

Fırtınanın içinde savruluyorum, milyonlarca parçaya ayrılıyorum. Belki de asla tamamen bir araya gelemeyeceğim.

Ama Nate benden bir parça sakladığı sürece, sanırım bunu sorun etmeyeceğim.

Nate beni kendine çekiyor, yüzümü ve boynumu nazıkçe öperken beni kucaklıyor, nefes nefese kalırken ve içimde kasılmalar devam ederken kendimi güvende ve değerli hissetmemi sağlıyor.

Teninin kokusunu içime çekiyorum ve orgazmımın son titremeleri geçerken ürpererek iç çekiyorum.

Döndüm ve Nate'in göğsüne bir öpücük kondurdum. "Geceyi burada geçirmemde bir sakınca olur mu?"

"Bilmiyorum, Yavru Kedi," diye takıldı. "Başka bir kuralı daha çiğnemiş olurdum."

Ona daha da yaklaştım ve dudağımı ısırdım. "Çaldığın kuralın karşılığını fazlasıyla vereceğim."

Nate kıkırdadı. "Ah, Bayan Daniels... gerçekten gitmenize izin vereceğimi düşünmeniz çok tatlı. Sizinle işim henüz bitmedi."

Yumuşak bir hareketle ayağa kalktı ve beni omzunun üzerinden çekti. Ağırılık merkezim dönmeye başlayınca acıyla bağırdım.

"Hey! Yürüeyebilirim, biliyorsun."

"Benim işim bittiğinde öyle olmayacak," diyor karanlık bir ses tonuyla, beni yatak odasına doğru taşıırken.

“Son çeyrekte siber güvenlik hizmetlerine olan talep yüzde elli beş arttı. Bu artışın nedeni açık gibi görünse de şaşırtıcı değil. Anket katılımcıları işe alımlara açık olduklarını söylüyorlar...”

Konuşan adama dikkat etmeyi bıraktığımı fark etmem birkaç saniyemi alıyor. Otel düzenleri ve güvenlik hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım olacağını düşündüğüm bir ay önce sanal sunuma kaydolmuştum. CHG anlaşması iptal olunca artık önemi kalmadı. Daha da kötüsü, zaten bildiğim şeylerden başka bir şey söylemiyorlar.

İnleyerek masamın sandalyesine yaslandım ve toplantıdan çıkış yaptım. Ofis kapımın hemen dışında duran o muhteşem şey varken, toplantıya odaklanmamın imkanı yoktu.

Dün gece Cat ile geçirdiğim gece, hayallerimin çok ötesindeydi. İstediğim kadar uzun süre onun bedenine tapınabilmek ve sonra da sıcak, ıslak küçük amına gömülmek, yaşadığım en ateşli şeydi.

Ve bu sadece başlangıç.

Artık benimle oynamayı kabul ettiğine göre, kediciğim için çok fazla planım var. Onu zel jetime götürmek istiyorum ve bu sefer, gökyüzünde süzülürken yüzümü bacaklarının arasına gmeceğim. Onu bir aynanın önünde becermek, o beni izlerken her yerini övmek istiyorum.

Sonra da onun şirin küçük dairesinde aynı yatakta yatma fantezisi var. Cat ile ona en çok benzeyen yerde sevişmek istiyorum.

Beklememe bile gerek yok. Onu şimdi buraya çağırıp, bu işe yaramaz sunucu durmadan konuşurken, masamın üzerine alabilirim.

Kahretsin. Ellerimi yüzüme indiriyorum. Bana ne yapıyor bu? Her geçen gün düşüncelerimin daha da büyük bir bölümünü o kaplıyor. Yakında, düşüneceğim tek kişi o olacak.

Onu muhtemelen kovmalıyım. Halkla ilişkiler sorumlum asistanımla ilişki yaşadığımı öğrenirse kalp krizi geçirir. Bu ortaya çıkarsa itibarım ciddi şekilde zedelenir. En kolay çözüm profesyonel bağları koparmak olurdu.

Ama Cat bu işi ne kadar çok istediğini açıkça belirtti. Bana bu işte ne kadar iyi olduğunu, kendisi için hiç hayal etmediği halde, nasıl şaşırdığını anlatırken yüzündeki gururu hatırlıyorum. Özellikle kendini kanıtlamak için ne kadar çok çalıştığını bildiğim için, bu gururu elinden almak istemem. Onu işten çıkarırsam, bana çok kızacağını biliyorum.

Ayrıca, onun bu kadar yakınımda olması hoşuma gidiyor. İstedğim zaman onu görebiliyorum, toplantılara çağırabiliyorum veya öğle yemeğine davet edebiliyorum. Bundan vazgeçmek istemiyorum.

Pantolonumun üzerinden penisimi okşuyorum. Belki de fantezilerime kendimi kaptırırsam, işime gerçekten odaklanabilirim.

Gözlerimi kapatıp, Cat'in bu sabahki halini hayal ediyorum; ben geldiğimde çoktan masasında oturuyordu. New York'taki toplantımıza giydiği aynı iş elbisesini giymişti, mavi renk bal sarısı saçlarını daha da güzel gösteriyordu. Yanakları pembeleşmişti ve o kadar geniş gülümsüyordu ki, kalbim resmen duracak gibi oldu.

Onu bu kadar mutlu eden bendim.

Ve durmayı da planlamıyorum.

Onun benim için gülümsemeye devam etmesini istiyorum.

Düşüncelerimi daha fazla ilerletmeden keskin bir zil sesi böldü. İş telefonumda arayan numarayı tanımıyorum, ancak arayan numara Toronto Globe olarak görünüyor. Kaşlarımı çatarak telefonu açtım.

"Nathaniel Walsh'a ulaştınız," diyerek selam veriyorum.

"Günaydın Bay Walsh. Ben Globe muhabiri Peter Cutter. Edmonton Security'yi satın almanızla ilgili yorum almak için arıyorum."

Kaşlarım çatılıyor. Henüz satın alma işlemiyle ilgili bir basın açıklaması yayınlamadık. Kim nasıl haberdar olabilir ki?

"Bu konuda konuşamam maalesef," dedim soğukkanlılıkla. "Bundan sonraki tüm sorularınızı lütfen danışmanım aracılığıyla iletin. Hoşça kalın

—"

"Emin misiniz? Çünkü asistanınızla olan uygunsuz ilişkiniz hakkındaki söylentilerden sonra anlaşılmayı yeniden değerlendirdiklerini duyuyorum. Herhangi bir şeyi açıklığa kavuşturmak ister misiniz?"

Kahretsin.

Haberlerin yayılma ihtimali olduğunu biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını hiç beklemiyordum. Hakkımızda bilgi sahibi olan çok az insan var ve bunların çoğuna da son derece güveniyorum.

Cevap vermeden önce derin bir nefes alıp veriyorum.

"Yorum yapmayacağım. Ama çalışanlarımı asılsız suçlamalarla taciz ettiğinizi duymak istemem. Onların özel hayatları sizi ilgilendirmez."

Cutter, "İlgili asistana zaten e-posta gönderdim," diyor. "Caitlin Daniels. Cevabını duymayı dört gözle bekliyorum. Belki o cevap vermeden önce siz yorum yapmak istersiniz?"

Damarlarımda kanım buz gibi akıyor. Cat o e-postayı okursa ne olacağını çok iyi biliyorum. Kendini suçlayacak ve hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen vicdan azabıyla boğulacak. İşler daha da kötüye giderse, belki de bir panik atak daha geçirecek.

"Yorum yok," diyerek telefonu Cutter'a kapattım.

Ayaklarımı yere vurarak sırada ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum. Muhtemelen halkla ilişkiler sorumlumu devreye sokmam ve yönetim kuruluyla konuşmam gerekecek. Ama şu anda sadece tek bir şey önemli.

Kedinin o e-postayı okumasını engellemeliyim.

Telefonumdaki, masa hoparlörüne bağlanan düğmeye basıyorum. "Bayan Daniels, lütfen tüm aramaları bekletebilir misiniz?"

"Evet efendim," diye hızlıca yanıtladı.

Tekrar interkomu tıklıyorum. "Ve sizi ofisimde görebilir miyim?"

"Hemen geliyorum," diyor. Ses tonunda hiçbir endişe ya da panik sezmiyorum. Belki de şanslıyım. Henüz okumamış olabilir.

UPS e-postalarına yönetici erişimi açarken parmaklarım klavyede hızla hareket ediyor. Birkaç saniye sonra Cat'ın e-postalarını görüntülüyorum. Cutter'ın adını arayarak e-postaları tarıyorum. Sonunda adını gördüğümde midem alt üst oluyor.

Zaten açıldı.

Ardından Kedi kapı aralığında belirir, zaten solgun olan yüzü yazıcı kağıdı kadar beyazdır.

Onu okudu.

"Kapıyı kapat, Kedi," diye fısıldadım.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" Omuzunun üzerinden bakıyor. "İnsanların konuşmasını istemiyorum."

"Hadi yap şunu," diye homurdandım.

Başını sallayarak kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Masamın önüne oturdu, gözlerini yere dikmişti. Bu durum sinirlerimi bozdu. Keşke bana baksa ya da iyi olduğuna dair bir işaret verseydi. Bu durumun bizi çoktan öldürmediğine dair bir işaret.

Yüz ifademi nötr bir hale getiriyorum. Ona yalan söylemeyeceğim, ama gereksiz yere paniğe de yol açmak istemiyorum. "Bir dakika önce bir muhabirle konuştum. Biliyorum, size de e-posta gönderdi."

"Evet." Sesi acı verici derecede kısık çıkıyor.

"Henüz tüm gerçekleri bilmediğimizi hatırlamak önemli. Onun bir hikaye üzerinde çalıştığını ve seninle benim aramda bir şeyler olup bittiğine dair bir fikri olduğunu biliyoruz. Kanıtı olup olmadığını veya yayınlamaya yakın olup olmadığını bilmiyoruz. Acele etmemize gerek yok."

Acı bir kahkaha attı. "Öyle değil mi? Nate, bu çok kötü."

Boğazımda bir yumru oluşurken yutkunuyorum. "İlla ki öyle olmak zorunda değil. Halkla ilişkiler sorumlumla konuşacağız. Bunu farklı bir şekilde yorumlayabiliriz."

"Beni asla işe almamalıydınız. Ben üniversiteyi bitirmemiş bir garsonum. Bu işi yapmaya yetkinliğim yoktu. Eğer aramızda kişisel bir ilişki olduğunu biliyorlarsa, bu sizin itibarınızı zedeleyecektir." Hala bana bakmıyor. Elleri kucağında sıkı yumruk halinde.

"İş yapabileceğinizi düşündüğüm için sizi işe aldım."

"Ve yapabilirim. Öyleyim de. İyi bir asistan olduğumu biliyorum Nate. Ama bu, durumun nasıl görüldüğünü değiştirmiyor. Görünen o ki, sen gücünü kötüye kullandın ve şirket kaynaklarını cinsel ilişki için kullandın."

Utaniyorum. Cat'in bunu sesli söylemesi göğsüme saplanan bir hançer gibi geliyor. Cat'e duyduğum hisler çok daha fazlası iken, birilerinin ilişkimizi bayağı veya ucuz bulması beni çok üzüyor.

Ama bu doğru mu? Onu işe almadan önce Cat'e kesinlikle ilgi duyuyordum. İlişkimizin daha ileriye gitmesine yardımcı olacağını umarak ona iş teklif ettim mi gerçekten?

Zihnim bu fikri hemen reddediyor. Evet, Cat'i işe almadan önce de beğeniyordum. Ama o zamanlar kendimi daha iyi kontrol edebileceğimi düşünmüştüm. İşe ihtiyacı vardı ve iş yükünü önceki birkaç asistanımdan

daha iyi idare edeceğini biliyordum. Bu konuda haklıydım. Cat düzenli, azimli, çalışkan ve takım oyuncusu. Olağanüstü bir asistan.

İşle birlikte seks olacağına dair hiçbir beklentim yoktu. Sadece... oldu.

Gerçeğin pek bir önemi yok. Her şey görünüşe bağlı.

Bunu artık bilmem gerekirdi.

“Bu—bizim aramızda ne yaşıyorsa, bunun sana ve UPS'e zarar verebileceğini biliyorum,” diye devam ediyor Cat. “Bunu istemiyorum ve bu işi gerçekten kaybetmek istemiyorum. Bir kez olsun bir şeyde gerçekten iyi olduğumu bilmenin verdiği hissi seviyorum.”

"Yani ne demek istiyorsun?" Başım dönüyor, sanki bütün ofis ikimizin etrafında dönüyor.

Sonunda Cat gözlerimin içine baktı. "Sanırım aramızdaki gerginliği biraz azaltmamız gerekiyor."

İşte orada.

Birine karşı ilgi duymama izin verdim. Her zaman olduğu gibi, acıyla sonuçlandı.

“Eğer bunu istiyorsan,” diyorum. Sözlerim yankılı ve uzaktan geliyor, sanki başka biri söylemiş gibi.

Kedi başını salladı. "Bence en iyisi bu."

Ayağa kalkıp kapıyı açıyor ve bugünün ilerleyen saatlerinde bir telekonferans görüşmesi yapacağından bahsediyor. Aklım hiçbir kelimeye takılmıyor. Sanki yabancı bir dilde konuşuyor gibi.

Konferans görüşmesi umurunda değil. Tek istediğim, onun benim kedim gibi davranması; kocaman yürekli, zeki, muhteşem bir kadın olması ve benim ona bakmamı istemesi.

Ama o gitti.

"Dikkat et, bardak taşacak!" diye haykırdım.

Pippa beni görmezden gelerek şarap kadehimi neredeyse ağzına kadar dolduruyor. "Bu şişeyi bitireceğiz, kedicik. Eğer sana dolu bir kadeh doldurmazsam, geri kalanını kendim bitirmek zorunda kalacağım."

"Ne büyük bir trajedi," diyorum gözlerimi devirerek.

Pippa ve ben bu akşam Copper Cup'ta buluşan tek kız arkadaş grubu değiliz. Küçük mumlar ve ışıklarla aydınlatılmış kafe bölümünde sadece birkaç boş masa var. Köşede, köylü bluzu giymiş bir kadın akustik gitarıyla çalıyor.

Copper Cup'ın alkol ruhsatı olmadığı için, Şarap Çarşambaları'nda kendi şişenizi getirmeniz gerekiyor. Bunun yerine pasta ve kitap satarak kar ediyorlar. Müşteriler birkaç şişe şaraptan sonra okunacak kitap yığınlarını daha da doldurma eğiliminde oluyorlar; bunu Pippa ve ben defalarca kanıtladık.

Siyah çerçeveli gözlük takan, hoş bir esmer olan garsonumuz, birkaç adım ötedeki tezgahtan yanımıza doğru geliyor.

"İki dilim elmalı crumble turta," dedi ve tabaklarımızı önümüze koydu.

"Teşekkürler Brinley," diyor Pippa. "Ve aman Tanrım, tavsiye ettiğin kitap çok güzeldi! Serinin geri kalanını bu akşam alacağım."

"Onları sizin için kasanın arkasına geri koyacağım! Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana bildirin."

Brinley el sallayıp başka bir masaya doğru ilerliyor.

"Onu tanıdığınızı bilmiyordum," diyorum.

"Ah, bahsetmiştim sanırım! Aslında Luke'un kız kardeşi. Birkaç kez partilerde karşılaştık ama buranın sahibi olduğunu yeni öğrendim. Harika, değil mi?"

KISKANÇLIK VE SUÇLULUK DUYGUSUNUN KARIŞIMI MİDEMİ BURKUYOR. Belki garip gelebilir ama Pippa'nın hep bana ait olmasına alışkınım; bu da bir gün onun bana çok fazla sorun çıkardığıma karar verip beni değiştirebileceğinden endişe etmeme neden oluyor. Mantıklı olarak bunun aptalca olduğunu biliyorum. Pippa her zaman yanımda oldu ve bana kendimden şüphe duymama neden olacak hiçbir şey yapmadı.

Yine de, bundan sonra onun için daha fazla zaman ayırmaya karar verdim. "Şükran Günü'nü seninle geçiremediğim için üzgünüm, Pips."

"Oh, merak etme. O zamanı benim kötü üvey kardeşimle geçirdin, bu da fazlasıyla yeterli bir ceza."

"Ryan o kadar da kötü değildi. Ama yaptığı iç harç bambaşka bir konu..."

Kadın nefes nefese kaldı. "Hayır. Söyle bana, onun yemeklerinden yemedin."

Utaniyorum. "Az kalsın çöpe atacaktım ama James ben atmadan önce çöpe attı."

"Bak, sana Nate'in senin iyiliğini düşünmediğini söylemiştim! Eğer gerçekten seni önemseseydi, Ryan'ın yaptığı hiçbir şeye yaklaşmana izin vermezdi."

Şaka yapıyor olsa bile, yine de göğsümde bir sızı hissediyorum. Nate'ten ayrılmakla doğru şeyi yaptığımı biliyorum, ama yine de düşündükçe canım acıyor.

"Endişelenmenize gerek yok. Onunla ilişkimizi çoktan kestim," diyorum.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bir dakika, ne? Daha yeni onunla tatili geçiriyordunuz, şimdi bitti mi?"

"Yapmak zorundaydım. Bir muhabir aramızda bir şeyler olup bittiğini duydu ve eğer insanlar öğrenirse Nate işini kaybedebilir. Ben onun asistanıyım; bu bir yetki suiistimali gibi görünüyor."

Şaraptan bir yudum alıyor. "Nate öyle mi dedi?"

"Hayır, ama ondan ayrıldığımda rahatladığını düşünüyorum. Zaten benimle tartışmadı da." Ofisine girdiğimdeki yüz ifadesini hâlâ hatırlıyorum. Yüzünde sıcaklık yoktu, sadece soğuk bir hesaplama vardı.

"O pislik," diyor Pippa öfkeyle.

Bir yanım ona hak veriyor. Yine de kendimi onu savunurken buluyorum. "Onun işinin onun için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsunuz. Bu işi yapacağını bilerek büyüdü. Tüm hayatını buna hazırlanarak geçirdi. Ofisinde o kadar çok zaman geçiriyor ki, kendi dairesinde her şeyin nerede olduğunu bile bilmiyor."

"Bana tam bir işkolik gibi geliyor." diye homurdandı.

"Buna itirazım yok. Ama... onun bu yönünü seviyorum. İnsanları korumaya çok önem veriyor. Onun için mesele sadece para değil. İnsanların hayatlarını iyileştirmek istiyor. Daireme hırsız girdiğinde onu görmeliydiniz. Her şeyi düzeltmek için can atıyordu, böylece ben kendimi güvende hissedebilecektim."

Başını yana eğdi. "Bu iş ile ilgili bir şey gibi görünmüyor. Sanki senin için endişelenmiş gibi."

Gözlerimi aşağı indiriyorum. Nate'in benim için çok fazla endişelenmesi fikri hoşuma gidiyor, çünkü bu onun hâlâ beni önemseydiğini hayal etmeme olanak tanıyor.

Hayır. Hayal kurmak daha hızlı ilerlememi sağlamayacak. Gerçekle yüzleşmeliyim.

"Mesele şu ki, UPS Nate için her şey demek. Şirketini tehlikeye atacak bir skandalın parçası olmak istemiyorum. Ben onun asistanıyım, o da benim patronum. Aramızdaki ilişki ancak bu kadarla sınırlı."

"Hâlâ istifa edebilirsiniz," diye belirtiyor. "O zaman artık onun çalışanı olmazsınız."

"Hâlâ o geçmişe sahibiz. Eğer biri bunun hakkında yazsa, onu kötü gösterirdi. Bu yüzden böyle kalması en iyisi."

"Üzgünüm, Cat. Ah, üstelik onunla yatmanın nasıl bir şey olduğunu bile öğrenemedin." Pippa içini çekti. Yüzüm kızardı ve domates gibi kıpkırmızı olduğumu biliyordum. Ağzı açık kaldı. "Hayır. Onunla yattın mı?"

Başımı salladım. "Şükran Günü gecesinde."

"Sen yaramaz kızsın! Umarım beklentileri karşılamıştır."

"Dahası da var." İçimden bir ah çektim. "Yani, seks inanılmazdı ama o bana... sevildiğimi hissettirdi. Anlatabildim mi?"

Telefonum çaldı ve Pippa arayanın kimliği ekranında Nate'in adını görünce şaşırdı.

"Gördün mü? Sana takıntılı!"

Mesajı ekranda açıp ona gösteriyorum.

NATE

Edmonton'ın dördüncü çeyrek tahminlerini bulamıyorum. Tekrar gönderebilir misiniz?

"Gördünüz mü? O benim patronum," diyorum kuru bir şekilde.

Brinley masaya doğru yaklaştı ve hesabı bıraktı. "Ne zaman hazırsanız," dedi gülümseyerek.

Pippa'nın ela gözleri parladı. "Hey, Brinley, Nate Walsh'ı tanıyorsun, değil mi?"

Başını yana eğdi. "Evet, o benim kardeşimin arkadaşı. Neden?"

"Arkadaşım Cat burada onun için çalışıyor ve bence ona aşık olmuş."

"Bana aşık değil!" Masanın altından Pippa'ya tekme atıyorum. "Ben onun asistanıyım."

"Şükran Gün'ünü asistanıyla geçirdi. Bu, hoşlanma sınırında bir durum. Onun hakkında ne düşünüyorsun Brinley? Sana hiç kur yaptı mı?"

Omuz silkerek, "Yok artık. O adamların hepsi sanki ben yokmuşum gibi davranıyor. Ben sadece Luke'un küçük kız kardeşiyim ve abim hâlâ bana tükürük topu atan sümüklü sekiz yaşında bir çocukmuşum gibi davranıyor." dedi.

"Kardeşimi görürseniz ona birkaç el ateş edin," diyor Pippa.

"Deneyeceğim," diyor Brinley gülümseyerek. "Bak, bunu söylemek haddini aşabilir, istersen susmamı söyle. Nate'i pek tanımıyorum ama yanında çalışan kadınlara sarkıntılık eden bir adama güvenmiyorum. Senin yerinde olsam dikkatli davranırdım."

Pippa, yanında birinin olmasından mutlu bir şekilde sırtıyor. Ben ise tam tersine, sinirleniyorum. Bu kadın Nate'i tanımadığını itiraf etti ama şimdiden onu kötülemeye hazır. Kafamda kelimeler birikiyor ve tamamen asılsız tavsiyeleriyle nereye varması gerektiğini söylemeye hazırım.

Beni durduran tek şey Pippa. Brinley onun arkadaşı ve onu utandırmak istemiyorum. Ayrıca, Şarap Çarşambalarını çok seviyorum. Onları düzenleyen kişiyi kızdırmamalıyım.

"Pekala," dedim sert bir sesle. Sesimdeki rahatsızlığın açıkça belli olduğundan eminim.

Brinley bir ayağından diğerine ağırlığını veriyor. "Özür dilerim. Sadece benim fikrim. Eminim siz benden daha çok şey biliyorsunuzdur."

"Sorun değil." Cüzdanımı alıp biraz nakit çıkardım. "İşte, ben hallederim. Bu arada, turta harikaydı."

Brinley masamızdan ayrılırken Pippa bana yalvarır bir bakış attı. "Onu daha yakından tanıdıkça gerçekten seveceğine inanıyorum. Fikirleri diktiriyor ama tam bir kız arkadaşı, biliyorsun. Çarşamba geceleri buradan ayrılan herkese göz kulak olduğunu hep görüyorum, tıpkı senin yapacağın gibi."

Telefonumdan iş klasörüne erişiyorum. Nate'in ihtiyaç duyduğu belgeleri bulmak kolay, ancak nedense onlara erişemiyorum. Muhtemelen yönetici sistemine giriş yapmam gerekiyor. Ona bir mesaj yazıyorum.

KEDİ

Şu an bir arkadaşımın dışarıdayım, ama eve döndüğümde dizüstü bilgisayarımın gönderdiğim.

Cevabı o kadar hızlı geldi ki, sanki uzun zamandır telefonuna bakıp bekliyormuş gibiydi.

NATE

Eve dönüş için bir araca ihtiyacınız var mı? Şoförümü gönderebilirim.

Tabii ki. Artık sevgili olmamız, onun güvenlik takıntısının bir gecede ortadan kalktığı anlamına gelmiyor.

KEDİ

İyiyim, merak etmeyin!

Nate'in cevabı gelmeden önce ekranda bir anlığına noktalar dans ediyor.

NATE

Anlaştık, Cat. Geç saatlere kadar dışarıda kalırsan, seni eve kadar götüreceğimden emin olacağım.

KEDİ

Aslında anlaşmamız şuydu: Geç saatlere kadar çalıştımda beni eve bırakacaklar, Bay Paranoyak.

İş yerinde değilim.

NATE

Yalnız başına yürümeni istemiyorum. Güvenli değil.

Telefonun başına sinirli bir şekilde kaşlarını çatıldığını hayal edebiliyorum. Normalde araba yolculuğu için para harcamazdım ama

içimden bir ses onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyor.

KEDİ

Tamam. Uber çağıracağım.

NATE

Yolculuk detaylarınızı benimle paylaşın.

KEDİ

Cidden??????

NATE

Cidden.

Yolculuğunuzun detaylarını her zaman birileriyle paylaşmalısınız.

Gözlerimi devirdim. Daha önce paranoyak olduğunu düşünüyorsam, bu bambaşka bir seviye. Ama Nate'in ne kadar inatçı olduğunu biliyorum ve bu gece onunla tartışacak havamda değilim.

KEDİ

İyi.

Telefonumu çantama tıktırdım, evden çıkıp taksi çağırana kadar Nate'i düşünmemeye kararlıyım.

Pippa geri döndüğünde, kitaplara göz atmak için zaman ayırıyoruz. Sonunda ikimiz de birer kitap alıyoruz; ben bir Sally Rooney kitabı, Pippa ise çok konuşulan, müstehcen bir kurt adam aşk romanı ve onun dediğine göre Dramione hayran kurgusu olan bir şey, her neyse işte. Her şeyi okuyor ve hepsini yazılarına yansıtıyor. Sadece okunacak kitaplar listesine bakmak bile bana baş ağrısı veriyor.

Dışarı çıkıp eve bırakılmak için araç çağırdığımızda, Nate'i fazla düşünmemeyi başarmıştım...

Pippa'nın arabası önce geldi ve beni sıkıca kucakladı. "Seni seviyorum, kedicik. Eve sağ salim vardığında bana mesaj at, tamam mı?"

"Sen de."

Arabasına biniyor ve ben de araba uzaklaşırken el sallıyorum. Şarap Çarşambalarını bir daha kaçırmamaya gerçekten dikkat etmeliyim, gerekirse vardiyamı bırakmalıyım. Pippa'nın yanında olmak bana iyi geliyor; kendime iyi bakmamı hatırlatıyor ve rahatlama ve eğlenme fırsatı veriyor.

Uber'imi kontrol ettim ama uygulama altı dakika uzakta olduğunu söylüyor. Son birkaç dakikadır aynı şeyi söylüyor, belki de araç trafikte sıkışmıştır veya başka bir şey olmuştur.

Sonra uygulama güncelleniyor: Yolculuk iptal edildi. Of.

Başka bir araç çağırıyorum ama uygulama bana sürücü atamıyor. Sürekli "araç çağrılıyor" diyor. Acaba büyük bir trafik kazası mı oldu da sürücüler meşgul oldu, yoksa ben mi şanssızım diye merak ediyorum.

İçimden bir ah çekiyorum ve nefesim beyaz bir buluta dönüşüyor. Tahmin ettiğimden daha soğuk ve henüz kendime daha sıcak bir palto almadım. Vücut ısıyı korumak için bir ayağımdan diğerine geçiyorum. Ellerimi ceplerime koysam daha sıcak olurlardı ama Uber sonunda bana bir araba gönderirse kaçırmak istemiyorum.

Dışarıda on beş dakika bekledikten sonra artık yeter dedim; şu an daireme yürüyerek gidebilirdim. İptal tuşuna bastım ve buz gibi ellerimi ceketimin ceplerine soktum.

Çok daha iyi.

Daireme doğru yürürken, keşke kulaklıklarımı takıp müzik, podcast veya başka bir şey dinleyebilsem diye düşünüyorum. Dinleyecek hiçbir şeyin olmaması sıkıcı, ama Nate'in isteğini görmezden gelip eve yürüyeceksem, en azından bunu olabildiğince güvenli bir şekilde yapabilirim.

Yaya geçidinde durduğumda, enseme garip bir his oluştu; sanki biri beni izliyormuş gibi. Fark etmemeye çalışarak omzumu çevirip arkama baktım. Yaklaşık yarım blok gerimde, yüzünü gölgede bırakan kapüşonlu bir adam vardı.

Tehlike, tehlike, diye bağıyor içimdeki alarm sistemi.

Görmezden geliyorum. Hava soğuk; ceketimde kapüşon olsaydı onu da giyerdim. Yine de, yaya geçidi sinyali yandığında adımlarımı biraz hızlandırıyorum.

Dört blok boyunca adam arkamdan geldi. Bir dükkana girmesini veya karşıya geçmesini bekledim durdum ama yapmadı. Her blokta birkaç adım daha yaklaştı bana. Bacakları benimkinden daha uzun; beni yakalamak istese çok kolay olurdu.

Ya da belki de o da tıpkı benim gibi sıcak bir yere, evine aceleyle gitmek istiyordur.

Mantıklı açıklamalar bulmaya çalışsam da, bu adamda bir gariplik olduğu hissinden kurtulamıyorum. Çarşamba günü bu saatte sokaklar

neredeyse bomboş. Bir şey yapmaya kalkışırsa onu durduracak kimse yok.

Ama birkaç blok ötede Allan Gardens'a varacağız. Ya parkın etrafından dolaşabilirim ya da içinden geçebilirim. Eğer gerçekten beni takip ediyorsa, bu ondan kurtulmak için bir fırsat olabilir.

Dudaklarımı ısırıp düşünüyorum. Nate karanlık kestirme yoldan gitmeyi düşündüğümü bilse muhtemelen kalp krizi geçirirdi, ama yolları iyi biliyorum. Muhtemelen arkamdaki adamdan daha iyi. Acele edersem, ağaçların arasından, seranın etrafından dolaşıp diğer tarafa kısa sürede geçebilirim. Eğer adam beni takip ederse, hava karanlık; onu sokaklarda kaybetmektense orada kaybetmek daha kolay olur.

Lanet olsun. Aniden sağa dönüp girişe giriyorum. Hızlı adımlarla yürüyorum, çünkü koşarsam onu beni kovalamaya kışkırtabileceğimi biliyorum.

Karanlık yolda hızla ilerliyorum, arada sırada arkama bakıyorum. Hala beni takip edip etmediğini göremeyecek kadar karanlık, bu yüzden koşmuyorum. Henüz değil.

Kısa süre sonra ağaçların arasından çıktım ve serayı görebilecek kadar yaklaştım. Granit duvara ulaştığımda rahat bir nefes aldım. Eğer beni bu kadar kovaladıysa, onu kaybettiğime oldukça eminim.

"Vay canına, görünüşe göre bir kedi yavrusu buldum," diye karanlık bir ses duyuldu.

Hızla arkamı döndüm ve öfkeyle parlayan tanıdık mavi gözlerle karşılaştım. Harry'nin işten atılması ona hiç iyi gelmemiş gibiydi. Sakalı seyrek ve bakımsızdı, gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti.

Beni sertçe duvara itti, nefesim kesildi. Elleri kollarımı kavradı, o kadar sıkıca sıktı ki acıyla bağırdım. Bu da onu güldürdü.

"Sanırım biraz konuşmamızın zamanı geldi," diyor.

Porsche'm, ışık kırmızıya dönmeden hemen önce kavşakta sola doğru manevra yaparken gıcırdadı. Şükürler olsun ki, çarşamba günü bu saatte yollar çoğunlukla boş. Beni yavaşlatacak kimse yok.

Cat'in Uber'inin iptal edildiğini görür görmez, eve yürüyerek gideceğini anladım. Onu araba kullanmaya ikna etmekte bile zorlanmıştım. Ne kadar nefret etsem de, eski alışkanlıklarına hemen geri dönecekti.

Çünkü ona ne yapacağını söylemeye ne hakkım var ki? Sevgili değiliz. Ben sadece onun patronuyum.

Onu bulmak için şehir sokaklarında saatte altmış mil hızla araba süren patronu.

İptal haberini görünce hemen garaja koştum. İçimde kötü bir şey olacağına dair bir his vardı. Mantıklı olarak, muhtemelen eve sağ salim döneceğini biliyorum. Kafeden apartmanına dönerken izleyeceği yolu tahmin edebiliyorum. Eğer haklıysam, Allan Gardens'a yaklaşıp kadar iyi aydınlatılmış, işlek bir yolda yürüyecek. Daha önce, gece geç saatlerde bile, kestirme yol olarak kullandığı karanlık parka doğru.

Kameralarımın onu sürekli olarak gözden kaçırdığı yer.

Dişlerimi sıkarak arabayı yavaşlattım ve kaldırımda Cat'i aramaya başladım. Onu bulursam, en azından yolun geri kalanını evine kadar götürebilirim. Muhtemelen bana deli bir sapık diyecek, ama sorun değil. Onu görüp güvende olduğunu bilmek yeterli.

Dışarıda yürüyen yeterince insan var. Her kafayı, her yüzü tarıyorum, aradığımı bulmak için.

Her blokta kalabalık azalıyor. Parka yaklaştığımda, ta ki—

İşte orada.

Cat'in kendine özgü kıvrıkcık sarı saçlarını görünce içim rahatladı. Sokak lambalarının ışığı saçlarında gümüşü bir hale gibi yansıyor, onu mistik bir yaratığa benzetiyordu. Elleri paltosunun içine iyice sokulmuş, omuzları kamburlaşmış bir şekilde hızlı adımlarla yürüyordu. Bu ona hiç benzemiyordu.

Omuzunun üzerinden yaklaşık on metre gerisindeki uzun boylu bir adama baktı. Kapüşonlu kazağı yüzünü örtüyordu ama ne olduğunu hemen anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

O bir tehdit ve Cat bunun farkında. Ama Cat, aydınlık caddede düz devam etmek yerine, Allan Bahçeleri'ne giden gölgeli patikaya sapıyor.

Adam adımlarını hızlandırarak kadının peşinden gitti.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Damarlarımda buz gibi kan kaynıyor. Onu takip eden adamla aynı tipte olan adamların güvenlik kameralarından kaydedilmiş sayısız görüntüsünü inceledim. Görüntüler her zaman korkunç bir şeyle bitiyor.

Kedinin başına kötü bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğim.

Arabayı yangın musluğunun önündeki boş alana çekiyorum, vitese takıp kapıyı hızla açıyorum. Koşmaya başlamadan önce kapıyı kapatmaya bile zahmet etmiyorum. Tüm varlığım tek bir amaca odaklanmış durumda.

Kediye ulaşın.

Koşarken kollarım ve bacaklarım hızla hareket ediyor. Allan Gardens kapılarının karanlık silüetleri, ardından ağaçlık orman hızla yanımdan geçiyor. Adrenalinim o kadar yüksek ki, ciğerlerimdeki yanmayı veya boynumdan süzülen teri hissedemiyorum.

Onu yakalamalıyım.

Yakından kalın bir erkek sesi yükseldi. Kahretsin, çok geç kaldım—adam onu buldu.

"Beni işten kovdurduğunu biliyorum!" diye kükredi. "Ne halt ettiğini bilmiyorum ama şehirde kimse beni işe almayacak."

Beton yolda o kadar hızlı ilerliyorum ki ayaklarım yere neredeyse değmiyor, vücudumdaki tüm enerjiyi tüketiyorum. Kedinin adı, kalbimin atışı gibi aklımdan geçiyor.

İleride, yolun ikiye ayrıldığını fark ediyorum. Bir yol daha derinlere, ağaçların arasına, diğeri ise büyük bir gözlemevi ve seraya çıkıyor. Hangi yoldan gideceğimi anlamak için sadece adamın sesini takip etmem gerekiyor.

Onları görür görmez zaman yavaşladı sanki. Onu gördüm—restoranın şefi Harry, ona sataşan adam. Onu kış bahçesinin duvarına yaslamış, elleriyle Cat'in kollarını kavramıştı. Ondan çok daha uzundu ve Cat onun elinden kurtulmak için çırpınsa da, ne boyuna ne de onu yönlendiren saf öfkeye karşı koyamıyordu.

"Ödemem gereken faturalar var!" diye bağırdı kadının yüzüne doğru. "Çocuklarım var ve nafaka ödemem gerekiyor! Şimdi borçlarımı kim ödeyecek, ha?"

"Özür dilerim," diye cıvıldadı kedi, sesi kısık ve güçsüzdü.

Sonra ellerim Harry'nin sweatshirt'ünü sıkıca kavradı ve onu ondan uzaklaştırdım. Kolum tam yüzüne çarpmadan önce geri çekildi. Ona vurmaya bilinçli olarak karar verdiğimi bile hatırlamıyorum, ama kahretsin, bu hissi seviyorum. Ona tekrar vurdum ve burnundan kan sızdığını görünce içimde bir şey memnuniyetle kükredi.

Harry geriye doğru sendeledi ve yere düştü. Cenîn pozisyonuna kıvrıldı, burnunu tuttu ve acınası bir şekilde inledi. Şimdi o yere düştü ve tehdit etkisiz hale geldi, benim tünel görüşüm genişledi. Nefes nefese kalırken göğsümün yandığını hissedebiliyorum. Parmak boğumlarım ağrıyor ve yumruğumu gevşetmek için kendimi zorlamam gerekiyor.

Kendimi tanıyamıyorum. Hayatımda hiç kimseye vurmadım. Bu her zaman Beau ve Ryan'ın işiydi. Bir keresinde sarhoş bir adam ona saldırdığında Luke'un yumruk attığını gördüm, ama o kendini savunmadı. Bunun gibi bir şey değil. Harry'nin Cat'e zarar verdiğini gördüğümde sanki başka biri bedenimi ele geçirmiş gibiydi.

"Nate!" dedi, beni ona döndürerek. Ellerimi tuttu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Kanıyorsun!"

Neredeyse gülecektim. Saldırıya uğrayan o, bir de benim için mi endişeleniyor?

Ellerimi onunkilerden çekip yüzünü avuçlarımın içine alıyorum, hasar olup olmadığını inceliyorum. Çok şükür kan veya morluk yok. Göz bebekleri adrenalinden kocaman açılmış, yanakları soğuktan pembeleşmiş. İnanılmaz derecede güzel görünüyor ve içimdeki sapık bir parça onu hemen öpmek istiyor.

Belki de saldırıya uğramadan önce bir dakika beklesek iyi olur.

"Yaralandın mı?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

Alt dudağı titriyor. Bir cevap formüle etmesi biraz zaman alıyor. Sonunda, "İyiyim," diyor. "Yaralanmadım. Sadece... vay canına. Buradasınız."

Gözlerinin altındaki yaşlar biriktikçe kehribar rengi gözleri bulanıklaşıyor. Bir tanesi düşüyor ve sanki onu şaşırtmış gibi ona dokunuyor.

Acıdan inleyip çığlık atana kadar karnına tekme atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Tanrım, bana ne oldu böyle?

Vücudum aynı anda hem sıcak hem soğuk hissediyor ve ellerim titriyor. Bunun soğuktan mı yoksa adrenalinin etkisinden mi olduğunu bilmiyorum. Aklım başımda değil ve Cat'in titreyip uzaklara dalgın dalgın bakması, şoka girmesinden endişe etmeme neden oluyor.

Paltomu çıkarıp Cat'in omuzlarına atıyorum. Palto neredeyse dizlerine kadar uzanıyor.

"Seni eve götürüyorum, yavrum."

"P-peki ya H-Harry?" diye kekeledi.

İkimiz de hâlâ cenin pozisyonunda yatan adama bakıyoruz. Burnunun altında hâlâ kan var, umarım burnu paramparça olmuştur. Onu dövmeyi çok isterdim ama Cat'i güvenli bir yere götürmek çok daha önemli.

"Onun için endişelenmeyin," diyorum. "Kimseye zarar verecek durumda değil, ama eve sağ salim ulaşacaktır."

Maalesef.

Harry'ye son bir bakış attıktan sonra, Cat'i kolumun içine alıp arabama doğru yönlendirdim.

Muhtemelen bir dava açılacak. Harry ailemin ne kadar zengin olduğunu biliyor; yumruk attığım an, dava riskini göze almış olduk. Parkta kamera olmadığı için, bizim sözümüz Harry'nin sözüne karşı olacak.

Yine de pişman değilim. Gerekirse Harry'yi tekrar döverdim, hatta gerekmedikçe bile tekrar yapardım.

Bu beni muhtemelen olması gerektiği kadar korkutmuyor.

ASANSÖR KAPILARI AÇILDIĞINDA, CAT HİÇ KIPIRDAMADAN ÖYLECE duruyor.

"Buradayız," diye usulca söylüyorum.

Sanki onu şaşırtmışım gibi irkildi. Elini tutup içeri çektim ve oturması için kanepeye doğru yönlendirdim.

Allan Gardens'tan ayrıldığımızdan beri—şükürler olsun ki arabam bıraktığım yerde park halindeydi—akşamın korkusundan ve şaşkınlığından kurtuldum. Kedi ise gittikçe daha da uzaklaştı. Yüzündeki tüm renk kayboldu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

Gözlerini kırpıştırarak, şaşkın bir ifadeyle "Ne?" dedi.

Kahretsin, hâlâ kendine gelememi. Hatta şokta bile olabilir.

"İşte bu kadar. Sizi hastaneye götürüyoruz."

"Hayır," diyor hızla. "Hayır, Nate. Burada kalmak istiyorum."

Gözleri kocaman açılmıştı, onunla tartışacak gücüm yoktu. Bir yastık alıp ona uzattım. "Bunu tut."

Hiç itiraz etmeden alıyor ve göğsüne bastırıyor. Dengesini kaybetse bile, en azından üzerine düşebileceği bir şey olacak.

Buzdolabına gidip ona bir bardak portakal suyu dolduruyorum. Hastaneye gitme ihtimalini henüz tamamen dışlamıyorum, ama ona biraz sıvı vermek ve kan şekerini yükseltecek bir şey sunmak denemeye değer.

"Bunu iç," dedim ona, meyve suyunu ellerine tutuşturarak.

Birkaç yudum alırken gözlerim yüzüne kilitlenmiş durumda. Onda bir değişiklik görmem için ne kadar süre geçmesi gerektiğini bilmiyorum. Birdenbire içimde biriken ve yönlendiremediğim aşırı enerjiyle saçlarımı karıştırıyorum.

"Özür dilerim. Hepsi benim hatam," diye patladım. "Harry'nin işten atılmasını sağladım ve şehirde çalışmasını yasaklattım. Bunun sizi daha güvende tutacağını düşündüm ama tamamen ters tepti. Bunu istememiştim... Keşke—"

"Hiç bu kadar konuşmazsın," diye sözümü kesti ve daha neşeli görüldüğünü fark ettim. Gözleri daha berrak. "Garip," diye devam etti, sırtırken.

Omuz silkip dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Eğer benimle şakalaşıyorsa, bu iyiye işaret olmalı.

"Gülüşünüzün ne kadar harika olduğundan bahsetmiş miydim?" diye soruyor bana.

Ağzımdan çıkan kısık sesli kahkahayı bastırmak için elimi ağzıma sürdüm. Durum göz önüne alındığında gülmemem gerekirdi ama iyi görüldüğü için çok rahatladım.

"Üzerini örtme." Elim tuttu ve nazikçe yüzümden çekti. "Bayıldım."

"Güzel," diye yanıtlıyorum. "Çünkü o senin."

Elini sıktım ve derin bir nefes aldım.

Kahretsin. Bu asla olmamalıydı.

Bunun olmasına asla izin vermemeliydim.

"Senin suçun değil Nate," diye fısıldadı, tavrımdaki ince değişikliği fark ederek. "Onu işten attırmasaydın, sonunda bana zorla sahip olmaya çalışırdı. Neyse ki sen oradaydın."

Harry'nin Cat'i köşeye sıkıştırdığını düşünmek bile elimi yumruk yapmama neden oluyor. Acıdan irkiliyorum—Harry'ye yumruk atarken parmak boğumlarımı yaraladığımı unutmuşum. Cat hareketi fark ediyor ve nefesi kesiliyor.

"Hâlâ kanıyorsun! Aman Tanrım, Nate, hiç iyi görünmüyor. İlk yardım çantası var mı?"

Başımı salladım. "Endişelenme."

"Bunun temizlenmesi ve bandajlanması gerekiyor," diyor, yarım içtiği portakal suyunu bırakıp koridordan misafir odasına doğru yürürken. "Bunu mutfakta sabun ve suyla yıkayın!"

Keşke biraz daha oturmaya devam etseydi, ama her zamanki kararlılığını geri kazandığını görünce o kadar rahatladım ki, itiraz etmeden dediğini yapıyorum.

Kedi kanepeye geri oturdu ve beyaz bir kutuyu açtı. Sanırım dairede bir ilk yardım çantası vardı. Kedinin burayı benden daha iyi tanıdığına inanamıyorum. Sonuçta burada sadece birkaç gün kaldı.

Kedinin yanına oturup, yaralara antibiyotik merhem sürmesine izin verdim. Bu konuda çok titiz, her birini kir olup olmadığını kontrol ediyor. Ona bu kadar dikkatli olmasına gerek olmadığını söylemek isterdim ama söylemek istemiyorum. Birinin bana bu kadar özen gösterdiğini en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Bana sanki çok kıymetli bir şeymişim gibi bakıyor.

Çocukken bile, yaralarımı iyileştiren asla anne babam olmazdı. Yıl boyunca tuttukları bakıcı olurdu.

Kedi mırıldanarak merhemi bıraktı. Bir parça gazlı bezi koparıp dikkatlice elimin etrafına sardı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Elimi oynatıyorum. Hala biraz ağrı var ama Cat'in kullandığı kremde uyuşturucu bir madde olmalı, çünkü daha iyi hissediyorum. "İyi."

Gülümsedi ve göğsümde bir sıcaklık hissettim. Başını eğerek parmaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. Ellerimle yüzünü kavrayıp bana bakmasını sağladım.

"Sıra bende, sana bakacağım, yavru kedi."

Artan gazlı bezden küçük bir parça koparıp, gözlerinin altındaki bulaşmış rimeli nazikçe siliyorum, ta ki gözyaşlarının izi tamamen kaybolana kadar. Dayanamayıp önce bir yanağından, sonra diğer yanağından öpüyorum.

Gözleri hafifçe kapandı, ağzından küçük bir iç çekiş çıktı. Başını geriye doğru sarkıttı, uzun boyun çizgisini ortaya çıkardı. Saldırıdan sonra bile bana karşı savunması tamamen çökmüştü.

Bu, asla hafife almadığım bir güven.

Açık hırkasını kollarından aşağı kaydırıp, Harry'nin onu tuttuğu yerdeki derisini inceliyorum. Parmak izlerinden kalma koyu kırmızı izler, morlukların başlangıcı var. İçimde öfke yükselse de, kendimi onu yutmaya zorluyorum. Cat'in şu anda buna ihtiyacı yok.

Başımı eğerek, dudaklarımı sol kolundaki morluğa değdirdim. Dudaklarımın altında tüyler diken diken oldu, onun dokunduğu her noktayı öptüm. Keşke onun hatırasını silebilseydim, ya da daha iyisi, bu geceyi tamamen geri alabilseydim.

"Benimle güvendesin," diye fısıldıyorum tenine.

"Biliyorum." Gözlerini açıyor, gözyaşları silinmiş. "Sabah polisi arayacağım."

"Endişelenmeyin, her şeyi ben halledeceğim."

"Teşekkür ederim. Sormaktan nefret ediyorum ama sizinle kalabilir miyim? Sadece bu gece, söz veriyorum. Ben... ben eve gitmek istemiyorum. Ya da..."

Bitirmek zorunda değil. Boşlukları kendim doldurabilirim.

Harry onu tekrar bulmaya çalışırsa diye.

"Sormanıza hiç gerek yok," diyorum.

Elini tutarak onu misafir odasına götürdüm. Elbette onu kendi yatağında, güvende olduğundan emin olabileceğim bir yerde tutmayı tercih ederdim. Ama yeterince mağdurla çalıştım ve Cat'in şu anda en çok

dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Vücudu tamamen tükenmiş durumda. Ve şu anda yanında bir erkek istemeyebilir.

Yatak örtülerini kenara çekiyorum. "Sana pijama getireyim mi?"

Kedi başını salladı. "Sadece uyumak istiyorum."

Ayakkabılarını çıkarıp yatağa uzanıyor ve ben de battaniyeyi omuzlarına kadar çekiyorum.

"İyi uyu, yavrum," diye mırıldanarak alnından hafifçe öptüm.

Ama tam ayrılmak üzereyken eli uzandı ve bileğimi yakaladı. Yerdeki bir noktaya bakarken ifadesi gergindi, dudakları sanki söylemek istediği bir şeyi tutuyormuş gibi sıkıca kapalıydı.

Kalmamı istiyor mu?

"Yavru kedi mi?"

Beni bırakıyor ve titriyor, başını eğerek battaniyeyi çenesine kadar çekiyor.

"İyi geceler, Nate," diye mırıldanıyor ve yatakta benden uzaklaşıp, o kadar küçük ve kırılgan bir top gibi kıvrılırken ellerim sıkılıyor ki, Harry'nin burnunu ikinci kez kırmak istiyorum. Ve sonra da garanti olsun diye üçüncü kez.

Giderken kapıyı hafifçe aralık bırakıyorum ve kapısının dışındaki duvara yaslanıyorum, olur da bana ihtiyacı olursa diye burada olmak istiyorum.

29

NATE

LUKE

Binanın önünde neden polis arabaları olduğuna dair bir fikriniz var mı?

RYAN

Ben değildim.

BEAU

Bir kereliğine de olsa.

Önümdeki memura şöyle bir baktım. Çavuşuyla konuşuyor, birkaç şeyi tekrar teyit ediyordu.

Bu sabah polisi aradım, karakola gitmek zorunda kalmamak veya Cat'i ifade vermeye zorlamamak için gereken bağlantıları kurdum. Onu yaşadığı saldırıyı tekrar yaşamaya zorlamak istemem.

NATE

Onları aradım. Dün gece birisi Cat'e saldırmış. Neyse ki, zamanında yanına yetiştim.

BEAU

BU NE LANET OLSUN???

RYAN

İyi mi?

LUKE

O iyi olmalı. Eğer iyi olmasaydı, Nate binayı çoktan çıplak elleriyle yerle bir ederdi.

James cevap vermedi çünkü tam arkamda duruyordu. Cat'i uyandırmamak için ifademi onun dairesinde verebilir miyim diye sordum. Harry'nin önceki geceki saldırısını polise anlatırken arkamda sessizce bana destek oldu.

Ben daha arkadaşlarıma durum hakkında mesaj göndermeden polis memuru telefonu kapatıp bana döndü.

"Ekibimle konuştum," diyor. "Hikayenizi doğrulamak için Allan Gardens serasındaki kameralardan görüntü isteyecekler. Eğer dava açmaya karar verirsek, Bayan Daniels ile konuşup ifadesini almamız gerekecek."

"Elbette," diye yanıtlıyorum.

Tabii ki, Harry'nin peşine mahkemede düşmek isteyip istemeyeceği tamamen Cat'e kalmış. Eğer onu hapiste görmek istiyorsa, bunun gerçekleşmesi için kimi gerekirse rüşvet verip, nüfuz edeceğim. Onun güvenliğini sağlamak için başka hangi kuralı çiğnerim ki? Eğer bu, onun yüzünü bir daha asla o korkmuş ve gözyaşları içinde görmemek anlamına geliyorsa, hepsini çiğnerim.

Ben de yapabilirim. Polisin soruşturmalarda UPS'in iş birliğine çok fazla güvenmesi beni kızdırmaz.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacınız olursa kartım sizde," diyerek memuru asansöre doğru yönlendirdim.

James, o gidene kadar konuşmamayı bekledi. "Olanlar hakkında çocuklara özet bilgi vermemi ister misin?"

"Lütfen, evet." Luke, Ryan ve Beau'nun binlerce sorusu ve detay talebi olacağını zaten biliyorum. James'in bunlara cevap vermesine izin vermek küçük bir iyilikten çok daha fazlası.

James omzuma teselli edici bir el koydu. "İyi olmasına sevindim. İyi bir kadın."

Bu iltifata o kadar şaşırdım ki cevap veremiyorum. Sadece birkaç onay sözcüğü ama James'ten gelince, neredeyse bir aşk ilanı gibi. O, benden bile daha çekingen biri, kimseye onayını göstermekte.

Sonra James gözlerini kısarak bana baktı. "Senin yapacak işin yok mu?" diye soğukkanlılıkla sordu.

İşte benim tanıdığım James: duygusal gelişimi yetersiz, işkolik ve neden başkalarının da kendisi kadar işine bağlı olmadığını anlamayan biri.

"Seni rahat bırakacağım," diye söz verip asansöre doğru yöneldim ve UPS katının düğmesine bastım.

Hatırladığım kadarıyla ilk defa ofise gitmek istemiyorum. İşten kaçtığım için değil, Cat uyandığında yanında olmak istediğim için. Belki ona kahvaltı sipariş edebilirim, hatta tost ve omlet yapmayı bile deneyebilirim.

Ama yapmamalıyım. Harry ile yaşananlardan sonra bugün biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olabilir. Ayrıca, yapmam gereken işlerim var.

Asistanım olmadan işler çok daha az ilgi çekici olacak. Cat'e bir gün daha izin almasını söyleyen bir not bıraktım; her ne kadar içimdeki sapık bir taraf o notu görmezden gelip yine de beni ziyaret etmesini dilege de. Dinlenmeye ihtiyacı var.

Ofise girdiğimde zaten kötü bir ruh halindeydim, ama durum anında daha da kötüleşti.

Çünkü annem zaten orada, beni bekliyor.

Her zamanki gibi ipek bir bluz ve ütülü pantolon giymiş, şık tasarımcı topuklu ayakkabıları ve inci küpeleriyle görünümünü tamamlamış. Gri tutamlı saçları zarif bir topuz şeklinde mükemmel bir şekilde toplanmış ve makyajı kusursuz.

Annem bana erken yaşta dış görünüşün önemli olduğunu öğretti. UPS'in sahiplerinin de bu işe uygun görünmesi gerekir. Küçükken bile, saçımın bir teli bile dağılmış halde evden çıkmama asla izin vermezdi. Takımımın kusursuz ütülenmiş ve şekillendirilmiş olduğunu bilmeme rağmen, beni baştan aşağı dikkatlice inceler.

"Burada ne yapıyorsun anne?" diye soruyorum.

Kaşları çatıldı. "Sahibi olduğum şirketin CEO'suyla görüşmeye geldim. Mesai saatlerinde ofiste olmasını bekliyordum. Görünüşe göre bu onun için önemli değil."

Bu felaket dolu sabaha tuz biber ekmek için Eleanor Walsh'ın pusu kurmasından daha iyi bir şey olamazdı. Polise ifade verdiğimi açıklayabilirdim ama bunun onu tatmin edeceğinden şüpheliyim. Bunun yerine, "Şimdi buradayım," diyorum. "Arayabilecekken neden ofise geldiniz?"

"Burada bizzat bulunuyorum ki, Nathaniel, ne kadar ciddi endişe duyduğumu anlayasın. Hem yönetim kurulu üyesi olarak, hem de annen olarak."

Kahretsin. Bu konuşmayla başa çıkmadan önce bir fincan kahveye ihtiyacım var. Masamın arkasına oturup yüz ifademi bozmadan şöyle dedim: "Neyden bahsediyorsunuz?"

"Oğlumun sadece mesai saatleri dışında asistanıyla vakit geçirmekle kalmayıp, onunla cinsel ilişkiye girdiği yönündeki söylentilerden bahsediyorum!"

Kulaklarımda kan gümbürtü. Kedi hakkında nasıl olur da böyle konuşabilir, sanki yetenekli bir çalışan değil de benim asistanım rolü yapan ucuz bir fahişeymiş gibi?

Ama Eleanor'dan daha iyisini mi bekliyorum ki? Vücudunda iyilik kırıntısı bile yok. Buzdan, silikondan ve Chanel No. 5'ten yapılmış gibi.

Onun suçlamalarını kabul etmek yerine, sadece "Eğer bu Edmonton anlaşmasıyla ilgiliyse, endişelenecek bir şeyiniz yok" diyorum.

"Yani söylentiler doğru değil mi? Asistanınızla olan ilişkiniz yüzünden anlaşmayı yeniden gözden geçirmiyorlar mı?"

"Bugün ilerleyen saatlerde onlarla bir görüşmem var. Anlaşma planlandığı gibi ilerlemeli." Globe muhabiriyle yaptığım görüşmeden hemen sonra Edmonton Güvenlik yetkilileriyle görüştim. Biraz incelik gerektirdi ama Cat ile olan ilişkimin tamamen profesyonel olduğuna onları ikna etmeyi başardım. "Bunu nereden duydunuz?"

"O berbat dedikodu blogundan, Toronto Tea'den," diyor, sanki az önce iğrenç bir şey koklamış gibi burnunu buruşturarak. "Cat muhtemelen onlara bilgi satıyor. Eminim ki, onun sayesinde hayatınızla ilgili her şey orada yayınlanmadan önce sadece zaman meselesi."

"Anne, onun bir şey satmasına gerek yok. Tüm çalışanlarımız gibi o da gizlilik sözleşmesi imzaladı ve zaten ona yeterince iyi maaş ödüyorum."

"Bu kadını ne kadar tanıyorsun ki? Sadece paran için seninle birlikte olmadığından nasıl emin olabilirsin? Allah korusun, doğum kontrol hapı kullanıyor mu? Eğer onu hamile bıraktıysan—"

"Yeter artık," diye çıkıştım. "Çalışanımın doğum kontrol hapı kullanıp kullanmaması sizi ilgilendirmez."

Çok uzun zaman önce olmasa da, kediciğimin içine boşaldığım anı canlı bir şekilde hatırlıyorum ve onunla doğum kontrolü gibi hassas bir konuyu konuşmayı aklıma not ettim. Kendi çıkarım için değil, onun için. Bana içine boşalmamı söylediğinde, bir kadının içine bebek koyabileceğim fikri beni hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı. Saf güneş ışığı olan biriyle hayat

kurabileceğim fikri. Kendimi ona öyle sıkı sıkıya bağlayabileceğim ki, düğümler asla çözölmeyecek.

Eleanor homurdanır.

“Anne, artık bu konuda seni dinlemekten bıktım.”

Elbette, o bunu görmezden geliyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Onu hiç araştırdınız mı? Babasının sabıkalı ve bağımlı olduğunu biliyor muydunuz? Silahlı soygun suçundan üç yıl hapis yattı. Gerçekten de ailemize yasal olarak erişim izni vermek istediğiniz kişi bu mu?"

“Onun mahremiyetini bu şekilde ihlal etmeye hakkınız yoktu. O, mahremiyetine saygı duyma hakkına sahip ve siz de buna saygı duyacaksınız!” Kabul ediyorum, bu benden gelince biraz ikiyüzlüce. Sokak kameralarından Cat'i izlemek, binasını satın almak, tam olarak onun mahremiyetine saygı duymak anlamına gelmiyor. Ama iyi niyetliydim ve annemin kesinlikle öyle değil.

“O kız seninle ilişkiye girince mahremiyetinden vazgeçti,” diyor. “Biz önemli bir aileyiz ve bizimle bağlantılı herkes incelemeye tabi tutulacaktır. UPS'i korumak için ne gerekiyorsa yapacağım, Nathaniel.”

Neredeyse gülecektim. Tabii ki, işin özü bu. UPS'in tehlikeye atılmasına izin veremeyiz. Annem, burada söz konusu olan benim kalbim olsa bile umursamazdı.

"Artık gitme vaktiniz geldi," dedim ayağa kalkıp kapıyı işaret ederek.

"Seninle konuşmayı bitirince gideceğim!" diye neredeyse çığlık atıyor.

"Güvenliği çağırarak zorunda kalmama sebep olmayın. Ortalığı karıştırıp ailemizi utandırmak istemem."

Bana şaşkınlıkla bakıyor, sonra buyurgan bir şekilde burnunu çekiyor. "Dikkatli olmazsan yönetim kurulundan bir azar işiteceksin."

"Bu benim sorunum. Zamanı gelince halledeceğim. Hoşça kal anne."

Buz gibi gözleri yüzümü taradı, zayıf bir nokta aradı. Hiçbir şey bulamadı. Sonunda bu konuda onun isteğine boyun eğmeyeceğimi anladığında, uzun ve acı dolu bir iç çekişle karşılık verdi. Ayağa kalktı, başka yöne baktı ve Celine çantasını aldı.

"Umarım ne yaptığının farkındasıdır," diye tersledi ve tek kelime etmeden ofisinden çıktı. O gittikten sonra sandalyeme çöktüm ve şakaklarımı ovdum. O pislik Harry'nin Cat'e saldırmaya çalışmasını izledikten sonra sabrım zaten yeterince tükenmişti.

Ondan bir mesaj gelmesini umarak telefonumu kontrol ediyorum. Henüz hiçbir şey göndermemiş, umarım bu onun uyuyor olduğu anlamına

gelir. Ama Beau'dan özel bir mesaj aldım.

BEAU

James bize her şeyi anlattı. Harry için çok üzgünüm. Haklıydın, işe aldığım herkesi daha dikkatli incelemeliyim. Cat'ten bir sonraki vardiyasında bizzat özür dileyeceğim.

En azından arkadaşlarım Cat'e hak ettiği saygıyı gösteriyorlar; annemden asla alamayacağı saygıyı. Onun ne kadar değerli, ne kadar tatlı, cömert, sıcak ve canlı olduğunu görebiliyorlar. Hiç kimse bana onun gibi hafif ve tasasız hissettirmedi. İşten çıkıp onu görmeye can atıyorum; daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Cat'ten uzak durmaya çalışmaktan bıktım. Bundan sonra, istediğim kadar onunla vakit geçireceğim ve onu hak ettiği gibi şımartacağım. Telefonumu alıp ofis müdürüm Susie'yi arıyorum. İlk çalışta açıyor.

"Günaydın Nate," diyor sıcak bir şekilde. Babam için yıllarca çalıştı ve muhtemelen UPS'te beni çocukken hatırlayan tek kişi o. Ona diğer tüm çalışanlardan daha çok güveniyorum.

"Bayan Daniels bugün dışarıda," diyorum ona. "Apartmanına birkaç güzel makaron ve bir şişe şampanya gönderin."

"Elbette. Belki birkaç şampanya kadehi de göndermek istersiniz? Emin değilim, belki de hiç yok."

Onaylayarak homurdanıyorum. İyi bir fikir ve Susie'nin primini artırmayı aklıma not ediyorum. "Pembe renklerini de alabilir misin?"

Telefonun diğer ucundan boğuk bir kahkaha geliyor ve Susie'nin "Sanırım bu ayarlanabilir" derken sesindeki mizahı duyabiliyorum.

Başımın üstünde esen rüzgarda sarı yapraklar hışırdıyor. Serin ve güzel bir sonbahar günü ve neyse ki hafif ceketim tam da doğru sıcaklıkta. Bir grup Kız İzci öğle yemeği servisi için gönüllü olduğu için barınaktan bir gün izinliyim. Pippa ile Copper Cup'ta öğle yemeği için buluşmaya yürüyorum ve normalde çok sevinirdim.

Artık sürekli arkama bakmaktan kendimi alamıyorum.

Nate'e Harry'ye karşı dava açmak istemediğimi söyledim ve bunu gerçekten kastettim. Bana ne yapmış olursa olsun, birinin hayatını mahvetmiş gibi hissetmek istemiyorum. Ayrıca Nate, UPS'e Harry'nin nerede olduğunu sordu ve Winnipeg'deki kardeşinin yanına gittiğini biliyoruz. Zaten beni takip etmek için burada bile değil.

Yine de... bu hissi atmak zor. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var ve neyse ki Nate'ten bir mesaj geldi, tam da ihtiyacım olanı verdi.

NATE

Ariel's Bakery'den fıstıklı kruvasan denedim. Tam da dediğiniz kadar güzeldi.

Mesajın yanında Nate'in en sevdiğim pastaneden aldığı küçük bir poşeti tutarken çekilmiş bir özçekimi var. Gri gözleri sıcak, ama dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılmış, hafif bir gülümseme var. Bu beni güldürüyor.

KEDİ

Şehrin en iyi kruvasanını yemiş biri için oldukça suratsız görünüyorsun.

NATE

İkinci en iyi seçenek. Henüz Roberta'nınkini denemediniz.

Pazartesi günü biraz getireceğim.

O kadar çok gülümsüyorum ki, yanaklarım ağrıyor. Sanki Pazartesi'yi dört gözle beklemek için başka bir nedene daha ihtiyacım varmış gibi.

Nate ile günlerdir aralıksız mesajlaşıyoruz. Her şey ona gönderdiği sevimli pembe şampanya kadehleri için teşekkür etmemle başladı, sonra en sevdiğimiz yiyecek ve içecekler hakkında konuşmaya dönüştü. Kısa süre sonra en sevdiğimiz restoran ve pastaneleri paylaşmaya başladık. Nate'in favorileri benimkilerden çok daha pahalı, elbette, ama bununla ilgili şaka yapılmasına aldırış etmiyor.

En sevdiğimiz filmleri ve hayvanları birbirimizle paylaştık (benim için Amélie ve kırmızı pandalar, onun için Yüzüklerin Efendisi üçlemesi ve deniz papağanları). Şimdi onun hakkında çok daha fazla şey biliyorum. Mesajlaşırken yüz yüze olduğundan çok daha konuşkan ve bu şekilde açılmasının onun için daha kolay olduğunu anlamaya başlıyorum.

Ya da belki de yüz yüze birlikteyken çok fazla dikkati dağılıyor.

Sadece ofiste birbirimizi gördük ama birlikte geçirdiğimiz her an elektrik yüklü gibi geliyor. Sanki beni ofisine yönlendirmek için sırtıma elini koymak için fırsat kolluyor. Giysilerimin üzerinden elinin sıcaklığı beni adeta yakıp kül etmeye yetiyor.

Ve ona kahve veya dosya klasörü verirken parmaklarımı bilerek onun parmaklarına değdirdiğimi biliyorum. Bu dokunuşun onun gri gözlerinin arzuyla parlamasını sağlamasına bayılıyorum. İş arkadaşlarımızın gözü önünde yapılan bu küçük dokunuşlar, bir malzeme deposunda yaşanan tutkulu bir öpüşme seansından neredeyse daha seksi.

Nate teklif etseydi hayır demezdim tabii ki...

Ondan uzak durma kararlılığım her geçen gün zayıflıyor ve dikkatli olmazsam yakında tamamen yok olacağını biliyorum.

Derin bir iç çekiyorum. Onu düşünmeden duramıyorum. Bağımlılık böyle bir şeyse, temizlenmenin bu kadar zor olmasına şaşmamalı.

Copper Cup'a vardığımda Pippa henüz orada değildi, ama mekan alışveriş molalarında uğrayan müşterilerle o kadar doluydu ki, gördüğüm ilk boş masaya oturdum. Arka duvara yaslanmış, büyük bir soyut tablonun altındaydı.

Brinley odanın diğer ucundan gözümü yakaladı ve el salladı. Sohbet eden kadınlarla dolu bir masada meşgul olduğu için, bekleyebileceğimi belirtmek için elimi salladım.

Gözlerim tekrar tabloya takılıyor, koyu dokulu çizgilerini takip ediyorum. Boya, daha önce gördüklerime hiç benzemiyor, pürüzlü ve parıldayan bir yapısı var. Nedenini bilmiyorum ama onda bir tür masalsı hava var, ama karanlık bir şekilde bana orijinal Grimm masallarını hatırlatıyor. Sanki ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar çok açılıyor. Şekiller açık kapılara, kıvrımlı çizgiler labirentlere dönüşüyor. Onda ne görmem gerektiğini bilmiyorum ama gözlerimi ondan alamadığımı biliyorum.

Pippa karşımda oturan koltuğa kayarak dikkatimi dağıttı. Ela gözleri heyecanla parlıyordu. Daha paltosunu bile çıkarmadan "Tahmin et bakalım!" diye bağırdı.

"Hamilesin," dedim ifadesiz bir şekilde, o da homurdandı.

"Lütfen. Ama aslında yeni bir bebeğim oldu."

Telefonunun kilit ekranında sevimli bir siyah kedi resmi var. "Ayyy! Çok tatlı! Adı ne?"

"Bu Waffle," diyor Pippa gururla. Telefonu açıp daha fazla kedi fotoğrafına bakıyor. "Dışarıda takılan bir sokak kedisi. Ona ton balığı yedirdiyordum, yakalamaya çalışıyordum ve sonunda onu bir taşıma çantasına sokmayı başardım. Veteriner mikroçipi olmadığını söyledi, bu yüzden artık benim."

"Çok sevimli ama apartmanınızda evcil hayvan beslemenize izin veriliyor mu?"

Pippa sessiz olması için bir ses çıkarır. "Hayır, ama o sessiz. Bilmedikleri şey onlara zarar vermez."

Brinley masamızın yanına gelip menüleri uzattı. "Merhaba! Beklettiğimiz için özür dileriz, çok yoğunduk."

"Sorun değil, işlerin iyi gitmesine çok sevindik," diyor Pippa. "Bir chai latte alabilir miyim lütfen?"

"Ya sen?" diye sordu Brinley bana gülümseyerek.

Eyvah. Resme bu kadar uzun süre bakmak yerine menüye bakmalıydım. "Çay iyi gider. Öneriniz var mı?"

"Nane ile asla yanılmazsınız," diyor. "Ve yanında harika giden taze kurabiyelerim de var."

"Harika olur, teşekkürler." Ona içten bir gülümseme gönderdim. İlk tanıştığımızda ona karşı bu kadar sert davrandığım için kendimi kötü hissettim. Aslında o kadar da kötü bir şey söylememişti ve savunmaya geçmemin onun suçu değildi.

Brinley uzaklaşınca Pippa kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne zamandan beri tam olarak ne sipariş edeceğini bilmiyorsun? Oturur oturmaz menüyü açıyorsun hep."

"Biraz dikkatim dağıldı."

"Nate tarafından mı?"

Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. "Onu gerçekten çok seviyorum. Sürekli mesajlaşıyoruz, hatta her gün bana günaydın mesajı bile atıyor."

Pippa bana anlamlı bir bakış attı. "Bu bir ilişki gibi geliyor."

"Bir ilişki hakkında ne diyeceğimi bilmiyorum. İlişkimizi soğutmamız gerekiyor, birbirimizin hayallerini öğrenmemiz değil."

"Aa, bu çok tatlı. Dünya hakimiyetinden başka bir amacı olduğunu düşünmemiştim."

Burnumu çektim. "İşin aslı şu ki... sanırım gerçekten ona aşık oluyorum."

Pippa dudaklarını sıkıca kapatarak sesi bastırmaya çalıştı ama bu, yüzündeki şoku gizleyemedi; ellerini dua eder gibi dudaklarının önüne koydu. "Mesela, o büyük 'düşmek' kelimesi, yani?"

Dudaklarımı ısırdım ve o tekrar çığlık attı. "Bundan memnun muyuz?"

"Bence de."

"O zaman senin adına sevindim, kedicik. Ama sana zarar verirse yine de onu mahvederim."

Gülüyorum. "Bu hiç şüphe götürmezdi."

Pippa'nın telefonuna bir bildirim sesi geldi ve Pippa telefona baktı. Gülümsemesi kayboldu ve dehşet içinde telefona geri döndü.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Önemli değil," diyor hızla. "Sadece aptal bir blog için bildirimlerimi açtım. Sizi ilgilendirecek bir şey değil."

Gözlerime bakmıyor ve ekrandaki metni açıkça hızlıca gözden geçiriyor. Pippa her zaman berbat bir yalancı olmuştur, ama bu en kötü

yalan denemelerinden biri.

"Göster bana, Pippa," diye dişlerimi sıkarak talep ettim.

İçini çekti. "Sanırım eninde sonunda göreceksin."

Telefonunu bana uzattı ve ben anında Waffle'ın daha fazla fotoğrafına bakıyor olmayı diledim.

Bunun yerine, Toronto'daki "Tea with Nate" adlı blogdan bir yazı, bir tarafta UPS web sitesinden alınmış resmi vesikalık fotoğrafım, diğer tarafta ise tanımadığım eski bir fotoğrafım var. Muhtemelen bir arkadaşımın sosyal medya paylaşımından kırpılmış. Başlıkta ise "UPS Milyarder Asistanını Yeni Kız Arkadaşıyla Terfi Ettirdi" yazıyor.

Midem bulanıyor. Korktuğum her şey gerçekleşiyor. Derin bir nefes alıp okumaya devam etmek için kendimi hazırlıyorum.

Torpil sahibi CEO Nathaniel Walsh, gözünü sekreterler bölümüne çevirerek, doğrudan kendisine bağlı çalışan Caitlin Daniels ile bir ilişkiye başladı. İkili hakkında haftalardır dedikodular dolaşıyordu ve bir çalışan bize ilişkilerinin Daniels işe alınmadan önce başlamış olabileceğini söyledi.

Görüştiğimiz çalışanlar Daniels'ı yetenekli, profesyonel ve arkadaş canlısı olarak tanımlıyor. Walsh ise tam tersine soğuk, kontrolcü, acımasız ve kâr odaklı biri olarak nitelendiriliyor. Başka bir deyişle, Daniels'ı kendi çıkarlarını göz ardı edecek şekilde manipüle edebilecek kapasitede.

"Bu tür durumlardaki güç dengeleri son derece uç noktada," diyor istismarcı ilişkiler konusunda uzmanlaşmış psikolog Nancy Rothman. "Nathaniel Walsh'ın çevresindeki herkesin ona ne isterse vermesi beklenir. Alt kademede çalışan herhangi bir kişi, işinin onu memnun etmeye bağlı olduğunu bilir ve eğer Walsh ona cinsel tacizde bulunursa, başka seçeneği olmadığını hissedebilir."

Bize anlatılanlara göre Walsh, Daniels'ı sözde bir iş gezisi için New York'a götürmüş ve Daniels, orada Walsh'ın süitinde kalmış, ancak orada bulunması zorunlu değilmiş. İddialara göre, gezi sırasında imzalanması gereken anlaşma, bir toplantı sırasında Daniels hakkında uygunsuz yorumlar yapıldıktan sonra suya düşmüş. Ne söylendiği ve kimin söylediği bilinmiyor.

Walsh ve Daniels ofis dışında birlikte görülmüş ve Walsh'ın onu ünlü arkadaşlarıyla tanıştırdığı söyleniyor: poker şampiyonu Ryan Archer, Sequel CEO'su James Keller, restoran sahibi Beau Bishop ve Twisted Devil'in sahibi Luke Windsor.

Gönderiye şimdiden yüzlerce beğeni ve yorum geldi. En üsttekiler ise midemi daha da bulandırıyor.

Eh, tüm milyarderlerin yırtıcı olduğunu biliyorduk. Tam bir taciz örneği.

Onun çıkarlarını koruyacak biri var mı? Buradaki güç dengesizliği inanılmaz.

Belli ki kontrolcü ve iğrenç bir herif. Muhtemelen uzun zamandır onu manipüle ediyor.

Zavallı kız, onun kendisinden faydalandığının farkında bile değil.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu yorumcular delirmiş. Sanki Nate beni onunla çıkmaya manipüle etmiş ve ben de hiçbir şey bilmeyen çaresiz bir kızmışım gibi davranıyorlar. O hiç de öyle biri değil."

"Öyle değil mi?" diye tekrarladı Pippa tedirgin bir şekilde. Ona dik dik baktım.

"Hayır, öyle değil. Aramızda yaşanan her şey benim isteğimle oldu. Birinin beni zorla bir ilişkiye sokmasına izin vermeden önce istifa ederdim, bunu biliyorsun."

Ellerini yukarı kaldırdı. "Pekala. Haklısın. Özür dilerim, ama bir anda her şey internette yayılınca koruyucu arkadaş modunu kapatmak zor oluyor."

Yüzümden kan çekildiğini hissediyorum. Çünkü Toronto Tea'nin bizim hakkımızda yazan tek yer olduğundan şüpheliyim. Kendi adımı Google'da arıyorum -ki bunu daha önce hiç yapmamıştım. Sonuçlar korkunç.

Toronto Çay Partisi hakkındaki yazı ne kadar kötü olsa da, bunlar daha da kötü. Manşetler beni para avcısı ve fırsatçı olarak nitelendiriyor, hatta Nate'i manipüle ettiğimi bile söylüyorlar. Gerçeklikten kopmuş gibi hissediyorum. Birkaç hafta önce kimse benim kim olduğumu umursamıyordu. Birdenbire, yanlış nedenlerden dolayı ünlü olarak haberlerdeyim.

"Hey, sorun yok." Pippa yerinden fırladı ve kollarını bana doladı. "Sen hiçbir şey yanlış yapmadın. Eğer Nate'in de yapmadığını söylüyorsan, sana inanırım. Bu insanlar seni tanımıyor ve seni yargılama hakları yok."

"Haklısın. Neden umursadığımı bile bilmiyorum," diye mırıldandım omzuna yaslanarak.

"Bir sürü yabancıнын kendileri hakkında paylaşım yapması herkesi garip hissettirirdi, kedicik. Tamamen normalsin ve bunu benden çok daha iyi idare ediyorsun, bunu da belirtmek isterim."

Tam o sırada Brinley içeceklerimiz ve bir tabak kurabiye ile yanımıza geldi. Bizi kucaklaşırken görünce kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

"Öyle olacak," diyor Pippa, bana son bir kez sarılarak. "Özellikle de şimdi kurabiye de varken, değil mi?"

Ona sessizce teşekkür ediyorum. Brinley oldukça iyi biri gibi görünüyor, ama şu an ona blogla ilgili tüm durumu açıklamak istemiyorum.

Masadaki telefonum titriyor ve en üstte Nate'in adını görüyorum. Midem önce heyecanla, sonra korkuyla kasılıyor. En sevdiğim donutları sormak için aradığını sanmıyorum. Blog yazısını görmüş olmalı.

"Bunu dışarıda halledeceğim," dedim Pippa'ya, Nate'in arayan numarasını göstererek. "Kimsenin dinlemesini istemiyorum."

"Hadi," diyor, kurabiyelerimden birini alıp hafifçe ısırırken.

Dışarıda hava hala serin ve güneşli. İki çocuk bisikletleriyle birbirleriyle yarışarak hızla geçiyor. Yeşil yünlü bir palto giymiş yaşlı bir kadın, yaprak yığınının koklayan güzel Golden Retriever cinsi köpeğini gezdiriyor. Bugün gibi bir günde bu kadar üzgün olmak yanlış geliyor.

Telefonu açıyorum. "Merhaba, Nate."

"Merhaba, Yavru Kedi." İsmi duyunca istemsizce gülümsedim. "Önümüzdeki birkaç günün programını kontrol etmek istedim."

"Bu akşam ve yarın brunch için Terrace'ta çalışıyorum ve hafta içi de sizinle çalışacağım, tabii ki. Neden?"

"Yarından Çarşambaya kadar terastaki vardiyalarınızı devralacak birini bulabilir misiniz? Paris'te bir toplantım var ve sizin de benimle orada olmanız gerekiyor."

"Paris mi?" diye fısıldadım.

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Heyecanlanacağını tahmin etmiştim. Paris'te nerede kalacağım konusunda tercihlerimi biliyorum, bu yüzden her şeyi kendim ayarlayacağım. Yani, gelebilir misin?"

Ama... heyecanlı değilim. Hayalimdeki seyahat teklif ediliyor, bu yüzden şu anda sevinçten çılgılık atmam gerekirdi. Blog yazısı ağzımda kötü bir tat bıraktı. Toronto Tea'nın Nate hakkında kötü şeyler yazmasına ve diğer herkesin benim hakkımda yargılayıcı şeyler yazmasına çok kızdım.

Nate bunu bilseydi beni bu geziye davet eder miydi? Ona söylersem yine de orada olmamı ister mi?

"Elbette, gitmeyi çok isterim Nate. Vardiyalarımı değiştirmek sorun olmaz. Ama biletimi almadan önce Toronto Tea'ye bir göz atsan iyi olur."

Telefonun diğerk ucunda sessizlik var ve umarım yolculuğu ya da Nate ile aramdaki bu yeni filizlenen ilişkiyi mahvetmemişimdir.

"Okuyacağım ama söylediklerine aldırış etmeyin," diyor sonunda. "Ben hallederim. Paris'e vardığımızda hiçbir önemi kalmayacak."

RYAN

Benim en sevdiğim soğuk, kontrolcü, huysuz küçük prensim nasıl?

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki Ryan, Toronto Çayı yazısının çok komik olduğunu düşünüyor. En sevdiği bölümlerin özetlerini hemen tüm arkadaşlarımıza mesajla gönderdi. Eğer şu anda istediğim her şeye sahip olmasaydım, muhtemelen ona çok kızardım.

Elimde bir espresso, yanımda Cat oturuyor ve özel jetimin penceresinden bulutlar geçiyor. Kısa süre sonra Paris'e ineceğiz. Geç saatlere kadar çalışmaya alışkınım, bu yüzden yolculuğun büyük bölümünde çalıştım ve iner inmez ihmal etmeyi planladığım her şeyin önünü kestim.

Kedi ise, jetin küçük özel yatak odasında birkaç saat uyukladı. Şimdi kendi kahvesini yudumlarken bir rehber kitabı karıştırıyor ve geri dönmek istediği her sayfaya bir Post-it yapııştırıyor. Neredeyse her sayfayı işaretlediğini söylemeye gönlüm el vermiyor. Orada geçireceğimiz üç gün içinde listesinin bir kısmını bile görmemiz mümkün değil.

Onu böyle görmek hoşuma gidiyor; bacakları altına kıvrılmış, bir eliyle saçının bir tutamını çevirirken kitap okuyor. Onun, asistanım olarak değil, kız arkadaşım olarak, nereye gidersem gideyim benimle birlikte seyahat ettiği bir dünyayı hayal etmek çok kolay.

Hayır, o kelime onun benim için nasıl biri olmasını istediğimi tarif etmeye bile yaklaşıyor. Bayağı bayağı, önemsiz geliyor. Ama kullanmayı

tercih edeceğim kelimeyi düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Onu bir gün "benim" diye çağırabilecek miyim bilmiyorum ama onun Bayan Nathaniel Walsh'tan başka bir şey olabileceği düşüncesi bile, başka kimsenin bunu yapmasını engellemek için şu anda ona bu soruyu sormak istememe neden oluyor.

Doğrusu, bu seyahatte benim asistanım olarak bulunduğunu düşünüyor. Bu akşam en sevdiğim restoranda yemek yediğimizde ona sürpriz yapmayı planlıyorum. Kahretsin, umarım güzel bir sürpriz olur.

Ona karşı hislerimi bilmesi gerekiyor. Bu ilişkiyi yürütmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumu bilmesi lazım.

Dün, danışmanım birkaç hafta önce kendisine sorduğum projenin sonuçlarını iletti; bu proje, babasının kaybolmasıyla ilgili hissettiği suçluluk duygusuyla başa çıkmasına yardımcı olmak için başlattığım bir projeydi. Öğrendiklerim... acı verici. Ona güzel bir haberle sürpriz yapmayı umuyordum, ama şimdi ona herhangi bir şey söylemenin iyi bir fikir olup olmadığından bile emin değilim.

Bunu kendi isteğiyle aramadı, bu yüzden henüz duymaya hazır olmadan önce onunla paylaşmak yanlış geliyor. Öte yandan, o gerçeği bilmiyorken bilmek de doğru gelmiyor.

Cat boğazını temizledi ve ben de düşüncelerimi zihnimin bir köşesine ittim. Ne karar verirsem vereyim, öncelikle ona her zaman hayalini kurduğu Paris gezisini yaşatmak istiyorum.

"İlk toplantımız ne zaman?" diye soruyor. "Her şeyin hazır olduğundan emin olmak istiyorum."

"Bugün olmaz," diye geçiştirdim. "Detayları daha sonra vereceğim. Merak etmeyin."

"Ama henüz hiçbir e-posta daveti almadım. Hatta seyahat programı bile elimde yok."

"Her şey zaten rezerve edildi. Sana söylemiştim, ben hallettim." Doğrusu, Susie'den seyahatin bazı kısımlarını planlamada yardım istemişim. Çok sevinmişti; Cat'e karşı özel bir ilgisi olduğu ve her zaman ciddi anlamda romantik bir yanı olduğu anlaşılıyor.

Kedinin dudakları büzüldü. "Her şey yolunda gittiyse, ben neden buradayım? Bana gerçekten ihtiyacınız yok."

"Burada olmanızın sebebi, öngörülemeyen herhangi bir durum için. Sizin Toronto'da mahsur kalmanızdansa, asistanımın yanımda olmasını ve ona ihtiyaç duymamayı tercih ederim." Umarım bu ikna edici gelmiştir.

Doğrusu, Cat'in bu geziyi hediye olarak kabul edip etmeyeceğinden emin değildim. Kendine güzel bir şey almasına, özellikle de daha çok ihtiyacı olan birine verebileceği bir şey varsa, çok direnç gösteriyor. Onu hak ettiği gibi şımartmaya çalışıyorum. Tahmin ettiğimden daha zor oldu.

Başımı kaldırıp Cat'e baktığımda kaşlarını çatmış olduğunu gördüm. Rehber kitabı kapalıydı ve sanki telefonu ona hakaret etmiş gibi telefonuna bakıyordu.

"Sorun ne?" diye soruyorum.

"Bak Nate. Bunu nasıl elde ettiler? Hiç paparazi görmedim."

Telefonunu bana uzattı. Toronto Tea'ye açtı ve havaalanına girerken çekilmiş, Cat ile benim bir fotoğrafımız görünüyordu. Kapıyı onun için açarken o da bana baktı. Fotoğraf grenliydi, belli ki uzaktan cep telefonuyla çekilmiş ve yakınlaştırılmıştı. Bir CEO ve asistanından çok, paparazzilerden saklanan iki ünlüye benziyorduk.

"Paparazziler değildi. Amatör bir fotoğrafçı bizi tanımış ve havaalanında bunu çekmiş olmalı. Muhtemelen birkaç yüz dolara çay partisine sattılar," diye açıklıyorum.

Kaşlarını çatı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu daha önce de başıma geldi, benim ve arkadaşlarımla. Tea'nin Beau'nun sarhoşken Sabrina Carpenter eşliğinde dans ettiği bir videosu ve Ryan'ın kızları eve getirdiği birçok fotoğrafı var. Eğer tanınmış bir kişiyse, bazen beklemediğiniz anlarda gözler üzerinizde olur."

"Ama ben tanınmış bir kişi değilim," diyor gözlerini kırıştırarak.

Sözlerimi özenle seçiyorum. "Artık benimle ilişkilendirildiğinize göre, öyle oldu. En azından elde ettikleri fotoğraf zararsız."

"Belki senin için öyledir, ama benim için değil. Sen ilgi odağı olmaya alışmış olabilirsin, ama ben değilim ve izlenmekten hoşlanmıyorum."

Onun haberi olmadan birçok kez izlendiğini bilmek beni biraz suçlu hissettiriyor. Fotoğrafçılar tarafından değil, benim tarafımdan.

Kedi henüz işini bitirmedi. "Gazetecilerin hepsini seviyor olmalısın, yoksa şimdiye kadar hepsini kovmuş olurdun. Kabul et, zengin olduğun için ünlü olmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum ona. "Yabancıların benim hakkımda ne bildiği umurumda değil, ama bu UPS için iyi bir reklam. Gazetelerde ben varsam, şirketim de var demektir. Çok utanç verici herhangi bir şeyi engellemek için halkla ilişkiler uzmanlarım var, ama Toronto Tea beni havaalanında yürürken göstermek istiyorsa, öyle olsun."

"Para, mahremiyetinizden daha mı önemli?" diye çıkışıyor. "Ciddi misiniz, UPS'in daha ne kadar başarılı olması gerekiyor? Ne zaman yeterli olacak? Yoksa zengin insanlar sadece daha fazla şeye sahip olmakla mı meşgul oluyorlar, bunu hak edip etmediklerini hiç düşünmüyorlar mı?"

"Bunu hak etmediğimi biliyorum," diyorum. "Eksik kaldığım tüm noktaların farkındayım."

Kedinin ağzı açık kaldı. Ne diyeceğini şaşırmış gibiydi. Onunla tartışmak istemiyorum, gerçeği biliyorum. Hayatımda birçok insanı hayal kırıklığına uğrattım. Çok çalışıyor olabilirim, ama biliyorum ki hiçbir çalışma miktarı, Kedi gibi gerçekten iyi ve cömert insanlar bir sonraki maaşlarını almak için çabalarken benim her şeye sahip olmamı haklı çıkarmaz.

Dünyanın adil olmadığını biliyorum. Ama belki de teraziyi dengeleyebilirim.

Cat'in buklelerinden biri yüzüne doğru düşüyor ve dayanamayıp onu kulağının arkasına doğru itiyorum. Ondan uzak durmak için çok uğraşıyorum; onu istemediği bir şeye zorlamak istemiyorum. Gerildiğini veya uzaklaştığını görür görmez geri çekileceğim.

Ama öyle yapmıyor. Parmaklarım kulağına değdiğinde kedinin gözleri bulanıklaşıyor.

Bu yüzden daha da ileri gidiyorum. Elimden bir şey gelmiyor, aramızdaki gerilim beni öldürüyor.

"Belki de senin gibi güzel ve nazik biri spot ışıklarının altında olmalı, Yavrum." Boynunun arkasını okşadım, başparmağımla başının dibindeki buklelere doğru yukarı doğru ilerledim. "Haklısın, zenginlik insanları ünlü yapmamalı. Herkes senin gibi, gerçekten fark yaratan insanlar olmalı."

Başını salladı. "Teşekkür ederim, hayır. Ünlü olmakla hiç ilgim yok."

Kedi, bunun benim dünyamda ne kadar ferahlatıcı olduğunu bilmiyor. Birçok kadının arkadaşlarımı hedef aldığını, özellikle de ünlü bir CEO olan James'i ve hem poker oyuncusu hem de birkaç ünlü ismin eski sevgilisi olan Ryan'ı, takipçi sayılarını artıracak bir ilişki hayaliyle izlediklerini gördüm.

Eğilip boynunu öptüm, teninin kokusuna bayılıyordum.

"Ünlü olduğunda," diye takılıyorum, "medyanın senin hakkındaki düşüncelerini değiştireceğim. Herkesin ne kadar cömert, çalışkan ve bağışlayıcı olduğunu bilmesini sağlayacağım."

Dudaklarıma yaslanarak içini çekti. "Nate..."

Boynunun kıvrımındaki teninin üzerinde durup fısıldıyorum. Sormaya neredeyse korkuyorum ama sormak zorundayım. "Renk, Yavru Kedi?"

Onun kokusundan başım dönerken, göğsü inip kalkıyor. Ellerimde hissettiğim dokunuştan da aynı şekilde.

Lütfen, yavru kedi...

Lütfen.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Pembe—"

Daha fazla bir şey söyleyemeden onu bir öpücükle susturdum. O kadar şaşırdı ki, karşılık vermesi biraz zaman aldı. Ama karşılık verdiğinde, işim bitmişti.

Oturduğu yerden kalkıp benimkine oturdu, dizleri kalçalarımın iki yanındaydı. Parmakları saçlarımın arasına girdi, köklerinden sertçe çekti. Dudakları sıcak, öfkeli ve tatlıydı, daha önce ondan hiç hissetmediğim bir güçle öpüşüyordu.

Memnuniyetle geri döneceğim bir yer.

Parmaklarım kalçalarına saplanıyor, morarmayacak kadar hafifçe bastırıyorum. Sırtı geriliyor ve göğüsleri göğsüme değiyor. Tişörtü biraz yukarı kalkıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip açıkta kalan belinin alt kısmını okşuyorum. O kadar mükemmel ki, sanki vücudu ellerime tam oturacak şekilde yaratılmış gibi.

Cat kalçalarını aşağı indiriyor, böylece gövdesi penisime tam oturuyor. Giysilerimizin katmanlarına rağmen, onun ısınmış vajinasını hissedebildiğimi hayal ediyorum. Ona doğru yukarı doğru itiyorum, penisimi utanmadan ona sürüyorum.

"Bana neler yaptığını hissediyor musun, yavrum?" Sesim boğuk ve gergin çıkıyor.

"Evet," diye hırıltılı bir sesle tekrar öptü beni, bu sefer daha nazikçe. Bedeni benimkine yapıştı, tüm öfkesi ve hayal kırıklığı gitmişti. Bu kadar nazik birinin olumsuz duyguları uzun süre içinde tutamamasına şaşırmamalıydım.

Bu sefer kalçalarını benimkine sürmesi sadece tatmin arayışından kaynaklanan çaresiz bir hareket değil. Bilinçli bir şekilde hareket ediyor, üzerimizde kıyafet olmasaydı nasıl hissedeceğimi gösteriyor. Bir anlığına, onu yatağında, tamamen çıplak halde hayal edebiliyorum ve—

İnterkomdan cızırtı geldi ve ikimiz de şaşkınlıkla sıçradık.

"Son inişe başladık. Lütfen yerlerinize oturun, emniyet kemerlerinizi bağlayın ve varışa hazırlanın."

Kahretsin. Cat'e o kadar kaptırmıştım ki, daha ileri gitmek için vaktimiz olmadığını unuttum. İstemeyerek de olsa öpüşmeyi bırakıp onu yerine geri götürdüm. Önünde diz çökerek emniyet kemerini bağladım ve sıktım.

Kedinin nefesi kesildi ve bacaklarının sıkıca birbirine bastırıldığını fark ettim. Kemerini onun için sıkımdan hoşlanmıştı. Sırıtmamak için dudağımı ısırdım. Bir dahaki sefere bana kızdığında bu bilgiyi kullanmayı planlıyorum.

Hiçbir zaman hile yapmadığımı iddia etmedim.

Otel dolabında asılı duran uçuş uçuş mavi elbisenin üzerinde fiyat etiketi yok. Muhtemelen en iyisi de bu; eminim ki harcamayı göze alabileceğimden yüzlerce dolar daha pahalıdır.

Ayrıca tam benim bedenime göre. Sapık Nate yine iş başında—bunu nasıl bildiğine dair hiçbir fikrim yok. Kişisel alışveriş danışmanı muhtemelen gizli ajanlık da yapıyor, ben uyurken dolabıma gizlice girip beden etiketlerini kontrol ediyor.

Yine de, bu akşam yemeğe giyecek bir şey aldığına sevindim. Bu seyahatte kaç öğünün Nate'in müşterileriyle toplantı anlamına geleceğini bilmiyorum, bu yüzden bu akşam yemeğinin tadını, sadece ikimiz olduğumuzda doyasıya çıkarmayı planlıyorum.

Buraya geleli birkaç saat oldu ama Paris şimdiden umduğum her şey oldu. Havaalanından arabayla gelirken Eyfel Kulesi'nin yanından geçtik ve hatta Zafer Takı'nı bile gördük. O kadar çok muhteşem köprü, kafe ve park vardı ki, nereye bakacağımı bilemedim. O kadar çok çılgılık attım ki, insan bir kadından çok bir çay fincanı domuzuna benziyor olmalıyım.

Kendime bunun bir iş gezisi olduğunu hatırlatmalıyım. Eminim ki bir pastaneye gidip kruvasan almak için zaman bulacağım, ama muhtemelen başka bir şey yapmaya vaktimiz olmayacak. Aslında sadece iki tam gün buradayız. Eğer Champs-Élysées boyunca uzanan tasarımcı mağazalarının vitrinlerine bakma fırsatı bulamazsam, bir dahaki sefere kalmak zorunda kalacak.

Çünkü kesinlikle geri döneceğim.

Üzerime giydiğim mavi elbise tenime yumuşak ve ipeksi bir his veriyor. Aynada kendime bakarak hafifçe dönüyorum. Aynada bana bakan güzel, zarif kadını neredeyse tanıyamıyorum. Belki elbise yüzünden, belki de Nate'in bana hissettirdiği duygular yüzünden.

İstemeyerek de olsa yıpranmış sonbahar ceketimi üzerime geçiriyorum. Muhteşem elbisenin üzerine giymek yazık olurdu ama kollarım açıkta dışarı çıkmak için hava çok soğuk.

Saçlarımın düzgün olduğundan emin olmak için son bir kez baktıktan sonra kapıyı açıp güzel süite girdim. Duvarlar, antika ahşap işçiliğiyle vurgulanan açık mavi jakarlı duvar kağıdıyla kaplıydı. Manzara muhteşemdi; geniş balkona çıktığımda Eyfel Kulesi ve şehrin çatıları görünüyordu. Gökyüzü yavaş yavaş pembeleşmeye başlıyordu ve kule gece ışıklandırıldığında nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Nate, antika görünümlü bir kanepede oturmuş, uzun bacaklarını çaprazlamış Le Monde gazetesini karıştırıyordu. Ben içeri girince gazeteyi bıraktı ve beni baştan aşağı onaylayarak süzdü.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı. "Ama istersen, senin için farklı bir palto daha var."

Elinde, üzerinde tilki silüeti çizilmiş büyük beyaz bir alışveriş çantası var. Elimi uzatıp içinden güzel bir siyah yün trençkot çıkarıyorum. Klasik ve şık, ama sade, abartılı değil. Kumaşın ne kadar yumuşak olduğundan, ona çok fazla para harcadığını anlayabiliyorum. Belki binlerce dolar. O parayla kaç tane basit, ucuz palto alabileceğimi düşünmeden edemiyorum; kalacak yeri olmayan insanlar için paltolar.

Başımı salladım. "Bunu kabul edemem, Nate."

"Artık çok geç. Jacques iade kabul etmiyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Jacques?"

"En sevdiğim butik palto tasarımcısı. Paris'e her geldiğimde ondan yeni bir palto alırım, bu yüzden sizin için de bir tane sipariş ettim."

Bu kadar düşünceli bir jeste hayır diyemedim. "Çok nazıksınız."

Elimden paltoyu alıp havaya kaldırdı. Ben de ceketimi çıkardım ve o da yeni paltoyu giymeme yardım etti. Tereyağı gibi yumuşacık kaşmir yününden yapılmıştı ve artık giydiğime göre, geri vermenin imkanı yoktu. Hem beden hem de tarz olarak üzerime mükemmel oturdu.

Duvara gömülü aynaya baktığımda, Nate ile ikimiz de yansıyoruz. İkimiz de şık paltolarımız içinde, birbirimize çok yakışan, doğal bir çift gibi

görüldüğümüzü ilk kez düşündüm.

"Kuaförünüze benden teşekkür edin," diyorum ona.

"Bu sefer değil. Paltoları kendim seçtim. Ama acele etmeliyiz. Rezervasyonlarımız yakında başlıyor."

Elimi tuttu ve kolunun kırımına yerleştirdi, sonra beni dar asansöre doğru götürdü. Paris'in tek olumsuz yanı bu; asansörler çok eski, minicik ve tam anlamıyla korkutucu. Dikkatimi dağıtacak bir şey bulmaya karar verdim.

"Önümüzdeki birkaç günün programıyla ilgili hiçbir e-posta görmedim," diyorum. "Toplantılar resmi değil mi? Her şeyi bilmek zorunda değilim, ama neye hazırlanmam gerektiğini bilmek isterim."

Nate'in kolundaki kasların gerildiğini hissediyorum. "Akşam yemeğinde sana her şeyi anlatırım."

Hım. Bana söylemediği bir şey var ama sanırım yakında öğreneceğim.

Diğer müşteriler, dökümlü ipek bluzları, şık yün pantolonları ve ceketleri ve dağınık saçlarıyla tam anlamıyla Paris şıklığını yansıtıyorlardı. Birkaç kadın benimki gibi kokteyl elbiseleri giymişti ve bir an için gerçekten Fransız gibi görünebileceğimi düşündüm.

Sonra restorandan manzarayı görünce o kadar yüksek sesle nefesimi tuttum ki, restorandaki herkes hemen turist olduğumu anladı.

Ama nasıl karşı koyabilirim ki? Eyfel Kulesi pencerelerden ışıltıyor, gece gökyüzünü aydınlatıyor. Tamamen büyümlü bir manzara.

Nate bana gülümseyerek baktı. "Manzarayı beğendin mi?"

"Kim istemez ki? İnanılmaz."

Baş garson bizi yemek salonundan arka taraftaki bir kapıya götürdü. Oradan girince, Nate ile benim aynı masanın tarafında oturup manzarayı seyredebileceğimiz iki sandalyenin yerleştirildiği özel bir yemek odası vardı. Her yerdeki mumlar odayı yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu ve masanın ortasında büyük bir vazoda pembe şakayıklar ve güller duruyordu.

Her şey çok güzel, ama gerçekten kendimize ait bir odaya ihtiyacımız var mıydı? Eminim bu restoran şehrin en iyilerinden biri, peki Nate bize özel bir oda ayarlamak için ne kadar daha ödedi? Terrace'da bunun için ne

kadar ücret alacağımızı biliyorum. Nate benimle akşam yemeği için binlerce dolar harcıyor, oysa benim gerçekten ihtiyacım olmayan bir akşam yemeği.

Yüzlerce insanı doyurabilirdi.

Bunun yerine, o parayı benim için harcıyor.

Nate, garson gelmeden önce sandalyemi benim için çekiyor ve ben de Nate sandalyemi masaya doğru kaydırırken ona utangaç bir bakış atarak zihnimi karıştıran düşünceleri dağıtmaya çalışıyorum.

“Dikkatli ol,” diye uyarıyorum. “Şövalyelik sana yakışıyor. Dedikodulara yol açabilir.”

Baş garsonun varlığına rağmen, adamdan hafif bir kıkırdama kaçıyor.

"Başlangıç olarak bir sek rosé şarabı, şef de kısa süre sonra ilk yemeğinizle birlikte gelecek."

"Önceden sipariş verdim," diyor Nate ben sormadan önce.

Önceden sipariş verdiniz mi?

Özel yemek odası rezervasyonu yaptırdınız mı?

Karnımda suçluluk duygusu düğümleniyor. Mantıksız davrandığımın farkındayım. Ona benim için para harcamasını söylemedim ki; böyle güzel bir akşam yemeği onun için sadece ufak bir meblağ. Ama tüm bunları bana bahsettiklerini, dışarıda aç ve üşüyen bir sürü insan olduğunu bilerek... içime sinmiyor. Oturduğum yere yerleşip suçluluk duygumu yutmaya çalışırken garson bize şampanya dolduruyor.

Tanrım, hakkımda çıkan o yeni, para avcısı olduğumla ilgili makalelerin bana sandığımdan çok daha fazla kazandırdığını düşünüyorum.

Şampanya elbette çok lezzetli, ama her şey hala biraz fazla mükemmel gibi geliyor ve bir türlü rahatlayıp keyfini çıkaramıyorum.

Şimdi ne derlerdi acaba? Beni burada, bana ait olmayan kıyafetlerle, parasını ödemediğim gösterişli bir akşam yemeği yerken görselerdi?

Beni onu tuzağa düşürmeye çalışmakla suçlarlar mıydı?

Ya da daha kötüsü, "Benimle ilişki kurmak için para ödemeye çalışıyor" derler miydi?

Dur, Kedi.

İnsanların ne düşündüğünün önemi yok, diye kendi kendime söylüyorum ve şampanyamı yudumlarken bu olumlamayı zihnimde tekrarlıyorum.

Ama Nate belli ki akşamı en ince ayrıntısına kadar planlamıştı ve bunu bir iş gezisi olarak tamamen kabul etmek zor olurdu. Pembe çiçekler, Eyfel

Kulesi manzarası, yeni palto—Nate her şeyi özellikle benim için seçmişti.

İşte orada.

Bunu daha önce görmediğim için kendimi aptal hissediyorum.

"Burada UPS için toplantılarınız olduğu için bulunmuyoruz, değil mi?" diye sessizce soruyorum.

Nate şampanyasından uzun bir yudum aldı, sonra bardağı yere bıraktı ve sandalyesinde doğruldu. "Hayır. Takvimimizde hiçbir toplantı yok."

"Yani bana yalan mı söyledin? Neden iş için olduğunu söyledin? Gitmem gerektiğini hissetmem için mi?"

"Tanrım, hayır," diyor bana şok olmuş bir şekilde bakarak. "Sana sürpriz yapmak istedim. Bu güzel bir şey olacaktı."

Güzel?

"Öyleyse neden beni kandırdığını hissediyorum?"

Kapı açıldı ve ikimiz de ağızımızı kapattık. Beyaz önlüklü ve Ratatouille şef şapkası takmış yaşlı bir adam olan şef, gümüş bir tepsi içinde yemeklerle masamıza yaklaştı. Önümüze iki yemek koydu.

"İlk yemeğiniz olarak, 2021 Beajoulais şarabı eşliğinde domuz pastırması, Gruyere peyniri ve közlenmiş soğanlı tartlar hazırladım," diyor ağır aksanlı bir sesle.

Şişenin kapağını açıp şarabı yeni bardaklara doldururken ona "Teşekkür ederim" diyorum.

Tekrar yalnız kaldığımızda, Nate'e döndüm. "Nate, asıl burada ne işimiz var?"

Buraya gelmesinin tek sebebinin beni şaşırtmak olması imkansız.

"Eyfel Kulesi heykeliniz yüzünden," diyor ve ağızım açık kalıyor.

"Bilgisayarınızın arka planında Pont Alexandre III resmi var," diye devam ediyor. "Telefonunuzun kilit ekranında Louvre Müzesi resmi var. Paris'e gitmek sizin hayaliniz. Sadece birkaç günlüğüne gidebildiğim için üzgünüm. Şehri hakkıyla gezmek için yeterli zaman değil."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Heyecanlanmam gerektiğini biliyorum. Sözlerle değil, eylemlerle konuşan bir adamdan gelen büyük, romantik bir jest bu. Niyetini ilan ediyor gibi; aramızdaki bu şey, sadece seksten ibaret değil. Daha büyük bir şey, belki de gerçek bir ilişkiye bile yakın.

Bu... bu, birlikte olmak istemediğiniz biri için yapacağınız bir şey değil, değil mi?

Aman Tanrım. Nefes alamıyorum.

Sinirlerimi yatıştırmak için bir yudum kırmızı şarap içiyorum ama her şey çok fazla geliyor.

Bu çok fazla, özellikle de benim üzerimde bu kadarını harcamak çok fazla. Tüm suçluluk ve utanç duygularımı öfkeye dönüştürüyorum ve hepsini Nate'e yöneltiyorum. Mantıksız davrandığımın farkındayım, ama bunu durduramıyorum.

Sana yalan söyledi! Yine Pippa'nın sesi kafamda yankılanıyor ve haklı.

Üstelik servetini iyi amaçlar için kullanabilecekken, son derece savurgan davranıyor.

Ve size yalan söylediğini söylemiş miydim?

Ona kaşlarını çatarak bakarken bile Nate tamamen sakın görünüyor. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Seni kötü haberlerden uzaklaştırmak ve hayalini kurduğun bir şeye sahip olmanı sağlamak istedim. Bu seni neden bu kadar kızdırıyor?"

"Çünkü israf olur!" diye kekeledim. "Beni Paris'e götürmek isteseydin, ticari uçakla uçup daire takası yapabilirdik. Özel jete ve lüks otele ihtiyacım yoktu. Bu restorana da ihtiyacım yoktu! Bana harcadığın parayla, benimkini ayakta tutmak bir yana, yepyeni bir barınak açabilirdin. Parana ihtiyacı olan insanlar var ve ben onlardan biri değilim, Nate! İhtiyacım yok..." Elimle işaret ettim. "Bunların hepsine. Sadece seni istiyorum."

İşte bu kadar. Kartlar açıkça ortada.

Gri gözleri gözlerimi taradı, sanki sözlerimi asıl kayıtlarla karşılaştırıp doğrulamak istiyormuş gibi, içlerindeki gerçeği arıyordu. "Öyle mi?"

İçimden bir ah çektim. "Tanrım, elbette ki öyleyim."

Ve söylediğim diğer her şeyin oldukça mantıksız olduğunu biliyorum. Nate hayır kurumlarına bolca bağış yapıyor—vergi makbuzlarını kendim gördüm. Ama yine de... bu sadece...

Hayatımda hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı ve...

Göğsüm ağrıyor.

"Biliyorum, parama ihtiyacın yok," diyor. "Bunu kendi isteğimle yaptım."

Onun bunu bu kadar umursamazca söyleme şekli beni yine sinirlendiriyor ve kendimi kontrol etmeye çalışsam da, tamamen kontrol altına alamıyorum.

İçimde onu uzaklaştırmak isteyen, hatta çok geç olmadan bunu yapmam gerektiğini hissettiren bir yanımda var.

“Bu yemeğin fiyatı ne kadardı?” diye çıkıştım, göğsümdeki çalkantı beni dengesizleştiriyordu. Bu iş çok ileri gitmeden önce, kalbime o kadar yerleşmeden önce, onu kaybetmenin kalbimi paramparça etmesinden önce, buna bir son vermeliydim.

Omuz silkerek, "Maliyetinin ne olduğu önemli değil," dedi.

“Evet, öyle. Bu yemeğin maliyetiyle kaç aç insanı doyurabileceğinizi bilmem gerekiyor.”

Dur, kedi. Dur.

“Bunu fazla düşünüyorsun. Bu yemeği yemen, başkasının bundan mahrum kalmasına neden olmuyor.”

Masanın altında yumruklarımı sıkıyorum, susmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Hayatında hiç gerçekten aç kalmamış biri için bunu söylemek kolay," diye çıkıştım.

Bir an sessizce bunu düşünüyor ve sonra başını sallıyor. "Haklısın. Hiçbir şeyden mahrum kalmadım ve en iyisine alışkırım. Bu yüzden bunu seninle paylaşmaktan keyif alıyorum."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Haklı olduğumu kabul ettiğine göre, en başta ne hakkında tartıştığımızı unutmaya başlıyorum.

“Artık daha fazla hayır kurumuna yardım edebilecek durumdayım,” diye devam ediyor. “Sizin barınağınıza fon sağladıktan sonra, birisi bana kendi şehrimizde yardım edebileceğim tüm yerleri düşündürdü. UPS yıllardır müzelere ve vakıflara düzenli bağışlar yapıyor, ancak insanlara doğrudan yeterince yardım etmiyoruz. Kaynakları doğru yerlere yönlendirdiğimden emin olmak için kendi hayır vakfımı kurma fikrini düşünüyorum. Biraz rehberliğe ihtiyacım olabilir, ama yardım edecek birini bulacağımdan eminim.”

“Bunu sadece oturup yemeğimi sessizce yemem için söylüyorsun,” diyorum ama sözlerimdeki mücadele ruhu kalmamış, bunun farkındayım.

Kaşlarını çattı. "Sence ben senin duymak istediğin şeyleri söyleyen türden bir adam mıyım?"

“Hayır,” diye itiraf ediyorum. “Sen sadece homurdanıp hiçbir şey söylemeyen tiptensin.”

Elini uzattı ve ben de elini tuttuğumda beni sandalyemden çekip kucağına oturttu. Yüzümü ellerinin arasına aldı, gözlerine bakmamı sağladı

ve orada bulduğum kış denizinde esir alınmış gibi, ondan uzaklaşacak gücüm yoktu.

“Ciddi söylüyorum, Yavru Kedi. Bir süredir bunu düşünüyorum. Başkalarının ihtiyaçlarını düşünmekte senin kadar iyi değilim. Eğer doğru yerlere yeterince para bağışlamıyorsam, bunu yapabilecek birini işe almalıyım.”

Teknik olarak bana iş teklif etmiyor, ama tam hayalimdeki işi tarif etti. İhtiyaç sahibi insanlara para aktarmanın en iyi yolunu bulma fırsatı. Babam gibi, doğru kaynaklara sahip olsaydı daha iyi bir şans olabilecek insanlar.

Aklım yapmayı çok istediğim şeylerle dolu. İnsanların ev bulmasına yardımcı olmak için geçici barınma yerleri oluşturmak, barınağın kariyer hizmetlerini genişletmek, bağımlılık danışmanlığını iyileştirmek, hatta belki de engelli evsiz insanlar için kaynaklarını genişletmesi için şehre lobi yapmak...

“Seni buraya getirmek için harcadığım her kuruşa değdin. Eyfel Kulesi'ni gördüğümüzdeki yüzündeki ifadeyi sana anlatamam, ne kadar mutlu olduğumu. Haklısın, hiçbir şeyden mahrum kalmadım. Bunların bir kısmını seninle paylaşabilmek, mutluluğumu daha da artırıyor.”

Onun yüzündeki samimiyet karşısında içimdeki mücadele azmi tamamen kayboldu. Böylesine abartılı bir geziyi kabul etmek hâlâ garip gelse de, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Nate parmaklarını benimkilerle kenetliyor ve adını kolay kolay silemeyeceğim yerlere kazıdığını hissediyorum, ama onu durduramıyorum.

"Bunu hak ediyorsun, yavrum," diyor nazikçe ve ben ona doğru eğiliyorum. "Birinin seni şımartmasını, sana kruvasan almasını ve sana tapmasını hak ediyorsun."

Boğazımdaki acıyı yutkunarak bastırıyorum, gözlerimdeki yanma hissini ise gözlerimi kırpıştırarak geçiriyorum.

Nate yüzümü dikkatle izliyor. "Bunu hak etmiyor musun, yavrum?"

Kucağımda kavuşturduğum ellerime bakıyorum. "Bilmiyorum. Sanırım... buna layık olduğumu hissetmiyorum. Nedenini bilmiyorum."

Ona tekrar bakmaya cesaret ettiğimde, gözlerinde bir anlayış görüyorum. Küçük bir tart alıyor. Sadece ona bakmak bile ağzımı sulandırıyor. Tartı ağzıma doğru uzatıyor.

"Lütfen ye, yavru kedi."

"Nate, ben—"

"Peki, bir müzakereye ne dersiniz?"

Kaşımı kaldırıyorum.

"Barınağınız için önümüzdeki beş yıl boyunca finansman sağlayacağım ve size söz veriyorum ki, hayırsever bağışlarımızı en çok ihtiyaç duyulan yerlere yönlendirebilmek için kendi vakfımızı kurma çalışmalarına hemen başlayacağım."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Tek yapman gereken... kendimi şımartmama izin vermek."

Eli belime uzanıp sıkıyor ve bacaklarım birbirine yapışıyor.

"Bundan daha iyi şartlar bulamazsınız."

Bahse girmek ister misin?

Kıkırdar. "Küçük kedi, eğer gökyüzünden koparabilseydim sana o lanet olası ayı bile verirdim. Ama onun ışığının tadını çıkarmak için kendin izin vermen gerekirdi."

Dudaklarımı yaladım ve tatlı soğan kokan, ağız sulandıran, kusursuz tartıma baktım.

"Ağzını aç, yavru kedi."

Evet.

Nate bana bir lokma yediriyor ve dilimde lezzet patlaması yaşanıyor. Bu orgazmik lezzetin ne kadar muhteşem olduğunu zar zor anlayabiliyorum; tatlı, zengin ve karmaşık, her tat mükemmel bir şekilde bir araya geliyor. Dilim dudağımdaki bir hamur parçasını yakalamak için uzandığında, Nate gözlerini kısarak onu izliyor.

"Hayatımda tattığım en inanılmaz şey," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor. "Bu kadar zor muydu?"

Kapı tekrar açılıyor ve yalnız olmadığımızı hatırlatıyor. Şef ikinci yemeğimizi, içine batırmak için çıtır baget parçalarıyla birlikte köpüklü bir kuşkonmaz çorbasını getirirken, neredeyse Nate'in kucağından fırlayıp yerime geri oturuyorum.

Şef gittikten sonra Nate kıkırdadı. "Kucağımda görülmekten bu kadar mı utanıyorsun, yavrum?"

Başımı öne eğdim. "Utanmadım, sadece... seni kötü göstermek istemedim."

"Bunu asla yapamazsın." Elini bacağıma koyuyor ve sıcaklık tenime yayılıyor. Sandalyesini benimkinin yanına, ayaklarımız birbirine dolanacak kadar yaklaştırıyor. İpeksi, kremalı bir çorbaya batırılmış bir parça ekmek uzattığında, ağzımı açıyorum ve kendimi şımartmasına izin veriyorum.

Kedi, yemeğin tadını çıkarmaya başladıktan sonra çok sevdi. Tıpkı ona ördek göğsü ve crème brûlée'den küçük lokmalar yedirmeyi ve özellikle lezzetli bir şeyin tadına baktığında gözlerinin geriye doğru kaymasını izlemeyi sevdiğim kadar.

Yemek bittiğine göre, otel odamızda onun o yüz ifadesini tekrar görmek istiyorum.

Ana restoranın içinden geçerken bana yakın duruyor, parmakları benimkilerle kenetlenmiş. Birkaç adam ona bakıyor, gözleri mutluluktan parlayan güzel yüzüne takılıyor. Elini kaldırıp parmak boğumlarına dudaklarımı değdiriyorum, böylece onun benim olduğunu onlara hissettiriyorum.

Bu kadar şanslı olmayı nasıl başardım bilmiyorum.

Restoranın merdiven boşluğuna girer girmez, bir öpücük çalmaktan kendimi alamadım. Cat'in dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını hissettim, sanki o kadar mutluydu ki, ben onu öperken bile gülümsemeyi bırakamıyordu.

O inanılmaz biri. Güzel, zeki ve çok çok nazik. Özverisi ona güvenmeyi kolaylaştırıyor. Birine bu kadar çabuk güvendiğim son zamanı hatırlamıyorum, belki de hiç güvenmedim. Özündeki iyilik o kadar parlak bir şekilde yansıyor ki, denese bile saklayamazdı. Bu da beni daha iyi biri olmaya teşvik ediyor.

Ellerimi beline doladım, onu daha da sıkıca kendime çektim, sanki bu şekilde onun iyiliğini emebilecekmışim gibi.

Daha önce onun gibisiyle hiç tanışmadım. Ailem, meslektaşlarım, hepsi bana daha sert, daha soğuk, daha hesapçı olma ihtiyacı hissettirdi. Cat, sıcaklığı ve ışıısıyla bu soğukluğu kırıyor. Ruhumu karartmak yerine besliyor.

Birisi öksürdü. Cat'ten kendimi ayırıp merdiven boşluğunda arkamızda yaşlı bir çift gördüm. Karısı bize anlamlı bir bakış attı, sanki bir zamanlar bir sevgilisinin onu bu kadar pervasız ve çılgın yaptığı bir dönemi hatırlıyordu. Cat ona gülümsedi ve ben de garip bir gururla doldum.

Kediyi bu kadar mutlu ettim.

Ve bunu tekrar tekrar yapmak istiyorum.

"Affedersiniz," diyorum çifte. Cat'in elini tutuyorum ve birlikte gülerek merdivenlerden neredeyse koşarak iniyoruz. Beni çok mutlu etti.

Şoförüne zaten mesaj attım ve kiralık araba hemen dışarıda bizi bekliyor. Cat için kapıyı açtım ve birlikte hızla arka koltuğa oturduk.

"Lütfen bizi otele çabucak geri götürün," diyorum şoföre, o da başını sallayıp hızla trafiğe karışıyor.

"Fransızca konuşabildiğini bilmiyordum," diyor Cat nefes nefese.

"Akıcı konuştuğum tek dil bu değil," diye mırıldanıyorum karanlık bir sesle, bacağını sıkarken. Bacaklarını birbirine bastırıp elimi daha da yakına ve yukarıya doğru itmesini fark ediyorum.

Bu arabada bölme yok ve gösteriş yapmaya da niyetim yok. Cat'i tamamen kendime istiyorum. Ama bu onu hazırlayamayacağım anlamına gelmiyor.

Elimi bacağının daha yukarısına doğru kaydırıp, hassas tenini tırnaklarımla nazikçe okşuyorum. Parmaklarımla altında tüylerim diken diken oluyor. Bacaklarını daha da sıkıca birbirine bastırıyor, ama ben onları ayırıp parmaklarımı nemli külotunun üzerinde gezdiriyorum. İnlememi yutuyorum. O da bunu benim kadar istiyor.

Eve dönüş yolculuğu bitmek bilmez bir hal aldı. İnce iç çamaşırının üzerinden Cat'i okşayarak onu tahrik etmek bile beni tatmin etmeye yetmiyor.

Onun altımda olmasına ihtiyacım var. Onun her zerresine tapınmaya ihtiyacım var.

Arabamız sonunda otelin önüne vardığında, "Tanrıya şükür," diye mırıldandım.

Kedi, kısık gözlerle bana bakıyor. "Hissettiklerimiz karşılıklı."

Asansör durur durmaz ellerimiz kenetlenmiş halde arabadan aceleyle indik. Son öz kontrolümü kullanarak, asansör kapıları kapanana kadar onu öpmemeyi başardım.

Sonra ellerim belinde, dudaklarım da onun dudaklarına yapıştı. Sanki oksijenden daha çok ihtiyacımız varmış gibi birbirimizi öptük. Tadı kırmızı şarap ve saf bir mutluluk gibiydi. Güvenlik kameralarından birilerinin bizi izliyor olması umurunda bile değildi. Ona duyduğum arzu, tüm mantıklı düşüncelerimi gölgede bıraktı.

Kapılar açılıyor ve ben onu asansörün dışındaki duvara yasladığımda Cat kıkırdıyor. Süitimizin kapısı hemen koridorun sonunda, ama kendimi durduramayacak kadar açım. Güzel dudaklarının benimkilerde olmasını istiyorum.

"Hadi gel," diyor, kravatımı tutup beni sürükleyerek. İnleyerek ve sendeleyerek ilerliyorum, onu başka birinin kapısına doğru itiyorum. Hiç bu kadar oyunbaz ya da sabırsız olmamıştım. İçimde keşfedilmemiş kaç parça olduğunu, bu kadının onları ortaya çıkarmasını beklediğini merak ediyorum.

Sonunda kapımıza ulaştık ve ben Cat'i kapıya yaslayıp, kilitle uğraşırken onu açlıkla öptüm. Kart okuyucu sonunda bip sesi çıkardı ve ikimiz de sendeleyerek odaya girdik. Kapı arkamızdan kapandığında ve nihayet yalnız kaldığımızda, onu omzuma aldım. Cat şaşkın bir kahkaha attı ve beni yatak odasına taşımama izin verdi.

Hiçbir ışığı açmak için durmuyorum. Ay ışığı ve sokak lambaları pencerelerden süzülerek her yeri serin mavi bir pusla kaplıyor.

Onu yatağa fırlattım ve o da keyifle güldü. O elbisesini çıkarırken ben de kravatımı ve ceketimi çıkardım. Koridorda Cat'in çekiştirmesi yüzünden gömleğimin birkaç düğmesi zaten gevşemişti. O tamamen çıplak kalıp elbisesini, sütyenini ve külotunu yere attığında ben hala kemerimi takmaya çalışıyordum.

O kadar çarpıcı görünüyor ki, ona bakabilmek için hareket etmeyi tamamen bırakıyorum.

Soluk teni ay ışığı gibi parlıyor ve gevşek altın sarısı saçları gümüş rengi bir ton alıyor. Gözlerim onun muhteşem vücudunda geziniyor, bacaklarını, kalçalarını ve yumuşak karnını inceliyor. Bacaklarını neredeyse utangaç bir şekilde birbirine bastırıyor ve bana uzanmaktan kendini alıkoymak istercesine altındaki beyaz yorganı sıkıca kavırıyor.

"Ah, yavrum, beni çıldırtıyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Göster bana," diyor bana tatlı bir gülümsemeyle bakarak.

Sırtarak pantolonumu yırtıp açtım ve iç çamaşırla birlikte çıkardım. Sertleşmiş penisim öne doğru fırladı ve yatağa diz çöktüm, dizlerim onun kalçalarının iki yanındaydı.

"Kendin hisset." Elini tutuyorum ve penisime doğru yönlendiriyorum.

Parmaklarını onun etrafına sarıyor ve o beni okşarken inliyorum. Başparmağı ucumun üzerinde kayıyor, bir damla meni sıvısı topluyor. Onu ağzına götürüyor, dudaklarını aralıyor ve ağzına çekiyor. Hayatımda hiç bu kadar ateşli bir şey görmemiştim.

Başka bir zaman olsa, ağzını penisime doğru yönlendirirdim. Dudaklarının etrafımda nasıl tatlı bir his bırakacağını biliyorum. Ama şu anda tek önemseydiğim ona dokunmak. Ona tapmak. Altımda dağılıp gittiğini hissetmek.

İleri atıldım, bedenimi onun bedenine yapıştırdım ve tüm gücümle onu öptüm. Dillerimiz birbirine dolanırken, onun tatlı küçük inlemelerinin her birini yuttum. Alt dudağımı oyun oynarcasına ısırды, bu da penisimin seğirmesine neden oldu. Bunu hissettiğini biliyordum çünkü bacaklarını belime doladı ve kasıklarını penisime sürttü.

Öpüşmeyi kesip boynunu yalamaya ve okşamaya başladım. "Ah, tatlım, ne kadar enfes olduğunun farkında bile değilsin."

Parmaklarımı yan tarafında gezdirirken, söylemek üzere olduğu her şeyi yutarak nefesi kesildi. Omuzunun üzerinden ve göğüslerinin arasına doğru öpücükler kondururken, ellerim kıvrımlarını keşfederken titredi. Ona karşı hafif, kışkırtıcı dokunuşlar yaparak onu benim için titretmeye odaklandım.

"Bütün gece bu vücudu haritalandırarak geçirebilirim." Göğüslerinin üst kıvrımlarını öpüyorum, ne kadar yumuşak olduklarının tadını çıkarıyorum. "İçinde kaybolabilirim."

Gergin meme uçlarından birini ağzıma alıp dilimi etrafında döndürürken hafifçe emiyorum. Cat parmaklarını saçlarımla arasına gömüyor, beni sıkıca kucaklıyor. Kalçasını kaydırarak bacağımın üzerine oturuyor, kasıkları tenime bastırılıyor. Ondan sızan ıslaklıkla, ağzımın yaptıklarından ne kadar hoşlandığını hissedebiliyorum.

Onu nefes nefese bıraktığımda, karnının hizasından kalça kemiklerine doğru aşağıya doğru öpüyorum. Bacaklarının arasına yerleşiyorum, karnım yatağa düz bir şekilde uzanıyor. Şükürler olsun ki, bu kadar rahat uzanmama olanak sağlayan devasa kral yatakları var.

Dilim yavaşça bal gibi tatlı vajinasının etrafında dolanıyor. Klitorisinden kaçınmıyorum ama üzerinde de çok oyalanmıyorum. İşe koyulduğumda kızımın sıcak ve kıvranıyor olmasını istiyorum.

"Nate!" diye yalvarıyor, bacaklarını yüzümün etrafına dolayarak. Beni daha da kendine çekiyor ve hiçbir şikayetim yok.

Vajinası benim için muhteşem bir şekilde ıslanıyor, yüzümü ıslaklığıyla kaplıyor. Dilimin her dokunuşu uyluklarını titretiyor. Neredeyse kalçalarını yataktan kaldırıyor, dilimi tam istediği yere getirmeye çalışıyor.

"Sana ihtiyacım var, Nate. Sana içimde ihtiyacım var."

Ona doğru kıkırdıyorum. Eğer beni acele ettirebileceğini düşünüyorsa, fena halde yanılıyor. "İyi bir kız gibi ağzıma boşalana kadar olmaz."

"Ahhh," diye itiraz etti. "Lütfen."

"Ne kadar sabırsızsın," diye takılıyorum ama neye ihtiyacı olduğunu biliyorum ve ona vereceğim. Sonra tekrar vereceğim. Ve tekrar.

Dudaklarımı klitorisinin etrafına kapatıp dilimin düz tarafıyla yalıyorum. Cat saçlarımı kavrayıp sertçe çekiştiriyor, ben de onu gittikçe doruk noktasına yaklaşıtıyorum. Küçük küçük inlemeler çıkarıyor ve bu sesler doğrudan penisime gidiyor. Kahretsin, ona yaptıklarımın ne kadar hoşlandığını duymak çok hoşuma gidiyor.

Zirveye ulaştığı anda adımı haykırıyor ve ben de vakit kaybetmeden dilimi daracık kanalına derinlemesine sokuyorum. Orgazmının her dalgasını tadıyorum. Uylukları titremeyi bırakıp kalçaları yatakta ağırlaşana kadar ağzımı tatlı vajinasından çekmiyorum.

Gözleri aralandı ve bana baktı, gözleri puslu ve sıcaktı. Vücuduna doğru yaklaştım ve onu öptüm. Ağzımda kendi tadını almaktan hiç çekinmedi, sanki hala açmış gibi beni içine çekti, oysa daha bir saat önce tatlıya hiç yeri olmadığını söylemişti.

Başparmağımla yanağını okşadım. "Geldiğinde çok güzelsin. Tamamen benimsin."

Gülümsedi ve aramızdan uzanarak kendine dokundu, bulanık gözleri penisime kaydı. "Lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

"O halde beni de ikna etmiş oldunuz."

Cat, atan penisimi doğru pozisyona getirir getirmez, ucunu içine kaydırıyorum.

O kadar hassas ki, herhangi bir müdahale karşısında titriyor ve kasılıyor.

"Yavru kedi mi?"

"Pembe. Lütfen."

Sırıttım ve dizini yana doğru ittim. "Biraz daha açar mısın?"

Bacaklarının arasına daha da aşağıya yerleştirdim, bir santim daha içeri kaydım. "İşte bu. Kalçalarını kaldır, Kedicik."

O bunu yaparken, yavaş ve uzun bir hareketle geri kalan kısmını da içine sokabiliyorum. Vajinası hala boşalmanın etkisiyle şişmiş ve sıkı, etrafımı sarıyor. Dikkatli olmazsam, beni çok erken boşaltacak. Kendimi tutmak için dişlerimi sıkıyorum ve karın kaslarımı geriyorum.

Bir süre sonra, etrafımda rahatlıyor, benim büyüklüğüme alışıyor. Ondan sızan ıslaklığın penisimi kapladığını hissedebiliyorum ve bu beni ona karşı vahşi bir arzuya sürüklüyor.

"Beni çok iyi karşılıyorsun, yavrum." Birkaç santim dışarı kayarken, kulağının dibinde kelimeler boğuk çıkıyor; tekrar içeri girmeden önce acele etmiyorum, bu sefer daha derine. Sıcak, açgözlü vajinası beni sarıyor ve iç duvarlarının penisimi nasıl kavradığının tadını çıkarabilmek için yavaş ve uyuşuk bir tempoda ilerliyorum.

"Beni çok açgözlü yapıyorsun."

"Öyleyse açgözlü ol," diye karşılık veriyor. "Beni al."

Altımda kıpırdanırken kalçasını aşağı doğru bastırıyorum ve olabildiğince derine inmek için açımı değiştiriyorum.

"Renk?"

Kedim, kelimelere ihtiyaç duymadan ne kadar çok sevdiğini bana belli eden yumuşak, küçük miyavlamalar çıkarıyor, ama yine de bunu onun ağzından duymaya ihtiyacım var.

"Seni duymam gerek, yavrum."

"Pembe. Kahretsin, çok ıslandım. Her yerimi hissediyorum."

Gülümsemem daha da genişliyor.

"Buna bayılıyorum," diye fısıldıyorum kulağına. "Yatağa yapışıp sırlıslıklam olana kadar durmayacağım."

O inliyor ve bacaklarımız birbirine dolanıyor, yumuşak ayakları baldırlarımı sürükleyerek benden daha fazlasını istiyor. Yüzünü kaldırıyor, alınlarımız birbirine değiyor ve ben hareket ederken birbirimize bakıyoruz. Otel pencerelerimiz dünyanın en güzel şehirlerinden birine bakıyor olabilir, ama ben sadece görmek istediğim şeye bakıyorum.

"Paris ışıklarını kendine saklasın," diye fısıldıyorum. "Ben seninkileri istiyorum."

Hızlanmaya başlayıp alt dudağını dişlerimle yakaladığımda kedi inliyor, boğazımdan bir hırıltı yükseliyor.

Parmakları saçlarımın arasına giriyor, her hamlemi kavrayıp sabitliyor.

"İşte böyle, yavrum, seni açarken sıkı tutun."

Parmakları saçlarımın arasına dolanıyor ve ben de açık ağzına doğru inleyerek, nefes kesen bir öpücükle dilimi içeri sokuyorum.

"Evet," diye mırıldanıyorum, elleri beni daha hızlı, daha sert bir şekilde itmeye zorlarken. "Beni tamamen al."

Ağzım onun çenesini buluyor, o da kalçalarımın her acımasız, sahiplenici itişine karşılık veriyor ve biliyorum ki boşalmaya çok yakın. Ve kahretsin, ben de öyleyim, ama bunun uzun sürmesini istiyorum. Henüz işim bitmedi.

Kedim her okşamayı kalçalarını yuvarlayarak karşılıyor ve bu beni çıldırtıyor. Gözlerinin bulanıklaştığını ve uzaklara daldığını izliyorum. Dudakları aralanıyor ve nefesi kesiliyor—

Evet.

Evet.

Elimi aramızda kaydırıp avucumu kalçasının üstüne, karnına doğru bastırdım. "Hissediyor musun?"

O, anlaşılmaz sesler çıkararak cevap vermeye çalışırken, ben de kendi penisimin avucumun içinde uzun, akıcı hareketlerle kaydığını hissediyorum. Ve zevkinin onu alt ettiği anı tam olarak anlıyorum. İç duvarları sıkıca kasılıyor, çığlık atarken penisimi emiyor.

Duvarları etrafımı sararken, beni inanılmaz derecede sıkıca kavrarken, bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. O kadar sert boşalıyorum ki, gözlerimin önünde yıldızlar belirliyor, vücudumdaki her kas kasılıyor, onunla sevişirken.

Aşağı inerken, titremeleri hafifleyip nefesleri yavaş yavaş düzene girene kadar onun bedenine gömülü kalıyorum, onun nefesini içime çekiyorum.

Saç çizgisinin üzerine bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Caitlin Daniels."

Ve seni kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

"Paris'i şimdiden özledim." diye iç çektim, bir çikolatalı kruvasandan bir parça ısırırken.

Nate kıkırdadı. "Bu pastayı bu sabah bir fırından aldın."

"Tam da demek istediğim bu. Yarın kahvaltılık alacak fırın kalmayacak. Sadece mısır gevreği ve yoğurt yemek zorunda kalacağım."

"O zaman başka bir gezi planlamamız gerekecek." Elimden tutuyor ve dudaklarını elimin arkasına hafifçe değdiriyor.

Uçak Toronto'ya iniş yapmak üzere ve eve döndüğüm için hiç bu kadar mutsuz olmamıştım. Nate ile birlikte Montmartre'da dolaşarak, Louvre'u gezerek ve Latin Mahallesi'nde şarap yudumlayarak iki muhteşem gün geçirdik. Harikaydı, ama bu sadece iştahımı daha da kabarttı. Paris'te aylarca kalsam bile yine de doyamayacağım.

En azından Nate ile eve gidiyorum. Başımı koluna yaslayıp ona sokuluyorum. Onun beni şımartmasına izin vermek kolay değildi ama beni ikna etti. Kendimi gerekenden daha fazla zorladığımı fark etmeye başlıyorum. Bu alışkanlığı bırakmak zor, ama belki de barınak için fon sağlandığı için pratik yapma şansım olur.

Uçak son inişine başlıyor ve ben de izlemek için pencereye dönüyorum. Sıkılacağımı hiç sanmadığım bir diğer şey de, piste inene kadar altımızda şehrin giderek büyümesini izlemek.

Kabin görevlilerine son bir veda ettikten sonra, Nate ve ben merdivenlerden aşağı inip havaalanına doğru yürüdük. Havaalanının halka

açık kısmına yaklaştığımızda, istemeyerek de olsa elini bıraktım ve aramızda biraz mesafe bıraktım. Özel alanda sahip olduğumuz samimi ilişkiyi ne kadar sevsem de, daha fazla amatör fotoğrafçının çay partisi için fotoğraf çekmesini istemiyordum.

Paris'in etkisinden henüz kurtulamamışken, havaalanı çıkışından çıktığımızda birden bağırان gazeteciler ve flaşlı ışıklardan oluşan bir kalabalığın içine düştük.

Paparazziler bizi buldu ve Paris'teki küçük mutluluk balonum yıkıldı.

Nate kolunu omzuma atıp beni sıkıca tutarak kalabalığın arasından geçiriyor. Seslerin gürültüsü arasında ara sıra bir soru duyabiliyorum.

“Şu anki ilişkiniz nedir?”

"Edmonton Security ile yaptığınız anlaşmanın suya düşmesiyle ilgili bir yorumunuz var mı?"

"Bayan Daniels, size cinsel tacizde mi bulundu?"

"Hey Nate, asistanınla mı yatiyorsun?"

Son kaba soru beni şaşkına çevirdi. Sanki Pippa geçici olarak bedenimi ele geçirmiş, öfkeli ve özür dilemesini talep etmeye hazır gibiydi. Neyse ki, Nate omuzlarımdan daha sıkı tutarak, işleri daha da kötüleştirmeden beni kalabalığın arasından geçirdi.

Şoför, bizim için lüks bir arabanın siyah kapısını açıyor. Nate beni içeriye götürüyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. Bizimle ön koltuklar arasında bir bölme var ve görüşümüzü kısmen engelliyor. Flaşlı kameralar ve bağırان muhabirlerin sesi biraz kısılmış olsa da, yine de bunaltıcı bir durum.

Şoför, kalabalığın arasından sıyrılıp sürücü koltuğuna oturdu ve o kadar hızlı uzaklaştı ki, hızın etkisiyle ben de koltuğun arkasına doğru itildim. Saniyeler içinde kalabalıktan kurtulup otoyola doğru ilerlemeye başladık.

Bu, kalbimin dakikada milyonlarca mil hızla atmasını engellemiyor. Neler oluyor böyle? Daha önce Nate hakkında blog yazıları görmüştüm, ama hiç böyle bir paparazziler, etrafını saran ve cevaplar isteyen muhabirler görmemiştım.

Yanımda oturan Nate, bir eliyle telefonunu kulağına tutarken diğer eliyle kolçakta parmaklarıyla ritim tutuyordu. Birisi telefonu açınca boğuk bir ses duydum.

“Ne oluyor be Eden?” diye kısık bir sesle sordu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu—biliyorum, o onun halkla ilişkiler ekibinin başı. Bir an

duraksadıktan sonra, “Evet, havaalanındaki o karmaşa. Orada olacağımızı nereden bildiler?” dedi.

Bir süre daha duraklama.

“Editörlerle konuşun. Basın toplantısı düzenleyin. Onları iptal etmek için ne gerekiyorsa yapın. Yönetim kuruluyla ben ilgileneneğim. Nefesimi toparlayacak bir an bulduğumda resmi bir duyuru hazırlayacağım.”

Eyvah. Bu çok kötü. Crown Hotel Group anlaşmasını baltalayarak zaten yönetim kurulunu kızdırmıştı; bu onları tamamen çileden çıkaracak mı?

Telefonu kapatıp hemen telefonundaki e-postayı açtı. Okunmamış mesajları görmezden gelerek yeni bir e-posta yazmaya başladı. Bana şöyle bir bakmadı bile. Sanki aramızdaki tüm sıcaklık ve samimiyet, havaalanı kapısı açıldığı anda buharlaşmış gibiydi.

Nate hâlâ telefonunda, mesajları ve e-postaları arasında hızla geçiş yaparken başparmakları hareket ediyor. Kendi e-postalarımı kontrol etmem gerektiğini biliyorum ama içimden gelmiyor. Düşüncelerim korku ve hayal kırıklığıyla o kadar meşgul ki.

Benimle birlikte olmak Nate'in hayatını mahvetti mi?

Otoyolda trafikte sorunsuz bir şekilde ilerlerken pencereden dışarı bakıyorum. Çok geçmeden şehir sokaklarına geri dönüyoruz ve daireme giden yolu tanıyorum. Tabii ki Nate beni bırakacak, böylece ben onu rahatsız etmeden her şeyle ilgilenebileceğim. Muhtemelen benimle Paris'e uçup yönetim kuruluna yokluğunda harekete geçme fırsatı verdiği için pişman olmuştur.

Uçak yolculuğunun yorgunluğunu tek başıma duşta atmaya razı olmuşken, sokağıma girdiğimizde—aman Tanrım. Apartmanımın önünde onlarca araba var. Kaldırımlar, kameralarını tutan, her an saldırmaya hazır çekirgeler gibi pusuya yatmış gazetecilerle dolu.

"Nerede yaşadığımı nasıl öğrendiler?" diye hayretle sordum. "İnternette yazılı değil ki!"

Nate'in çenesinde bir kas seğiriyor ve dişlerini sıkıldığını biliyorum. "Seni bu akbabalarla burada bırakamayız. Bu durumu kontrol altına alana kadar benim evime gelmen sorun olur mu?"

Bana dönüp gözlerimin içine bakıyor ve gözlerindeki duyguyu görüyorum. Bu öfke ya da hayal kırıklığı değil, korku. Bununla başa çıkamayacağından endişeleniyor. Elini tutup sıkıyorum. Bu konuda yalnız değil, ben de değilim.

Bunu ekip olarak halledeceğiz.

"Hadi gidelim," diyorum.

Nate, bölmeyi indirmek için düğmeye basıyor ve şoföre evimize geri dönerken hangi yoldan gitmesi gerektiğini söylüyor. Onlar konuşurlarken, gözlerim aralarındaki koltukta duran Nate'in telefonuna takılıyor.

Eleanor Walsh'tan bir metin kabul ediliyor.

Aslında okumamalıyım ama bir kere okuduktan sonra artık çok geç olacak.

ANNE

Bunun olacağını söylemiştim. Bu yargı hatalarını görüşmek üzere yönetim kuruluyla bir araya geliyorum. Bence tüm şirketi de beraberinde batırmadan önce bir adım geri çekilmelisiniz.

Midem bulanıyor ve o çikolatalı kruvasanı yediğime pişmanım.

Eleanor'ın uyardığı tek kişi Nate değildi. Bana ilişkimizin Nate'in işini tehlikeye atacağını söyledi. Aramızdaki ilişkiyi yavaşlatmaya çalıştım ama sonunda pes ettim. Daha güçlü olmalıyım; eğer mesafemi korusaydım, Nate ve ben bugün ofiste Edmonton anlaşmasının son detayları üzerinde çalışıyor olacaktık.

Nate elini dizime koyuyor.

"Her şey yoluna girecek, yavrum. Bunu çözeceğiz."

Birkaç dakika önce ona inanabilirdim. Şimdi ise boş bir vaat gibi geliyor.

Paris'te hissettiğim tüm neşe ve umut buharlaştı, yerini soğuk, karanlık bir korku aldı.

ELİMDE SOĞUMUŞ BİR FİNCAN KAHVEYLE NATE'İN OTURMA ODASININ penceresinden dışarı bakıyorum. Kaldırımda, müşteriler Terrace'da erken akşam yemekleri için içeri girmeye başlıyor. Akşam yemeği servisinin bensiz devam ettiğini bilmek tuhaf geliyor. Sandy ve Olivia'nın muhtemelen hayatlarının en güzel gününü yaşadıklarını, benim ve Nate hakkında dedikodu yaptıklarını biliyorum.

Ne kadar bilgi sahibi olduklarından emin değilim. Olan biteni öğrenmeyi çok istesem de, dedikodu bloglarının hiçbirine bakmadım.

Yorumlar muhtemelen beni paramparça ediyor ve bu da kendimi daha kötü hissetmeme neden olacak.

Nate beni buraya bıraktığından beri saatler geçti. Bana rahatlamamı söyledi, kendisi ofise gidip hasar kontrolü yapacakmış. Sanki rahatlayabilirmişim gibi. İştahım kaçtı ve uçakta yediğim o çikolatalı kruvasandan beri hiçbir şey yiyemedim.

Normalde kendimi oyalamak için çalışırdım ama yapamıyorum. Nate beni UPS ofisinden kovardı ve Terrace'da istenmeyen bir sürü insan olurdu. Keşke sığınağa gidebilseydim ama Minnie bana mesaj attı ve muhabirlerin önünde kamp kurduğunu söyledi.

Dairede de dikkatimi dağıtacak hiçbir şey kalmadı. Uzun ve sıcak bir duş aldım ve saçımı şekillendirdim. Buzdolabını, içindeki altı eşyanın hepsini yeniden düzenledim. Nate'in dolabı, kuaför sayesinde zaten renklere göre ayrılmış durumda. Sequel dergisini karıştırırken hiçbir şey ilgimi çekmedi.

Sinirden kanepeye yığılıyorum. Keşke bir şekilde yardımcı olabilseydim. Toronto Tea hâlâ Nate hakkında korkunç şeyler yazıyor, beni New York ve Paris'e götürerek ona aşık olmamı sağlamaya çalıştığını iddia ediyor. Sözde bir uzman, beni kasıtlı olarak rahatlık alanımın dışına çıkardığını, böylece direnmemin daha zor olacağını söyledi.

Lütfen. Toronto'da Nate'e karşı koymakta zaten yeterince zorlandım. Beni kendine aşık etmek için Işıklar Şehrine ihtiyacı yoktu; o zaten yeterliydi.

Tüm yazarların kod adları var ve bunların hepsi farklı çay türlerinden türetilmiş. Yasemin, Nane, Sencha ve Kont. Nane, Nate hakkında son beş yazıyı yazan kişi. Dedikoducu bir serseri için zararsız gibi görünen bir isim. Acaba gerçeği umursuyorlar mı, yoksa sadece tıklama almak için ne bulurlarsa onu mu yayınlıyorlar merak ediyorum.

Bunu öğrenmenin bir yolu var.

Telefonumu alıp Toronto Tea'yi açıyorum. Tüm yazarlarının e-posta adresleri iletişim sayfasında yayınlanmış, ayrıca ipuçları için genel bir e-posta adresi de var. Nate ile havaalanındaki fotoğrafımızı hatırlayınca kaşlarımı çatıyorum. Kim gönderdiyse muhtemelen ipucu hattını kullanmıştır.

Peppermint'in e-postasına tıkladığımda, kendi uygulamamı açıp bir mesaj yazıyorum.

Kime: peppermint@thetorontotea.com

Gönderen: kittycat13@gmail.com

Konu: Gerçek

Sevgili Nane,

Bu Caitlin Daniels. Hiç tanışmadık, ama son zamanlarda hakkımda epey yazıyorsunuz. Kişisel hayatım hakkında istediğiniz yalanları yazma hakkına sahip olduğunuzu nereden biliyorsunuz anlamıyorum. En önemlisi hariç tüm uzmanlara danıştınız: kendi hayatımın uzmanı olan bana.

Birkaç şeyi açıklığa kavuşturayım. Nate Walsh'ın vücudunda en ufak bir manipülatif kemik bile yok. Ne olduğunu asla gizlemedi: huysuz, mükemmeliyetçi, işkolik ve acımasız bir müzakereci. Ayrıca özünde nazik, cömert ve onurlu biri. Eski bir iş arkadaşım beni işte taciz ettiğinde benim için konuştu ve beni korudu. Daha onun çalışanı veya arkadaşı olmadan önce bile güvenliğimi ve emniyetimi gözetiyordu. Bir kadının bir saldırgan tarafından asansörde köşeye sıkıştırıldığını gördü ve o adamın bana zarar verememesini sağladı.

Beni kendine aşık etmeye çalışmadı. Bu tamamen kendiliğinden oldu, çünkü onunla ne kadar çok zaman geçirdiysem, ona olan saygım ve hayranlığım o kadar arttı. Ve evet, çok yakışıklı. Bu da işe yarıyor tabii.

"Beni manipüle ettiğini söylüyorsun, ama özgür iradem önemli değil mi? Kiminle ilgileneceğime ve hayatımda kimin olmasını istediğime ben karar veremez miyim? Ne istediğimi biliyorum ve senin ya da başkasının onayına ihtiyacım yok."

Lütfen iyi bir adam hakkında yalanlar yayınlamayı bırakın.

Kedi

Kendimden şüphe etmeden önce gönder tuşuna basıyorum. Her şeyi doğru söyleyip söylemediğimi saatlerce düşünüp durabilirim, ama içten konuşmak daha iyi. Ayrıca, eğer o başka bir makale üzerinde çalışıyorsa, şimdi bırakmayı tercih ederim.

Ding! Ding! Ding!

Bu, Nate'in ofisindeki bilgisayar. Eve geldiğimden beri durmadan çalışıyor. Gerçekten gidip sesini kapatmalıyım.

Hayır, aslında. E-postaları kendim kontrol etmeliyim. Hala Nate'in asistanıyım ve teknik olarak gelen kutusuna ve takvimine erişimim var. O ilişkimizin sonuçlarıyla uğraşırken, yapabileceğim en az şey ona işlerinin geri kalanını yönetmesinde yardımcı olmak. Ayrıca, Peppermint'e o e-postayı yazdıktan sonra kendimi enerjik hissediyorum. Dünya etrafımda olup bitenleri sadece izlemek zorunda değilim, benim de söz hakkım var.

Kupamı mutfak lavabosuna bırakıyorum ve anında kendimi daha iyi hissediyorum. Artık faydalı olabilirim. Yararlı olabilirim. Sadece bir yük olmaktan öte.

Nate'in ofisindeki ışıkları açıp, koltuğuna yerleştim ve fareyi hareket ettirdim. Anında üç monitörünün ışıkları yandı. Bir ekranda e-postaları açıktı, diğerlerinde ise—

Bu da neyin nesi??

Ortakdaki ekran güvenlik kameralarının videolarıyla dolu. Çoğu, dairemin dışarıdan farklı açılardan çekilmiş görüntülerini gösteriyor. Bekleyen paparazzilerin gruplar halinde toplanıp sohbet ettiklerini veya telefonlarını kontrol ettiklerini görebiliyorum. Üzerimde rahat bir kazak olmasına rağmen tüylerim diken diken oluyor. Binamı dışarıdan izlemek tuhaf, hatta biraz ürkütücü geliyor.

Nate'in bunu neden izlediğine dair hiçbir fikrim yok. Belki de muhabirleri gözetlemek için bazı kameralara bağlandı, böylece dairesinden çıkıp eve gitmemin ne zaman güvenli olduğunu anlayabilirdi. UPS, komşularımın güvenlik sağlayıcısı olabilir ve bu sayede bunu görmüş olabilir.

Ancak Nate bütün gün bu bilgisayarın başında değildi. Beni bıraktıktan sonra doğruca alt kattaki ofise gitti. Bunlar Paris'e gitmeden önce açılmış olmalıydı. Belki de bir şekilde uzaktan masaüstüne erişmiştir?

Muhabirleri izlemek beni ürkütüyor, bu yüzden videoları hızla küçültüyorum. Arkalarında, masaüstünde birkaç kaydedilmiş dosya görüyorum. Çoğu UPS Fırsatları isimleriyle etiketlenmiş, ancak içlerinden biri dikkatimi çekiyor.

FlowersCat.IMG.

Masaüstünde benim adıyla yazılmış bir dosya neden var?

Boğazımda açıklayamadığım bir düğüm var. Bildiğim kadarıyla, zararsız bir şey olabilir; bana çiçek gönderdiği zamandan kalma bir fiş. Şükran Günü'nde masada bir sürü çiçek varken çekilmiş bir fotoğrafım. Ryan'ın birkaç fotoğraf çektiğini ve "aile fotoğrafları" çektiirmek için büyük bir olay çıkardığını hatırlıyorum.

Bunu kendi haline bırakmalıyım. Zaten Nate'in özel hayatına müdahale ediyorum. Buraya sadece e-postalarına yardım etmek için geldim, çünkü yanımda kendi iş bilgisayarım yok. Dosyalarını açmak ise casusluk yapmak demek.

Ama bu dosyanın önemli olduğu hissinden bir türlü kurtulamıyorum.

Yutkunuyorum ve dosyayı açıyorum. Resim değil, video.

Benim bir videom.

Ne kadar zaman önce çekildiğini bilmiyorum ama ceket giymediğime göre, sonbaharda havaların iyice soğumaya başlamasından önce çekilmiş olmalı ve şimdi kışa doğru ilerliyoruz. En sevdiğim çiçekçinin önünde durmuş, çiçek aranjmanlarına bakıyorum. Şakayık lalelerini koklamak için eğiliyorum.

Sanırım Nate'in en sevdiğim çiçekleri nasıl öğrendiğini biliyorum.

Belli ki beni izliyor. Ama neden? Biliyorum ki benim güvenliğimden emin olmak konusunda çok titiz, hatta aşırı baskıcı olabiliyor. Belki de bu yüzden tüm o kameraları izliyor. Sadece beni gözetlemek ve bir şey olmamasını sağlamak için. Bu çok uygunsuz ve sınırlarımı çiğniyor, ama belki de iyi niyetlidir.

Bu, yanlış olduğu gerçeğini değiştirmez, ama mutlaka bir şey ifade etmez... değil mi?

Finder penceresini açıp adımı yazarken parmaklarım titriyor. Enter tuşuna basmadan önce tereddüt ediyorum. Binlerce düşünce zihnimi dolduruyor, hepsi de fısıldıyor: kötü, kötü, kötü. Beni daha çok neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum; Nate'in mahremiyetini ihlal etmenin verdiği suçluluk duygusu mu, yoksa ne bulacağım korkusu mu?

Gerçeği bilmeden daha ileri gidemeyeceğimi biliyorum.

Arama düğmesine basıyorum ve çeşitli dosyalar çıkıyor; bazıları rutin UPS evrakları, diğerleri ise çiçekleri kokladığım video gibi kaydedilmiş videolar. Bunlardan birinde, Nate ile asansörde tanışmamdan bir gün önce Harry'nin beni Teras personel girişinde köşeye sıkıştırdığı görülüyor.

Belki de her şey o zaman başladı. Nate taciz edildiğimi biliyordu ve anlattıklarımı destekleyecek görüntüler aradı.

Yoksa sadece kendimi kandırıp, onu affetmek için bahane mi arıyorum?

Sonra, kanımı donduran bir isimle bir klasör görüyorum.

Patrick Daniels.

Babam.

Nate'in onun hakkında neden bir dosyası var ki?

Zihnimde öfke, kafa karışıklığı ve korku birbirleriyle yarışıyor. Nate'in babasını aramasının tek bir masum sebebini bile bulamıyorum. Bu klasörün içinde ne varsa, kötü bir şey.

Peki, açmalı mıyım?

Yıllardır babam zihnimin bir köşesinde yaşıyor, günlerimi ve rüyalarımı rahatsız eden bir hayalet gibi. Ona söylediklerimin hatırasını ancak rol yaparak taşıyabiliyorum. Bir yerlerde, mücadele ediyor ama hayatta olduğunu hayal ederek.

Bu yanılsamanın bir anda yerle bir olmasına gerçekten hazır mıyım?

Ya onun gerçekten gittiğini öğrenmek üzereysem?

Daha karar veremeden, koridorda ayak sesleri yankılandı. Başımı kaldırdığımda, Nate kapı eşiğinde durmuş, doğrudan bana bakıyordu.

Gözlerime baktığında Cat'in yüzünden kan çekildi. Buz gibi bir korku bedenimi sardı ve aniden nefes almak imkansızlaştı. En kötüsü oldu.

Beni izlediğimi biliyor ve şimdi benden korkuyor.

Bilgisayarımda tam olarak ne gördüğünü bilmiyorum ama evinin dışındaki kameraları gördüğünü tahmin edebiliyorum. Belki de binasını satın aldığımı ya da daha kötüsünü anladı. Şimdi yapabileceğim tek şey her şeyi itiraf etmek, nedenlerimi gerekçelendirmek ve beni affedebilmesi için dua etmek.

"Açıklayabilirim, Yavru Kedi." Takma isimden dolayı yüzünü buruşturdu ve ben de yutkundum. "Harry'nin işten atılmasından sonra, senin güvenliğinden sorumlu hissettim. Misilleme yapabileceğini biliyordum, ama ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyordum."

"Demek beni o zaman izlemeye başladın?" diye soruyor sessizce. "Harry'den sonra mı?"

Yalan söyleyebilirdim ama söylemeyeceğim. O, benim tam dürüstlüğüme hak ediyor. Gerçeği hak ediyor.

O her şeyi hak ediyor.

"Hayır. Seni daha önce fark etmiştim. İki evsiz adama sosisli sandviç alırken, sonra da onlarla oturup sohbet ederken seni görünce dikkatimi çektin. Şimdi, onların muhtemelen sığınaktaki arkadaşların olduğunu biliyorum. Seni görür görmez gözlerimi senden alamadım. Çok nazık, çok

neşeli ve sıcakkanlıydın. Sanki sürekli bulutlu bir dünyada güneş ışığı gibiydin. Seni görür görmez gözlerimi senden alamadım.”

O ilk gün ışıktaki parıldayan altın sarısı saçlarını hâlâ gözümde canlandırabiliyorum. Genellikle bu düşünce beni gülümsetir.

Şimdi, görebildiğim tek şey gerçeklik. Cat tamamen donakalmış, bir kasını bile kıpırdatmaya cesaret edemiyor. Harry asansörde ona yaklaştığında sahip olduğu aynı korkmuş bakış bu ve bu beni en aşağılık insanlardan biri gibi hissettiriyor.

“Ben sadece sapık değilim,” diye patladım. “Seni sürekli gözetlemiyordum. Sadece eve yalnız yürürken kameraları kontrol ederdim. Bazen de kimsenin olmadığından emin olmak için apartmanının dışını kontrol ederdim. Her yerde tehdit görüyorum – bu benim kodlamamda var. Ailem nesillerdir güvenlik sektöründe ve bunu kapatmak zor. Ve sen çok... çok tatlı... ve çok güvenilir görünüyordun... hatta olmaması gereken zamanlarda bile, ve ben...”

Kahretsin, bu bahaneler bana bile inandırıcı gelmiyor. Ona daha önce söylemeliydim. Düşündüm. Bir sürü kez düşündüm ama artık onu pek takip etmiyorum. Şoförlerim onu Terrace ve sığınaktaki vardiyalarından sonra eve götürdüğü için. Devam ettiğim tek şey, Harry'nin izlerini görmek için apartmanının dışını gözetlemek ve son zamanlarda basının adresini henüz keşfetmediğinden emin olmak.

Kedi hâlâ cevap vermiyor. Birdenbire, gerçekle yüzleşiyorum. Onu kaybetmenin nasıl bir şey olacağını, beni işten uzaklaşmaya teşvik eden, kendimi değerli hissetmemi sağlayan, koşulsuz güvendiğim tek kişiyi kaybetmenin nasıl bir şey olacağını. Ona karşı hislerimi anlatmak için son şansım bu.

"Söz veriyorum, seni korumak istememin tek nedeni seni önemsiyor olmam."

Paris'te bunu söylemediğini biliyorum ama beni daha sıkı kucaklayışından, bunu hissettiğini anladım ve bu yeterliydi. İkinci kez söylemeden önce tereddüt ediyorum, çünkü aynı şeyi hissetmediğini biliyorsam, bu beni mahveder.

“Yavru kedi, ben—”

“Yapma,” diye çıkıştı. Tek kelime bana tokat gibi çarptı. İçinde daha önce hiç görmediğim bir öfke vardı. “Bana sadece bir şey söyle. Babamın adının yazılı olduğu o dosya neydi?”

Yutkunuyorum, göğsümde bir çatlama sesi duyuyorum.

"Bana babandan bahsettikten sonra, bağlantılarımı kullanarak onu bulabileceğimi düşündüm. Belki onu tekrar görme şansın olursa sana biraz huzur veya kapanış getirebilir diye düşündüm. Onunla konuş."

Gözleri irileşti ve öfkesinin umut, korku ve beklentiyle karıştığını görebiliyordum. "Onu buldun mu?"

Kendimi durduramadan irkiliyorum. "Belki bunu başka bir zaman konuşmalıyız. Ekibimin bulduğu bazı şeyler kesin sonuç vermedi. Zaten üzgünsün ve ben de..."

"Hayır, Nate. Söyle bana. Eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, şimdi bana doğruyu söyleyeceksin. Ona ne oldu?"

Midem bulanıyor. Ona söyleme düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Babamın ikinci ailesini öğrendiğim gün nasıl hissettiğimi hâlâ hatırlıyorum. İhanet o kadar derin yaralar açtı ki, aradan bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ etkilerini hissediyorum. Onu böyle incitmek istemiyorum.

Ama bilmeye hakkı var. Onun izni olmadan Patrick'i kurcalamam tamamen benim hatam. Onun acısından sorumlu tutabileceğim tek kişi benim.

"Onu buldum."

Derin bir nefes aldı. "Hayatta mı?"

"Evet."

Bir an için, yüzünde öylesine hafif, hafif bir rahatlama ifadesi belirdi ki, bu anı sonsuza dek hafızama kazınacak. Ama yüzümdeki ifadeyi görünce, gözlerindeki o ışık söndü.

"Dahası da var," diyor.

"Üç yıl önce uyuşturucuyu bıraktı. Tedavisi sırasında kendisine destek olan bir programa katıldı ve mezun olduktan sonra güneş paneli montajı işinde çalışmaya başladı."

Kedi kaşlarını çatıyor, belli ki kafası karışmış. Hikayenin sonuna hazırlanıyorum. "İki yıl önce internetten tanıştığı bir kadınla yeniden evlendi. Hannah adında bir yaşında bir kızları var."

Kedinin yüzü bembeyaz. Sanki kusacakmış gibi elini karnına bastırıyor.

"Hiç aramadı," diye mırıldandı. "Hiç iletişim kurmaya çalışmadı. Neden... neden yapmadı ki..."

O kadar üzgün görünüyor ki, buna dayanamıyorum. Yanına doğru yürüyorum, onu kollarıma almak için hazırım.

Kadın, ellerini savunma amaçlı yukarı kaldırarak hızla uzaklaştı.

“Bana dokunmayın!” diye bağıyor. “Beni yalnız bırakın. Her istediğinizi elde etmek için paranızı kullanmaya alışkın olduğunuzu biliyorum, ama ben sadece satın alabileceğiniz veya kontrol edebileceğiniz bir şey değilim. Ben bir insanım. Lanet olası mahremiyetime hakkım var ve ailemle nasıl başa çıkacağıma ben karar veririm.”

“Bunu biliyorum,” diye hırıltılı bir sesle konuştum, boğazım düğümlendi. Geri kalanına dair hiçbir savunmam yoktu; ne kadar berbat bir durumda olduğumu biliyordum. Tüm videolar, tüm takip, kontrolü ele geçirme çabamdı. Ama onun benim için bir nesneden daha fazlası olduğunu bilmesi gerekiyor.

O her şey.

Cat sadece başını salladı. "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Senin de kötü bir fikir olduğunu biliyordum, Nate. Senin gerçek aşk olduğunu düşünmemeliydim."

Göğsümde keskin bir acı saplanıyor. Sanki bedenim, Cat'e yaşattıklarım yüzünden kendini parçalamak istiyor. Bunu nasıl düzeltebileceğimi bulmak için beynimi zorluyorum. Bunu düzeltmeliyim. Cat'in sıcaklığının olmadığı bir dünyaya geri dönemem.

Hiçbir şey bulamıyorum. Ona öylece bakıyorum, güzel yüzünün her detayını içime çekiyorum, belki de onu son kez görüyordumdur diye. Artık onu güvenlik kameralarından izleyemeyeceğim. Artık onun mahremiyetini ihlal etmeyeceğim, özellikle de bana karşı sahip olabileceğim tüm hak iddialarından vazgeçtiği zaman.

Başını salladı. "Açıkça belli olmasa da, istifa ettim."

Ve onun sözleri, beni güneşsiz bir dünyaya geri hapseden son darbe oldu.

Başını dik tutarak ofisimden çıktı. Asansör kapısı arkasından kapanana kadar ayak seslerinin hafif yankılarını dinledim.

O anda sanki tüm gücüm tükeniyor. Sendelleyerek oturma odasına giriyorum ve Cat'in siyah paltosunun koltuğun arkasına atılmış olduğunu görüyorum. Ona Paris'ten aldığım palto. Koltuğa çöküp paltoyu yüzüme tutuyorum. Hatırladığım kadarıyla ilk defa gözlerimde yaşların baskısını hissediyorum.

Gözlerimi kırıp onları yok etmeli miyim yoksa düşmelerine izin mi vermeliyim bilmiyorum.

İçimde hâlâ gerçekliğe karşı bir isyan var. Onu kovalayıp öpmek, bedenine tapmak ve sonunda beni affetmekten başka çaresi kalmamasını

sağlamak gibi hayallerle boğuşuyorum. Bunu kelimelerle nasıl açıklayacağımı bilmediğim için, ona eylemlerimle göstermek istiyorum.

İçimdeki bir diğer ses ise hemen ofisime geri dönmek için can atıyor. Artık tüm kamera kısayollarını ezbere biliyorum; evine giden yolu takip edebilir, kimsenin ona dokunmadığından emin olabilirim. Şimdiye kadar binasının lobisindeki güvenlik kameralarından yararlanmadım, ama şimdi onlara erişebilir ve bütün gece kapısını izleyebilirim.

Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyorum, keşke onu kaybetmeme neden olan her şeyi tekrar yapabilseydim.

Belki de Toronto Çayı haklıdır. Belki de zehirli olan benim, insanları taciz edip kontrol eden benim. Belki de... Kedi benden daha iyisini hak ediyor.

Eğer bir gün onun sevgisini kazanma şansım olsun istiyorsam, daha iyisini yapmalıyım. Ona alan tanınmalı ve onu geri kazanmanın bir yolunu bulabilmek için dua etmeliyim.

Kırık bir kalbi bir kedi yavrusu kadar iyileştiren bir şey yok. En azından ben öyle umuyorum.

Pippa'nın koltuğunda oturuyorum, Waffle yüzüme sokuluyor. Siyah kedi yanaklarını benimkine sürtüyor ve onaylayarak miyavlıyor.

“Şşş, miyavlamayı kes,” diye azarladı Pippa. “Burada olmaman gerekiyor, unutma? Ev sahibi seni evden atabilir!”

"Hangi ev sahibi bu küçük yüze hayır diyebilir ki?" diye mırıldanarak Waffle'ın başının üstünü okşadım.

“Ev sahibim tam bir pislik. Geçen yıl, ‘çok davetkar’ oldukları gerekçesiyle Noel ışıklarımı söktürdü. Ya hırsızı eve girmeye teşvik ederse?”

Zayıf bir şekilde gülüyorum. Pippa'nın beni neşelendirmek için elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum, ama duygusal şokun etkisinden hala kurtulamadım. Bir dakika önce Eyfel Kulesi manzarası eşliğinde Nate ile sevişiyordum. Bir sonraki dakika ise yalnız, kalbim kırık ve çok kazançlı bir işi kaybetmiş durumdayım.

Waffle, benimle kucaklaşmayı bırakmaya karar verip kucağımdan yere atladı ve hiç vakit kaybetmeden Pippa'nın spor ayakkabılarından birine saldırdı.

"Beni yanında ağırladığın için tekrar teşekkürler Pips. Nate'in beni izliyor olabileceğini bilerek daireme geri dönmeyi kaldıramazdım."

Son bir haftadır işleriyle o kadar meşguldü ki onu neredeyse hiç göremedim, bu da bir bakıma işime yaradı çünkü her gün onun koltuğunda bütün mendillerini tüketiyordum ve genel olarak perişan haldeydim, kesinlikle de bu sinir krizim için bir izleyiciye ihtiyacım yoktu.

"Hey, binamı da satın almayacağının garantisi yok," diye belirtiyor. "Kim bilir, belki de şu anda tost makinesinin içindeki gizli bir kameradan bizi izliyordur."

Haklı olabilir ama Nate'in o kadar ileri gideceğinden şüpheliyim. Birçok şey hakkında yalan söylemiş olabilir ama içgüdülerim bana sadece eve yalnız yürürken beni izlediği konusunda doğruyu söylediğini söylüyor. Oturma odasında televizyon izlerken beni gizlice izlediğini hayal edemiyorum. Her ihtimale karşı, tost makinesini kapatıyorum.

"Madem burada kalıyorsun, bu akşam yeni çıkan casus dizisi Sequel'i birlikte izleyelim mi?" diye öneriyor Pippa.

Başımı salladım. "Yapamam. Bu gece Terrace'da fazladan bir vardiya aldım."

"Senin bu hafta izinli olduğunu sanıyordum."

"Hayır. Beau bana ücretli izin teklif etti ama çalışmam gerekiyor. İşsiz kaldığım şu günlerde bahşişler için. Ayrıca, kendimi tekrar normal hissetmemi sağlayacak."

En azından umut bu. Nate gelmeden önce normalin nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilirsem tabii.

Pippa kolumu okşayarak beni rahatlattı. "Nate ile aynı binada çalışmaya devam etmekten endişelenmiyor musun?"

"Hayır. Dediğin gibi, gerçekten isterse beni her yerden izleyebilir."

Pippa, "Nate'in seni neredeyse eve kadar takip etmesi seni gerçekten bu kadar rahatsız ediyor mu?" diye soruyor. "Yani, biraz ürkütücü, sanırım, ama aynı zamanda tatlı da değil mi? Tıpkı Edward'ın Bella'yı izlemesi gibi?"

Gözlerimi devirdim. "Artık saf ergenler değiliz, Pips. Edward'ın Bella'yı uyurken izlemesi son derece ürünçtü ve bu konuda Charlie'nin tarafındayım."

"Evet ama, yani—"

"Hayır." Kollarımı kavuşturdum. "Charlie haklıydı. Konu kapanmıştır."

"KEL OLAN AZ ÖNCE BENİ SÜZÜYORDU," DİYE FISILDADI SANDY.

"Onu alabilirsin," diyor Olivia. "Ben piercingli olanı istiyorum. Tam bir asi havası var."

"Anlaştık. Güvenlik önlemleri almak zorundaysak, en azından güzel kızlar olsunlar, değil mi?"

POS sistemine 10 numaralı masanın siparişini girerken onları duymadan edemiyorum. Sandy ve Olivia, kendi masalarını görmezden gelip, sipariş hazırlama penceresinin yanında toplanıp yeni güvenlik ekibimize bakmaya karar vermişler.

Görünüşe göre paparazziler artık evimde kalmadığımı anlamışlar. Bunun yerine, Terrace'ın önünde kamp kurup beni fotoğraflamaya çalışıyorlar. Beau, onları uzak tutmak için ek güvenlik görevlisi tutmak zorunda kaldı.

Siparişimi verip tekrar servis alanına döndüm. Olivia beni görünce kolumdan tuttu.

"Kedi, harika! Seni bütün gece bulmayı bekledim."

Aman Tanrım. Dedikodu canavarı tarafından yakalandım. Lütfen, sadece bir vardiyayı devralmamı istiyor olsun, benden bilgi almaya çalışmıyor olsun.

"Nate Walsh'ın bodrumda bir seks odası olduğu doğru mu?" diye fısıldayarak soruyor.

"Ne?" diye kekeledim. "Hayır. Bunu nereden duydun ki?"

Sandy, "Göğüs uçları piercingli mi?" diye ekliyor. "Arkadaşım piercingli olduğuna yemin ediyor ama bence hiç birlikte olmadılar."

Dudaklarımı büzdüm. Buna verilecek iyi bir cevap yok; her iki cevap da onu en azından yarı çıplak gördüğümü doğrular.

"Üzgünüm, gitmem gerekiyor," diye mırıldandım. Sandy ve Olivia'nın kahkahaları, bir sonraki masaya doğru aceleyle giderken beni takip etti. Zoraki bir gülümseme takındım ve herkesin benim hakkımda konuştuğunu unutmaya çalıştım.

"Merhaba! Ben Cat, bu akşam size servis yapacağım. Özel menüyü duymak ister misiniz?" 20'li yaşlarında altı kadın yüzlerinde sempatiyle bana baktı.

"Bunu çok isterdik," diyorlardan biri yavaşça, sanki yere düşmüş bir çocuğu teselli ediyormuş gibi.

Yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırıyorum. Görünüşe göre Toronto Tea, Nate ile ayrılığım hakkında bir yazı yayınlamış, çünkü bu gece müşterilerimden çok fazla acıma duygusuyla karşılaşıyorum. Yüzlerine bağlamakla karşılık vermenin beni profesyonel göstermeyeceğini düşünüyorum.

"Bugün, kremalı patates püresi eşliğinde deniz tarağı ve bonfileden oluşan bir tabak sunuyoruz. Eğer canınız deniz ürünleri çekiyorsa harika bir seçenek," diye sıralıyorum.

Masadakiler hep bir ağızdan "Bu çok güzel bir fikir!" diye karşılık verdi.

"Nasılsın tatlım?" En yakınımıdaki kadın abartılı bir sempatiyle omzuma hafifçe vurdu. "Gerçekten elinden gelenin en iyisini yapıyor gibi görünüyorsun."

Of. Bu lanet şehirde Toronto Tea'yi okumayan kimse yok mu?

Yeter artık. Restorandaki insanların yarısı beni izlemeden kendime gelebilmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

"İçecek siparişlerinizi almak için hemen geri döneceğim," diye neşeli bir şekilde söylüyorum. Sonra neredeyse koşarak arka odaya gidiyorum.

Dondurma yiyip kendimi kaybetmek istediğimde bile yüzümde gülümsemeyi korumak yeterince zor. Karşılaştığım herkesin bana acıdığını açıkça gördüğü bir ortamda neşeli bir maske takmak mı? İşte şu anda buna hazır değilim.

Duvara yaslanıp birkaç derin nefes alıyorum. Sonsuza kadar burada saklanamam. Saate bakıp, dışarı çıkıp içki siparişlerini almadan önce kendime otuz saniye kadar kederlenme izni vermeye karar veriyorum. İşin iyi tarafına bakayım—belki de masadaki insanların acıması yüksek bahşişlere dönüşür.

Zamanım neredeyse dolmak üzereyken Beau kapıdan içeri girdi. Kaşlarımı çattım; yoğun saatlerde servis alanlarına neredeyse hiç girmez. Mutfak ekibinde değilse sadece engel olacağını biliyor.

"Kedi! Tam da aradığım kişi," diyor. "Senden büyük bir ricam var."

"Elbette! Sizin için ne yapabilirim?" Beau'nun dışarıdaki basınla başa çıkmama yardım etmek için yaptığı her şeyden sonra, ona yüzlerce büyük iyilik borçluyum.

“İhtiyacım olanı söylediğimde o kadar hevesli olmayabilirsin.” Bana özür dileyen bir bakış attı. “Bu gece poker gecesi ve üst katta bir garsona ihtiyacımız var.”

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Kesinlikle hayır. Nate'in beni ve ailemi gözetlediğini öğrendikten kırk sekiz saatten daha kısa bir süre sonra onun poker gecesinde içki servisi yapacak değilim.

Elbette bunu patronumun patronuna bağırarak söyleyemem, bu yüzden zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Bunun en iyi fikir olduğunu düşünmüyorum."

Nate muhtemelen ayrılma nedenimi grupla paylaşmadı. Ama paylaşmamış olsa bile, ilişkimizi bitirdiğimizi bilmemesi imkansız, bu yüzden sorması çaresiz olduğu anlamına geliyor olmalı.

“Sormazdım ama birine ihtiyacım var. Carter yapacaktı ama hasta olduğunu söyleyerek işe gelememi.”

"O zaman Sandy'ye sormalısın. Eminim o da bunu yapmaktan çok mutlu olur."

Utanarak, "İşte sorun da bu. Bunu bir kere yaptı ve, eee, James onun izinsiz sırt masajı yapmasından hiç hoşlanmadı diyebiliriz." dedi.

Üzgün olsam da, bu görüntüye gülmeden edemiyorum. Zavallı içine kapanık James, utanmaz Sandy tarafından adeta saldırıya uğradı.

Beau ellerini ceplerine koydu. "Bak, adamları tanıyorsun. Özellikle poker gecelerinde iyi bahşış verimiz. Ve sanırım Nate gelmeyecek."

“Öyle değil mi?” İstemsizce de olsa içimde bir endişe beliriyor. Eğer Nate de benim kadar kötü hissediyorsa, arkadaşlarından kendini soyutlamamalı. Zaten duygusal olarak kendini boşaltabileceği başka pek bir yeri yok.

Beau, “En son duyduğuma göre, bizimle takılmak yerine dairesinde somurtuyordu,” diyor. “Lütfen bunu yapar mısın? Ryan'ı seni almaya göndermek istemiyorum ama gerekirse...”

“Pekala,” dedim gülerek. “Masalarımı size vereyim, hemen geliyorum.”

Sonuçta, poker gecesi Toronto'daki herkesin bana acımasından daha kötü olamaz.

ASANSÖR YUKARI ÇIKARKEN AYAĞIMI SİNİRLİ BİR ŞEKİLDE YERE vuruyorum. Nate orada olmayacak olsa bile, arkadaşlarıyla vakit geçirmek bir fanteziye geri dönmek gibi geliyor. Şükran Günü'nde onlarla masa etrafında güldüğümüz anları hatırlıyorum.

Ve Nate'in akşam yemeğinden sonra bana yaptıklarına bakın, beni masanın üzerine yatırdı...

Ah, tam da böyle şeyler hayal etmemem gerekiyor. Aklımı başıma toplamalıyım. Telefonumu çıkarıp Pippa'ya hızlı bir mesaj yazıyorum.

KEDİ

Benim için dua edin. Beau, poker oyunlarında garsonluk yapmam için beni gönüllü olarak görevlendirdi.

PİPPA

Şey, senin için sadece dua etmiyorum. Senin için ÖLDÜRMEYE hazırım.

Ardından yaklaşık bir milyon bıçak emoji ekliyor, bu da beni gülümsetiyor.

KEDİ

Merak etmeyin, Nate'in orada olmayacağına yemin ediyor.

İçeri girdiğimde erkeklerin seslerinin gürültüsüyle karşılaştım. Adamlar barın yakınındaki bir masanın etrafında oturmuş, boş boş sohbet ediyorlardı. Beau sandalyesine yaslanmış, neredeyse boşalmış viski bardağından bir yudum alıyordu. Ryan ise elindeki fişlerle gelişigüzel oynuyordu ama herkesin ellerini süzdüğünü anlayabiliyordum. James'in omurgası dimdikti, yüz ifadesi her zamankinden daha okunaksızdı. Luke ise bir tahıl tedarikçisiyle yaptığı bir toplantı hakkında bir hikaye anlatırken ellerini hızla hareket ettiriyordu.

Nate'i gördüğüm anda beynim statik elektriklenmeye başladığı için daha fazla ayrıntıyı anlayamıyorum.

Orospu çocuğu.

Beau'yu öldüreceğim. Bana oyun oynamak için mi, Nate'e şaka yapmak için mi yoksa "Ebeveyn Tuzağı" filmindeki gibi bizi tekrar bir araya getirmek için mi yalan söylediğini bilmiyorum. Ona kin dolu bakışlar fırlatıyorum.

Ve Nate... günahkar derecede iyi görünüyor. Gece mavisi bir takım elbise, açık mavi bir gömlek ve gözleriyle aynı gri renkte bir kravat takmış.

Saçları kusursuzca geriye taranmış ve keskin çenesi tıraş edilmiş.

Bu adil değil. Gözlerim uykuya dalana kadar ağlamaktan kızarmış, yeterince yemediğim ve içmediğim için de çukurlaşmış. Onun dairesinden ayrıldığımdan beri iştahım yok.

Kendimi sertleştirmeye ve kalbimi katılaştırmaya çalışsam da, engel olamıyorum. Onu gördüğümde içimden bir heves geçiyor. Zihnimde parfümünün kokusunu, yün ceketinin altından bile sırt kaslarının ne kadar sıkı olduğunu tam olarak canlandırabiliyorum.

Onun "Kedim" diye fısıldadığını neredeyse duyabiliyorum.

Nate'in gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için tüm soğukkanlılığı kırıldı. Gri gözleri korku, keder ve pişmanlıkla doluydu.

Aynı hızla yüz ifadesini sertleştiriyor, her türlü zayıflığını gizliyor. Ama artık çok geç. Şimdi iki şeyden hiç şüphem yok:

Birincisi, Nate benim burada olacağımı hiç bilmiyordu.

İkincisi, o da benim kadar acı çekiyor.

Onun da kalbinin kırılmış olması beni rahatlatmalıydı. Ama rahatlatmıyor. Bana ne kadar acı vermiş olsa da, onun da aynı acıyı hissetmesini istemiyorum.

Belki de gitmeliyim ve ikimizi de birlikte geçireceğimiz bir gecenin acısından kurtarmalıyım.

Ama herkes beni zaten gördü ve şimdi gidersem zayıf ve acınası görünürüm. Ayrıca, aynı binada çalıştığım için Nate'i eninde sonunda göreceğim. Bari işi bitirip paramı alayım.

Ben de en iyi müşteri hizmeti gülümsememi takınıp içeri girdim ve arkadaşlarım beni alkışlarla karşıladı.

"Vay canına, vay canına, gözlerime ne kadar da hoş bir görüntü!" diye haykırıyor Luke.

Beau, "Uzun zamanınızı aldı," diyor.

"Merhaba," diyor James.

Ryan hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni kucaklayarak, yerden kaldırıp sıkıca sarılıyor.

"Beni aşağı indirin!" diye ciyakladım, keşke daha baskın bir ses tonuyla konuşsaydım.

"Pekala," diyor ve beni tam Nate'in sandalyesinin yanına bırakıyor. Yere indiğimde Nate beni ayağa kaldırıyor. Nefesim kesiliyor—beni görmezden gelmesini istemiyorum ama konuşmaya hazır olup

olmadığından emin değilim. Onu çok özledim, belki de dayanamayabilirim.

Ama bana hiç bakmıyor bile. Onun yerine, Beau'ya dik dik bakıyor.

"Konuşalım," diye hırslı bir şekilde karşılık verdi.

Beau'yu neredeyse sürükleyerek köşeye sıkıştırdığında nefesimi tuttum. Diğerleriyle birlikte, duyulamayacak kadar alçak sesle konuşmalarını utanmadan izledik. Ancak beden dili açıklı: Nate çok sinirliydi ve Beau'nun umurunda bile değildi. Göğsüm sıkıştı. Nate'in öfkesi odayı yoğun, ağır bir duman gibi doldurdu. Beau onu sinirlendirmiş olsa da, asıl öfkelendiği kişi bendim.

"Merak etme Cat," diyor Luke sessizce. "Seni gördüğüne gerçekten çok mutlu."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bundan emin misiniz?"

Ryan parmaklarını ağzına sokup ısıklık çaldı. "Arkadaşlar! Bunu grupla paylaşmak ister misiniz?"

Beau ve Nate masaya dönmeden önce son bir kez birbirlerine baktılar. Nate'in çenesi o kadar sıkı kenetlenmişti ki, dişlerinin birbirine sürtündüğünü neredeyse duyabiliyordum. Mutlu değildi ama bunu durdurmaya da niyeti yoktu.

Neden bunu durdurmuyor? Onun beni görmek istemesi, benim onu görmek istememden çok daha fazla olamaz. Yaralar çok taze ve her şeyi unutma isteği çok güçlü.

Neyse. Nate ile ayrıldık, bu da demek oluyor ki onun neden böyle davrandığını anlamaya çalışmakla vakit kaybetmeme gerek yok. Başımı kaldırıp, "Size ne ikram edebilirim?" diye soruyorum.

Luke ve Beau aynı anda "Viski" diyorlar. James de aynı şeyi belirtmek için bardağını kaldırıyor.

Nate elbette hiçbir şey söylemiyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Masada zaten bir şişe Twisted Devil var ve bu kalabalığın kendilerini tekrar doldurmaktan çekinmediklerini biliyorum. "Başka bir viski mi istersiniz?"

"Şişe Ryan için," diyor Beau. "Ceza davası için."

"Penaltı?"

"Her eli kazandığında, oyunun adil kalması için bir kadeh içki içmek zorunda kalıyor."

Ryan, "Benim yeteneğimle baş edemiyorlar," diyor.

Luke, "Gerçekten de geçimini poker oynayarak sağlıyorsun," diyor. "Bizden daha iyi olmasaydın çok acınası olurdu."

"Gerçekten de o şişenin tamamını tek başına bitirecek mi?" diye soruyorum.

"Bunu daha önce de yapmıştı," diye mırıldandı James.

"Böylece onların kendi viskileri olacak, benim de espresso martini'm," diyor Ryan. Diğerleri homurdanıyor ve Ryan parmağını uzatıyor. "Bakın, çok lezzetliler. Erkekliğim o kadar kırılgan değil ki bunu itiraf edeyim. Kendine de bir tane yap, Cat."

"Çalışıyorum."

"Söylemeyeceğim." Göz kırpıyor ve itiraf etmeliyim ki, neden bu kadar çok kadının ona aşık olduğunu anlıyorum. Ryan her şeyi eğlenceli hale getiriyor ve size baktığında, tüm dikkatini size veriyormuş gibi hissediyorsunuz.

Nate, neredeyse hırıltı gibi küçük bir ses çıkarıyor. Bir an Ryan'ı benimle flört ettiği için azarlayacağını sandım... ama azarlamıyor. Hatta başını bile kaldırmıyor.

Pekala. Boş bardaklarını hızla bara geri götürüyorum, ondan uzaklaşmak için bir bahane bulduğuma sevindim. Buzdolabındaki yuvarlak viski buzlarıyla dört yeni bardak dolduruyorum ve üzerlerine iki ons Twisted Devil ekliyorum. Ryan'ın martinisini hazırlamadan önce Pippa'ya hızlı bir mesaj atıyorum.

KEDİ

Beau tam bir yalancı. Nate burada ve beni görmezden geliyor.

Sanırım bu, diğer alternatife göre daha iyi.

Hemen cevap vermediği için telefonumu bir kenara koydum. Ryan'ın sözüne güvenip iki espresso martini yapmaya karar verdim. Her şeyi göz önünde bulundurursak, bunu hak etmişim.

İçecekleri masaya götürdüğümde, beni üç güler yüzlü insan, yere bakan bir adam ve James karşıladı.

"Teşekkürler, sevgilim," diye mırıldandı Luke.

Bardağını önüne koyduğumda Nate tek kelime etmedi. Sadece bir yudum viski aldı.

Beau boğazını temizledi. "Hey Cat, Fransa'ya gittiğinizi biliyorum ama Nate'in İtalyanca ve Portekizceyi de akıcı bir şekilde konuştuğunu biliyor

muydun?"

Nate öksürerek içeceğini boğazına kaçırdı. Ryan sırtını sıvazladı.

"Evet, hepimiz işlerle meşgul olmadan önce, altı ayda bir birlikte geziler yapardık," diye ekliyor Luke. "Nate her zaman planlayıcıydı. Peru'ya, Japonya'ya, Fas'a gittik..."

Ryan, "İtalya'dayken, Sistine Şapeli kapandıktan sonra bizi içeri nasıl gizlice sokacağımızı buldu," diyor. "O çılgın İsviçreli muhafızlar tarafından yakalanıp idam edileceğimize yemin etmişim, ama kimse bizi görmedi. Gerçekten de oldukça büyümlü bir deneyimdi."

Hepsi de sanki alkışlamamı bekliyormuş gibi bana beklentiyle bakıyorlar. Ben de tepsideki espresso martini'mi dengede tutmaya çalışırken, ağırlığımı beceriksizce bir ayaktan diğerine aktarıyorum.

Çünkü Nate'i sevmek için daha fazla nedene ihtiyacım yok. Sorun asla bu değildi; onu her zaman büyüleyici, kültürlü ve zeki buldum.

Ama İtalyanca tatlı sözler fısıldaması ihtimali bile, babamı gözetlemesi ve özel hayatıma müdahale etmesinin telafisi olamaz.

"İçeceklerinizin tadını çıkarın," diyorum biraz çekinerek.

Bara geri dönmeden önce Ryan elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti.

"Kal! Bana uğurlu bir tılsım lazım," diye yalvarıyor.

Dudaklarımı ısıırıyorum. Onu dinlemem için hiçbir sebep yok, ama bir yandan da maçı izlemek için kalmak istiyorum. Çocukların arkadaşlığından keyif alıyorum ve eğer sohbet etmek için kalırsam önümüzdeki birkaç saat daha hızlı geçecek. Ayrıca, Nate zaten beni görmezden geliyor. Daha kısa mesafeden görmezden gelinmek daha iyi olur.

"Pekala," diyorum.

Ryan sırtıttı ve bacaklarına vurdu. "İstersen burada boş bir yer var."

Sinirden ve utançtan yüzüm kızardı. Ryan'ın bunu neden yaptığını çok iyi biliyorum; Nate'i kışkandırmaya çalışıyor. Beau'nun ne tür bir numara yapmaya çalıştığı belli değil, tüm erkeklerin işin içinde olduğu da çok açık.

Tahminimce Nate, benden ayrılmamın sebebinin beni takip etmesi olduğunu onlara söylemedi.

Beau, "Bırakın kendi sandalyesi olsun," diyor. Bunu ayarladığı için biraz suçlu görünüyor, ki haklı da.

"Ama kartlarıma üflemesini istiyorum!" diye ısrar ediyor Ryan.

"Bu poker değil, zar oyunu," diyor Luke.

James ayağa kalkıp kullanılmayan masalardan birinden bir sandalye alıyor. Sandalyeyi Ryan ve Nate'in arasına itiyor ve bana da oturmam için

işaret ediyor.

Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim. Nate'e bu kadar yakın olmaya dayanabilir miyim bilmiyorum. Kalbimin ne kadar hızlı attığından şimdiden biraz başım dönüyor. Ama başka seçeneğim yok; ya bu ya da Ryan'ın kucığı.

İstemeyerek de olsa sandalyeye oturuyorum. Nate en ufak bir kasını bile kıpırdatmıyor ama varlığını fiziksel bir dokunuş gibi hissedebiliyorum. Espresso martini'nden uzun bir yudum alıyorum—bunu atlatmak için biraz cesaretlendirici içeceğe ihtiyacım olacak. Acı tatlı lezzet dilimde serin ve yumuşak bir his bırakıyor.

Bardağı yerine koyarken, Nate patates kızartmalarını düzeltmek için uzanırken elimin tersi yanlışlıkla onun eline değdi. Hemen geri çekilip elimi kucığıma koydum.

Telefonumdan gelen bir bildirim dikkatimi dağıtıyor. Ryan telefonunu cebinden çıkarıyor. Gördüğü şey onu rahatsız ediyor ve telefonu tekrar cebine sokuyor.

Luke kartları karıştırmaya başlarken Ryan masaya bir fiş attı. "Kartlar olmadan neden fiş koyuyorsun?" diye fısıldadım.

Öne eğildi. "Küçük kör bahis bu. Nate büyük kör bahsi oynuyor. Dağıtıcının solundaki iki oyuncunun para koyması gerekiyor. Diğerleri eli oynamamaya karar verse bile, potta biraz para olmasını sağlamak için. Sanırım poker konusunda çok bilgili değilsin?"

"Hayır. Poker hakkında bildiğim tek şey o James Bond filminde gördüklerimden ibaret."

"Anlayacaksın. Pokerde sevdiğim şey, öğrenmesinin kolay, ustalaşmasının zor olması. Herhangi bir sorunuz olursa bana sorun."

"Dikkatinizi dağıtmaz mıyım?"

Ryan kıkırdadı. "Lütfen. Gecenin bu kadar erken saatinde, ellerim arkadan bağlı olsa bile bu adamları yenebilirim. Birkaç darbe aldıktan sonra, işte o zaman gerçekten şansınıza ihtiyacım olacak."

Ryan'ın bana kur yapmayı bırakmasını özlemiyorum. Sanırım beni ve Nate'i tekrar bir araya getirme çabasından vazgeçmedi. Daha çok, birine pokeri anlatmak için o kadar heyecanlı ki, diğer her şey ikinci plana atılmış gibi görünüyor.

Ryan kartlarını aldığı anda, bana hızlıca bir göz atmamı sağladı: bir kupa yedisi ve bir kupa dokuzu. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum ve

sormamam gerektiğini de biliyordum. Ama Ryan iki fiş daha koydu, demek ki yeterince mutluymuş.

Nate tek kelime etmeden iki katına çıkardı.

Beau, kartlarını yere fırlatarak, "Benim için fazla pahalı," diyor. "Henüz flop'u bile görmedik."

Ryan tekrar kulağıma fısıldadı: "Flop, krupiyenin masaya koyduğu ilk üç karttır. Hepimizin elinde kartlar vardır ve masadaki kartlarla birleştirerek elimizden gelen en iyi eli oluşturmaya çalışırız."

Nate'e şöyle bir baktım. Hala beni görmezden geliyor, gözleri masanın ortasına kilitlenmiş, sanki bakışlarını başka yere çevirirse masanın patlayacağını düşünüyor.

Luke ve James, Nate'in teklifini karşıladı ve Ryan da elindeki fişlerden birkaçını çıkarıp bana uzattı. "Hadi bakalım, şans tılsımı. Koy bakalım."

Onları almak için otomatik olarak elimi uzattım ve Ryan'ın parmakları benimkine değdi. Onları masanın ortasına koyduğumda, Nate viskisini kaptı. O kadar sıkı tuttu ki, eklemleri bembeyaz oldu ve bir an bardağı kıracağından korktum.

Ryan onu kışkırtıyor ve işe yarıyor.

Karnımda ağır bir suçluluk duygusu çöküyor. Teknik olarak yanlış bir şey yapmıyorum, ama aslında onun erkek arkadaşlarıyla geçirdiği geceyi böldüm ve en yakın arkadaşı benimle flört ederken tam yanında oturdum. Gereksiz yere acımasızca davrandım.

Vücudumu bilerek Ryan'dan uzağa çeviriyorum. Bu el işlerini bitirdikten sonra bara geri döneceğim ve ona biraz alan bırakacağım.

Ding! Ding!

James, Ryan'a öfkeyle baktı. "Dostum, sana sürekli kim mesaj atıyor?"

"Kimse," diyor Ryan hızla.

Luke ilk üç kartı masaya koyar ve Ryan umursamazca küçük bir fiş yığını öne iter. Nate ona dik dik bakar, sonra kendisi daha büyük bir fiş yığını öne iter.

James kartlarını yere fırlattı, Luke da aynısını yaptı. "Ben çekiliyorum."

Ryan kıkırdadı. "Her şeyini ortaya koymaya mı çalışıyorsun, Nate?"

Nate karşılık olarak kısık bir hırıltı çıkarır. Ryan ise sadece başını sallar ve Nate'in yaptığı gibi aynı şekilde hamle yapar.

Sıradaki kart kupa altılısı. Ryan elini masaya vuruyor, Nate de aynısını yapıyor. Son kart kupa kızı. Ryan ve Nate, fişlerinin yaklaşık yarısı ortaya gelene kadar küçük birer yığın daha koyuyorlar.

Alt dudağımı kemiriyorum. Ryan'ı bilmiyorum ama Nate tamamen öfke ve egoyla oynuyor. Onu poker oynarken izlemedim ama iş yerinde karar verirken gördüm. Hiçbir zaman bu kadar hızlı bir şekilde bir şeye atlamıyor, tüm bilgileri sindirmeye bile vakit bulamadan bahislerini koyuyor. Benim yüzümden masaya ne kadar para attı acaba?

Muhtemelen bilmek bile istemiyorum.

Bahisler bitti ve Ryan kartlarını açtı. "Flush."

"Kahretsin," diye mırıldandı Nate, kartlarını yüzüstü yere bırakırken.

"Bunu nasıl kaçırdın?" diye soruyor Luke. "Yüzünden belliydi!"

Beau, "Yanında ne vardı, cebinde mi?" diye soruyor.

James başını salladı. "Bize söylemek zorunda değil."

Ryan, ellerini başının arkasına koyarak sandalyesine yaslanıp, "Nate bu gece biraz dalgın," dedi. "Aklında ne var? Küçük kedi dostumuz değil, değil mi?"

"Archer, o eliyle kim böyle bir şey yapar ki?" diye çıkıştı Nate, elini ağzının üzerinden geçirerek.

Ayağa kalktım. "Biraz buz almalıyım," dedim aptalca bir şekilde, sonra da hızla bara doğru koştum.

Masadan uzaklaştıktan sonra telefonumu çıkarıyorum. Adamların çöpçatanlık girişimleri tatlılığı aşıp tamamen deliliğe dönüşmüş durumda. Bir arkadaşlarına yardım etmeye çalıştıklarını anlıyorum, ama Nate'in bu durumdan hiç de memnun olduğu belli değil.

Gitmem daha doğru olurdu ama Beau iyi tavsiyelerde bulunacak ve UPS kameralarıyla çevrili olmayan başka bir daire bulmayı planlıyorsam bunlara ihtiyacım olacak.

Bunu atlatabilmek için biraz moral desteğine ihtiyacım var. Neyse ki, Pippa'dan gelen mesaj beni bekliyor.

PİPPA

Senin için bir mum yakıyorum. Büyü yapmayı falan bilmiyorum ama Nate'in saçının alev alması gibi bir dilek gönderiyorum.

Gülümseyerek bir cevap yazıyorum.

KEDİ

Nate o kadar da kötü değil, ama Ryan'ın en büyük hayranı olmamanın nedenini anlamaya başlıyorum.

PİPPA

Ne yaptı o?

KEDİ

Beni kucağına oturtmaya çalıştı. Bu adamlar Nate'e işkence etmeye ya da bizi tekrar bir araya getirmeye çalışıyorlar. Hangisi olduğundan emin değilim.

PİPPA

Hayır, asla! Oraya geliyorum. O pisliklere hadlerini bildireceğim.

Yüzüm bembeyaz oldu. Pippa'ya mesajla dert yanmak başka bir şey, onun gelip beni savunmasına henüz hazır değilim.

KEDİ

Hayır!! Evde waffle yiyerek kalın!! Ben hallederim.

Cevap yok. Kahretsin. Pippa'yı tanıyorsam, şu anda merdivenlerden aşağı inip Uber çağırıyordur. Ryan'ın üzerine bir shot döksem belki kurtulabilirim ama Pippa'nın şiddet seviyesi işten kovulmama neden olabilir. Kahretsin.

Saate bir göz attım. Zaten vardiyamın bitmesine sadece yarım saat kaldı. Tek yapmam gereken o kadar süre hayatta kalmak ve umarım Pippa'yı pişman olacağım bir şey yapmadan önce durdurabilirim.

Masada oturanların sesleri tekrar yükseldi. Dinlememin hiçbir faydası olmayacağını biliyorum ama kendimi tutamıyorum.

Luke, Ryan'a "Sekiz kere üst üste seni aramaya kimin ihtiyacı var ki?" diye soruyor.

"Sana söylemiştim, önemli biri değil."

Telefon tekrar çaldı ve Beau telefonu Ryan'ın elinden kaptı. "Bu da ne?" diye bağırdı Ryan.

Beau, "Poker gecesi adına, ben telefonu açıyorum," diye yanıtlıyor. "Artık kimseyi bölmek istemiyorum."

"Lütfen, yapmayın, Allah aşkına—"

Beau, "Merhaba, Ryan'ın telefonuna ulaştınız," diyor. "İşte Ryan."

Ryan'ın yüzü kıpkırmızı ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade var.

"Şey, merhaba Kirsten," diyor çekingen bir şekilde. "Telefonlarını kaçırdığım için özür dilerim."

"Sen tam bir yalancısın!" diye ıgık attı ve telefonun hoparlörde olduğunu fark ettim. "Seni yirmi kere aradığımı kaçırmış olman imkansız. Senin neyin var Allah aşkına?"

Ryan, "Çok meşguldüm," diyor.

"Neyle meşgulsün? Toronto'nun yarısını mı beceriyorsun??"

Luke, Beau ve Nate, gülmemek için ellerini ağızlarına kapatmışlar. James'in dudakları bile hafifçe kıvrılmış. Ryan ise neredeyse kusacak gibi görünüyor.

"Biz sadece sevgili değildik, Kirsten. Bunu bildiğini sanıyordum," diye mırıldandı.

"Hayır, değiliz! Benimle birlikte olmak için kaç erkeğin canını vereceğini biliyor musun? Ben bir podyum mankeniyim, Ryan! Ama bana mesaj bile atmıyorsun, hatta popomla istediğin şeyi yapmana izin verdikten sonra bile—"

Ryan telefonu kapıp kapatırken, diğerleri kahkahalarla gülmeye başladı.

Beau, gülererek, "Vay canına, Ryan'ın cinsel hayatı hakkında bu kadar çok şey bilmek istemiyordum," diyor.

"Neden o 'lanet olası mankeni' geri aramadın?" diye takıldı Luke. "İstersen ona numaramı verebilirsin."

"Bunu istemezsin," diye inledi Ryan. "Tam bir sapık. Bütün gün süren bir turnuvadayken bir keresinde onu geri aramadım. Buraya geldi ve kapıcıyı atlatarak evime girdi. Asansöre nasıl bindiğini bilmiyorum ama eve geldiğimde 'ceza' diye tabaklarımın yarısını kırmıştı. O zamandan beri ondan kaçıyorum."

Uta verici. Genellikle erkeklerin eski sevgilileri hakkında kötü konuşmalarını terbiyesiz bulurum, ama Kirsten açıkça sınırı aşmış.

Beau seslenerek, "Ne düşünüyorsun Cat?" diye soruyor. "Ryan bu kıza bir şans daha vermeli mi?"

"Hayır," diyorum soğukkanlılıkla. "Bir sapığa ikinci şans verilmez."

Nate donakaldı. Buradan bile yüzünün bembeyaz kesildiğini görebiliyorum.

Diğer adamlar birbirlerine bakıştılar.

Ryan, "Belki de beni takip etmek istememiştir," diyor çekingen bir şekilde. "Muhtemelen iyi niyetliydi. Belki de sadece beni çok önemseddiği içindir."

Luke sözlerine şöyle devam ediyor: "Affetmek önemlidir. Eğer birbirinizi gerçekten seviyorsanız, her şeyin üstesinden gelebilirsiniz."

Beau, "Eminim çok üzgündür ve keşke düzeltebilseydi diye düşünüyor," diyor.

Yani onlara her şeyi anlattı...

"Onu rahat bırakın," diye araya girdi Nate, sesi zehir saçarak. "Allah aşkına, Cat'in işini huzur içinde bitirmesine izin verin."

Nate'e baktığımda her şey birden aklıma geliyor. Öpüşmeler, şakalar, övgüler. Beni eve bırakmayı kabul etmem için yaptığı pazarlıklar. Paris'te bana turtalar yedirmesi. New York'ta kollarını bana dolaması.

Onu ne kadar özlediğimi ve bana ne kadar ihanete uğramış hissettirdiğini bastıramıyorum.

Gözlerime dolan gözyaşlarını durduramıyorum.

Nate bana ne kadar çok acı verdiğini görüyor ve o anda sanırım ikimizin de kalbi paramparça oluyor.

Cat, gözündeki bir damla gözyaşını silerken incelik göstermeye çalışıyor. Onurunu korumak için o kadar çok çabalıyor ki, bu benim kalbimi paramparça ediyor.

Sözde arkadaşlarım işlerini yoluna koysalar iyi olur. Onlarla işim bittiğinde, keşke hiç doğmamış olsalardı diyecekler.

Beau'nun onu bizim oyunumuzda çalıştırarak ne tür bir güç oyunu oynamaya çalıştığını anlamıyorum. Gelir gelmez onu eve göndermesi konusunda ısrar etmeliydim.

Ama yapmadım. Çünkü içten içe bencil bir herifim ve onunla geçirdiğim her anın tadını çıkarmak istedim. Özellikle de bu, bana yaklaşmasına izin verdiği son sefer olabileceği için.

Cat evimden ayrıldığından beri onu takıntı haline getirdim. Onu o kadar çok özlüyorum ki, fiziksel olarak acıyor. Edmonton'daki sahiplenme haberini her aldığımda ona haber vermek istiyorum. Öğle yemeğinde, barınakta ne ikram ettiğini sormak istiyorum. Bu sabah, hiç göndermediğim bir düzine "günaydın" mesajı taslağı hazırladım.

Çünkü Cat benim değil. Bunu son derece açık bir şekilde belirtti ve şu anda yapabileceğim en nazik şey ona istediği alanı vermek.

Güzel yüzüne, hâlâ gözyaşlarıyla parıldayan o iri kehribar gözlerine bakıyorum. Kırılgan görünüyor, sanki bir parmak dokunuşuyla onu paramparça edebilirmişim gibi. Alıştığım neşeli, canlı kediden çok farklı.

Hızla bara doğru geri dönüyor. Orada saklanmıyor, ama arkasını dönüp tezgahta malzemeleri hazırlayabilir ve sanki biz burada yokmuşuz gibi davranabilir.

İçimdeki her zerre onu oraya kadar takip etmek, kollarıma alıp teselli etmek istiyor. Saçlarını okşamak, ne kadar güçlü olduğunu, ne kadar üzgün olduğumu, bu gece her şeyle ne kadar iyi başa çıktığını söylemek istiyorum, ama en önemlisi... onu ne kadar özlediğimi.

Ama yapamam. Bu yüzden ona bunu yapan şerefsizlerin peşine düşüyorum.

"Şanslısın ki hepinizin canına okumuyorum," diye homurdandım alçak sesle, duymasın diye. "Beni sinirlendirmeye, ayrılığımı yüzüme vurmaya çalıştığını anlıyorum. Ama burada zarar verdiğin kişi ben değilim. Bu şimdi bitiyor."

Ryan ısıklık çaldı. "Vay be Nate, istediğin zaman gerçekten korkutucu olabiliyorsun."

"Dostum, seni kızdırmaya çalışmıyoruz," diyor Beau. "Seni tanıyoruz Nate. Belli ki duygularını bastırıyorsun. Onu ne kadar özlediğini hissetmene izin verip vermediğini bile bilmiyorduk. Sana yardım etmeye çalışıyoruz, sana zarar vermeye değil."

Luke, "Eğer birbirinizi görmenizi sağlarsak, onu geri kazanmanız gerektiğini anlayacağınızı düşündük," diyor.

James, ona baktığımda başını salladı ve ellerini havaya kaldırdı. "Onlara bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim."

Kedinin beni dinlemediğinden emin olmak için ona şöyle bir baktım. Belli ki bizden uzak durmak için bahane olarak limonları doğruyordu.

"Elbette onu geri kazanmak istiyorum, aptallar. Ama Cat benden ayrıldı ve bunun için geçerli bir sebebi vardı. Buna saygı duymalı ve onu rahat bırakmalıyım. Sabırlı olmalı ve bana gelmeye hazır olmasını beklemeliyim. Siz de aynısını yapsanız iyi olur."

Hepsi birbirine bakıştı.

"Özür dileriz dostum," diyor Ryan. "Söz veriyoruz, telafi etmek için ona fazladan bahşiş vereceğiz."

Onlara dik dik bakıyorum, bunu yapmaları gerektiğini açıkça belirtiyorum.

Luke kartları bana doğru itti. "Sıra sende, Walsh."

Kartları alıp karıştırmaya başlıyorum. Ellerimi kullanarak bir şeyler yapmak, kendimi sakinleştirmek için iyi geliyor. Kedi sessizce kokluyor,

acaba hâlâ ağlıyor mu diye merak ediyorum.

Eğer hâlâ üzgünse, bu onun da beni özleme ihtimali olduğu anlamına mı geliyor?

Ayrılığı kabullenmenin tek seçeneğim olduğunu düşünmüştüm. Ama ya erkekler haklıysa? Onun için savaşmak zorunda mıyım?

Yaptığım şeyi atlatmasının bir yolu var mı?

Oyun adeta bir sis perdesi gibi akıp gidiyor. Gözlerimi kartlarıma dikmiş, Kedi'ye bakmamaya çalışıyorum. Her eli sonuna kadar oynuyorum, kaybettikçe fişlerim kanıyor, bu döngü tekrar tekrar devam ediyor. Ne kadar zaman geçtiğini hiç bilmiyorum.

Sonra, gözümün kenarından altın sarısı kıvırcık tüylerin bir parıltısı geçti. Kedi asansöre doğru hızla yanımızdan geçti.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Beau.

"Vardiyam bitti," diyor sert bir şekilde asansör düğmesine basarken ve ben para kaybederken onun da sabrının tükendiğini fark ediyorum. Belli ki benimle aynı odada bir dakika daha kalmaya tahammül edemiyor ve onu suçlamıyorum.

Buradaki enerji tam anlamıyla boğucu.

Asansör hemen açılıyor.

Kapılar kayarak kapanıyor ve o gidiyor.

Hayır. Kahretsin, bunun olmasına izin veremem. En azından tekrar özür dilemeyi denemeden gitmesine izin veremem.

Ayağa fırladım ve merdiven boşluğuna doğru koştum. Yeterince hızlı hareket edersem, gitmeden önce onu yakalayabilirim.

"Hey, oyun hala devam ediyor!" diye bağırdı Ryan arkamdan.

Cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Paramı alıp gidebilirler.

Merdivenleri üçer üçer çıkıyorum. Onu yakaladığımda ne diyeceğimi bilmiyorum. Daha bir hafta geçti, acaba bir özür daha duymaya hazır mı? Bana defolup gitmemi ve onu yalnız bırakmamı söylemeye hakkı var.

Ama bu onu son görüşüm olamaz. Bunu böyle bırakamayız.

Son merdiveni çıkıp binanın lobisine açılan ağır kapıdan içeri girerken kaslarım yanıyordu. Cat asansörün hemen dışında duruyordu ve içimi bir rahatlama kapladı. Çok geç kalmamıştım, hâlâ buradaydı.

Yüzü hâlâ solgun ve gözyaşlarıyla ıslanmış olsa da, ön kapılar açıldığında neşesi yerine geldi. Pippa içeri koştu ve Cat'i sıkıca kucakladı. Eşofmanından ve kocaman kapüşonlu kazağından anlaşıldığı kadarıyla Pippa, arkadaşını almak için doğrudan koltuğundan gelmişti.

"Kedi, bekle," diye seslenerek yanlarına doğru koştum.

Sesimi duyduğunda Pippa bana dönüyor ve neredeyse kulaklarından buhar çıktığını görüyorum.

"Hayır!" diye çıkıştı. "Sen, buradan defol. Seni görmek istemiyor."

Onu görmezden geliyorum—beni dinlemesi gereken kişi o değil. "Lütfen, Cat. Özür dilerim, hata yaptığımı biliyorum—"

"Cat'in özür dilemeye ihtiyacı yok. Ona ihtiyacı olan şey, onu rahat bırakmanız!" Pippa, Cat'e dönerek, "Uber dışarıda bekliyor. Git. Ben onunla ilgilenirim." dedi.

Kedinin gözleri gözlerimle buluşuyor ve bir an için, sonsuza dek birbirimizin bakışlarını içimize çekmek istercesine, öylece birbirimize bakakalıyoruz. Bir an için göğsümde bir umut balonu belirliyor.

Başını eğip uzaklaştığı zaman bir patlama sesi geliyor.

Pippa kollarını kavuşturup bana dik dik baktı ve Ryan'ın babasının bodrum katındaki poker oyunlarımıza katılmasına izin vermediğimiz ergenlik yıllarımızda bize yüzlerce kez daha dik dik baktığını hatırladım. Ama bu sefer haklıydı. Bunu hak ettim. "Aptal dairene geri dön. Burada işin bitti."

Başımı sallıyorum. Onu tanıdığım bunca yıl boyunca Pippa'yla neredeyse hiç konuşmadım, ama belki onu anlamasını sağlayabilirsem...

"Onun öylece çekip gitmesine izin veremem, Pippa. Onu böylece kaybedemem."

"Bu çok kötü, Nate. Cat dünyanın en iyi insanı. Yani hayır, onu kaybettiğin için artık mağdur rolü oynayamazsın."

Başımı öne eğdim. "Biliyorum. Mahvettim. Her şeyi mahvettim. Ona söylemeliydim. Ona göz kulak olduğumu söylemeliydim. Babasıyla ilgili. Tanrım, biliyorum berbat ettim, ama onu önemsiyorum. Ben... onu seviyorum."

Pippa gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor ve Cat'in ona henüz anlatmadığı bir şeyi Pippa ile paylaşmış olabileceğimi fark ediyorum. Belki de babası hakkında öğrendiklerimi en yakın arkadaşına anlatmaya hazır değildi ve ben yine bir hata yaptım.

Tam bir aptal.

"Bu kelimenin anlamını biliyor musun?" diye soruyor Pippa bir an sonra, sesi son derece sakın.

Cevabım boğazımda düğümleniyor.

Şimdi biliyorum. Çünkü Cat bana öğretti.

Kedi bana birini sevmenin ne anlama geldiğini defalarca gösterdi. Koşulsuz vermek, sadece para değil, zaman ve sevgi de vermek. Açılmak ve ruhunu bir başkasına açmak.

Bu arada, onu kontrol etmeye çalıştım. Peşinden gittim, apartmanını satın aldım, onu nasıl çalıştıracağımı çözdüm. Onunla vakit geçirmesi için onu manipüle ettim, çünkü Walsh'lar her zaman böyle yapar. İstedikimizi alırız ve eğer bu başkasına zarar veriyorsa, o zaman umurumuzda değil. Daha iyisini yapmayı öğrenmeliydim.

Ben yapmadım.

Kediye sevmeyi kimsenin öğretmesine gerek yoktu. Onun ailesi de benimkiler kadar onu hayal kırıklığına uğratmıştı, ama o yine de içgüdüsel olarak sevmeyi öğrendi. Çünkü o, akla gelebilecek her açıdan benden daha iyi.

Belki de onu bırakmalıyım. O da kendisi gibi özgürce ve doğal bir şekilde sevebilen birini hak ediyor.

Pippa başını salladı ve yüzündeki acıma ifadesinden nefret ettim. "Artık Cat'i rahat bırakmanın zamanı geldi, Nate. Eğer seni affetmek istiyorsa, bu ancak kendi isteğiyle olacak, senin onu ikna etmenle değil. Tamam mı?"

O uzaklaşıyor ve bana, ben yanında olamadığım zamanlarda Cat'in yanında Pippa gibi birinin olması gibi küçük bir teselli bırakıyor.

"Bunu gerçekten yapmak istediğinden emin misin?" diye soruyor James.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama magazin basınına bir şeyler vermek zorundayım. Kan kana, değil mi?"

James'in baş halkla ilişkiler sorumlusu Sharmi'ye döndüm. Magazin basınıyla görüşmelerimden önce onunla görüşmemi önermişti. Boyu bir ayak bile değil ve Disney prensesi gibi görünüyor, ama onunla bir hafta geçirdikten sonra, ne kadar azimli olduğunu tekrar tekrar kanıtladığını gördüm.

"Kana kan, öldürmeye öldürme," diyor kararlılıkla.

Omuzlarımı geriye çekiyorum. "Öyleyse onu içeri alalım."

Kadın bir asistana işaret eder, asistan aceleyle kapıya koşar ve Peter Cutter'ı içeri alır. Dışarıdaki hafif yağmurdan saçları ıslanmış bir halde içeriye çöker.

Şahsen, Cutter tam bir ezik havası veriyor. Seyrek saçlarını özenle bir şekilde yana taramış ve on beş yıl önce moda olabilecek parlak bir gömlek giymiş. Cat hakkında çıkan en kötü magazin haberlerinin arkasında onun olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Ayrılmış olmamıza rağmen, bloglar ve gazeteler susmadı. Cat'in buluşmalarımızı nasıl planladığı, beni kendisine aşık etmek için nasıl manipüle ettiği ve aşık sevgilisinden aldığı pahalı hediyeleri nasıl sergilediği hakkında dedikodular yaymaya devam ediyorlar. Hepsi onu masum bir adamı mahvetmeye çalışan kötü bir kadın olarak gösteriyor.

Toronto Tea hariç. Onlar bana takıntılılar. Güç sahibi erkeklerin, astlarını kendi çıkarlarına aykırı hareket ettirmek için konumlarını nasıl kötüye kullandıkları hakkında sözde uzmanlarla röportajlar yayınlıyorlar. Kovulmamı istediler ve makalelerin altındaki yorumların hepsi zavallı Cat'in ne kadar aldatılmış hissettiği üzerine spekülasyon yapıyor. Ben Tea'nin hayranı değilim, ama en azından Cat'i kötü adam olarak görmeyen insanların olduğunu bilmek güzel.

Söylentiler zaten yeterince kötü. Beni asıl rahatsız eden ise gerçekler. Tamamen saçmalık olan her haberin karşısında, magazin basınının bir nebze de olsa doğruluk payı bulunuyor.

Kedim Mandarin'deki süitimde kalıyor.

Kyle Ambrose'un onu taciz etmesi üzerine, ben de anlaşmamızı orada iptal ettim.

Şükran Günü'nü benim ve arkadaşlarımla birlikte geçirdi.

Paris'te birlikte yemek yerken çekilmiş fotoğraflarımız.

Hakkımızda yayınladıkları her şeyden anlaşıldığı üzere, gazetelerin UPS içinde bir kaynağı olduğu aşikar. Susie ofisteki herkesi takıntılı bir şekilde inceliyor, ancak halkla ilişkiler uzmanlarımız bunu nasıl durduracakları konusunda fikir bulamıyordu. James, Sharmi ile görüşmeyi önerdi ve biz de bu haberlerin sona ermesi için bir plan geliştirdik.

Kedi benden bir şey duymak istemeyebilir, ama en azından bunu yapabilirim.

"Nathaniel, şahsen tanıştığımıza memnun oldum," diyor Cutter, kendinden emin bir gülümsemeyle. "Yoksa Nate'i mi tercih edersin?"

"Hayır," diye sertçe karşılık verdim.

Gülümsemesi soluyor ve Sharmi kontrolü ele alıyor. "Geldiğiniz için teşekkür ederim, Bay Cutter. Lafı uzatmadan söyleyeyim. Caitlin Daniels hakkında artık hiçbir şey yazamazsınız. Eğer onun hakkında daha fazla haber görürsek, yasal işlem başlatmak zorunda kalabiliriz."

"İstedğim kişi hakkında yazabilirim," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Bana neyi ele almam gerektiğini söyleyemezsin."

"Bay Walsh ile Bayan Daniels arasında profesyonel veya kişisel hiçbir ilişki yok. Kendisi artık UPS'te çalışmıyor ve iletişim halinde değiller. Bay Cutter, işinizi kolaylaştırsanız iyi olur. Hakkındaki haberler şu an tıklanma getirebilir, ancak yakında bu ilgi azalacaktır."

"Ve eğer onu hâlâ koruyorsanız, Walsh için açıkça bir anlam ifade ediyor demektir."

“Bay Walsh, çalışanlarından herhangi biri hakkında dedikodu yapmanın kabul edilebilir bir şey olduğunu düşünmenizi istemiyor. Onların gizliliğini korumak adına size bir anlaşma teklif etmeye hazır.”

"Öyle mi?" diye sırttı. "Bunu yapmak isteyeceğimi nereden çıkardı?"

“Çünkü sana daha iyi bir hikaye anlatacağım,” diyorum. “Babam ve yaşadığı gizli hayat hakkında. Eğer Cat hakkında bir daha asla hiçbir şey yayınlamazsan, sana tüm bilgileri vereceğim.”

Cutter'ın heyecandan ışıldamasını, haberi aldığı için çok sevinmesini bekliyordum. Bunun yerine, başını yana eğdi ve kaşlarını çattı. "Bu, anlaşmamızı sonlandırdığı anlamına mı geliyor?"

"Ne anlaşması?" diye soruyor Sharmi, masanın altından bana hafifçe vurarak konuşmayı ona bırakmamı ima ediyor.

“Eleanor Walsh’ın oynadığı bölüm.”

Sanki mideme taş düşmüş gibi hissediyorum. Annemin bununla ne ilgisi var?

"Daha açıklayıcı olmanız gerekiyor," diyor Sharmi belirsiz bir şekilde. Bana bakıyor, ona veremeyeceğim bir açıklama bekliyor.

Cutter, “Eleanor ikinci aileyle ilgili haberi yayınlamamızı istemiyor,” diyor. “Bize Walsh ailesi ve UPS'in iç işleyişiyle ilgili haberler veriyor ve biz de onları yayınlıyoruz. Şimdi Nate yeni bir anlaşma yapmak istiyor?”

Birdenbire dünya çok uzaklarda gibi geliyor. Cutter ve Sharmi konuşmaya devam ediyorlar ama sesleri sanki suyun üstünden geliyormuş gibi, ben ise başımı havuza sokmuşum gibi.

Annem her şeyin kaynağı. UPS'teki her sızıntının arkasında o var. Muhtemelen işine geldiğinde beni takip etmesi için kendi özel dedektifini tutmuştur ve eminim ki çalışanlarımıza da bilgilerini iletmeleri için baskı yapmıştır. Gazetelere Cat hakkında bilgi sızdıran da o olmalı. Bunun beni de incittiğini umursuyor mu acaba? Şehrin her gazetesinin sevdiğim kadına saldırdığını ve hiçbir şey yapamadığımı bilmenin ne kadar çaresiz hissettirdiğini biliyor mu?

Yoksa biliyor da umursamıyor mu?

Doğrusu şu ki, annem babamın itibarını zedelemektense beni mutsuz etmeyi tercih eder. Babam artık yok ve sırlarının bedelini ben ödemek zorundayım.

Diğer aileyi bunca zamandır bildiğine inanamıyorum. Ama neden şaşıyorum ki? Eleanor Walsh'ın gözünden hiçbir şey kaçmaz. Belki de babam hayattayken bile biliyordu.

Ama neden benimle konuşmadı? Bu sırrı saklamanın benim için ne kadar zor olduğunu hiç düşündü mü? Yıllarca annemin öğrenmesinden ve kalbinin kırılmasından korktum. Çok aptaldım, bunun için endişelenerek zamanımı boşa harcadım.

Taştan yapılmış bir kalbi kıramazsın.

Omzumda bir el hissediyorum—James, beni gerçekliğe geri döndürüyor. Cutter ayakta duruyor ve eşyalarını topluyor. Toplantı bitti.

"Bu konuyu kendi aramızda görüştüğten sonra en kısa sürede size geri döneceğiz," diyor Sharmi. Muhabiri kapıya kadar götürüyor ve kapıyı arkasından sıkıca kapatıyor.

"Ne yapmak istiyorsun Nate?" diye soruyor James. "Hâlâ takası yapmak istiyor musun? Babanın gizli ailesini Cat karşılığında mı?"

Başımı salladım. "Henüz değil. Önce onunla konuşmam gerek."

PORSCHE'M TANIDIK YOLLARDA SORUNSUZ BİR ŞEKİLDE İLERLİYOR. BU yollarda o kadar çok kez sürdüm ki, her dönüşü otomatik olarak yapıyorum, neredeyse hiç odaklanmama gerek kalmıyor.

Bu iyi bir şey, çünkü şu anda aklımdan geçen tek şey, "Bu da neyin nesi?"

Bu sırrı hayatımın yarısı boyunca sakladım. Annemle olan tüm ilişkimi lekeledi, aynı odada olduğumuz her an hissettiğim suçluluk duygusu... Babamın sırrı, on altı yaşından beri peşimi bırakmayan bir hayalet.

Bu lanetin sadece beni etkilemediğinden haberim yoktu.

Arabayı annemin uzun araba yolunun sonuna park ediyorum. Babam öldükten sonra hiç taşınmadı. Ev—hatta adını doğru söyleyeyim, malikâne—ona göre çok büyük, ama bu, evi düzenli tutmak için tuttuğu hizmetçi ordusuyla hiç önemli değil. Neden hiç kullanmadığınız yarım düzine yatak odanız olmasın ki?

Kedinin onaylamayan sesi kafamda fısıldıyor: "Düşünsene, o odalarda uyumak için kaç kişi canını verirdi."

Kapıyı çarparak, evin ön kapısından içeri fırladım. Kapı kilitli değildi; kendim kurduğum gelişmiş bir güvenlik sistemiydi. Ön kameralardaki yüz tanıma özelliği sayesinde, kapı her zaman benim, annemin ve ön kapıyı

kullanmasına izin verilen birkaç güvenilir hizmetçinin kullanımına açık olacaktı.

Annemi oturma odasında, bir kadeh beyaz şarap içerken Vogue dergisinin sayfalarını karıştırırken buldum. Çelik mavisi ipek pijamaları ve fildişi rengi ipek bir sabahlığı vardı. Her zamanki gibi kusursuz giyinmişti, ama kimsenin olmadığı bir ortamda.

"Nathaniel!" dedi dergisini kapatırken. "Burada ne yapıyorsun? Bir sorun mu var?"

"Benim ve Cat hakkında hikayeler satmaya nasıl cüret edersiniz?" diye homurdandım. "Özel hayatımı dünyayla paylaşma hakkını nereden buluyorsunuz? Benim ne istediğimi umursuyor musunuz bile?"

Yüzünde bir anlık rahatsızlık belirdi. "Sen tanınmış birisin Nathaniel. Bunu biliyorsun. Özel hayatına olan ilgi de bunun bir parçası."

"Gazeteler bunu kendiliğinden öğrenmedi ki! Sen beni ihbar ettin."

"Kendi davranışlarınızın sonuçlarından dolayı bana kızmaya hakkınız yok," diyor soğukkanlılıkla. "O kızla ilişkiye giren sizdiniz. İkinizi de bunun kötü bir fikir olduğu konusunda uyarmıştım."

Yumruğumu sıkıca sıktım, tırnaklarımı avucuma sapladım. Öfkemle başka ne yapacağımı bilmiyordum. Çünkü annem o hikayeleri sattığı için asla özür dilemeyecek. Ona göre Cat bir insan bile değil. Sadece kurtulması gereken bir baş belası.

Ama ben onun lanet olası oğluyum. Bana nasıl zarar verdiğini de görmesi gerekiyor. Göğsümde kocaman bir delik var, tüm ışığı ve umudu içine çekiyor gibi hissediyorum. Tamamen güvenebileceğim tek kişi –kendi lanet olası annem– özel hayatımın detaylarını sattı. Toronto'nun her yerinde insanlar benim kontrolcü, istismarcı ve gücünü kötüye kullanan bir pislik olduğumdan bahsediyor. Umurunda değil mi?

Bana ihanet ettiği için hiç mi pişmanlık duymuyor?

Soğuk ve buz gibi bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla, öyle düşünmüyor.

Benimkilerle aynı renkteki o gri gözlere bakıyorum. Sanki buz gibi okyanusa dalmak gibi. Kahretsin, insanlar bana baktığımda böyle mi hissediyorlar acaba?

Bundan sonra onunla nasıl bir ilişki kurabileceğimi bilmiyorum. Eğer bu doğruysa, her şeyi açıkça konuşmak istiyorum.

"Onları biliyordun. Babamın ailesini." Annem derin bir iç çekti.

"Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız? Geç oldu ve yarın sabah tenis dersim var."

“Ne kadar zamandır?” diye soruyorum. “Ne zamandır biliyorsun?”

“Baban sır saklamakta pek iyi değildi canım. Ne önemi var ki? Onlar bizim hayatımızın bir parçası değil. Sen de bunun için elinden geleni yaptın.”

"Babamın gizli ailesine para ödediğimi biliyordun ve hiç bir şey söylemedin mi?"

Omuz silkerek, “Bunun hakkında konuşmamıza gerek görmedim. İkimiz birlikte hallettik. Ben basını hallettim, sen de o açgözlü küçük akbabaları hallettin. Sorun çözüldü. Daha neyi tartışabiliriz ki?” dedi.

Gülüyorum. Yapabileceğim tek şey bu. Nasıl bu kadar habersiz olabiliirdi? Bana tüm bu olay hakkında ne hissettiğimi sormak aklına bile gelmedi mi? Hayır, elbette gelmedi. Eleanor Walsh, ergenlik çağındaki oğlunun babasının gizli gölge ailesi tarafından rahatsız edilip edilmediğiyle ilgilenmezdi. Benim acı çekebileceğim aklına bile gelmezdi. Onun istediği gibi davrandığım sürece.

Hayır, onun için her şey dış görünüşle ilgili.

Baba mükemmel bir baba, mükemmel bir evliliğe ve mükemmel bir oğula sahip gibi görüldüğü sürece, önemli olan tek şey buydu.

Altta yatan çürümeyi görmezden gelebiliriz. Dürüstlüğü, iletişimi veya güveni unutabiliriz. Giysilerimiz ütülü ve cüzdanlarımız dolu olduğu sürece, hayatımızın mükemmelmış gibi davranmaya devam edebiliriz.

"Bunların hepsi artık geçmişte kaldı," diyor net bir şekilde. "UPS için bir sonraki aşamaya geçme zamanı geldi. Asistanınızla ilgili tüm bu karmaşa geride kaldığına göre, şirketin itibarını yeniden inşa etmeye odaklanabilirsiniz."

Sanki mideme bir yumruk yemiş gibiyim, Cat'in benimle işinin bittiğinin yeni bir hatırlatıcısı gibi. Geleceğimde olmayacağını düşünmek fiziksel olarak canımı yakıyor. Annemin çarpık dünyasında, kalp kırıklıklarımızı çöpe atar gibi bir kenara atabiliyoruz.

Annem ayağa kalktı, ipek sabahlığının bağını belini vurgulayacak şekilde düzeltti. "Gerçekten yatmalıyım Nathaniel. Gelecek hafta yönetim kurulu toplantısından önce öğle yemeği yiyebiliriz. Birkaç haftadır işlerimizi görüşemedik. Susie'yi arayıp bir şeyler ayarlayacağım."

Yanağıma, sevgi gösterisi yaparcasına hafif bir öpücük kondurdu. Yüzümdeki şaşkınlığı anlamadı bile. Özür dilemedi. Hatta bir sarılma bile yapmadı.

Şaşırmamın nedenini bile bilmiyorum.

O yukarı çıktıktan sonra, ben de arabama gidiyorum. Sürücü koltuğuna oturuyorum ama motoru çalıştırmıyorum. Sadece orada oturup, hiç bitmeyen araba yolumuza bakıyorum.

İlk defa, gölge ailem hakkında gerçekten düşünmeme izin verdim. Çünkü onlar hayalet değillerdi, insanlardı. İnsanlardır. Babamı tüm kusurlarıyla seven bir kadın. Ona resim çizen, onun için yas tutan, ama onun tarafından asla fark edilmeyen çocuklar.

Belki de onlara paradan daha fazlasını teklif etmeliydim. Kahretsin, kardeşlerim var. Onları tanımıyorum bile. Özel dedektifimin hazırladığı dosyaları bile okumadım. Benimle herhangi bir ilişki kurmak istiyorlar mı? Bana kin besleseler de beni suçlamazdım—onların hikayesindeki kötü adam benim. Altın oğul, babalarının yerine geçen, onların krallığının hükümdarı, onlar ise bir çekle geçirilmişler.

Bunu bilmiyorsun. Belki de seni tanımak isterler.

Kafamda yankılanan ses Cat'in sesi. Umutsuzluğumdan beni kurtaran bir can simidi gibi. Kahretsin, yanımda oturduğunu hayal edebiliyorum. Elini elime koyar, başını omzuma yaslar ve bana güven verici sözler fısıldardı.

En kötüsünü varsaydığımda, o bana en iyisini ummamı söylerdi.

Annemin bana yalan söylemesinin ne kadar acı verdiğini anlardı. Her zaman açık ve dürüst olan Cat. Kusurlarımı, huysuzluğumu ve otoriterliğimi kabul ederken, beni daha iyi olmaya, sahip olduklarımın farkına varmaya ve bunları başkalarına vermeye teşvik eden biri.

Kedim asla mükemmel olmamı istemedi. Sadece kendimin en iyi versiyonu olmamı istedi.

Burada oturup onun bana geri dönmesini umamam.

Ben umutla değil, şartlarla ilgilenirim.

Onu geri kazanacağım.

Ve bence bunu nasıl yapacağımı tam olarak biliyorum.

Noel arifesinde, sevgi ışığının parladığı yerde beni bulacak...

Paltomu üzerime daha sıkıca geçirdim ve Noel şarkıları söyleyenlerin yanından geçmek için hızlı adımlarla yürüdüm. "I'll Be Home for Christmas" şarkısı beni her zaman duygulandırır ve şu anda buna gerçekten ihtiyacım yok.

Noel'i yalnız geçireceğimi bilmek zaten yeterince zor. Annem Noel'i Las Vegas'ta geçirmeye karar verdi ve ben yine de ondan uzak duruyorum. Büyükanmem ve büyükbabamla geçirmek için Nova Scotia'ya uçmayı düşündüm ama param yok.

Aramızdaki her şeyin patlamasının üzerinden neredeyse bir ay geçti. O felaket poker oyunundan sonra, Pippa'nın dairesi çiçekler, Fransız makaronları, el yazısı mektuplar ve hatta devasa pembe bir peluş panda ile dolup taşmıştı.

Hediyeler, gelen aramalar, mesajlar ve e-postalarla kıyaslanamazdı. Nate aramızdaki sorunları düzeltmeye çalışmaya devam etti, ta ki sonunda telefonu açıp ona patlayana kadar. Eğer bana biraz alan bırakmazsa pandanın başsız kalacağına yemin ettim.

Şaşırtıcı bir şekilde, bana biraz verdi.

Yani onu özlediğim için bu kadar üzölmeye hakkım yok demektir.

O zamandan beri iletişim kurmadık. Bir keresinde Terrace'daki işime giderken onu görmüşüm. Hava soğuktu ve üzerimde eski, yıpranmış bir ceket vardı. Nate'in gri gözleri bana dikildi ve soğukta uygun bir palto

giymeden dışarı çıkmanın yanlış olduğuna dair bir ders alacağımı düşündüm.

Ben almadım.

Bunun yerine, yumruklarını sıktı ve yanımdan öylece geçip gitti. Sanki göğsüme bir çivi saplanmış gibi hissettim. Mesafe istiyordum, hatta talep ediyordum. Peki, isteğime saygı duymasına kızmaya ne hakkım var? Bütün gece bir kase naneli dondurmanın başında ağladım, kendimi dünyanın en büyük ikiyüzlüsü gibi hissettim.

Ama özel dikim yün trençkotum ertesi gün posta yoluyla geldi.

O zamandan beri onu giyiyorum. Sonuçta hava buz gibi ve Nate'in kalbimi kırmasının suçu paltoda değil.

Yeni dairemden yürüyüşü kesinlikle daha keyifli hale getiriyor. Pippa'nın evinde sonsuza kadar kalamazdım; hem Terrace'tan çok uzun bir yolculuk gerektiriyor, hem de benim, onun ve Waffle için yeterince büyük değil.

Geçen hafta Toronto'nun çılgın kiralık piyasasında bulabildiğim tek yer olan kısa süreli bir daireye taşındım. Daha iyi bir yer bulmayı umarak eşyalarımı bile tam olarak yerleştirmedim.

Sığınağa ulaşmak için tam kırk beş dakika yürümek zorunda kalmadığım bir yer.

Neyse. En azından oraya vardığımda kurabiyeler olacak. Bugün yıllık Noel partimiz. Normalde, sadece hindi yemeğiyle başlar ve ben ve diğer gönüllüler çorap ve termal el ısıtıcılarından oluşan hediyeler dağıtırız.

Bu yıl, Walsh Vakfı'ndan aldığımız nakit desteğiyle işler farklı. Bugün, Michelin yıldızlı bir restoranın bağışladığı, tüm ayrıntılarıyla şık bir akşam yemeği sunuyoruz. Nathaniel Walsh sayesinde yaptığımız tüm değişiklikleri fotoğraflamak için fotoğrafçılar da orada olacak. Adını tekrar tekrar duyarken zorla gülümsemem gerekecek.

Barınağa varmadan önce bile kavrulmuş şekerli kestane kokusu beni karşılıyor. Minnie, misafirlerimize ve topluluğumuz hakkında merakı olan herkese kestane dağıtmak için dışarıya bir stant kurma fikrini ortaya attı. Belli ki çok beğeniliyor, çünkü dışarıda kestane almak için sırada bekleyen veya sohbet eden küçük bir kalabalık var.

Bir fotoğrafçı fotoğraf çekiyor ve bu durum beni geçici olarak paniğe sürüklüyor.

Buraya gazeteciler gelecek, diye kendime hatırlatıyorum. Barınak onları davet etti. Benim için burada değil.

Gazeteciler birkaç hafta önce geri çekildi. Artık dairemin önünde veya Terrace'da flaşlı kameralar yoktu. Nate ve bana olan ilgi azalmadı; iş yerindeki meraklı müşterilerin ilişkimizin mevcut durumu hakkında sorgulayıcı sorular sormasıyla her gün bunu hatırlıyorum. Demek ki Nate, magazin basınının bize biraz taviz vermesini sağlayacak bir şey yapmış olmalı. En azından bunun için minnettar olabilirim.

Her şey patlak verdikten sonra Minnie beni bir süreliğine sığınaktan uzak tuttu ve bir daha asla geri dönmeme izin vermeyeceğini düşünmek beni neredeyse yıktı, ama birkaç hafta sonra manşetler başka yerlere kaydı ve Minnie tekrar vardiyaları devralıp devralamayacağımı sormak için aradı.

Kalabalığın kenarından sessizce ilerleyip arka kapıdan girmeyi tercih ediyorum. Paltomu asıp çantamı dolabıma koyuyorum. Gönüllülerin alması için bir sepet dolusu Noel baba şapkası var ve kıvrıkcık saçlarımın çoğunu birinin altına sıkıştırmayı başarıyorum.

Minne, öğretmenler odasından çıktığım anda yanıma geldi. Ne olduğunu anlamadan önce bana sarılmaya başladı.

"Mutlu Noeller, Kedi!" diye ciyaklıyor.

Gülüyorum. "Heyecanlısın. Yumurta liköründen içtin mi?"

"Biliyorsun, ben saat sekizden sonra alkol katıyorum."

Etrafıma baktığımda partinin tüm hızıyla devam ettiğini görüyorum. Bir müzik kutusundan Noel müzikleri çalıyor. Duvara yaslanmış kocaman bir hediye yığını var. Birçoğunu kendim paketledim. Çok düzgün paketlenmemiş olabilirler ama sevgiyle paketlenmişlerdi.

Nate'in bağışı sayesinde bu yılki hediyeler harika. Yeni sırt çantaları, temiz çoraplar ve iç çamaşırları ve en güzeli de harici şarj cihazlı ve bir yıllık internet paketi olan temel cep telefonları. Çalınacak kadar değerli bir şey değil, ama acil durumlar ve aileyle iletişimde kalmak için ideal.

Minnie, "Yemek servisi yeni başladı, ellerinizi yıkamak ve eldiven almak isterseniz buyurun," diyor. "Bu arada... Noel Baba da burada."

Ne demek istediğini sormadan önce onu görüyorum.

Koyu renk saçlarında Noel baba şapkası olan Nate Walsh, patates püresi servis ediyor. Her zamanki takım elbisesi yerine, geniş omuzlarını saran orman yeşili bir kazak giymiş. Tam anlamıyla Noel havasında ve tam anlamıyla lezzetli. Stilistinın elinin kokusunu alabiliyorum.

Fotoğrafçılar onun fotoğraflarını çekiyor ama o onlara bakmıyor. Bunun yerine, servis yapmadan önce her müşterinin gözünün içine bakıyor. Vücut

dili rahat, omurgası her zamanki gibi dimdik değil. Buraya aitmiş gibi görünüyor.

"Çok rahat görünüyor," diyorum.

Minnie gülüyor. "Başlangıçta öyle değildi. İlk birkaç kez öğle yemeği servisi yaparken tek kelime etmedi. Onu alıştırmamız biraz zaman aldı."

Ona doğru döndüm. "O ne? Ne zamandır burada gönüllü olarak çalışıyor?"

"Bir ay boyunca. Bana, senin burada olmayacağını bildiği her an ona haber vermeme istedi, böylece seninle karşılaşmasın."

"Ve siz de buna izin mi verdiniz?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Elbette yaptım! O bütün bu parayı bağışladı, ben de onun zamanını bağışlamasına engel olamazdım. Ve eğer çalışırken eski sevgilisiyle birlikte olmak istemiyorsa... anlıyorum. Bak, seni üzeceğini düşünmemiştim."

"Öyle değil." Ve bu doğru. İçimde hiçbir kızgınlık yok. Mutluyum. Nate'in orada, sığınağında, o saçma Noel Baba şapkasıyla durup Alice'e nadir gülümsemelerinden birini vermesini görmek beni o kadar çok mutlu ediyor ki, adeta havada uçuyorum.

Yeter artık. Bu adam hâlâ aylarca seni gizlice izleyen kişi.

Mantıklı tarafım beni tekrar gerçekliğe çekiyor. Nate, sığınağın kalbime giden yol olduğunu bilecek kadar zeki. Bütün bunlar sadece bir gösteri, benimle tekrar bir araya gelmemi sağlamak için bir hile olabilir.

Ya da bunun benimle hiçbir ilgisi olmayabilir. Buradaki insanlara aşık olmanın ne kadar kolay olduğunu biliyorum. Belki de bağışını kontrol etmek için uğradı ve yardım etme ihtiyacı hissetti. Belki de şimdiye kadar benden tamamen vazgeçmiştir.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Ellerimi yıkamak için geri dönerken kalbim hızla çarpıyor. Ona ne söylemek istediğimi bilmiyorum. Burada olmaması gerektiğini mi söylemeliyim? Bağış için hâlâ minnettar olduğumu mu? Onu özlediğimi mi?

Durup uzun ve yavaş bir nefes alıyorum. O an doğru şeyi söyleyebilmek için kendime güvenmeliyim. Kendimi vazgeçirmeden önce, yanına sıraya giriyorum ve akşam yemeği ekmeklerini dağıtmak için bir maşa alıyorum.

"MERHABA."

Bana döndü, gözleri kocaman açılmıştı. Beni görünce gerçekten şaşırmış gibiydi; barınağın Noel partisini kaçırmayacağımı bilmiyor muydu?

Minnie yüksek sesle kıkırdadı ve ben de olayı anladım. Yalan söylemiş ve burada olmayacağını söylemiş. Anlaşılan, Noel Baba'yı atlayıp doğrudan Aşk Tanrısı'na gitmiş.

"Merhaba, Kedi," diyor Nate sonunda.

Kedi. Yavru kedi değil.

Onun bana özel takma adını değil de ismimi kullanmasını duymak canımı yakıyor. Sanki aramızda artık hiçbir yakınlık kalmadığının teyidi gibi. Ama aynı zamanda, tanıdık, alçak sesini duyunca kalbim sevinçle doluyor.

"Seni görmek güzel," diyorum ona ve bunu gerçekten içtenlikle söylüyorum.

Dudaklarını ısıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Mesafeyi koruma anlaşmasını bozmak istemediğini anlıyorum. Neyse, ben artık mesafeye ihtiyaç duymaktan bıktım. Şimdi cevaplar istiyorum.

"Duyduğuma göre bir süredir buraya geliyorsun, Nate. Ve her seferinde benden kaçmayı başardın. Beni yine mi izliyorsun?"

Donakaldı, kaşığıyla püre patatesleri Rupert'ın tabağının üzerinde tuttu. "Yapmadım Cat, yemin ederim. Daha önce mahremiyetini ihlal ettiğimi biliyorum ve bir daha yapmayacağıma söz veriyorum. Sadece burada olmayacağın zamanı bilmek istedim ki seni rahatsız etmeyeyim."

Rupert, anlamlı bir gülümsemeyle ikimize de bakıyor. Dirseğimle Nate'i dürterek, yapması gereken bir işi daha olduğunu hatırlatıyorum. Aceleyle patatesleri Rupert'ın tabağına koyarken boynu kızarıyor. Nate'in daha önce hiç kızardığını görmemiştim, hoşuma gitti.

"Sorun değil," dedim ona. "Bu sefer beni takip etmediğini tahmin etmiştim. Kameralarınla beni takip etmek yerine Minnie'ye sorduğuna sevindim."

Sanki önceden planlanmış gibi, bir kamera flaşı patladı. Hâlâ etkinliği fotoğraflıyorlardı. Ama bu sefer, apartmanlarımızın önünde bizi kovalayan paparazziler değildi. Sadece Walsh Vakfı'nın yaptığı tüm iyilikleri göstermek için burada bulunan kiralık fotoğrafçılardı.

Nate'in yaptığı her şey.

"Hâlâ üzgünüm," diye mırıldandı. "Doğrusu, seni arayıp halini sormak istedim. Beau taşındığını söyledi ve ben de hemen bilgisayarımın başına geçip yeni adresini aramaya başladım. Ama taşınmadım, bunu da belirtiyim. Umarım yeni yerin güzeldir."

Kaslarım geriliyor. Nate'in nerede yaşadığını bilmesinde bir sakınca görmezdim, ama hâlâ özel hayatımı ihlal etmek istediğini itiraf etmesi garip. "Ne dememi istiyorsun? Beni takip etmediğim için övgü mü istiyorsun?"

"Hayır." Derin bir nefes verdi. "Dürüst olmaya çalışıyorum. Annemin benden büyük sırlar sakladığını, babamın da bana oldukça ağır sırlar bıraktığını öğrendim. Bunu aile mirasım haline getirmek istemiyorum. Bu yüzden, hoşuna gitmeyeceğini bilsem bile, sana gerçeği söylemek zorundayım."

"Ben de... hoşuma gitmiyor," diye fısıldıyorum. Tuhaf bir durum bu; beni izlemesini istemiyorum ama hâlâ benimle ilgilendiği ve bunu istediği için rahatladım. İkimiz de bu her neyse ondan kurtulamadık, bu da yalnız olmadığımız anlamına geliyor.

"Şunu da belirtmek isterim ki, durumun ne kadar berbat olduğunu biliyorum," diyor. "Tek bildiğim şey güvenlik. Babamın bana öğrettiği her şey gerçekten işe yarardı. Bunun bir süper güç olduğunu düşünüyordum, ona hayranlık duyuyordum."

"Elbette öyle hissettin. Anne babana karşı böyle hissetmen gerekiyor zaten. Ben de her şeyden önce babama karşı böyle hissediyordum."

Nate kıpırdanıyor, eli omzuma dokunmak için uzanıyor. Kendini durduruyor, geri çekiyor ve nefesim kesiliyor. Hâlâ bana dokunma ve beni teselli etme içgüdüsüne sahip, ama sınırlarımı aşmamaya çalışıyor. Bu, kendi küçük çapında bir gelişim.

"Eminim babanız farklıydı," diyorum. "UPS'teki herkes onun hakkında çok güzel şeyler söylüyor. Susie'nin konuşma tarzından, sanki onun mucizeler yarattığını düşündüğünü anlıyorum."

Nate derin bir nefes aldı. "Babam harika bir patrondur. Büyüleyici, zeki ve çok akıllıydı. Herkes onun mükemmel bir CEO ve mükemmel bir baba olduğunu düşünüyordu. Ama bahsettiğim sır... çok büyüktü. Babamın ikinci bir ailesi vardı ve iş seyahatlerine çıkacağını söylediğinde onları ziyaret ederdi. Ölmeden önce bunu öğrendim."

Yüksek sesle nefesimi tuttum ve o sesi yutabilmeyi hemen istedim. Bana son derece özel, çok kişisel bir şey söyledi ve etrafımızda bunu duyabilecek insanlar var. Ama Nate endişeli görünmüyor. Bir şekilde huzurlu görünüyor.

"Çok üzgünüm, Nate," diye fısıldadım.

Omuz silkti. “Üzülecek bir şeyiniz yok. Aslında onlarla iletişime geçtim ve—biliyor musunuz, bu başka bir zamana kalsın, bambaşka bir hikaye. Mesele şu ki, onun sırrını öğrendiğimde, kontrol takıntısı geliştirdim— ailemi güvende tutmanın tek yolu bu gibi geldi. Bu yüzden bu kadar koruyucu olabiliyorum ve bu yüzden işleri çok ileri götürdüm. Bu bir bahane değil—bir açıklama. Sadece—sizden şunu istiyorum...”

"Kim olduğunu anlamak için," diye tamamlıyorum sözümü ve o da başını sallıyor.

Ona sormak istediğim çok fazla soru var. Ailesinin kim olduğu, onlar hakkında neler öğrendiği, Eleanor'un tüm bunlar hakkında ne düşündüğü gibi... Ama haklı. Şimdi bunun zamanı değil. Etrafımız insanlarla doluyken değil.

Ama böyle bir zaman gelecek mi acaba? Nate, beni ziyaret etmeyi düşündüğünü itiraf etti, ama bu aramızdaki geçmiş duygulardan mı kaynaklanıyor, yoksa benim güvenliğimle ilgili itiraf ettiği takıntısından mı? Beni kazanmak için mi yoksa iyi bir insan olmak için mi sığınağa geliyor? Nate'in ne istediğini hâlâ anlamıyorum - ya da ben de aynı şeyi istiyor muyum?

Beynim her zamankinden daha meşgul, tüm bu yeni bilgileri işlerken durmadan çalışıyor. Neyse ki bedenim ekmek dağıtma işine odaklanabiliyor.

Nate tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizce Noel yemeğini kaşıkla yiyoruz.

“Üzgün olduğum tek şey bu değil. Babanı sormadan araştırmamalıydım. Hazır olmadan önce bunu öğrenmek zorunda kalmamalıydın. Bundan dolayı duyduğum pişmanlığı kelimelerle ifade edemem.”

Sesindeki samimiyeti duyabiliyorum. Onu ilk tanıdığım zamanki o mesafeli, sakın tonundan çok farklı. Şimdi farklı biri; daha açık, daha sakar, daha yaklaşılabılır. Dünyanın kendisini daha çok görmesine izin veriyor, mükemmellik maskesini düşürüyor. Hala kolay değil ama deniyor.

Bayıldım.

Çünkü o da aynı. Onurlu, cömert, kararlı, koruyucu. Özlediğim adamın aynısı... sadece daha iyisi.

Dürüst olmak gerekirse, haftalardır neredeyse her gün ona mesaj atıyordum, ama hep vazgeçiyordum. Onun yoluna devam ettiğini ve onu bu kadar uzaklaştırdıktan sonra ondan bir şey bekleme hakkım olmadığını düşünüyordum.

“Seni affediyorum,” dedim ona. “Artık babama kızgın değilim. Her şeyi, aslında her şeyi sindirmek için biraz zamanım oldu. Ve bununla barıştım. Belki babam ayıldıktan sonra benimle iletişime geçmedi çünkü hazır değildi. Belki de asla hazır olmayacak. Ve bu acı veriyor ama en azından söylediğim şeylerin onun bağımlılığını daha da kötüleştirmesinden dolayı suçluluk duymak zorunda değilim. Onun hayatta ve iyi olduğunu bilmek huzur veriyor ve sen bana bunu verdin.”

Nate bana yaslanıyor, kazağının altından kolunun sıcaklığını hissetmeme izin veriyor. İkimiz de eldiven takmış ve yemek servisi yaparken, bana verebileceği en yakın sarılma bu.

Beklediğimden daha çabuk, sıradaki son kişi de geçip gitti ve beni Nate ile baş başa bıraktı. Nate Noel baba şapkasını düzeltti ve etrafına garip bir şekilde bakındı. “Şimdi ne yapacağız?”

“Etrafta dolaşıyoruz. İnsanlarla konuşuyoruz. Yemekleri bitenleri mutfağa geri götürüyoruz. Sen de benimle gelebilirsin.”

Masaların arasından geçerken birkaç adım gerimde kalarak beni takip ediyor. Tanıdığım sakinlerin çoğu bana gülümseyerek selam veriyor, ancak birkaçı önce Nate'e dönüyor. Bağışı için ona teşekkür ediyorlar veya Noel Baba şapkasıyla ilgili şakalaşıyorlar. Çok fazla karşılık vermese de, bunu olgunlukla karşılıyor. Hala çok konuşkan değil, ama olmasına da gerek yok. Burada olması yeterli.

Rupert'ın masasına vardığımızda bana seslendi. “Hey, Cat! Bu senin erkek arkadaşın mı?”

Nate yanımda kaskatı kesildi, ne diyeceğini bilemiyordu.

Omuz silktim. “Bilmiyorum, öyle olmalı mı?”

Rupert'ın gözleri muziplikle parıldıyor. “Otur bakalım genç adam. Bakalım bu işi hak ediyor musun.”

Nate ve ben masadaki iki boş sandalyeye oturduk. Sırtı dimdik, elleri önündeki masanın üzerinde düzgünce katlanmış. Sanki iş görüşmesindeymiş gibi görünüyordu.

“Peki, düzenli bir işiniz var mı?” Rupert kibirli bir ses tonuyla soruyor ve gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

“Evet efendim,” diyor Nate. “Kendi şirketimin sahibiyim. Bir aile şirketi.”

“O, bir CEO olduğunu kastediyor. Milyarlarca dolarlık bir şirketin sahibi,” diye düzeltiyorum.

Rupert ıslık çalar. "Para düşkün müdürsünüz? Bütün gün oturup paralarınızı mı sayıyorsunuz?"

"Hayır efendim. Spor yapmadığım veya en yakın arkadaşlarımla poker oynamadığım zamanlarda çok fazla zamanımı işte geçiriyorum."

"Demek ki sen bir işkoliksin."

"Genellikle öyle. Son zamanlarda dikkatim dağıldı. Aklımdan çıkaramadığım bir kadın var. Sıcakkanlı, komik ve tatlı, ama bana her şeyi yapmama izin verecek kadar da tatlı değil. Benden daha yüksek standartlar bekliyor ve onu hak eden bir adam olmak istememi sağlıyor. Ve o kadar güzel ki bazen ona bakmak bile zor geliyor."

Ağzım açık kaldı. Nate bana bakmıyordu, gözleri Rupert'ın gözlerine kilitlenmişti.

Rupert, "Harika bir kıza benziyor," diyor. "Onu hak ettiğini nereden biliyorsun?"

Nate derin bir nefes aldı. "Emin değilim. Onun gibi doğal olarak nazik, arkadaş canlısı veya cömert değilim. Daha çok vermeye çalışıyorum; sadece para değil, zaman da. Biraz kontrol manyağım ama üzerinde çalışıyorum. O beni daha iyi bir insan olmak istemeye itiyor, bu yüzden de öyle olmaya çalışıyorum."

Kalbim sinek kuşu gibi hızla çarpıyor. Nate hâlâ beni istiyor ve kalbimde biliyorum ki ben de onu istiyorum. İkimiz için de hâlâ yapılması gereken işler var. Ama Nate kadar kararlı birini tanımıyorum. Değişmek istiyorsa, değişecektir.

Rupert, "Bu, sizi tekrar burada, barınakta göreceğimiz anlamına mı geliyor?" diye soruyor.

Nate başını salladı. "Önümüzdeki hafta, Salı ve Cumartesi günleri için programda yerim var."

Rupert bana döndü. "Şey, Cat, eğer onun erkek arkadaşın olmasını istiyorsan, onu tavsiye ederim."

"Hmm, düşüneceğim." Rupert'a göz kırptım ve oturduğum yerden kalktım. "Nate, şu tepsileri mutfağa geri götürmeliyiz."

Tepsi yığınının yarısını kaparak kalabalık odadan hızla çıktım ve personel alanına doğru ilerledim. Nate'in sürekli varlığını arkamda, beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Sanırım beni her yere takip edebilir.

Mutfağa girer girmez partinin gürültüsü kesildi. Tepsilerimi lavaboya bıraktım. Nate de aynısını yapınca, bileğinden tutup onu bir malzeme dolabına çekti.

Kapıyı kapattıktan sonra döndüm ve beline sıkıca sarıldım, yüzümü tahmin ettiğim kadar yumuşak olan kazağına gömdüm. Kollarını anında bana doladı, dudaklarını başımın tepesine değdirdi.

"Bu gerçek mi?" diye fısıldadı saçlarımın arasına, sanki bunu sesli söylemek istememiş gibi.

Onun keskin kolonyasının kokusu ciğerlerimi dolduruyor ve poker oyunundan sonra o gece ayrıldığımdan beri başka hiçbir yerde bulamadığım, özlemini çektiğim huzuru bana getiriyor.

"Seni özledim," diyorum kazağının içine, sonra da gözlerinin içine bakmak için biraz geri çekiliyorum.

Ellerini benimkilerin üzerine koydu ve sanki burada olup olmadığımdan emin değilmiş gibi bana baktı.

"Hiçbir fikriniz yok—"

Sözünü bitirmesine izin vermiyorum. Üzerine atlıyorum, kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doluyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Nate'in olan biteni anlaması biraz zaman alıyor. Beni affettiğimi ve onu öptüğümü anladığını, ellerinin kalçalarımın altına doğru hareket etmesinden anlıyorum. Beni dengesiz bir rafa doğru bastırmak için dönüyor. Hafifçe sendeliyor ve birkaç kutu yere düşüyor, ama durmuyor, sanki durursa ölecekmiş gibi daha sert öpüyor beni.

Bir kutu daha düşüyor ve ağzıma doğru inliyor.

Bir diğeri de, belimdeki tutuşunu sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkılaştırıyor.

Sonraki kutu düştüğünde yüksek bir kırılma sesi duyuldu ve sersemlemiş bir halde, yerdeki dağınıklığa sanki oraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi bakarak benden uzaklaştı.

"Aman Tanrım, özür dilerim—"

Burnumdan ses çıkarıyorum.

"Üzülme." Onu tekrar öptüm, daha yumuşak, tatlı bir öpücük. "Biliyorum, kırdığın şeyi yerine koyacaksın."

Nate sırtıttı ve raflarla yaptığı hatayı düzeltmeye çalışarak arkasını döndü ve beni karşı duvara doğru itti. Ancak ayağı takıldı ve daha fazla kutu devrildi. Birilerinin Noel kurabiyeleri için kullanmış olması gereken bir torba pudra şekeri başımıza düştü ve ikimizi de ince beyaz bir tozla kapladı.

Sonra beni yere bırakırken kısık bir kahkaha attı, bu da karnımda kelebekler uçuşmasına neden oldu. "Özür dilerim, Yavrum, sürekli bunu berbat ediyorum..."

"Hayır." Güldüm. "Mükemmel."

Her zamanki sert ve ciddi tavrından uzaklaşınca oldukça sevimli görünüyor. Buna alışabilirim.

Nate şeker kaplı saçlarını eliyle düzeltti. "Yani bu, beni affettiğin anlamına mı geliyor? Gerçekten mi?"

"Evet. Rupert'ın onayını da aldığıma göre, senin erkek arkadaşım olmanı çok isterim."

Gözleri parlıyor. "Oradan başlayabiliriz."

Onu tekrar öpüyorum ve bu sefer, dudaklarımızdaki şekerden dolayı tadı daha da tatlı geliyor.

Dudaklarımız ayrılırken, "Sanırım gidip kendimizi temizlemeliyiz," diye mırıldandı ve bana şeytani bir sırıtış fırlattı. "Dairedeki banyoma yeni bir yağmur duşu taktırdım."

Zihnimde anında Nate'in duşta ıslak ve çıplak görüntüsü belirdi. Vücudumda bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Elini tuttum, parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetledim. "Yağmuru çok seviyorum."

Öpüşmeye, birbirimize dokunmaya devam ederken Nate'in dairesine sendeledik. Barınaktan buraya gelmemiz on dakika bile sürmemiştii ama yine de çok uzun gelmişti.

Asansörden üç adım uzaklaşmadan Noel kazağını üzerinden çıkarıyorum. Nate tekrar kıkırdıyor ve bu ses göğsümü kabartıyor.

"Sabırsızsın, değil mi?"

"Erkek arkadaşımın dairenin her yerine şeker dökmesini istemiyorum."

Süveterini ve atletini yere atıyorum ki ellerimi göğsünde gezdirebileyim. Kasları derisinin altında daha belirgin görünüyor ve acaba bu ay iştahı da mı kaçtı diye merak ediyorum. Bunu telafi etmek için bol bol kruvasan ve çikolatalı kruvasan yememiz gerekecek ve bu benim için sorun değil.

Ben onun sırtını sıkıca tutarken, Nate saçımı örgüsünden çözüp parmaklarını buklelerimin arasından geçirdi. "Kahretsin, bunu çok özlemiştim." Alnımdan öptü. "Seni özledim."

Elmacık kemiğimi öpüyor. "Kokun." Sonra çenemi. "Sıcaklığın."

Derin bir nefes alıp kulağımın altındaki noktaya bir öpücük kondurdu. "Tatlım, seni sonsuza dek kaybettiğimi düşünmenin nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezsin."

Gözlerim ona dikilmiş, dürüstlüğünden çok etkilenmiş durumdayım. İstersem onu öpebileceğim, ona değer verebileceğim, onu sevebileceğim gerçeğinden çok etkilenmişim.

“Ama söz veriyorum. Son bir ay işkence gibiydi. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağımıza söz veriyorum.”

Gülerek, "Benden ayrılan sendin," dedi.

"Evet, bir dahaki sefere izin verme."

Elini bana uzattı, yüzümü kendi yüzüne yaklaştırıp bir öpücük daha verdi. Geri çekildiğinde yanağında bir miktar pudra şekeri kalmıştı.

"Bu şey gerçekten her yere bulaştı," diyorum, baş parmağım ile silerek.

"Şunu düzeltelim." Sesinde şeytani bir ton var.

Ellerini benimkilerle kenetleyerek beni yatak odasına doğru geri çekti.

Beni yatak odasından geçirip bitişiğindeki banyoya götürüyor. Nedense daha önce hiç buraya girmemiştim; hep misafir odasındaki banyoyu kullanırdım. Şık arduvaz rengi fayansları ve sıcak aydınlatmasıyla son derece lüks bir yer.

Nate, devasa duşunun cam kapısını açıyor. Üstte büyük bir yağmur suyu başlığı ve çok sayıda şık yan nozul bulunuyor.

Nate musluğu açıp suyun sıcaklığını kontrol etmek için suya dokunuyor. Doğru sıcaklığı bulana kadar muslukla oynuyor ve sonunda bana dönüyor.

"Kollarını benim için kaldır, yavru kedi."

Kollarımı kaldırıyorum ve o da gülümsüyor, sonra yavaşça kazağımı ve gömleğimi kaburgalarımın yukarı doğru sıyırıp kollarımdan çıkarıyor. Ardından kot pantolonumun düğmesini ve fermuarını açıyor, dizlerinin üzerine çökerek pantolonu kalçalarımın aşağı, bacaklarımdan aşağıya doğru kaydırıyor. Parmaklarını iç çamaşıra taktığında, benden izin almak için bana bakıyor.

O soruyu sormuyor ama ben yine de cevaplıyorum: "Pembe."

Bana doğru sırtarak baktı. "Hatırladın."

"Unutmaya çalışsam da unutamazdım."

Külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor, ayaklarımı ilmeklerden kurtarmak için dizimin arkasındaki kıvrıma parmaklarını yerleştiriyor ve kenara atıyor.

İşi bittiğinde hemen kalkmıyor, bunun yerine ellerini bacaklarımdan üzerine yayıyor, yavaşça boydan boya yukarı ve aşağı doğru gezdiriyor. Sanki bedenim ile yeniden tanışıyor gibi, saygıyla. Sonra başını kalçama yaslıyor ve bir anlığına içime doğru nefes alıp veriyor.

Onun hareketlerinde, ince ayrıntıları okudum.

Seni özledim

Seni seviyorum.

Sevgiyle dolup taşarak, parmaklarımı gür saçlarının arasından geçirdim. Elime pudra şekeri bulaştı ve bu duşa neden ihtiyacımız olduğunu hatırlattı.

"Hadi ama," diye nazikçe ısrar ediyorum. "Şu saçındaki şekeri temizleyeyim."

Onu tekrar ayağa kaldırmama izin veriyor ve ben onu soyarken hareketsiz kalıyor. Bu bir mücadele çünkü benden en az bir kafa boyu daha uzun ve gömleğini çıkarmak için tamamen eğilmek zorunda kaldığında ikimiz de gülüyoruz.

İşimi bitirip duşa girdiğimizde, sıcak su vücuduma değdiğinde nefesim kesiliyor. Zaten hassaslaşmış cildimde o kadar iyi hissettiriyor ki, gözlerimi kapatıp suyun saçlarımdan aşağı, yanaklarıma akışının tadını çıkarıyorum. Sanki yaz yağmuruna girmiş gibiyim; her şey sıcak, ıslak ve mükemmel.

Saçlarımı gözlerimden geriye doğru düzeltip yüzümü suya çevirdim. Ellerimi boynumdan aşağı, göğüslerimin arasına, yumuşak karnıma ve uyluklarıma doğru gezdirdim. Hafif bir inilti duydum ve bir şey karnıma değdi.

Gözlerimi açtığımda, Nate karşımda, tamamen çıplak, penisi granitten daha sert bir halde duruyordu. Sadece ona bakmak bile vajinamı heyecanla zonklatıyordu.

Su, vücudunda güzelce akıp, kaslarının arasından damlıyor. Dayanamıyorum, eğilip göğsünü öpüyorum, suyun tamamen temizlemeden önce sıcak teninin ve dağılmış şeker kalıntılarının tadını alıyorum.

Nate, yüzümü suyun hafif akıntısının altına alıp, yüzümü kendi yüzüne doğru çevirdi. Başparmağı çeneme dokundu, bakışları o kadar derin ve deliciydi ki, eğilip dudaklarını benimkine bastırırken bunu kemiklerime kadar hissedebiliyordum.

Öpüş o kadar mükemmel ki, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve dizlerim titriyor. Nate beni tutmak zorunda kalıyor, ben de dudaklarına karşı inilti ile hıçkırma arasında bir ses çıkarıyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, öpüşmeyi kestiği anda ne söylediğimin farkına bile varmadan. Nefesim kesildi, elim ağzımı kapatmak için havaya kalktı. "Aman Tanrım, bunu böyle söylemek istememiştim—özellikle ilk seferinde—"

Elimi yüzümden aşağı çekiyor, gri gözleri gözlerimi ararken daha önce hiç görmediğim kadar ciddi bir ifadeyle bakıyor. "Tekrar söyle."

Ona doğru sırttım.

"Lütfen," diye elimi sıktı, "tekrar söyle."

"Seni seviyorum, Nathaniel Walsh."

Sonra gülümsüyor; onda gördüğüm en büyük, en parlak gülümseme bu. Yüzünü tamamen değiştiriyor, onu bir şekilde daha genç, masum ve saf gösteriyor.

Prens Frowning'in tam, gerçek, utanmaz gülümsemesi hafifçe çarpık ama tamamen mükemmel.

"Ben de seni seviyorum, Caitlin Daniels." Dudaklarımdan nazıkçe öpüyor. "Seni seviyorum."

Boynumdan aşağı doğru öpüyor, beni döndürerek sırtımı göğsüne yaslıyor. Elleri vücudumda aşağı doğru hareket ediyor, yanlarımda geziniyor ve kalçalarımı kavrarken boynumdan aşağı doğru öpüyor.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye fısıldıyor tenime kondurduğu öpücüklerin arasında.

"Seni sevmenin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?"

Onun gürleyen sesi sırtımda titreşiyor.

Başımı onun omzuna yasladım, ıslak teninin tenime değmesinin verdiği zevki yaşadım ve kıpırdanıp kalçam penisinin üzerine kayınca, o da titredi, ıslak tenimde boğuk bir inilti çıktı.

"Yavru kedi..."

Bu takma ad, dudaklarından dökülen bir yalvarış gibi.

Yukarı bakarken gözlerimdeki yaşları silkeleyip onun gözleriyle buluşturdum.

Orada öyle belirgin bir açlık var ki, kollarında kıvranmama neden oluyor. Bacaklarımın arasında aniden oluşan bir acıyla birbirine yapışmasına sebep oluyor. Başımı sallıyorum.

"Evet."

Ömür boyu hapis cezasından kurtarılmış gibi boğazından gelen, minnettar bir ses çıkarıyor. Boynuma sürtünüyor, elleri karnımdan aşağı, bacaklarımın arasına doğru iniyor.

Kalbim hızla atmaya başladı ve kapalı alanda o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, onun da duyabildiğini biliyorum.

Kalın parmağıyla kasık bölgemi okşarken adımı inleyerek söylüyor ve onu bekleyen uyarılma birikintisini bulduğunda nefesi kesiliyor.

"Aman Tanrım," diye inledi boğuk bir sesle, klitorisimi okşamaya başlarken. "Kıpırdama yavrum, yoksa kontrolümü kaybedebilirim."

İtaat ettiğimde, bir kolunu belime doluyor ve beni sıkıca tutuyor. "Bacakların titremeye başladıktan sonra kayıp düşmeni istemiyorum."

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Ilık su bedenlerimize akıyor, Nate'in parmakları beni gittikçe daha da yukarıya taşıırken beni rahatlatıyor. Tüm bu hisler neredeyse dayanılmaz, ama Nate bana asla çok sert veya çok hızlı dokunmuyor. Sanki bedenim, onun çalmakta dahi olduğu bir enstrüman gibi.

Çok geçmeden nefes nefese kalıyorum, boşalmaya o kadar yakınım ki neredeyse tadını alabiliyorum.

"Gelmen gerekiyor mu, yavrum?" diye mırıldanıyor.

"Evet," diye hıçkırdım.

Nate dişlerini kulak mememe sürtüyor ve yükselen ses başlarken çığlık atıyorum. "İşte bu," diye mırıldanıyor, beni daha sıkı tutarak. "Seni yakaladım. Gel bakalım, Yavru Kedi."

Tek ihtiyacım olan emir. Orgazmım dünyayı sarsan dalgalar halinde beni kasıp kavuruyor. Tanrıya şükür ki kolu beni sıkıca sarmış, çünkü bacaklarım beni artık taşıyamıyor. Nate'in sadece elleri ve sözleriyle beni nasıl orgazma ulaştırabildiğine inanamıyorum.

"Aman Tanrım, muhteşemsin. Seni bin kere orgazm olurken izlesem de, yine de aynı derecede büyüleyici olurdu."

Bu övgü içimi ısıtıyor. Bu sadece bir iltifat değil, aynı zamanda bir söz. Bana karşı her zaman böyle hissedeceğine dair bir söz.

Ona doğru dönüp öpüyorum, elim penisinin üzerinde, kökünden ucuna kadar okşuyor. Elimde hissettiğim o sertliğe bayılıyorum.

"Daha fazla bekleyemem, yavrum. Lütfen, senin içinde olmam gerekiyor."

Bileklerimi tutuyor ve ellerimi fayanslı duvara bastıracak şekilde yönlendiriyor. Arkama geçiyor ve parmaklarını uyarılmış bölgemde gezdirerek, penisini benim sıvımla kaplıyor.

"Arkaya yaslan." Sesi gergin çıkıyor, sanki onu bekletirsem patlayacakmış gibi.

Duvara yaslanıyorum ve o da sol bacağımı yönlendirerek ayağımı duvara monte edilmiş duş koltuğuna yerleştiriyor, böylece beni ona açıyor.

Ve işte orada, sıcaklığı tüm vücudumu sarıyor, penisinin başı girişime sertçe bastırılmış durumda. Birleştiğimiz yere bakıyorum, ama bir parmak çenemin altına uzanıp dikkatimi yukarıya çekiyor.

"Seni izlemek istiyorum," diye fısıldıyor ve dizlerini bükerek bana doğru yaklaşırken ısrarlı baskısını hissediyorum. "Her ifadeni görmek

istiyorum." Başparmağıyla alt dudağımı okşuyor. "Her sesini duymak istiyorum."

Bakışları hiç değişmiyor, içime girerken, her santimiyle nefes nefese kalıp inlerken, zevkimi tamamen tüketiyor.

Nate, içime tamamen girdikten ve yüzüm onun dolgunluğunun mükemmelliğinden dolayı gevşedikten sonra ancak bir kez gözünü kırptıyor.

"Mmm," diye homurdanarak başını geriye doğru eğdi. "Çok sıkışın."

Cevap vermek yerine, kalçalarımı ona doğru hareket ettiriyorum ve yüzünün zevkten nasıl buruştuğunu seviyorum. Elleri kalçalarımın uzanıyor, orada morarmış parmaklarıyla kavıyor; bu da bana penisini içime sokarak zaten boşalmaya çok yakın olduğunu söylüyor.

Ve bu da beni daha da çok tahrik ediyor, değil mi?

Nate dişlerini sıktı ve geri çekilerek homurdanarak bana çarptı.

Hareketi tekrarlıyor, sanki sınırlarını test ediyormuş gibi ve mantığı bir kenara bırakıp istediğini almaya karar verdiğini görebiliyorum. Nate beni kısa, acımasız vuruşlarla sertçe beceriyor, zevkini haykırırken beni yerimde tutmak için kalçalarımın tutuyor.

Ayaklarım kaymaya başladı ve Nate elimi yakalayıp yukarıdaki gümüş bir bara doğru kaldırdı. "Bırakma," diye hırladı ve sonra elini hareket ettirerek beni becerirken klitorisimi okşamaya başladı.

Parmakları eskisinden daha beceriksiz, ama şu an hassasiyete ihtiyacım yok. Karnımdaki ateş o kadar hızlı yükseliyor ki, hazırlanmaya zar zor vakit buluyorum. Nefes nefese kalıyorum, bara o kadar sıkı tutunuyorum ki, kolumda bir kas spazmı hissediyorum ve tüm boşalmam onun penisinin üzerine oluyor.

Çılgılığım duşta yankılandı ve Nate benden sadece bir saniye sonra geldi, boğazından gelen zevk iniltisi bana doğru titreşti.

İçime girerken yüzünü boynuma gömüyor.

Nate, orgazm olurken titreyerek parmaklarını fayansların üzerinde benimkilerle kenetledi.

Sonra titreyen eli tekrar yanağıma dokunuyor, diğer eli göğsüme bastırıyor ve yavaşlayan kalp atışlarımı hissediyor.

"Benim olduğunu söyle," diyor nefes nefese, gözleri yine etrafı tarıyor. Yalvarıyor.

"Bu senin."

Alnını benimkine yasladı. "Dünyanın en şanslı adamıyım."

Gözlerimi açtığımda, yüzüm o kadar kabarık kıvrırcık saçların arasında kalıyor ki, neredeyse boğuluyorum.

Bundan daha iyi bir uyanma şekli düşünemiyorum.

Bir sürü gece boyunca dönüp durduktan, Cat ile ilgili her şeyi nasıl berbat ettiğim konusunda kendimi suçladıktan sonra, sonunda gerçek bir uyku çektim. Sanırım bir kere uyandım, onu kollarımda hissettim ve hemen tekrar uykuya daldım.

Elbette, gecenin büyük bir kısmını kaybettiğimiz zamanı telafi ederek, birbirimizle yavaş ve şehvetli bir şekilde sevişerek geçirmemiz de işe yaradı. Sonunda uykuya daldığımızda, sırtı göğsüme yaslanmış, bacaklarımız birbirine dolanmış halde, bitkin düşmüştük.

Şimdi uyandığıma göre, hemen işe geri dönmek için can atıyorum. Kıvrırcık saçlarını kenara çekip boynunu öpmek istiyorum, ta ki uykulu ve bana ihtiyaç duyana kadar. Kollarımı ona sarıp vajinasını okşarken, ne kadar güzel ve tatlı olduğunu söyleyeceğim, ta ki orgazm olana kadar.

Kahretsin, daha düşünmesi bile beni ereksiyon haline getirdi.

Ne yazık ki, komodinin üzerindeki telefonumdan gelen sürekli titreşimler bunun mümkün olmadığını açıkça gösteriyor. İnleyerek, bedenimi Cat'in bedeninden dikkatlice ayırıyorum. Kolumu altından çektiğimde hafifçe iç çekiyor, ama kıvrılıp tekrar uykuya dalıyor.

Telefonumu açtığımda, yüzlerce cevapsız mesaj ve arama vardı; çoğu annemdendi. Bunları görmezden gelip Ryan ve Susie'den gelen mesajlara

baktım. Ryan, Toronto Tea'den bir ekran görüntüsü göndermişti; beni ve Cat'i barınakta akşam yemeği servis ederken gösteriyordu. Başlık şöyleydi: Gerçek Bir Noel Mucizesi: CEO Sözünün Arkasında Durdu.

RYAN

Siz ikiniz tam bir çift örneğisiniz!!! Sizi çok yakıştırıyorum ;)

Bu, istemeden de olsa beni gülümsetiyor. Çapkınlıklarına rağmen Ryan aşkı seviyor.

Susie'nin mesajı pek hoş değil.

SUSIE

Eleanor ofiste. Çok sinirli. Herkese senin ve Cat'in gönüllü olarak çalıştığınız fotoğrafları gösteriyor. "Bu davranışlarınızla" aklınızı kaçırdığınızı teyit etmemizi istiyor. Yönetim kuruluyla acil bir toplantı ayarlamaya çalıştığını söylüyor.

Başımı sallıyorum. Tam da tahmin ettiğim gibi davranıyor. Önleyici bir saldırı yapmayı tercih edebilirdim, ama değiştiğini kanıtlaması için ona bir şans vermek istedim. Kediden bunu umduğum için, aynı şeyi anneme de göstermemek ikiyüzlülük olurdu.

Umarım annem fotoğrafları görünce benim gördüğümü görür. Cat'in UPS için sadece olumlu bir imaj yarattığını, kapsamlı hayır işlerine ve liderliğine ağırlık vermesinin şirketi daha güçlü kılacağını, daha ilgili ve etik bir şirket olarak algılanacağımızı anlar.

Artık şeylerin nasıl görüldüğü umurumda değil. Görünüşlerinden ziyade gerçekte nasıl olduklarına daha çok önem veriyorum. Ya da en azından, bunu başarmak için gerçekten çok çabalıyorum.

Bundan sonra yapmam gerekenleri yapmak zorunda olmaktan nefret ediyorum, ama başka seçeneğim yok.

E-postamı açtığımda, diğer yönetim kurulu üyelerine yazdığım önceden hazırlanmış taslağı buldum. Ekte, Eleanor'un Cat hakkında Peter Cutter'a bilgi verdiğine dair bir rapor vardı. Ayrıca, Paris'te bizi takip etmesi için kullandığı ve onaylanmamış şirket fonlarını kullanarak ödeme yaptığı özel dedektifin iletişim numarası da vardı.

Avukatım, Ryan'ın babası ve James, UPS'in yönetim kurulunda görev yapan herhangi birinin şirketi karalamasını veya itibarımızı zedelemeye yönelik aktif çalışmalar yapmasını yasaklayan ahlak maddesine atıfta

bulunarak e-postayı onayladılar. Bunu talep etmeden, yönetim kurulunun onu kalıcı olarak görevden almayı düşünmesini öneriyorum.

Yönetim kurulu başkanımız Eric Hernandez ile zaten konuştum. Annemin ne yaptığından "şüphelendiğimi" duyduğunda, New York anlaşması suya düştükten sonra bana olduğu kadar ona da çok kızdı. E-postayı alır almaz, yönetim kurulunun derhal toplanmasını isteyeceğinden eminim.

Gönder tuşuna bastığımda en ufak bir suçluluk duygusu bile içimi kemirmiyor.

Kedimin şakağına, uyanmaması için çok hafifçe bir öpücük konduruyorum. Bacaklarının arasına eğilip onu başka bir yerinden öperek uyandırmayı çok isterdim ama şimdilik beklemek zorunda.

Şimdi, affetmeyen bir CEO olarak sahip olduğum itibarı korumam gerekiyor.

Kahvemi ve bademli kruvasanımı konferans masasına bıraktım ve Armani takım elbiseli iki adamın arasına oturdum. Yönetim kurulu toplantısında ceket giymeyen tek kişi kesinlikle benim.

Yine de odadaki enerji iyi. Yönetim kurulu üyelerinin çoğu birbirini uzun zamandır tanıyor ve Nate'in üç aylık sunumundan önce bir araya gelip sohbet etme fırsatı buluyorlar. Birkaç kişi kar raporu klasörlerini karıştırıyor. Kaşlarını çatan kimse yok, aksine memnun bakışlar bol.

Eleanor Walsh'ın üç ay önce konferans salonunun penceresinden bir sandalye fırlattığını asla anlayamazdınız.

Ben orada değildim ama Nate bana her şeyi anlattı. Yönetim kurulu onu görevden alma kararı verdiğinde çok sinirlenmişti ve bunu öylece kabullenmedi. Sandalyeyi fırlatması kimseyi oyunu geri almaya ikna etmeyince, personel mutfağına gidip kahve fincanlarının yarısını kırdı. Nate kendi annesine güvenlik çağırmaya cesaret edemedi ama gerek de kalmadı. Susie, ona birkaç sert söz söyleyerek onu gönderdi.

Bundan sonraki bir hafta boyunca, Eleanor'un her an Nate'in dairesine dalıp her şeyi mahvettiğim için bana bağırmasını yarı yarıya bekledim.

Neyse ki hiç gelmedi. Sonuçta Eleanor, ailesindeki sorunlarla konuşmayarak başa çıkmayı tercih ediyor. Bildiğim kadarıyla, hâlâ Walsh malikanesinde somurtuyor ve her şey hiç yaşanmamış gibi davranıyor.

Konferans salonunun kapısı açıldı ve Nate içeri girdi. Her zamanki gibi kusursuz bir takım elbise giymişti, bugün aksesuar olarak küçük Eyfel

Kulesi şeklinde kol düğmeleri takmıştı. Bunları, tekrar bir araya geldikten yaklaşık bir hafta sonra, ani bir kararla ona hediye olarak almıştım. Sadece saf gümüş oldukları ve stilisti seçmediği için takacağından emin değildim. O zamandan beri katıldığımız her büyük etkinlikte onları görmek beni çok mutlu etti.

Konferans masasının etrafında yürüyerek sırayla herkesin elini sıktı. Sıra bana geldiğinde yanağımdan öptü. Kimse gözünü bile kırpmadı. Noel'den beri kamuoyu önünde çıkıyorduk ve sonunda herkes bu durumu atlattı. Peppermint'in tek bir gönderisi dışında, aylardır Toronto Tea'de adımları görmedim. Nate hakkında yazdıkları bazı şeyleri geri çektiler ve gönderiyi ikimize de en iyisini dileyerek bitirdiler.

Tabii ki bu, diğer adamlar hakkında yazmalarını engellemedi. James, Luke, Beau ve özellikle Ryan, Toronto Tea'nin manşetlerini neredeyse her gün dolduruyor. Onlar adına şikayet etmek için Peppermint'e tekrar e-posta gönderebilirdim, ancak henüz hiçbir haber yanlış çıkmadı. Ryan gerçekten de üç Fransız balerinle birlikte James'in dairesine gizlice girip buhar odasını kullandı. James onu hâlâ affetmedi.

Nate odanın önünde durup boğazını temizlerken dikkatimi tekrar ona verdim. "İyi günler. Dosyalarınıza göz atma fırsatınız olduysa, UPS'in şimdiye kadarki en iyi çeyreğini geride bıraktığını zaten biliyorsunuzdur. Edmonton'daki satın alma işlemiyle bir düzine müşteri kazandık..."

Sunumu izlerken pastamdan bir ısırık alıyorum. Nate'in tüm süre boyunca kaşlarını çatmasına rağmen (bazı şeyler asla değişmez), işler iyi gidiyor, bu yüzden para işleriyle ilgilenenler mutlu.

Ben de öyleyim. Eleanor yönetim kurulundan kovulduktan ve Nate beni onun yerine atadıktan beri UPS'teki tüm atmosfer değişti. Onu beni aday göstermemesi için yalvardım; eski asistanıyla yatmak kötü görünüyorsa, onu yönetim kuruluna atamanın da çok daha iyi görüneceğini hayal edemiyorum. Ama o, UPS'in yeni hayır kurumu olan Walsh Vakfı'nın yeni başkanı olarak bu görevi hak ettiğimi savundu.

Görünüşe göre yönetim kurulu da aynı fikirdeydi. Oy birliğiyle işe alınmama karar verdiler. Susie'nin yazdığı referans mektubunun, benim bu iş için doğru kadın olduğuma onları ikna etmede büyük rol oynadığını duydum.

"Ve size heyecan verici bir haberim var," diyor Nate. "Toronto Üniversitesi ile bir anlaşma imzaladık. Artık tüm kampüslerinin münhasır güvenlik sağlayıcısıyız."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Bu çok büyük bir şey; iki aydır bu sözleşmeyi almaya çalışıyordu. Bu sabah kahvaltıda bundan bahsetmediğine göre, görüşmeleri toplantı başlamadan hemen önce tamamlamış olmalı.

Toplantının sonundaki soruların çoğu yeni anlaşmayla ilgiliydi. Toplantı nihayet sona erdiğinde, yönetim kurulu başkanı Eric Hernandez yanıma geldi.

"Gelecek hafta galada görüşürüz Cat," diyor omzuma vurarak. "Eşim Paris temasına bayılıyor."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum!" diye içtenlikle söylüyorum ona.

Dürüst olmak gerekirse, galanın her aşaması için heyecanlıyım. Walsh Vakfı'nı geç de olsa kutlamak için planladık, böylece bağışçılar paramızla şimdiye kadar neler yaptığımızı görebilsinler ve daha da fazla katkıda bulunmaya teşvik edilsinler. Nate ile birlikte UPS işleri için Londra'ya uçmadan önce her şeyi planlamak için çok çalıştım. Gala, döndüğümüz gece yapılacak.

Eric diğer yönetim kurulu üyeleriyle birlikte dışarı çıkarken Nate başını salladı. "O adamı nasıl etkilediğine inanmıyorum, Cat. Eric, CEO olduğumdan beri bana bağarmaktan başka bir şey yapmadı."

Omuz silktim. "Ona karşı nazik olmayı denedin mi?"

Dudakları seğiriyor; son zamanlarda giderek daha sık yaptığı, tam anlamıyla gülümseme sayılabilecek o ifade. "Bana pek yakışmıyor."

Son kişi kapıdan çıktığında, Nate kalçalarımın tutup beni kendine doğru çekiyor ve boynumu okşuyor. "Çok iyi iş çıkardın, Yavrum. Senin sayende gelecek yıl için tüm tahminlerimiz yükseldi."

Gülüyorum. "Saçmalama. İşimi yapmaktan başka hiçbir şey yapmadım."

"Kesinlikle. Walsh Vakfı ile bize bu kadar olumlu bir tanıtım sağladınız ve bu UPS'in itibarını değiştiriyor. Satış müdürümüz bu sabah bana bu çeyrekteki yeni müşterilerimizin yarısının şirket değerlerimiz nedeniyle bizi tercih ettiğini söyledi. Bunların hepsi sizin sayenizde."

"Bana en başta parayı vermeseydin bunu yapamazdım," diye belirtiyorum, parmaklarımla ceketinin yakalarını okşayarak. "Sen de benim kadar dünyayı değiştirmeyi seviyorsun, Nate Walsh."

"Ah, dünyayı değiştirmeyi seviyorum ama bunların hepsi senin sayende. Beni daha iyi, daha özverili bir insan yaptın. Seni mutlu etmek için

her şeyi yapacağımı biliyorsun, Cat Daniels.” Saçımın kıvrıkcıklarından birini parmağının etrafına sarıyor, edindiği bu küçük alışkanlık kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

"Bunu yapacağımı biliyordum," diye mırıldandım.

"Öyleyse kendine biraz paye ver. Senin sayende, gerçekten minnettar olduğum şirketlerle sözleşmelerimiz var. Hayatımda senin gibi birinin olması beni çok mutlu ediyor, Kitten."

Sözlerinin keyfini çıkararak gülümsedim. "Senin de yanımda olmana çok sevindim."

Çenemin altındaki hassas bir noktayı öpüyor, bu da beni nefessiz bırakıyor. "Sana ne kadar değer verdiğimi göstermek istiyorum."

Bir zamanlar, başka birinin konferans salonuna ihtiyacı olabileceğini söyleyerek onu durdurabilirdim. Şimdi ise tartışmıyorum. Nate, kendimi önceliklendirdiğimde suçluluk duygusundan kurtulmama yardımcı oldu. Beni şımartmaya o kadar takıntılı ki, ne zaman karşı çıksam, pes edip ona izin verene kadar utanmadan flört ediyor. Bana ne kadar değerli hissettirdiğine hala inanamıyorum.

Dudakları ustaca boynumda geziniyor, kanımda kıvılcımlar uçuşuyor. Yüzümün ve göğsümün kızarmaya başladığını, ısındığını hissediyorum. Ofise açılan kapıya doğru bakıyorum, hâlâ açık.

"Şu 'tartışmayı' yukarı kata taşımaya ne dersin?" diye nefes nefese soruyorum.

"O kadar uzun süre bekleyemem," diye homurdandı. Kalçalarımın elini çekti ve konferans salonunun kapısına doğru yavaşça ilerledi. Kapıyı kapattı ve kilidin yerine oturduğunu duydum. Bu, içimde bir beklenti ürpertisi yarattı.

Ve bu, Nate'in bana dönüp dik dik bakmasının verdiği hisle kıyaslanamaz bile. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum, böylece kalçam konferans masasına yaslanıyor.

Nate'in gözleri yüksek topuklu ayakkabılarımdan, dizlerimden ve kalem eteğimden, göğüslerime sıkıca oturan soluk pembe bluzuma doğru kaydı. Stilistin benim için seçtiği ve biraz küçük gelen tek parça buydu, ama yine de saklamıştım.

Çoğunlukla Nate'in ona bakarken gözlerinin nasıl parıldadığını sevdiğim için.

"Kahretsin, Cat," diye inledi. "Böyle giyinmeye devam edersen, hiçbir yönetim kurulu toplantısının sonuna kadar dayanamayacağım. Hepsini

erken bitireceğim ki, kıyafetlerini çıkarıp o muhteşem vücudunun her yerini öpebileyim.”

Dudaklarımı ısırdım. "Bu, kıyafet değiştirmem için pek bir teşvik değil."

Bana doğru ilerlerken bakışları kararıyor, ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

“Bekle. Haftalardır hazırlandığınız bir toplantıyı yeni bitirdiniz. Çok yorgun olmalısınız.” Tatlı bir gülümsemeyle, “Bu sefer sizin yerinize bazı kararları ben alsam nasıl olur?” diye soruyorum.

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Hadi bakalım, yavru kedi."

Onu yanıma çağırıp parmaklarımı koyu saçlarının arasına geçirdim. "Önce kıyafetlerini çıkarmaya ne dersin?"

Hiç tereddüt etmiyor. Kravatıyla başlıyor, çıkarıp kenara atıyor. Gömleğinin düğmelerini ve kol düğmelerini açarken parmakları hızla hareket ediyor. Aramızdaki bağı koparmak istemediğini anlıyorum, bu yüzden ceketini ve kravatını çıkarırken saçlarını okşamaya ve vücudumu ona sürtmeye devam ediyorum. Ceketini ve kravatı kravatının yanına yere düşüyor ve ben kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bunları katlamak istemiyor musun?"

“Hayır.” Pantolonunun düğmelerini çözerken sesi boğuktu. “Gerekenden daha fazla beklemek istemiyorum.”

Sonra çıplak kalıyor, cinsel organı uzun ve gururla önünde dikiliyor. Beklentiyle dudaklarımı yalıyorum. Nate'in son üç gecedir sunumu ince ayar yapmak için geç saatlere kadar çalıştığını izledim. Hatta uykusunda "kar marjları" diye mırıldandığını bile duydum.

Biraz rahatlamaya ihtiyacı var ve ona bu rahatlamayı sağlayabilen kişi olmaktan çok mutluyum.

Üzerimdeki kıyafetlerle onun önünde diz çöktüm. Sertleşmiş cinsel organı seğirdi ve bu manzaradan ne kadar memnun olduğunu anladım.

Elimle penisinin dibini kavrayıp nazikçe okşadım. Dokunuşumla kalçaları istemsizce kasıldı, bu da bana güç sarhoşluğu yaşattı. Henüz ağzımı bile kullanmadım, ama o bana çok ihtiyaç duyuyor.

Dilimi ucunda döndürerek tuzlu tadını çıkarıyorum. Nate bir eliyle kıvrık saçlarımı okşarken diğer elini boynuma sarıyor. Başparmağıyla ensemden yukarı aşağı hareketler yaparak tüylerimi diken diken ediyor.

"Kahretsin, Yavrum, nefes kesicisin," diye mırıldanıyor. "Bana çok iyi bakıyorsun."

Onun övgüsü beni adeta eritiyor. Dudaklarımı ucunun etrafına açarken, destek için ellerimi kaslı uyluklarına koyuyorum. Dilimi düzleştirerek, ağzımı yavaşça gövdesi boyunca aşağı kaydırıyorum. Çenemi gevşetip tamamını içine almak zor, ama bugün bunu yapmaya kararlıyım.

Bunu hak etti.

Geri çekilerek daha derine kayıyorum ve bir santim daha içeri alıyorum. Saçımı okşayan el şimdi daha da sıkılaşıyor, buklelerimi canı pahasına tutuyor. Nate'in uyluklarının titrediğini hissediyorum ve penisinin daha da büyük bir kısmını boğazıma alıyorum.

Burnumdan nefes alıyorum ve zihnim, tamamen hareketlerime ve Nate'in tepkilerine odaklanırken sessizleşiyor. Her seferinde onu biraz daha derine almamı sağlayan yavaş bir ritim buluyorum. Kendimi anın içinde kaybederken boğazımdaki kaslar gevşiyor. Nate'in nefesleri düzensiz ve sert geliyor ve boğazımın arkasına her değdiğinde ağzından yüksek inlemeler çıkıyor.

"Aman Tanrım, Cat," diye inledi. "Daha ne kadar dayanacağım bilmiyorum—"

Tamamen aşağıya doğru eğiliyorum, burnum karın kaslarına değiyor ve tümünü ağzıma alıyorum. İkimiz de donup kalıyoruz. Damarlarımda gurur akıyor. Sınırlarımı aşabilmek ve bunu onun için yapabilmekten çok hoşlanıyorum.

Yavaşça ağzımı yukarı aşağı hareket ettiriyorum. Ağzımda tükürük birikiyor, onu ıslatıyor. Hızlanırken tırnaklarım uyluklarına saplanıyor. Artık neredeyse titriyor ve bundan ne kadar zevk aldığını hissedebiliyorum.

İnliyor ve ben de onun inlemelerinin titreşimlerini hissedebiliyorum.

"Eğer durmazsan geleceğim," diye uyarıyor beni.

Güzel. Bunların hepsi onun için; onu yutmak istiyorum. Aynı tempoyu koruyarak yukarı aşağı sallanıyorum.

Kükreyerek, Nate sertçe başımı ondan uzaklaştırdı. Onun kavrayışından kurtulmaya ve onu tekrar emmeye çalıştım, ama çok güçlüydü.

"Hayır," diye emrediyor. "Henüz değil."

Sızlanıyorum ve ne kadar acınası bir şekilde konuştuğumu duyuyorum. "Ama istiyorum. Bitirmeme izin ver."

"Biliyorum, yavrum."

Beni ayağa kaldırdı, elleri beni dengelemek için belime gitti. Beni o kadar sert öptü ki, neredeyse geriye savurdu. Dudakları ve dili talepkar ve sahipleniciydi, adeta sahipleniyordu. "Ama şu anda, senin içinde olmam

gerekiyor. Toplantının yarısını bu masada seninle sevişmeyi hayal ederek geçirdim ve kendimi bir saniye daha tutarsam aklımı kaybedeceğim."

Yanaklarım kızardı. Sunum yaparken çok güçlü ve sakın görünüyordu. Bütün süre boyunca dikkatini dağıttığıma inanmak zor, ama öte yandan Nate her zaman gerçek düşüncelerini saklamakta iyiydi.

Nate ile birlikte olduktan sonra tutkunun biraz azalacağını düşünmüştüm. İlişkiler böyle işliyordu sanki; sonunda sevgilinle doyasıya sevişmek rutin bir hale geliyordu.

Bizde durum böyle olmadı. Hala o New York otel odasında olduğumuz kadar birbirimize açız. Hatta belki de şimdi ondan daha da fazla.

Nate beni döndürerek devasa konferans masasına yasladı. Elini boynuma uzatarak bluzumun düğmelerini çözdü.

"Renk mi?" diye fısıldadı kulağımın dibine.

"Pembe," diye nefes nefese kaldım.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor son düğme açıldığında. "Harika kız..." diye fısıldıyor ben ona doğru kıvrılırken. "Benimsin," diye hırlıyor, tam da dudaklarımdan bir iniltiyi koparıp ayak parmaklarımı kıvrıracak bir öpücük vermeden önce.

Ardından eteğimin fermuarını açıyor. "Lanet olası bir kalem etek giydiğine inanamıyorum," diye mırıldanıyor. "Sanki beni öldürmeye çalışıyorsun."

Kalçamı onun penisinin üzerinde kıpırdatmaktan kendimi alamıyorum. Aramızda sadece ince külot kumaşı var.

"Sekreter fantezisi kuran sensin," diye takıldım cilveli bir bakışla. "Ben sadece senin için harika olmaya çalışıyorum. İstedğin bu değil mi?"

Nate ellerini kürek kemiklerimin arasına koyup beni masanın üzerine yüzüstü yatırıyor. Dengemi korumak için parmak uçlarımda yükselmek zorunda kalıyorum. İç çamaşırlarımı dizlerime kadar indiriyor ve nemli bölgeme değen soğuk hava beni ürpertiyor.

"Bana her zaman istediğimi veriyorsun, Yavru Kedi."

Islak kıvrımlarımın üzerinde parmaklarını gezdiriyor, nefesim kesiliyor. Hareketi tekrarlıyor ve kendi kendine küfrediyor.

"Bütün bunlar sadece benim sikimi emmen yüzünden mi?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Hım. Şimdi bana ne istediğini söyle."

"BENCE..."

Nate başparmağıyla klitorisimi okşuyor ve vücudumda elektrik çarpması gibi bir zevk dalgası yayılıyor.

Düşünme yeteneğim yok.

"Hadi bakalım, yavrum. Ne istiyorsun? Nazikçe sor," diye takılıyor, hafif dokunuşlarla beni ona karşı kıvrandıran sert dokunuşlar arasında gidip geliyor.

Ama aynı zamanda çok inatçıyım. "Yalvarmam."

"Olacaksın."

Beni kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak avucunun içinde tutuyor. Cildim çok hassas, vücudumun onun vücuduna değdiği her yere çok duyarlı. Çok güzel, ama daha fazlasını istiyorum ve o da bunu biliyor. Daha fazla baskı, parmaklarının içime daha derinlere girmesi, bacaklarımın arasında büyüyen acıyı dindirecek her şey.

"Lütfen, Nate." Tekrar ona doğru kıvranıyorum. "Sadece ihtiyacım var ___"

Parmaklarından birini boğumuna kadar içime sokarak beni susturdu. Parmağını hassas bir noktaya bastırırken anlamsızca inledim.

"Ah, yavrum, tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Bir parmağını daha ekleyerek beni doldururken klitorisimle oynuyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum—artık hiçbir hissi kaldıramıyorum. İçimdeki elektrik daha da ısınıyor, keskinleşiyor, yoğunlaşıyor. Çok yaklaştım ve Nate bunu biliyor. Parmaklarını tam doğru şekilde kıvrıp beni harekete geçirdiğinde yüzündeki o alaycı sırıltısı neredeyse görebiliyorum.

Vücudumu bembeyaz bir ateş sarıyor ve boşalırken inlemelerimi bastırmak için elimi ağızıma götürüyorum, nafile.

Nate beni masanın kenarına oturtuyor, tam karşımda o var. Gözleri kısık, şehvet dolu bir şekilde bana bakıyor.

"İçinde tutmana gerek yok," diyor. "Oda ses geçirmez. Bir dahaki sefere geldiğinde adım haykırmanı istiyorum."

Başımı salladım. Ona istediği her şeyi vermek istiyorum, çünkü o her zaman bana bunları veriyor. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmadan ve dizlerimi ayırmadan önce saçlarımı tekrar nazikçe okşadı.

"Daha geniş aç, yavrum. Gelecekteki karımla sevişmek istiyorum."

Kalçasını açık bacaklarımın arasına yerleştiriyor, penisini kaygan vajinamla hizalıyor. İkimiz de onun penisinin başını içimde hareket ettirmesini izliyoruz. Çok ateşli ama orgazmdan dolayı hala hassas olan

sinirlerimi de harekete geçiriyor ve yüzümü buruşturuyorum. Nate rahatlatıcı bir şekilde elini kalçama koyuyor.

"Renk?"

"Sakın durmaya kalkma."

Bana doğru yaklaşırken rahatlamış bir nefes aldı ve ardından inledi. "Kahretsin, inanılmazsın, yavrum."

Biraz daha derine itiyor, ben onu santim santim yutarken inliyorum.

"Bunu bütün gün izleyebilirim."

Kontrolü ele geçirmeye çalışmamak ve onu daha hızlı ilerlemeye zorlamamak için ellerimin üzerine yaslanıyorum. Nate'in bunun uzun sürmesini, bu ilkel şekilde birbirimize bağlanmamızı izlemenin tadını çıkarmak istediğini biliyorum.

Sonunda tamamen içime girdiğinde ikimiz de inliyoruz. Gözlerimiz buluşuyor ve yavaşça beni becermeye başlıyor. Kendimin damladığını ve masaya pislik saçtığını hissediyorum ama umurumda değil. Nate üzerime eğiliyor, boğazıma övgü dolu sözler mırıldanıyor, ta ki gözlerim kararınca kadar.

İçimde yeniden bir haz dalgası yükseliyor ve orgazmın doruk noktasına yaklaştığımı hissedebiliyorum. Nate titrediğini hissediyor olmalı ve bunu biliyor olmalı, çünkü bana sırtıyor.

"Uslu bir kız olup sikime gelecek misin, yavrum?"

Penisinin dibinden ıslaklığını toplarken, kaygan başparmağını klitorisime bastırarak basıncı daha da artırıyor.

"Evet," diye inliyorum. "Çok yaklaştım, lütfen."

Nate'in kalçaları çılgınca benimkine çarpıyor, kalçalarımı yukarı doğru sallıyor ve her vuruşta başparmağı klitorisime daha sert bastırıyor. Sinirlerimi, tüm vücudumu dağılmaya hazır hale getiriyor. Bunu istiyorum, ama Nate'in de benimle birlikte boşalmasını istiyorum.

Onu öpüyorum, tüm sevgimi ve arzumu ona aktarıyorum. Nate son bir kez daha ileri geri hareket ediyor ve boşalmanın etkisiyle onun adını haykırıyorum. Hemen arkamdan boşalıyor, hayatımın en uzun orgazmını yaşarken penisi içime boşalıyor.

Nate, kıvranıp paramparça olurken beni kendine doğru çekerek, "İşte bu kadar," diye mırıldandı. "Nefes al bebeğim. Ben yanıdayım."

Sonunda kendimi masaya bıraktım, vücudumdaki ufak tefek titremeler hala devam ediyordu ve nefesim kesiliyordu.

"Bunu her yönetim kurulu toplantısında yapabilir miyiz?" diye soruyorum tembel bir sırıtışla ve o da kıkırdıyor.

"Bu, destekleyebileceğim bir gelenek."

Pencerelerin dışında bulutlar dağılıyor ve güneş ışınları içeriye süzülerek bizi sıcak bir ışıkla sarıyor; o da beni uzun ve derin bir öpücükle öpüyor.

SON SÖZ

NATE

Bina lobisine girerken Cat, dışarıdaki soğuğu üzerinden silkeleyerek, "Bir şekilde kruvasan bulmamız gerek," diyor. "Sanırım Londra'da onlara bağımlı oldum."

Sadece başımı sallıyorum. Normalde, İngiltere'deki bir haftalık iş seyahatimizde neredeyse sadece ekmek rulolarıyla beslendiğimiz ekmekleri nereden bulabileceğimizi tahmin etmede ona katılırdım. Ama şu anda dikkatim dağılmış durumda, bu yüzden odaklanamıyorum.

Beau, arabamız gelmeden hemen önce bana mesaj attı ve ekibin dairedeki her şeyi kurmayı bitirdiğini bildirdi. Çok az zamanları kalmıştı, umarım acele edip bir şey unutmamışlardır.

Evlenme teklifi ettiğimde Cat'in ne diyeceğini az çok tahmin edebiliyorum. Ama bu, her şeyin kusursuz olmasını istemediğim anlamına gelmiyor. O, bundan daha azını hak etmiyor.

"Harrod's'tan bana aldığın elbise uçuş sırasında kırıkmış olabilir mi sence?" diye soruyor Cat. "Bu akşamki galaya giymeyi düşünmüştüm. Yılbaşı çiçekleriyle daha iyi gider."

Telefonum cebimde titriyor. Kahretsin, umarım Luke bir şeylerin ters gittiğini söylüyordur. Cat'in mesajı görüp sürprizi bozmasından korkuyorum, bakmak istemiyorum.

Dirseğiyle yanıma hafifçe vurdu. "Merhaba, Nate, dünyada mısın?"

Dalgınlığım için bir bahane bulamadan, kapıda duyulan yüksek bir gürültü ve bir dizi miyavlama sesiyle kurtuldum. Kedimle birlikte arkamızı

döndüğümüzde, şişme bir montla ön kapıdan içeri giren, elinde kedi taşıma çantası tutan Pippa'yı gördük. İçeriye sokmaya çalıştığı iki tekerlekli bavul yere düşmüş, yüksek sesli çarpışmaları avluda yankılanmıştı.

"Pippa? Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor Cat, arkadaşına yardım etmek için aceleyle geri dönerken.

"Dairemden atıldım," diye homurdanıyor Pippa. "Resmi bir kira sözleşmem olmamasının başıma bela açacağını biliyordum."

"Eyvah. Waffle'ı buldular mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Waffle nedir?"

Kedi taşıma çantasındaki yaratık, belli ki gücenmiş bir şekilde yüksek sesle miyavlıyor. "Bu Waffle," diyor Pippa. "Teknik olarak evcil hayvan beslememe izin verilmiyordu ama o dışarı çıkmıyor! Bunu gerçekten uygulayacaklarını hiç düşünmemiştim. Meğerse ev sahibimin yeni kız arkadaşı alerjikmiş. Çamaşır odasında neden sürekli hapşırdığını anlayınca, o pislik bizi evden attı."

"Aman Tanrım, bu korkunç!" diyor Cat. "Hem de tam Noel öncesinde mi? Ne kadar da adi bir herif."

"Üzgünüm," diye ekliyorum. Ona acıyorum; Toronto'daki kiralık ev piyasası geçen yıldan bile daha kötü. Pippa'nın kalacak bir yere ihtiyacı varsa, hem evcil hayvan dostu hem de aşırı pahalı olmayan bir yer bulacağından şüpheliyim ve tatillerde taşınmak da bir seçenek değil. Ama durun bir dakika... burada ne işi var?

"Sorun değil," diyor Pippa. "Anne babamla kalmak isterdim ama onlar evlerini satıyorlar. Bana, Waffle'ın yaşayabileceği yeni bir kiralık ev bulana kadar Ryan'la kalmam gerektiğini söylediler."

Kedi de benim kadar dehşete düşmüş görünüyor. "Sen ve Ryan birbirinizi öldüreceksiniz. Bizimle kalmalısın. Üç tane misafir odamız var!"

Donakaldım. Açıkçası, yukarıdaki tüm düzenek göz önüne alındığında, Pippa'nın çok gürültülü kedisiyle bizim eve gelmesi için en kötü zaman olurdu. Kedinin arkadaşı, bu yüzden elbette kalmasına izin verirdim... ama dürüst olmak gerekirse, önümüzdeki birkaç gün için hayalimde benden, nişanlımdan ve Harrod's'tan daha önce aldığımız uyumlu iç çamaşırlarından başka kimse yok.

Neyse ki Pippa benden önce davrandı.

"Teşekkürler, ama iyiyim. İkinizin gece gündüz sevişmesini dinlemek istemiyorum, ben de bekar kalacağım. Zaten romantik akşam yemeklerinizde üçüncü kişi olmaktan çok hoşlanıyorum."

Asansör kapıları açılıyor ve hepimiz içeri doluşuyoruz, Cat surat asıyor. "Nate ve ben o kadar da kötü değiliz."

"Hayır," diye soğukkanlılıkla karşılık verdi Pippa. "Sen kötünden de betersin, çünkü o kadar sevimlisin ki midem bulanıyor. Sanırım kötü üvey kardeşimle şansımı deneyeceğim."

Tam o sırada Ryan'ın dairesinin kapıları açılıyor. Tam bir bekar evi burası; Mad Men tarzı orta yüzyıl mobilyaları, birinci sınıf ses sistemine sahip dev bir düz ekran televizyon ve... görünüşe göre, bir lambadan sarkan dantelli kırmızı bir sütyen, üzerinde atılmış tek bir yüksek topuklu sandalet. Seks ve viski kokusu bize doğru geliyor.

Pippa her şeyi dikkatlice dinledi ve derin bir iç çekti. "Benim için dua et, Cat."

Kedisi, valizleri ve kararlı bir bakışla içeri girdi. Kedi başını salladı. "Tanrım, umarım onu öldürmez. Beni onun için mazeret olmaya zorlayacak."

"Umarım onu öldürmez. Kaza gibi görünmesi için güvenlik kameralarındaki görüntüleri epey kurcalamam gerekecek."

Asansör apartmanımıza yanaşırken kedim oyun oynar gibi koluma vuruyor. İçeri giriyor ve şaşkınlıkla nefes nefese kalıyor.

Her yerde mumlar var ve tüm şakayık lale vazolarını yumuşak altın rengi bir ışıqla aydınlatıyorlar. İçeride, masa altın rengi makaronlarla donatılmış ve Cat'in pembe şampanya kadehleri bir kova Fransız şampanyasının yanında hazır bekliyor. Hoparlörlerden kısık sesli piyano müziği geliyor. Tam hayal ettiğim gibi. Adamlar her şeyi hazırlamakta şaşırtıcı derecede iyi bir iş çıkarmışlar.

"Ah, Nate..." diyor Cat yavaşça. "Bütün bunlar bu akşamki Gala için mi? Vay, harika!"

Doğruca makaronlara doğru yürüyüp incelemeye başladı ve neredeyse gülecektim. Cat de benim kadar işkolik olmaya başladı. Aklı bu geceki galaya ve vakıf için toplayabileceği paraya o kadar odaklanmış ki, bunun tamamen kendisi için olduğunu bile idrak edemiyor. Tipik Cat, aklı hep başkalarında—ama bu da onu sevmemin birçok nedeninden biri.

Tek dizimin üzerine çöküp cebimden kutuyu çıkarıyorum, boğazımda bir yumruk düğümleniyor. Bu inanılmaz kadınla bir yıl mı geçti gerçekten? Sanki haftalar geçmiş gibi geliyor.

Ama eğer evet derse, o zaman sonsuza dek birlikte oluruz. Lütfen evet de.

“Caitlin Daniels...”

Dönüp beni diz çökmüş halde görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. Tamamen şaşkın bir halde bana doğru birkaç adım attı. "Aman Tanrım. Dur, dur, dur. Bunu gerçekten mi yapıyorsun? Şirketin şu anda çok işi var Nate. Odaklanman gereken şey şu olmalı—"

“Sen.” Elini tutup dudaklarıma götürdüm, boğazımdaki yumruyu yutmaya ve kendimi toparlamaya çalışırken her bir parmak boğumuna birer öpücük kondurdum.

Kehribar rengi gözleri hâlâ kararsız görünüyordu. "Ama—"

“Hey, bana bak.” Elini sıktım ve hayatımda söylediğim en önemli sözleri söyledim. “Sen bir yük değilsin, şirketten sonra gelen biri de değilsin. Anlamıyor musun, Yavrum? Hayatımdaki en önemli şeysin. Sana tıpkı güneş ışığına ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var.”

Gözlerinde mutluluk gözyaşları parlıyor ve bana gülümserken onları siliyor.

“Heyecanlandığında ya da üzgün olduğunda arayacağın kişi olmak istiyorum. Yardıma ihtiyacın olduğunda ya da sadece canın sıkıldığında başvuracağın kişi olmak istiyorum. Her doruk noktasına ulaştığında haykıracağın isim benimki olsun istiyorum... ve bu ismi seninle paylaşmak istiyorum.”

Kutuyu açtığımda nefesi kesildi. İlk defa stilistimi aramayı bile düşünmedim. Yüzüğünü kendim seçmek istedim ve doğru pembe elmas yüzüğü bulmak için uzun süre arama yaptım. Cat'in gülümsemesinden doğru seçimi yaptığımı anladım.

"Benimle evlenir misin?"

Gülerek son gözyaşlarını sildi. "Emin misin?"

Gülerek, "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım" dedim.

"Evet."

Diz çöküp beni öpmeye çalışıyor. Ya da en azından deniyor. O kadar heyecanlı ki, neredeyse beni yere deviriyor. Tabii ki, ben de onu yere çekip nefes nefese kalana kadar öpmekten çok mutluyum. Cat galaya gitmek istiyorsa, benim için sorun yok. Ama kutlamayı tercih edeceğim birkaç yol daha var, hepsi de bu dairede olurdu.

Telefonum titremeye başlayınca planlarım suya düştü. Cat'i ne kadar öpsem de çalmaya devam ediyor. Çok dikkat dağıtıcı ve ondan uzaklaşırken içimden bir ah çekiyorum.

"Sana ulaşmak için bu kadar can atan kim?" diye soruyor.

“Bunlar adamlar işte. Hiç sabırları yok,” diye mırıldanıyorum.

"Ne diyorlar acaba?" diye soruyor, kıkırdayarak.

Telefonuma bakıyorum. "Aşağıda hediyeler ve daha fazla şampanya olduğunu söylüyorlar. Aşağı inmemizi istiyorlar."

Onlara bir saniye geri çekilmelerini söyleyen hızlı bir mesaj gönderdim. O da kelimenin tam anlamıyla "evet" dedi.

Aslında, erkekler de evlilik teklifini izlemek için burada olmak istediler. Ben buna engel oldum; bu an sadece benim ve Cat içindi. Biliyorum ki o da böyle isterdi.

Kedinin telefonu titriyor ve telefonu açtığı anda gülümsüyor.

"Pippa mı?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Luke şampanyayı açıp açamayacağını öğrenmek istiyor, Ryan ise yüzüğü görmek istiyor."

İnleyerek, "Beni dışarıda bırakıp seni yeni bir grup sohbetine mi eklediler?" dedim.

“Arkadaşlarının beni sevmesine sevinmelisin.” Cat, terk edilmiş yüzük kutusunu alıp tekrar inceliyor. “Ah, Nate, mükemmel. Bayıldım.”

Elini tuttum ve yüzüğü parmağına taktım. "Böylece daha da güzel oldu, tatlım."

Telefonlarımız titriyor. Arkadaşlarımız anlaşılan çok sabırsız.

"En iyisi aşağı inelim," diyor Cat. "Onları bekletmek istemeyiz."

Ama ben onun yüzünü ellerimin arasına alıp kendime doğru çekiyorum. Bir kez öpüyorum, sonra bir kez daha, daha derin bir öpücük. Fısıldıyorum, "Beklesinler."

~

Bir sonraki kitapta neler olacağına dair (başka hiçbir yerde okuyamayacağınız!) özel bir önizleme almak için, The Toronto Tea ile işbirliği içinde gönderilen Lena'nın Bültenine kaydolun.

Hayran teorilerinizi, genel mesajlarınızı veya içeriden edindiğiniz bilgileri peppermint@thetorontotea.com adresine gönderin.

TEŞEKKÜRLER

Yayıncılık dünyasına girmek hiç de kolay bir iş değil ve eğer bir şey öğrendiysem, o da bunu tek başına yapmanın neredeyse imkansız olduğudur. Bu yüzden, bu kitabı o dağınık Google dokümanından Kindle'inizde veya elinizde yer almayı hak eden bir şeye dönüştürmeye yardımcı olan herkese çok içten bir teşekkür etmek istiyorum.

Öncelikle, bu kitabın veya serinin gerçekleşmesinde büyük katkısı olan kadına teşekkür etmek istiyorum. Becca, tüm çılgın fikirlerim için fikir alışverişinde bulunduğum kişi olduğun için teşekkür ederim. Havuz başında veya beni kaçınılmaz olarak sürüklediğin o muhteşem tatil yerlerinde kanepede geçirdiğimiz saatler boyunca sunduğun rehberlik için teşekkür ederim. Bir sonraki kitabı seninle birlikte planlamak için sabırsızlanıyorum!

Kapak tasarımcım, The Pretty Little Design Co'dan Kirsty'ye çok minnettarım; artık benden çok sıkılmış olmalı. Bu seri için yaptığın marka çalışmasına bayıldım ve seni övmeye asla son vermeyeceğim.

Aynı şekilde, Books & Moods'un sevimli House of Cards 'bina dizini' tarzındaki haritası üzerinde yaptığı muhteşem tasarım çalışmasını da takdir etmeliyim. Bayıldım!

Ve Khrystyna'ya, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli karakter çizimi için teşekkürler. O dosyayı her açtığımda resmen çılgılık atıyorum.

Yeni editörüme, umarım yoğun yayın programımda sürekli bir destekçim olur. Kay, harika bir iş çıkardın!

Ayrıca, asistanım Paige'e de kocaman bir sanal kucaklama göndermeliyim; onsuz muhtemelen dağılırdım. Lütfen, lütfen beni asla terk etme.

Son olarak, beni ateşli romantizm dünyasına kucak açarak karşılayan tüm harika yazarlara ve okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Sizsiz bunu başaramazdım ve umarım önümüzdeki yıllarda da sizlere bolca heyecan, gerilim ve şakalaşma sunmaya devam edebilirim.

Sevgiler, Lena.

Lena Hunt

ROMANCE AUTHOR

Lena Hunt, Toronto'nun kuzeyinde doğup büyümüş Kanadalı bir yazardır ve en önemli serisi olan House of Cards'ın geçtiği yer de burasıdır. Karmaşık karakterlere sahip, bolca aksiyon ve şaka içeren, gerilim dolu çağdaş aşk romanları yazmaktadır.

Yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda, genellikle yüksek sesle müzik dinler, daha sıcak bir yerde olmayı diler veya karmaşık ailesiyle kaliteli zaman geçirir.

Lena ile Instagram'da bağlantı kurun: [@authorlenahunt](https://www.instagram.com/authorlenahunt)

Otoriter Kötü Prens

Kirli Vahşi Oyuncu

Oldukça Acımasız Kötü Adam

Kendine Güvenen Acımasız Günahkar

Pis Sapık Şeytan

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM